

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEÇİLMİŞ OLANLAR

*Yıkılmadan ayakta durmaya devam eden
Chicago şehrine...*

BİR

CHICAGO

MIL

METRE 500

UPTOWN

DRAKE
HOTEL

Michigan
Gölü

Franklin Cd.

Wells Cd.

La Salle Cd.

Dearborn Cd.

State Cd.

Walsh Biv.

Michigan Biv.

ONUNCU YIL
ANITI

KARANLIK IN
YENİLDİĞİ YER

Wacker Yolu

THOMPSON
CENTER

Randolph Cd.

WABASH BULVARI
KÖPRÜSÜ
(IRV-KUPCINET
KÖPRÜSÜ)

CHICAGO
SANAT
ENSTİTÜSÜ

WILLIS
TOWER

UNION
STASYONU

Van Buren

La Salle Cd.

Dearborn Cd.

State Cd.

Walsh Biv.

Michigan Biv.

Wells Cd.

MEZARLIK

Clark Cd.

State Cd.

Columbus Yolu

Lake Shore Yolu

BRIDGEPORT

HYDE PARK

ALINTI

Komedyen Jessica Krys'in gösteri rutini

Kahkaha Fabrikası, Chicago, 20 Mart 2011

Size bir sorum var: Hangi akla hizmet şu *Karanlık* isminde karar kıldık? Herif duman bulutu gibi bir şeyin içinde birden ortaya çıkıyor, resmen insanların kollarını bacaklarını koparıyor –üstelik bunu anlaşılan beyin gücüyle yapıyor– sonra müritlerinden bir ordu kuruyor, şehirleri yerle bir ediyor, insanlığın bugüne kadar hiç görmediği bir yıkım yaşıyor... Ve biz bütün bunların karşılığında ona *Karanlık* demekle yetiniyoruz, öyle mi? Elimizden gelenin en iyisi bu mu yani? İsterseniz oturduğunuz binadaki şu asansöre birlikte bindiğinizde gözünü birkaç saniyeliğine üzerinize diken dallamanın adını verelim? Hani şu elleri terden yapış yapış olandan bahsediyorum? Tim. Adı Tim.

Şahsen ben *İnsan Kılığına Bürünmüş Kıyamet Alameti* ya da *İnsanın Altına Etmesine Neden Olan Katliam Makinesi* falan derdim ama ne yaparsın ki isim konusunda benden fikir alan olmadı.

Karanlık ve Modern Büyünün Ortaya Çıkışı

Yazan: Profesör Stanley Wiśniewski

Elbette birileri çıkıp gayriresmî bir şekilde büyü dediğimiz ve çok az anladığımız gücün Dünya üzerinde tarih boyunca çeşitli biçimlerde zaten var olduğunu söyleyecektir. Doğaüstü efsanevi olaylar insanlık tarihinin en başlarına kadar gidiyor. Herodot'tan rüzgâra hükmeden *mágoi* ya da Westcar Papirüsleri'ne kayıt düşüldüğü üzere antik Mısır'da kaz ve pelikan gibi kuşların başlarını koparıp sonra tekrar iyileştiren Cedi gibi bir sürü türü sıralanabilir. İsa'nın suyu şaraba dönüştürmesinden Haiti Vudu büyülerine, hatta Dīrgha-āgama'da havada asılı durabilen Theravada Budistlerine kadar bu tür pratikler hemen her büyük dinin ayrılmaz bir parçası olmuştur. Yine de bu eylemlerin ibadet edenler tarafından büyü olarak görülmediği de gözden kaçmamalıdır.

Büyüğüyle küçüğüyle bu tür hikâyeler tarih boyunca bütün bölgelerde, bütün kültürlerde görülmektedir. Önceden âlimler anlamadığımız ya da kendimizden daha yüce gördüklerimizi yüceltmek için bu tür hayalî hikâyeler üretmenin insan doğasında olduğunu söylemiş olabilir fakat sonra *Karanlık* ve bilim insanlarının bile canla başla çalıştıkları hâlde bir türlü açıklayamadıkları o meşum *Drenler* çıkageldi... Belki kadim efsanelerin hiçbir gerçeklik payı yoktur ama öte yandan belki de çok az anlayabildiğimiz ve dünyamıza gelen fevkalade sıradışı güçler hep vardı.

Hangi teoriyi ele alırsak alalım, kesin olan bir şey var: Hiçbir "büyü", *Karanlık*'ın insanlığın başına sardığı *Drenler* kadar güçlü ve sıradan değil. Bu makalenin amacı, bu durumun nedenlerini –ya da başka bir deyişle neden şimdi ortaya çıktığını– araştırmak üzere çeşitli hipotezleri değerlendirmek. Bizi bu noktaya getiren koşullar nelerdi? Beş Seçilmişimiz tarafından engellenmeden önce *Karanlık* hangi hedefe ulaşmaya çalışıyordu? Ölümünün ardından gezegende ne tür etkiler bıraktı?

SLOANE ANDREWS'UN HIÇ UMURUNDA DEĞİL (CİDDEN!)

Yazan: Rick Lane

Fötr dergisi, 24 Ocak 2020

Sloane Andrews'tan hoşlanmıyorum. Ama onunla yatmak isteyebilirim.

Mahallesinde her zaman takıldığı kafede buluştuk. En azından her zaman oraya takıldığını söylüyor. Baristanın onu müşteri olarak şöyle dursun, neredeyse on yıl önce *Karanlık*'ı alt eden beş ergenden biri olarak bile tanıdığından kuşkuluyum. Açıkçası bu fena hâlde kayda değer bir durum çünkü dünyaca ünlü yüzü bir yana, Sloan Andrews'un kirletmek isteyeceğiniz kadar tertemiz ve muhteşem bir imajı var. Makyaj yapmışsa bile belli olmuyor. Pürüzsüz bir cilt, kocaman mavi gözler... Âdeta yürüyen, konuşan bir kozmetik reklamı. Kafeye girdiğinde atkuyruğu yaptığı uzun kahverengi saçlarının üzerinde bir *Cubs* şapkası, tam da gerilmesi gereken yerlerde gerilen gri bir tişört ve uzun, şekilli bacaklarını ortaya çıkaran yırtık bir kot var. Aya-

ğındaysa bir çift spor ayakkabısı. Hani kıyafetler, hatta bu kıyafetleri dolduran ince uzun beden hiç umurunda değilmiş gibi bir giyim tarzı.

Zaten Sloane böyle biri. Buna inanıyorum. Bence benle buluşmak dahil hiçbir şeyi bir tarafına takmıyor. Röportaj yapmayı bile istememişti. Dediğine göre kabul etmesinin tek nedeni, Seçilmişlerden biri olan erkek arkadaşı Matthew Weekes'in *Bitmeyen Seçim* adlı yeni kitabının tanıtımına yardımcı olmasını istemesi (Kitap 3 Şubat'ta çıkıyor).

Röportajla ilgili görüşürken nerede buluşacağımıza dair pek bir fikri yoktu. Chicago'daki herkes Lake Shore Drive'dan birkaç blok ötedeki Uptown'ın Kuzey Yakasında yaşadığını bilse de Sloane evinde buluşma fikrini daha en başında kestirip attı. *Bir yere gittiğim yok*, diye yazmıştı. *Gittiğim yerde rahat bırakmıyorlar. O yüzden benim-*

le koşmak istemiyorsan ya Java Jam'de buluşuruz ya da bu iş yatar.

Kořarken not alabileceęimden emin deęildim, o yůzden Java Jam'de karar kıldık.

Kahvesi gelince beyzbol řapkasını çıkardı ve saçları yataktan henůz kalkmıř gibi omuzlarına dőkůldů. Belki birbirine haddinden fazla yakın gůzleri yůzůnden, belki de duyduęundan hořlanmadıęında çenesini bir hıřım havaya dikmesinden; sebebi hangisi bilemiyorum ama yůzůnde av kuřlarını andıran bir ifade vardı. Tek bir bakıřıyla, birden savunmaya geçen ben oluverdim. İlk sorumu gevelerken insanlar genellikle kendilerini bana sevdirmek için gůlůmseyerek bakarlardı; Sloan ise boř gůzlerle beni sůzuyordu.

"Karanlık'ı yenmenizın uezirinden tam on yıl geçti," dedim. "Nasıl bir his?"

"Hayat můcadelesi gibi bir his," dedi. akmak akmak kıvılcımlar saçan keskin sesiyle sırtımdan bir őrperdi geçti. Bunun iyi bir řey mi, yoksa kůtů bir řey mi olduęunu kestiremedim.

"Zafer hissi yok mu?" diye ős-teledięimde gůzlerini devirdi.

"Sıradaki soru," diyerek kahvesinden ilk yudumunu aldı.

İřte o zaman fark ettim: Ondan hořlanmamıřtım. Bu kadın binlerce... hayır, milyonlarca hayat kurtardı. Kahretsin, yle ya da böyle muhtemelen *benim* bile hayatımı kurtardı. Daha on ۆ yařındayken, dięer dört kiřiyle beraber, kehanete göre saf ktůlůkten ibaret bůyůk bir gůců yenebilecek biri olarak seçilmiřti. Sloan, detaylarını asla paylařmadıęı kısa sůreli bir kaçırılma olayının da yer aldıęı bir dizi savař verdi *Karanlık*'la. Ve tům bu savařlardan sıyrık bile almadan, bůtůn gůzellięiyle çıktı, tarihteki bůtůn ۆnlůlerden daha ۆnlů oldu. ۆstelik Seçilmiřler arasında bir Seçilmiř olan ve muhtemelen hayattaki en kibar insan olduęu söylenebilecek altın ocuk Matthew Weekes'le uzun sůreli bir iliřkiye bařladı. Yine de bu kıزدan hořlanmıyorum.

Ama ondan hoşlanmamam zerre umurunda değil.

Tam da bu yůzden onunla yatmak istiyorum. Sanki çırılçıplak soyup yataęa atabilirsem belki zorla bir tůr sıcaklık ya da duygu yaratabilirim. Beni bir ře-

kilde bir alfaya, bir avcıya, geze-
gendeki en ulaşılmaz avın peşine
düşen ve bir zafer nişanı olarak
o avın başını oturma odasına
asmak isteyen cehennem zeba-
nilerinden birine dönüştürüyor.
Belki bu yüzden nereye giderse
gitsin insanlar ona sarkıntılık
ediyor; sevdiklerinden değil, onu
sevmek istediklerinden, onu sevi-
lebilir kılmak istediklerinden...

Kupasını masaya bırakırken
sağ elinin üstündeki yara izi gö-
züme çarptı. Yamru yumru iz bi-
leğine kadar uzanıyordu. Kimse-
ye bu yaradan bahsetmediği için
bana da bahsetmeyeceğinden
emindim ama sormadan edeme-
dim.

“Kâğıt kesiği,” dedi.

Şaka olduğundan adım gibi
emindim, o yüzden güldüm. Ka-
ranlık'ın yenildiği yere dikilecek
Onuncu Yıl Anıtı'nın açılışına gi-
dip gitmeyeceğini sorduğumda,
kaderi değilmiş de başvurduğu
masa başı bir işmiş gibi, “İşimi-
zin bir parçası,” diye yanıtladı.

“Pek keyif almıyorsun sanı-
rım,” dedim.

“Nereden anladın?” derken
sırıttı.

Röportaja hazırlanırken so-
kaktaki adamın düşüncelerine

dair bir fikir edinmek adına bir-
kaç arkadaşına Sloane Andrews
hakkında ne düşündüklerini
sordum. İçlerinden biri onu hiç
gülerken görmediğini belirtmiş-
ti. Kafede otururken ben de hiç
gülümseyip gülümsemediğini
düşündüm. Hatta bu hususu dile
de getirdim çünkü cevabını me-
rak ediyordum.

Ters tepti. “Erkek olsam,
bana bu soruyu sorar mıydın?”
diye karşılık verdi.

Hemen konuyu değiştirdim.
Sohbet daha çok Mayın Tarlası
oyununa dönüşürken her soruda
bir mayına basacağım korku-
suyla biraz daha geriliyordum.
Yılın bu zamanında anılarının
tekrar canlanıp canlanmadığı-
nı sorarak bir kez daha şansımı
denedim. “Düşünmemeye çalı-
şıyorum,” dedi. “Düşünseydim,
hayatım lanet olası bir Kutsal
Günler Takvimi'ne dönüşürdü.
Her kutsal güne farklı şekilde ve
tatları birbirinden beter bir Ka-
ranlık çikolatası düşerdi.” Ara-
larında hiç iyi bir anı olup olma-
dığını sorgulayarak üsteledim.
“Hepimiz arkadaşız, biliyorsun,”
dedi. “Hep arkadaş kalacağız.
Bir araya geldiğimizde aramızda
şakalaşıyoruz.” Oh neyse... Sanı-

rım ona diğer dört *Seçilmiş*'i sormak emniyetliydi. Esther Park, Albert Summers, Ines Mejia ve tabii ki Matthew Weekes.

Sonunda konuşabileceğimiz bir kanal bulabilmıştık. *Seçilmiş* denilen bu insanlar Matt'in doğal liderliğinde çabucak birbirleriyle kaynaşmıştı. "O, doğuştan lider," dedi Sloan. Sanki bundan rahatsız oluyormuş gibi bir tavrı vardı. "Hep sorumluluk alır, bize ahlaklı olmayı hatırlatır falan." Tuhaftır ki ilk yakınlaştığı Matt değil, Albie'ydi. "Sessiz sakın biriydi," diye sürdürdü sözlerini Sloan, iltifat edercesine. "Hepimizin abileri ve babaları ölmüştü –kehanetin bir parçasıydı bu– ama benim abimin ölümü çok yeniydi. Sessizliğe ihtiyacım vardı. Hem... Ortabatı, Alberta, bunlar benzer yerler."

Albert ve Ines, Chicago'da birlikte yaşıyor – Ines kendini lezbiyen olarak tanımladığından platonik bir ilişki. Esther ise geçen yıl hasta annesiyle ilgilenmek üzere Kaliforniya Glendale'e gitti. Sloane'un dediğine göre aradaki mesafe hepsini zorlamış ama neyse ki hepsi Esther'in aktif (ve popüler) Insta! sayfasından arkadaşlarının hayatlarını

dakikası dakikasına takip edebiliyorlarmış.

"Son birkaç yılda ortaya çıkan Tüm Seçilmişler hareketiyle ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye sordum. Tüm Seçilmişler, nihai başarıyı Matthew Weekes'e atfetmek yerine *Karanlık*'la savaşta diğer dört *Seçilmiş*'in de payı olduğunu vurgulayan küçük ama ses getiren bir grup.

Sloane lafı ağzında gevelemiyor. "Bence faşistlik."

"Bazıları Matt'i hepinizden üstün görmenin cinsel ayrımcılık olduğunu söylüyor," diye belirttim.

"Asıl cinsel ayrımcılık, sözlerimi duymazdan gelip cahil olduğumu söylemektir," dedi. "Bence Matt gerçek *Seçilmiş*. Bunu defalarca söyledim. Onu yerle bir ederek bana iyilik yapıyormuş havasına girmesinler."

Sohbetin yönünü *Seçilmişler*'den *Karanlık*'a çevirdim. İşte o zaman işler sarpa sardı. *Karanlık*'ın kendisine neden özel ilgi gösterdiğini sordum. Kahvesinden son yudumunu alırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sonunda kupasını masaya bırakırken eli titriyordu. *Yataktan-yeni-çıktım* saçlarının üstü-

ne Cubs şapkasını geçirip, “Röportaj bitmiştir,” dedi.

Bitti deyince gerçekten bitmiş olmalıydı çünkü Sloane bunu söyler söylemez kalkıp gitti. Masaya bir onluk bırakıp ardından koştum. Hemen pes etmek istemiyordum. Hem Sloane Andrews’un beni bir avcıya dönüştürdüğünü söylememiş miydim?

“Sorulmamasını istediğim tek bir konu vardı,” diye terslendi. “Hatırlıyor musun?” Tıslayan sokak kedileri gibi öfkeden kabarmıştı, kızaran yanakları

parlıyordu. Sinirini bozmak için niye bu kadar beklemiştim ki? Onca zaman onun bu hâline bakıyor olabilirdim.

Sorulmaması gereken konu elbette *Karanlık*’la olan ilişkiydi. Belli ki konuyu açmamı hiç beklememişti. Sloane’un en ilginç yanı da bu.

Sokaktaki çamur birikintisinde yatan bir kâğıt parçasıymışım gibi bakıp defolmamı söyledi. Sonra benden uzaklaşmak için caddedeki trafiğin ortasına atladı. Bu sefer gitmesine izin verdim.

DREN HER SEFERİNDE aynı görünüyor, insanlar çığlık çığlığa kaosun devasa karanlık bulutlarından kaçmaya çalışsa da asla yeterince hızlı olamıyorlardı. Yakalandıklarında derileri canlı canlı kemiklerinden sökülüyor, kanları ezilmiş sivrisinekler gibi havaya püskürüyordu. *Tanrım!*

Sloane nefes nefese doğruldu. *Sakin*, dedi kendi kendine. Ayak parmakları kıvrıldı; burada... *Karanlık*'ın evinde yer buz gibiydi ve *Karanlık* botlarını almıştı. Bir an önce ağır ya da keskin bir şey bulması gerekiyordu... İki birden olması lüks olurdu ve Sloane hiç o kadar şanslı olmamıştı.

Çekmeceleri hızla açtı. Kaşıklar, çatallar, spatulalar, avuç dolusu lastik bant, kıskaçlar... Botlarını niye almıştı ki? Bir canı, bir kızın *Doc Martens* botlarından niye korkmuş olabilirdi ki?

Selam Sloane, diye kulağına fısıldadı *Karanlık* ve Sloane hıçkırığını yutmak zorunda kaldı. Başka bir çekmecede plastik bir bıçaklıktaki kabzaları görür görmez kasap bıçağını çekti. Arkasında bir adım sesinin beraberinde gelen bir gıcırta duymuştu.

Muşamba zemine ayağını bastırarak aniden döndü ve bıçağı savurdu.

"Kahretsın!" Matt bileğini kavradığında bir an için bıçağın üstünden birbirlerine bakakaldılar.

Sloane birden gerçeği kavradı. *Karanlık*'ın evinde değildi. Geçmişte değildi. Matthew Weekes ile paylaştığı daireden başka bir yerde değildi.

"Aman Tanrım!" Kabzayı kavrayan parmakları balmumuna dönüşürken bıçak yere düşerek ayaklarının arasında tıngırdadı.

Bunun zerine Matt ona sımsıkı sarıldı. Elleri ateş gibiydi. "Orada mısın?"

Bunu daha önce düzinelerce kez sormuştu. Koçları Bert, ona yalnız kurt der, idman ya da görevlere nadiren çağırırdı. *Bırak ne istiyorsa yapsın*, demişti bir keresinde, lider olduğu anlaşılan Matt'e. *Bu şekilde daha iyi sonuçlar elde edersin*. Matt de sonrasında sadece çok gerekli görürse ona bu soruyu sormuştu.

Orada mısın? Gece karanlığında telefona fısıldayarak ya da dalıp gittiğinde yüzüne karşı... Sloane başta sinirlenmişti. *Tabii ki buradayım, başka hangi cehennemde olacağım?* Ama artık bir şey iyice açıklığa kavuşmuştu. Sloane her zaman *evet* diyemiyordu.

Bu sefer, "Evet," dedi.

"Tamam. Burada kal, tamam mı? İlacını getireyim."

Sloane mermer tezgâha yaslandı. Ayağının dibindeki bıçağa dokunmaya cesaret edemiyordu. Beklerken nefesine odaklandı ve yaşlı bir adamın siluetini andıran gri girdaba baktı.

Matt sarı renkli küçük bir hap ve komodinin üzerindeki su bardağıyla birlikte geri geldi. Hapı telaşla ağzına atarken Sloane'un eli titriyordu. *Benzodiazepinin* güneşli bir kumsal sakınlığı...* Ines'le birlikte bir zamanlar bu hapları yere göğe sığdıramaz, hızlı etkisi, yarattığı rengârenk dünya ve başka hiçbir şeyin veremediği pervasızlık hissine övgüler dzerlerdi.

Bardağı bırakıp yavaşça yere kaydı. Lazer saçan kedi gözü deseniyle kaplı pijamasının üstünden soğuğu hissedebiliyordu ama bu sefer iyi geliyordu. Matt de şortuyla buzdolabının önüne çöktü.

"Dinle," diye başladı Sloane.

---

* Endişe ve uykusuzluk gibi sıkıntılarda verilen bir tür ilacın etken maddesi -n

“Bir şey söylemene gerek yok.”

“Tabii ki yok. Neredeyse seni bıçaklıyordum, neden özür dileyeyim ki, değil mi?”

Matt’ın gözleri endişeyle yumuşadı. “Sadece iyi olmanı istiyorum.”

Şu iğrenç köşe yazısında ne demişlerdi? *Muhtemelen dünyadaki en kibar insan?* Creepmaster 2000 Rick Lane’le en azından bu konuda hemfikirdi. Matt’ın iki gözünün arasında kırışan kaşları sonsuz bir anlayış ve yüreğe işaret etti. Sloane’un bileğinin yanında yatan kasap bıçağına uzandı. Büyüktü, neredeyse bileğinden dirseğine kadar geliyordu.

Sloane yanan gözlerini yumdu. “Gerçekten özür dilerim.”

“Bu konuda benimle konuşmak istemediğini biliyorum,” dedi Matt. “Ama başka biriyle konuşmaya ne dersin?”

“Mesela?”

“Dr. Novak, belki? VA’de çalışıyor, unuttun mu? İslahevinde konuşmuştuk.”

“Ben asker değilim,” dedi Sloane.

“Evet ama Dr. Novak Travma Sonrası Stres Bozukluğu konusunda uzman.”

Resmî bir tanı konmasına hiç gerek olmamıştı. Sloane’un sıkıntısı Travma Sonrası Stres Bozukluğundan başka bir şey değildi. Ama Matt’ın bundan nezdelen bahsedercesine rahat bahsettiğini duymak tuhaftı.

“Tamam.” Sloane omuz silkti. “Onu yarın ararım.”

“Herkesin terapiye ihtiyacı olabilir,” dedi Matt. “Özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra... Yani Ines gitti mesela.”

“Ines gitti, ona rağmen *Evde Tek Başına* filminde yaşıyormuş gibi dairesini bubi tuzaklarıyla döşüyor,” dedi Sloane.

“Tamam, kötü bir örnek oldu.” Yangın merdivenlerinin arasından süzülen turuncu-sarı sokak ışığı Matt’ın koyu teninde parlıyordu.

“Senin terapiye hiç ihtiyacın olmadı,” diye ekledi Sloane.

Matt bir kaşını kaldırıp ona baktı. “Karanlık öldükten sonraki yıl nereye kaybolduğumu sanıyorsun?”

“Doktor randevuların olduğunu söylüyordun.”

“Hangi doktora aylarca haftada bir gidersin ki?”

“Bilmiyorum! Sadece bir...” Sloane belli belirsiz kasıklarını işaret etti. “Bilirsin işte... Erkeklerle özgü bir şeyler olduğunu düşündüm.”

“Bir konuyu açıklığa kavuşturalım,” derken Matt sırtıyordu. “En az altı ay boyunca sürekli doktora gitmemi gerektirecek utanç verici bir hastalığım olduğunu düşündün ve... ne olduğunu bana hiç sormadın, öyle mi?”

Sloane gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyorsun.”

“Yo, yo. Bilakis, çok etkilendim.”

Tanıştıklarında Matt on üç yaşında, sıskacık bir şeydi. Sivri köşeler dışında bedeninin nerede başlayıp nerede bittiği kestirilemiyordu. Buna rağmen gülümsemesi hep aynıydı.

Sloane ona farkında olmadan defalarca âşık olmuştu. Dren’in kulakları sağır eden rüzgârına karşı bağıra çağıra hayatta kalmalarını sağlayan emirleri verirken; ülkenin bir ucundan diğerine yaptıkları uzun gece yolculuklarında herkes uyuyakaldığında bile uyumadığında; büyükannesini aradığında sesi birden yumuşayıverince. Matt kimseyi ardında bırakmazdı.

Sloane fayansın üzerinde ayak parmaklarını kıvırdı. “Aslında gittim,” dedi. “Yani terapiye. On altı yaşındayken birkaç ay gittim.”

“Sahi mi?” Matt’in kaşları çatılır gibi oldu. “Bana hiç söylememiştin.”

Sloane’un ona söylemediği daha o kadar çok şey vardı ki... Kimseye söylememişti. “Kimseyi endişelendirmek istemedim,” dedi. “Hâlâ da istemiyorum, o yüzden... diğerlerine bahsetme, olur mu? Lanet olası *Esquire* dergisinin kapağında ‘Rick Lane Demişti’ manşetini görmek istemiyorum.”

“Bahsetmem.” Matt elini tutup parmaklarını onunkilere doladı. “Yatağa dönsek iyi olacak. Anıt açılışı için dört saat sonra kalkmamız gerekiyor.”

Sloane başıyla onayladı ama ilaç etkisini gösterip titremesi geçene kadar mutfakta oldukları yerde kaldılar. Sonunda Matt bıçağı uzaklaştırdı, ayağa kalkmasına yardım etti ve birlikte yatağa döndüler.

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

4 Ekim 2019

Bayan Sloane Andrews

Referans: H-20XX-74545

Sevgili Bayan Andrews:

Bilgi Özgürlüğü yasası kapsamında 12 Eylül 2019 tarihli Zangoç Projesi'yle ilgili bilgi isteğiniz 13 Eylül 2019 tarihinde Bilgi ve Mahremiyet Koordinatörlüğüne (BMK) ulaştı.

İstedığınız kayıtların büyük kısmı hâlâ gizlilik kapsamında. Buna rağmen ABD hükümetine yıllarca verdiğiniz hizmet doğrultusunda en yüksek güvenlik izniyle bütün bilgilere erişim imkânı tanıyoruz. Daha önce açıklanan kayıtlardan oluşan veri tabanımızda yaptığımız araştırma sonucunda 120 sayfadan oluşan ve ihtiyacınızı karşılayacağına inandığımız belgeyi ekte bulabilirsiniz. Belgeler için herhangi bir ücret talep edilmeyecektir.

Saygılarımla,

Mara Sanchez

Bilgi ve Mahremiyet Koordinatörlüğü

ÇOK GİZLİ

ERTESİ SABAH ALARM ÇALDIĞINDA Sloane hemen bir hap daha içti. Onu bekleyen gün için buna ihtiyacı vardı. Sabah saatlerinde Karanlık'ın saldırılarında yitip giden hayatlar onuruna dikilen Onuncu Yıl Anıtı'nın açılışına katılacak, akşam saatlerinde de zaferin onuncu yılını kutlamak üzere Onuncu Yıl Barış Galası'na gidecekti.

Chicago belediyesi anıtın tasarımıyla ilgili Gerald Frye adında bir sanatçıyı görevlendirmişti. Portfolyosuna bakılırsa genç sanatçı, minimalist Donald Judd'ın işlerinden fazlasıyla etkilenmişti çünkü bir zamanlar nehrin kıyısında yükselen çirkin kuleden kalan geniş boşluktaki anıt metal bir kutudan ibaretti. Etrafındaki gökdelenlerle karşılaştırıldığında iyice küçük görünüyor, Sloane arabayla yaklaşırken güneşin altında parlıyordu.

Park etme derdi olmasın diye Matt bir şoför tutmuştu. İyi de olmuştu çünkü bütün şehir insan kaynıyordu. Siyah Lincoln'le ilerlerken şoför sürekli kornaya basmak zorunda kalıyordu. Buna rağmen insanlar çamurluğun sıcaklığını dizlerinin arkasında hissedene kadar kornayı duymazdan geliyordu.

İyice yaklaştıklarında bir polis memurunun bariyeri açmasıyla anıta kadar rahat ilerlediler. Sloane nabzının atışını gözlerinin hemen ardında hissediyordu. Migren ağrısı gibiydi. Matt kapıyı

açıp arabadan indiğinde herkes onları tanıyacaktı. Herkes hemen fotoğraf ya da video çekmek için telefonlarını havaya kaldıracak, imzalatmak için bariyerlerin üzerinden fotoğraflar ve defterler uzatacaklardı. Matt'le Sloane'a seslenirken âdeta çığlık atacak, öne çıkmak için çırpınacak, kaybettikleri insanlara ve eşyalara dair hikâyeleri anlatmaya çalışacaklardı.

Sloane evde olmayı diledi. Ama bunun yerine avuçlarını elbisine silip derin bir nefes aldı ve elini Matt'in omuzuna koydu. Araba yavaşlayarak durdu. Matt kapıyı açtı.

Sloane da onun ardından arabadan indi ve sestten bir duvara toslar gibi oldu. Matt sırtarak ona dönüp kulağına, "Gülümsemeyi unutma," diye fısıldadı.

Bir sürü adam ona gülümsemesini söylemişti ama hepsinin tek istediği, üzerinde bir tür otorite kurabilmektir. Oysa Matt sadece onu korumak istiyordu. Kendi gülümsemesi de daha nazik ve çok daha sinsi bir ırkçılık şekline karşı bir silahtı. Bu türden ırkçı insanlar onun kim olduğunu fark etmeden önce mağazalarda şüpheyi peşine takılır, bir tür kenar mahallede yetiştiğini varsayar ya da dünyayı kurtarma işini Sloane ile Albie'ye yükleyerek Matt, Esther ve Ines'in bu işle hiç ilgileri yokmuş gibi yaparlardı.

Çok daha sert, çok daha şiddetli ırkçılık biçimleri de söz konusuydu ama onlara karşı kullanılan silah gülümseme değildi.

Bariyeri zorlayan, ona fotoğraf, dergi, kitap uzatmaya çalışan kalabalığın yanından geçerken cebinden siyah bir keçeli kalem çıkardı ve her birini birbirine geçen MW parafıyla hızlı bir şekilde imzaladı. Sloane yaşanan kaostan bir anlığına kopmuş, uzaktan onu seyrediyordu. Matt, fotoğraf çektiirmek için telefonunu nasıl çalıştıracağını bilmeyen orta yaşlı ve kızıl saçlı bir kadına sokuldu; sonunda telefonu kadından alıp ön kamerayı nasıl çalıştıracağını gösterdi. Nereye giderse gitsin insanlar kendilerinden bir parça verirlerdi ona, bazen minnet şeklinde bazen de Karanlık yüzünden kaybettikleri insanların hikâyeleriyle. Matt, hepsini alırdı.

Birkaç dakika sonra Sloane yanına gidip elini omzuna koydu. "Matt, üzgünüm ama gitmemiz lazım."

İnsanlar elbette ona da dokunmaya çalışıyor, kapağın bir kısmında kendi yüzü, diğer kısmında kadın düşmanı dallama Rick Lane'in suratı görülen *Fötr* dergisini ona doğru sallıyorlardı. Bazıları seslense de Sloane her zamanki gibi kulak asmıyordu. Matt'in silahı cömertlik, iyilik ve sosyal nezaketse, onun silahı da mesafeli olmak, dik durmak ve hiç usanmadan duygularını saklamaktı.

Matt, okul üniformalarıyla gelmiş bir grup siyah ergene baktı. Kızlardan biri saçlarını örüp uçlarına boncuklar takmıştı. Heyecanla her sıçradığında boncuklar birbirine çarpıp takırdıyordu. Elindeki kartonu havaya kaldırmıştı.

Matt, "Bir saniye," diyerek Sloane'dan izin isteyip üniformalı gruba doğru ilerledi. Sloane lafının dinlenmemesine biraz bozalsa da delikanlının gevşeyen omuzlarını fark edince kızgınlığı hemen geçti.

"Hey," dedi Matt, örgü saçlı kıza sırtarak.

Sloane'un yüreği sızladı. Matt'in içinde onun asla erişemeyeceği bir yer, konuştuğunu asla duyamayacağı bir dil vardı. Çünkü o varken sözcükler uçuşuyordu.

Yola onsuz devam etmeye karar verdi. Matt'in törene zamanında gelmesi hiç önemli değildi. Herkes beklerdi nasılsa.

Kalabalığı engelleyen daracık polis koridorunda ilerledi. Metal bir kutudan ibaret olan anıta bakan sahnenin basamaklarını tırmandı. Hiçliğin ortasına dikilmiş bu kutu, ortalama bir yatak odası büyüklüğündeydi.

"Slo!" Esther on santimlik topukları ve siyah deri pantolonuyla sahnede durmuş el sallıyordu. Beyaz bluzunun bolluğu şık duruyordu. Uzaktan bakıldığında yüzü neredeyse tıpkı Karanlık'ı yendikleri günkü gibiydi ama Sloane yaklaştıkça kızın yüzündeki pürüzsüz parlamanın aslında fondöten, allık, bronzlaştırıcı ve daha kim bilir nelerden kaynaklandığını görebiliyordu.

Yine de onu görmek rahatlatıcıydı. Annesiyle ilgilenmek için memleketine döndüğünden beri beşi için artık hiçbir şey aynı değildi. Sloane, yukarı çıkmasına yardım etmek için elini uzatan güvenlik görevlisine bakıp başını iki yana salladı ve sahneye çıktığı anda Esther'e sarıldı.

"Güzel elbise!" dedi Esther kucaklaşmaları bittiğinde. "Matt mi seçti?"

"Kendi kıyafetlerimi kendim seçebiliyorum," dedi Sloane. "Eee..."

Esther'in annesini sormak üzereydi ki arkadaşı bir selfie çekmek için cep telefonunu çıkarıverdi.

"Olmaz," dedi Sloane.

"Slo... Hadi ama... Bir fotoğrafımız olsun istiyorum!"

"Hayır, Insta'daki milyonlarca takipçine bir fotoğrafımızı göstermek istiyorsun ve arada büyük fark var."

"Gülümse sen de somurtsan da çekeceğim; hakkındaki süper-cadı dedikodularını tetiklemek istemezsin herhalde," dedi Esther.

Sloane gözlerini devirdikten sonra bir dizini hafifçe kırıp poz için öne doğru eğildi. Hatta gülümsemeye benzer bir ifade takınmayı bile başardı. "Sadece bir tane, değil mi?" diye sordu. "Sosyal medyada olmamamın sebepleri var."

"Anladık. *Alternatifsin, özgünsün, falan filan.*" Esther başını eğmiş telefonla ilgilenirken elini salladı. "Dudağının üstüne bir bıyık konduracağım."

"Korkunç bir savaşın onuncu yılına ne kadar da uygun."

"Tamam, peki. Olduğu gibi paylaşacağım. Çok sıkıcısın."

Atışmaları çok tanıdıktı. Podyumun kenarında neredeyse birbirinin tıpatıp aynısı siyah takım elbiseleriyle oturan Ines ve Albie'ye döndüler. Ines'in yakası biraz daha genişti, Albie'nin kravatı biraz daha maviydi ama Sloane'a göre aradaki fark bunlardan ibaretti.

"Matt nerede?" diye sordu Ines.

"Kral hazretleri tebaasıyla birlikte," dedi Esther.

Sloane omzunun üstünden geriye baktı. Matt hâlâ ergen kızın yanındaydı. Kaşlarını çatmış, kızın söylediği bir şeyi başını sallayarak onaylıyordu.

Sloane, "Birazdan gelir," diyerek arkadaşlarına döndü.

Albie mahmur gözlerle bakıyordu ama sonuçta sabahın seki- ziydi ve Albie genellikle ondan önce yataktan çıkmazdı. Sloane'a bakarken daha çok yorgun bir hâli vardı. El sallayarak onu selamladı.

"Sana burayı tuttum," dedi yanındaki sandalyeye eliyle vurarak. Sloane onun yanına oturup büyükannesinin öğrettiği gibi ayak bileklerini hanım hanımcık birbirine yapıştırdı. *Donunu yabancılara göstermek istemezsin, değil mi? O zaman, şu lanet olası bacaklarını kapa, kızım.*

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Albie'ye.

"Eh," dedi Albie yarım bir gülümsemeyle. "Ama yeni bir şey sayılmaz ha?"

Sloane da yarım gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Hey, çocuklar." Bir adam platformun üzerinde ilerliyordu. Kömür rengi pantolon, pudra mavisi gömleğiyle aynı renkte spor bir ceket giymişti. Düzgün bir şekilde arkaya taradığı saçları kırışmıştı. Alelade bir adam değildi. "Muhtemelen diğer heriften daha az yolsuzluğa karışmış adam" sloganıyla Chicago belediye başkanı seçilen John Clayton birkaç yıldır görev başındaydı. Aynı zamanda tarihteki en mülayim adam da sayılabilirdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Sloane'un elini sıkarken. Sonra Albie, Ines ve Esther'le tokalaştı. Matt de tam o sırada sahneye çıkarak başkanla tokalaştı. "Sadece birkaç kelime söyleyeceğim, sonra hepiniz anıta doğru yürüebilirsiniz. Büyük mutluluk ha? Sonra sizi buradan çıkarınız. Fotoğrafımızı çekmek isteyecekler. Şimdi mi? Evet, şimdi."

Başkan işaret ettiğinde fotoğrafçı gelip hepsini anıtı arkalarına alacak şekilde yerleştirdi. Matt ortadaydı, elini Sloane'un beline yerleştirmişti. Sloane Karanlık'ı yenmelerinin onuncu yılında gülümsemesi gerektiğinden emin değildi. Bugün bütün dünya

kutlama yapacaktı. Sayısız kayıp veren Chicago da kutlama yapılacak şehirlerden biriydi. Nehir maviye boyanacak, Wrigleyville’de bira su gibi akacak, L metrosu konserve gibi tıklım tıklım dolacaktı. Eğlenmek güzeldi. Sloane bunun farkındaydı, hatta yaşananlardan sonraki ilk birkaç yıl kutlamalara katılmıştı ama artık bunu yapmak daha zor geliyordu. Zamanla her şeyin daha kolaylaşacağı söylenmişti, oysa alakası bile yoktu. Karanlık’ın düşüşünden sonra yaşanan sevinç ve zafer duyguları artık solup gitmiş, geriye sadece yorucu bir tatminsizlik hissi ve zafere giden yolda kaybedilen onca şeye dair derin bir farkındalık kalmıştı.

Fotoğrafta gülümsemedi. Esther, başkana bumerang videolarıyla ilgili açıklama yaparken Sloane tekrar Albie’nin yanına oturdu. Bu arada Matt, başkanın onu şehir merkezinde açtığı yeni kütüphaneye davet eden karısıyla konuşuyordu. Ines her zamanki gibi sabırsızlıkla bacağını sallıyordu. Albie, Sloane’un elini tutup sıktı.

“Eh, o zaman yıl dönümü kutlu olsun, ne diyelim,” dedi Sloane.

“Evet,” dedi Albie. “Kutlu olsun.”

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

ULUSAL GÜVENLİK EYLEM BİLDİRİSİ NO. 70

ALICI: OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI (ODA)

KONU: 2004 YILINDA YAŞANAN AÇIKLANAMAMIŞ FELAKETLER

2 Şubat 2005 tarihli Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısının günlük vukuat kayıtlarının onaylanmasıyla birlikte, başkan aralarında bir bağlantı olması ihtimali nedeniyle 2004 yılında yaşanan felaketlerin araştırılması emrini verdi. Olaylar geleneksel anlamda henüz açıklanamadığından, bu görev Olağandışı Araştırmalar Ajansına (ODA) düşmektedir.

Bu doğrultuda ODA'nın araştırmaya en kısa zamanda başlayarak ön bulgu ve görüşleri bir sonraki Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısında sunması beklenmektedir. Bahsi geçen olaylarla ilgili Ulusal Güvenlik Konseyi tarafından toplanan belgeler ektedir.

Shonda Jordan

ÇOK GİZLİ

Chillicothe Gazette

TOPEKA FELAKETİYLE İLGİLİ RESMÎ RAPORLAR HÂLÂ AÇIKLIĞA KAVUŞMADI

Yazan: Jay Kaufman

TOPEKA, 6 MART: 5 Mart 2004 tarihinde Kansas Topeka'da yaşanan felaketten sonra yapılan son sayımda 19,327 kişinin öldüğü bildirildi ama resmî görevliler ölümünün neden kaynaklandığına dair net bir bilgiye sahip değil. Ya da biliyorlarsa bile basına açıklamıyorlar.

5 Mart sabahı yayınlanan hava durumu raporlarında havanın bulutlu ve 40 derece olacağı, %10 yağmur yağma ihtimali bulunduğu bildirilmişti. Çevre şehirlerden tanıklar, hafif bir yel ve yer yer beliren güneşten bahsediyorlar. Öğlen saat tam 13:04'te ortalık birden karıştı. Ulusal Meteoroloji Servisi'nden bir çalışan, ofisteki ortamı "büyük kaos" olarak tarif ediyor, "cıyaklayan monitörlerden ve bağırış çağırıştan" bahsediyor.

"Birkaç dakika boyunca sanki aynı anda hem kasırga hem deprem hem de hortum yaşandı. Hava basıncı deli gibi değişiyor-

du, sarsıntılar Kentucky'ye kadar hissedilebiliyordu. Böylesini daha önce hiç görmemiştim," diyor kaynağımız. Kendisi işini kaybetmekten korktuğu için anonim kalmayı tercih ediyor. Ulusal Meteoroloji Servisi, hâlen devam eden araştırmadan dolayı henüz detaylı bir bilgi veremeyeceklerini duyurdu.

Federal hükümet de benzer bir pozisyon aldı. Federal Acil Durum Yönetimi de dahil olmak üzere İç Güvenlik Kurumu'nun tüm birimleri başından beri sessizliğini koruyor. FBI, araştırmaları doğrultusunda yabancı ya da yerli herhangi bir terör eyleminden şüphelenmediklerini söylüyor, ancak bu ihtimali de tamamen bir elemeş değiller. Olay sırasında Orlando Florida'da tatilde olan Topeka belediye başkanını Hal Foster bile baş sağlığı dileyerek üzüntüsünü bildirdi ama olanlar hakkında tek bir teoriden bile bahsetmedi.

Olayla ilgili alabildiğimiz bilgilerin büyük çoğunluğu halktan elde edildi. Kansas Lawrence'tan Andy Ellis, yeni evinin inşaatını gözlemek için kullandığı drone ile bölgede geziniyordu. Ulusal televizyon kanallarına da dağıttığı Topeka görüntüleri gerçekten rahatsız edici. Binalar iskelete dönüşmüş, sokakları cesetler doldurmuş ama çok daha ilginç yaşıyan tek bir bitki bile kalmamış. Görüntülere bakılırsa Topeka'daki bütün ağaçlar büzüşmüş dallardan ve ölü yapraklardan ibaret.

Sağlam temellere dayanan herhangi bir açıklama yapılmadığından, halk da hâliyle uzaylı işgali, ters giden bir hükümet

deneyi, yeni bir kitlesel imha silahı denemesi ve iklim değişiminden kaynaklanan bir tür yeni hava olayı gibi komplo teorilerine yönelmiş durumda. İsteri hızla yayılırken insanlar evlerinin altında sığınak inşa etmeye başladılar. Şehrin merkezinde sığınak aramak istemeyenlerse şehir dışına kaçmanın yollarını planlıyor.

“Cevaplara ihtiyacımız var,” diyor Willard'dan Fran Holloway. Kendisi Topeka'nın hemen dışındaki kasabalardan birinde olduğu için felaketten kurtulmuş. “Sevdiklerimizin neden öldüğünü bilmeye hakkımız var. Ve cevapları almadan rahat etmeyeceğiz.”

Portland Bugle

PORTLAND FELAKETİ: ÖLÜ SAYISI ON BİNLERİ AŞTI

Yazan: Arjun Patel

PORTLAND, 20 AĞUSTOS: 19 Ağustos'ta, çekinceyle de olsa kasırga olarak nitelendirilen bir afet Portland, Oregon'u vurdu ve geniş bir alana etki eden sel, bir-

çok binanın ve evin yıkılmasına neden oldu. Afet sınıflandırması doğrulanırsa bu, tarih boyunca Batı Yakası'nda yaşanan ilk kasırga olarak kayıtlara geçecek.

Can kaybının 50.000'in üzerinde olduğu tahmin edilen bu afet, bu yıl Topeka, Calamity'de gerçekleşen ve son bilgilere göre 20.000 can kaybına neden olan felaketle birlikte ABD tarihinin en büyük doğal afeti oldu. Topeka, Calamity'deki afetle ilgili henüz kesin bir açıklama yapılmadı.

Bu hava olayı, Batı Yakası'nda kasırga görülmesinin nedenini Pasifik Okyanusu'ndaki düşük ısılara bağlayan bilim insanlarını şaşkınlığa düşürdü. "Kasırgalar sıcak sulardan bes-

lenir," diyor Wisconsin-Madison Üniversitesi'nden atmosfer bilimi profesörü Dr. Joan Gregory. "Bu yaşananların bir nedeni iklim değişikliği *olabilir* ama bugüne kadar Pasifik Okyanusu'nda belirgin bir ısı artışı kaydına rastlanmadı. Bu daha çok bir anomali gibi görünüyor."

Kurtarma çalışmaları devam ederken daha fazla bilgiye ulaşılabileceği düşünülüyor. Afette kaybedilenler için perşembe günü akşam 20:00'de Pioneer Courthouse Meydanı'nda mumlarla bir anma töreni düzenlenecek.

Rochester Observer

AFETİN GÖBEĞİNDE BİR GÖLGE: KARANLIK BİR GÖLGE SÖYLENTİLERİ KOMPLO TEORİLERİNİN FİTİLİNİ ATEŞLİYOR

Yazan: Carl Adams

ROCHESTER, 7 ARALIK: "Kızılca kıyamet koptu," diyor Minnesota, Sutton'dan Brendan Peterson. Kendisi bu yılın başında yaklaşık 85.000 cana mal olan Minneapolis saldırısından kurtulanlardan biri. Yıkımın tam göbeğindeydi; cehennemden ko-

pan bir rüzgârdan ve her yerde uçuşan molozlardan bahsediyor. "Tam önümde bir kadın paramparça oldu," diye devam ediyor titreyen elleriyle. "Böylesini hayatımda hiç görmemiştim. Asla. Filmlerde bile görmemiştim."

Brendan kurtulmuş olmasını

tamamen şansa bağlıyor ve bu konuda yalnız değil. Saldırıdan kurtulan birçok kişi benzer derecede korkunç ölümlerden bahsediyor. Ölümlerin her biri diğerinden daha dehşet verici. Ama hepsinin birleştiği bir şey var: Felaketten kurtulanların hepsi, yıkımın ortasında emin adımlarla yürüyen bir adam gördüklerini söylüyorlar.

“Belki kadın da olabilir,” diyor Sutton’dan Peterson’ın komşusu George Williams. “Ama her halükârda bir insandı. Hayatımda gördüğüm en ürkütücü manzaraydı.”

ABD hükümeti felaketleri *saldırı* olarak değerlendirse de saldırganların kim olduğu henüz belirlenmedi. İnternette ortaya atılan terör ve dış mihraklar gibi olası teorilerin yanı sıra uzaylılar ya da göksel bir varlığın gazabına kadar varan absürd teoriler de konuşulanlar arasında.

“Öyle hemen seçilebilecek gibi değildi,” diyor Brendan, Minneapolis saldırısında gördüğü gölge için. “Tepeden tırnağa kapkaraydı. Deli değilim. Ne gördüğümü çok iyi biliyorum.”

BAŞKANIN KONUŞMASI, yastan sonra yola devam etmek, kötüyle savaşta iyinin zaferi ve ölümü kutsama üzerine beylik cümlelerden ibaretti. Konuşmanın yarısında Ines, *Cuma Gecesi Işıkları*’ndan, “Berrak gözler ve korkusuz yürekler kaybedemez,” diye fısıltıyla alıntı yapınca Sloane güldüğü kalabalık tarafından anlaşılmazın diye eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Albie öksürürken Esther dirseğini Ines’in kaburgalarına geçirdi. Sloane sadece bir anlığına da olsa eski günlere dönmüş gibi hissetti.

Konuşma bittiğinde alkışlar koptu, her yerden flaşlar patladı. Sloane da avuçları karıncalanana kadar alkışlara eşlik etti. Ardından bir dizi sert tokalaşma geldi ve sonunda Seçilmiş Olanlar, Onuncu Yıl Anıtı’nı şanlı adımlarıyla kutsamak ya da Başkan Clayton’ın yapacaklarını söylediği şey her neyse onu yapmak üzere harekete geçti. Sloane fırsat bu fırsat ayakkabılarını çıkarmayı aklından geçirdi çünkü ayakkabı parmaklarını acıtıyordu. İnsan, ayağında zar zor yürüdüğü topuklu ayakkabılar varken herhangi bir şeyi nasıl kutsayabilirdi ki?

Metal kutunun etrafına beton dökülmüştü. Sloane sahnenin merdivenlerinden indiğinde yerin sıcaklığını ayakkabılarının tabanına rağmen hissetti. Sanki gri bir denizin üstünde yürüyordu ve anıt da yüz metre ötesindeki bronz bir adaydı. Anıt ıssızlığın

ortasında serabı andıran tek sıcak ve aydınlık noktaydı. Metale bakan Sloane gözlerinin yaşardığını hissedince fazlasıyla şaşırdı. Bronz zamanla yaşlanacak, parlaklığı yerini yeşil lekelerle bırakacaktı. O zaman olan bitenler de maziye karışacak, sadece tarihle ilgilenen turistlerle ya da okul gezisine çıkmış öğrencilerle dolu otobüslerin uğrayacağı bu anıt da unutulup gidecekti.

Sloane da unutulacaktı. Eski film yıldızları gibi hep ünlü kalacak ve aynı zamanda o ün yavaş yavaş sönüyor olacaktı. Yüzünde sadece gençlik günlerinin hayaletleri dolaşacaktı.

Bütün bunları, en zirvedeyken bile böyle mutlak bir şekilde bilmek tuhaftı.

Albie'nin peşinden kutuya yaklaştı. Diğerleri arkasındaydı. Kendine engel olamayarak nehrin karşısına, son çarpışmaları sırasında Matt'in durduğu, doğaüstü ışıyla yüzünü aydınlatan Altın Dal'ı tuttuğu yere baktı. Ona âşık olduğu sayılı anlardan biriydi bu.

Anıtın bir kenarında insanların içeri girebileceği dar bir geçit vardı. Albie doğrudan içeri yürüdü. Ines de onun peşinden gidecekti ki Sloane arkadaşını eliyle durdurdu. "Biraz yalnız bırakalım," dedi.

Birbirlerine farklı açılardan uyum sağlıyor, birbirlerinin farklı yönlerini tamamlıyorlardı. Esther, Albie'yi güldürüyor, Ines onun resmen aklını okuyor, Matt ise arkadaşını nasıl konuşturacağını çok iyi biliyordu. Ama Sloane onun kötü gün dostuydu ve bugün de o kötü günlerden biriydi.

"İnsanlar buraya işeyip duracak," dedi Ines.

"Tüm sessizlikleri doldurman gerekmiyor," diye çıkıştı Matt.

"Ben girip Albie iyi mi bir bakayım," dedi Sloane. "Bana bir iki dakika verin."

"Olur," dedi Matt.

"Esther de böylece kameraya hangi açıdan poz vereceğine karar verir," dedi Ines.

Esther onun koluna bir şaplak indirdi, sonra telefonunu çıkardı. Arkadaşının yeni bir selfie talebiyle karşılaşmamak için Sloane duvardaki boşluktan hemen içeri daldı.

Karanlık'ın öldürdüğü herkesin ismi küçücük harflerle metal duvarlara işlenmişti. Anıtı yapan sanatçının dediğine göre hepsini bulup işlemek yıllarını almıştı. Çoğu isim o kadar küçüktü ki insan okumakta zorlanıyordu. Sanatçı, her bir ismin parlatabilmesi için metal plakaların ardına ışık panelleri yerleştirmişti. Işık kirliliğinin ulaşamadığı kapkaranlık bir ormanda, gece vakti gökteki yıldızları seyretmek gibiydi.

Albie küpün ortasında durmuş panellerle dolu duvarlardan birine bakıyordu.

"Hey," dedi Sloane.

"Hey," dedi delikanlı. "İçerisi güzel, değil mi?"

"Bronz iyi seçim. Sıcak bir hava katıyor... Babanın adını buldun mu?"

"Hayır. Samanlık. İğne."

"Belki tasarımcısına sorabiliriz."

Albie omuz silkti. "Bence amaç isimleri tek tek okuyamamak. Asıl amaç ne kadar çok insan olduğunun farkına varmak."

O kadar çoktu ki bir noktadan sonra ölüm normalleşti, diye geçirdi içinden Sloane. Karanlık'a kurban gidenlerin sayısını biliyordu. Yüzden bir milyona kadar herhangi bir sayıyı algılamakta zorlanıyordu.

"Böylesi daha güzel," diye devam etti Albie. "Bir şey kaybeden binlerce insan arasında bir şeyler kaybeden bir avuç insan olduğumuzu hatırlatıyor. Acımız o insanların ailelerinden ne daha çok ne de daha az."

Önündeki paneli işaret etti. Henüz otuz yaşında olmasına rağmen saçları seyrelemiş, tepesi açılmaya başlamıştı. Alnında gözden kaçmayacak kadar derin kırışıklıklar belirmişti. Zaman Albie'ye iyi davranmıyordu.

"Özel biri olmaktan sıkıldım," diye titrek bir kahkaha attı.

“Başıma gelen en kötü şey yüzünden sürekli kutlanmaktan sı-
kıldım.”

Sloane onun yanına gitti. O kadar yakınlardı ki kolları birbirine
değiyordu. Aklına en alt çekmecesinde sakladığı bir dizi devlet
belgesi, Rick Lane’in ondan kasap dükkânındaki bir parça etmiş
gibi bahsetmesi, uykusundan uyandıran korkunç kâbuslar geldi.

“Evet,” dedi iç çekerek. “Seni çok iyi anlıyorum.”

En azından anladığını düşünüyordu. Ama Albie’nin çenesini
sıvazlarken titreyen elini görünce kendinden o kadar da emin
olamadı.

“Tak tak!” dedi Esther. Telefonunu en iyi açıda tutarak anı-
tın içine dalmıştı. Saçları mükemmel bir şekilde omuzlarından
dökülüyordu. Albie ile Sloane’u da kadraja almak için arkasını
döndü. “Insta! takipçilerime selam verin çocuklar!”

“Canlı yayın mı?” diye sordu Sloane.

“Hayır,” diye yanıtladı Esther.

Sloane bunun üzerine Albie’ye şöyle bir göz attı. Ardından
Albie ellerini yanaklarına götürüp ağzından osurma sesi çıkarır-
ken kendisi de kameraya hareket çekti.

Ines de içeri girmişti. Sloane’un parmaklarını ve Albie’nin yü-
zünü görünce gerildi.

Esther de kaşlarını çatarak telefonu indirdi. “Onuncu Yıl Anı-
tı’na ilk girişimin canlı kaydı olacaktı!” diyordu. “Şimdi tekrar
çekmem ve ilk kez giriyormuş gibi *yapmam* gerekecek.”

O bir hışım dışarı fırlarken Matt yanlarına geldi. “Bir şey mi
kaçırdım?” diye sordu.

“Bekle,” diyen Albie parmağını dudaklarına götürdü.

Esther tekrar içeri girdiğinde telefonu yine havadaydı. Işılda-
yan isimlere bakarken gözlerini bütün yapmacıklığıyla kocaman
açtı. Bunun üzerine Albie ona sokulup kadraja girdi. “İçeri ikinci
kez giriyor! Sizi kandırmasına izin vermeyin...”

Esther onu itip telefonu indirdi. “Sizin derdiniz *ne*, çocuklar?”

“Bizim mi? Telefonu elinden bırakmayan sensin!” dedi
Sloane. “Matt’ten de betersin.”

Matt ellerini havaya kaldırdı. "Beni bu işe karıştırmayın."

"Sosyal medya kullanan tek insan ben değilim herhalde!" dedi Esther. "Bu benim işim... Sakın beni yargılamaya kalkmayın."

"Burada ağırbaşlı olmamız gerekiyordu," diye fikir belirtti Matt. "Üstelik *bağ* kurmak açısından iyi bir deneyim olabilirdi..."

"Video çekmenin ağırbaşlılığa ne zararı var?" dedi Esther.

"Kamerayı en uygun selfie açısında tutunca bütün ağırbaşlılık bozuluyor," dedi Ines, telefonla açı yakalamaya çalışıyormuş gibi yaparak. Sonunda kışını yana doğru çıkardı. "*Burada ölümlerin isimleri yazıyor, bu da benim seksi kışım.*"

Sloane kıkırdamadan edemedi. Hatta kahkahası içeride cınlayınca mahcup bir ifadeyle ağzını eline götürdü.

"Sloanie, Sloanie Macaroni... Sen kız sesi mi çıkardın?" dedi Albie kaşlarını kaldırarak.

"Ağzını topla," dedi Sloane.

"Ah, Cameron'ın videolarındaki hâllerini hepimiz gördük," dedi Esther. "Hiçbir şeyi umursamayan sert kız numaralarını kendine sakla. İçten içe her zaman alüminyum folyodan yaptığın tütüyü beline takıp *Elmaslar Kızların En İyi Arkadaşıdır* şarkısıyla dans eden çocuk olarak kalacaksın."

Sloane ölen abisinin çektiği videoya içinden lanetler okudu. Tam karşılık verecekti ki Matt araya girdi.

"Bert'i buldum."

Bert'in gerçek adı elbette Robert Robertson değildi. Gerçek adını ölümünden birkaç ay önce gizlice söylemişti; bu sayede iletişim koparsa onu bulabileceklerdi. Ama kimse onu Evan Kowalczyk olarak anmıyordu. O hep Bert olarak kalacaktı.

Hepsi Matt'in yanına gelip delikanlının parmağıyla gösterdiği küçük isme baktı. EVAN KOWALCZYK. Yüzlerce isim arasında Matt'in bu ismi nasıl bulduğu muammaydı. Birbirinin tıpatıp benzeri ağaçlarla dolu bir ormanda belli bir ağacı bulmak gibiydi. Matt elini indirince Robert'ın ismi bulanıklaşarak yine diğerlerinin arasında kayboldu.

Bütün bu kayıplar, tek tek hepsi, bir hiç uğrunaydı. Karanlık bir lord ve onun doymak bilmez açlığı...

"Şimdi burada olsa ne yapardı acaba?" dedi Matt.

"Muhtemelen emekliliğinin tadını çıkarmak için buraya gelmeyi reddederdi," dedi Ines.

Sloane yüz ifadesi görülmesin diye hemen kapıya döndü. BMK belgelerinde okuduklarından, hiç tanımadıkları bir Bert'e dair ipuçları olduğundan arkadaşlarına bahsetmek istemiyordu.

"Gidelim," dedi. "Ne yaptığımızı merak etmeye başlayacaklar."

GALA DAVETİYESİ BUZDOLABININ kapağına bantla yapıştırılmıştı: ONUNCU YIL BARIŞ KUTLAMASI. Karanlık'ı yenmek tüm dünyaya barış ve uyum getirmişçesine... Elbette getirmemişti ama en azından ABD'nin her şeyden elini ayağını çekmesi için bir bahane olmuştu. Manşetler buna yeni izolasyon dönemi diyordu. Tepkiler karışık. Bir taraf askeri birliklerin diğer ülkelerden çekilmesine sevinmiş ama uluslararası barış organizasyonlarından da çekilmeye itiraz etmişti. Öteki taraf kapanan sınırlar için sevinmiş ama yurt dışında askeri varlığın azaltılmasına karşı koymuştu. Hangi tarafta olurlarsa olsunlar sonuçta herkes aynı paranoyayı paylaşıyordu. Kimse Karanlık'ın nereden geldiğini bilmiyordu; herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi. Bir arkadaş, bir komşu, bir kaçak ya da bir göçmen olabilirdi. Sloane'un annesi bile ruhsatlı tabanca almış, ayda bir poligonda atış talimi yapmıştı. Oysa Karanlık'a kurşun işlemiyordu, tabancaları, içeriden patlatılan binalar gibi dokunmadan eğip bükebiliyordu. Sloane ister istemez ODA'nın aynı gücü ne zaman elde edeceğini merak ediyordu. Tabii çoktan bulmadılarsa.

Dolaptan çıkardığı elbisesini kapıya astı. Altın boncuklu gece elbisesi yirmili yıllardan fırlamış gibiydi. Omuzlarında ağırlık yapacaktı, o yüzden son âna kadar elbiseyi giymemeye kararlıydı.

Sıradan bir günde böylesi gösterişli bir elbise seçmezdi ama bu tür resmî törenleri seviyordu. Gerçi bunu asla dile getirmezdi. Sabah kendini banyoya kapatıp Esther'in Insta! üzerinden yayınladığı güzellik ipuçlarını izlemiş, gözüne kalem çekme denemeleri yapmıştı. Esther bunu duysa bir daha dilinden kurtulamazdı.

Boncuklu elbisenin sevimsiz doğası gereği hayatta en nefret ettiği başka bir şey daha giymek zorunda kalacaktı: tarihin en sıkı mengenesi olarak kadınların belindeki ve karnındaki en küçük hataları bile gizlemeye yarayan *korse*. Sloane, partiden sonraki sabah uyanıp dedikodu sitelerinde, hafif şiş göbeğini hamileliğe yoran yorumlar okumak istemezdi. Matt'le birlikte olmaya başladığından beri hamilelik dedikodularının sonu gelmek bilmemişti.

Korsesi ne iç çamaşırı çekmecesinde ne de çorap çekmecesindeydi, o yüzden Matt'in dolabına döndü. Bazen korse Matt'in çok sevdiği siyah şortlarından oluşan denizin arasına karışabiliyordu. Sentetik kumaşları karıştırırken parmakları küçük ama sert bir şeye değdi.

Avucuna sığacak kadar küçük bir kutuydu bu. Simsiyahtı.

Kahretsin.

Kapıya kaçamak bir bakış attı. Hâlâ kapalıydı, koridorda herhangi bir hareket duyulmuyordu. *Güzel*. Kutuyu açtı. İçinde elbette bir yüzük vardı ama sıradan bir yüzük değildi... Eski tarzda yapılmıştı, elmas yerine pirit taşlarıyla süslenmişti. Demek hiç takı takmadığı hâlde Matt hangi mücevherlerden hoşlandığını hatırlamıştı.

Kutuyu hızla kapatıp çekmecenin diplerine iterken boğazı kurumuştu. Yüzüğün ne anlama geldiğini tabii ki biliyordu. Matt evlenme teklif edecekti. Ve muhtemelen bunu yakında yapacaktı çünkü böylesi bir şeyi iç çamaşırı çekmecesinde saklamayacak kadar akıllıydı. Dramatik jestlere merakı düşünülürse, evlilik teklifini herhalde galada yapmayı planlamıştı.

Sloane'un midesi korkuyla büzüştü. Kapıyı açıp koridora göz attı. Matt, asistanı Eddie'yle telefonda konuşuyordu. Ajandası bir sürü yardım etkinliğiyle tıklım tıklım doluydu. Sadece bu

hafta toplu cezalandırma üzerine bir panel yönetecek, batı yakasındaki bir okul için bağış toplama etkinliğine katılacak, Karanlık'tan kurtulanların yaşadıkları travma sonrası strese yardımcı olmak üzere devletin desteklediği bir hizmet kanalı için bir senatörle toplantı yapacaktı. O yüzden telefon büyük ihtimalle uzun sürecekti.

Kapıyı kapatıp yatağın kenarına oturdu ve ikinci kat penceresinden sokağa baktı. Süslü saçaklarda asılı minik mavi perileri yıl boyunca orada dururdu.

Telefonunu çıkarıp yıllardır aramadığı bir numarayı, annesinin numarasını tuşladı.

"Alo?" dedi June Hopewell, her zamanki sert tavrıyla.

"Anne?"

"Sloane?"

Sloane kaşlarını çattı. "Evet, benim. Tabii bilmediğim başka çocukların varsa başka."

"Bu sabah seni televizyonda gördüm," dedi June. "Şu imza vermeme meselesini tekrar gözden geçirmemeye kararlı mısın? Peşinden kurtlar koşturuyormuş gibi görünüyordun."

"Evet, anne. Kararlıyım." Annesinin imza konusunu umursamadığını biliyordu ama Karanlık'ı yendiklerinden beri June yaptığı her şeye karışmaya başlamıştı. Belki kızı büyürken yanında olamayışını bu şekilde kapatmaya çalışıyordu. Devlet onu almak için geldiğinde hiç itiraz etmeden kızını verdiği için Sloane'un ergenlik dönemini kaçırmıştı.

"Dinle, seninle konuşmak istediğim bir şey var," diye devam etti Sloane. "Matt'in iç çamaşırını çekmecesinde bir yüzük buldum. Bir nişan yüzüğü."

Annesi hattın diğer ucunda bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Tamam. Ee?" dedi.

"Ee?" Sloane elini alnına vurdu. "Eesi ödüm kopuyor!"

"Slo, on yıldır berabersiniz."

Sloane'un yüzü yanmaya başladı. "Bunu hiç konuşmadık! Sence benimle evlenmek istese, konuyu bir şekilde açmaz mıy-

dı? Sonuçta prensip olarak bütün kurumlardan nefret ettiğimi biliyor.”

“Nefret ettiklerinin sayısı göz önüne alınırsa, sürpriz yapmak istemiş olabilir,” dedi June. Sesinde eğleniyormuş gibi bir cıvıltı vardı.

Sloane kaldırımında sinsî adımlarla ilerleyen kediye seyreliyordu.

“Sloane.” June derin bir iç çekti. “Ondan daha iyisini bulamazsın. Bana güven.”

Sloane cevap vermedi.

“Artık kapatmam lazım,” dedi June.

Ne işin var ki? Sloane bir şey demedi. Veda bile etmeden telefonu kapattı. June böyle şeylere şaşırılmazdı. Genellikle yılda sadece bir kez, o da Noel’de beş dakikalığına konuşurlardı. Birbirlerine en son *seni seviyorum* dediklerinde Sloane daha çocuktuktu. Babası onları terk etmeden, sonra Arkansas’taki bir morgda ölü hâlde ortaya çıkmadan –bir Dren tarafından öldürülmüştü– ve June cesedi teşhis etmek için oraya gitmek zorunda kalmadan çok önce.

Ondan daha iyisini bulamazsın. Annesi elbette haklıydı çünkü Matt etrafına öylesine çok iyilik yayıyordu ki bazen insanın içinden onu yumruklamak geçiyordu. Onu sevmemek, özgürlüğü... ya da köpek yavrularını sevmemek gibi bir şeydi.

Ama June’un bunu dile getirişindeki bir şey, Sloane’un içini kemiriyordu. *Ondan daha iyisini bulamazsın.* Evet, bu doğrudu... Hem Sloane ne yapacaktı ki? Arkadaşlık uygulamalarına girip yeni insanlarla mı tanışacaktı? Sıradan bir işi varmış gibi mi yapacaktı? Biriyle tanıştıktan sonra hangi aşamada insanlığın beş kurtarıcısından biri olduğundan bahsetmesi gerekecekti? Üçüncü buluşmada mı? Yoksa beşincide mi?

Yine de June’un bir kez olsun nazik ve güven veren bir şeyler söylemesi hoş olurdu.

Elinde telefonuyla öylece oturdu. Güneş batıyordu, sokak boyunca uzayıp giden mavi peri ışıkları göz alıyordu. Birden dengesi sarsıldı, oda etrafında dönmeye başlamış gibi oldu. Ama

bildiği bir Şey vardı. Matt ne zaman evlilik teklif ederse etsin, evet diyecekti çünkü verilebilecek en mantıklı cevaptı bu. Evleneceklerdi, Matt ona kol kanat gerecekti ve Sloane onun kadar iyi olmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

KONU: 2005 YILINDA GERÇEKLEŞEN AÇIKLANAMAMIŞ FELAKETLER, BİLGİLENDİRME TOPLANTISINA KATILAN BERT KOD ADLI KIDEMLİ SUBAYIN ( ) NOTLARI

SUBAY S: Kayıtlara geçmesi için lütfen adınızı söyleyin.

SUBAY K: Adım ama bu görev boyunca Robert Robertson kod adı verildi.

SUBAY S: Anlaşıldı. Bugün burada Zangoç Projesi 2. Denek Sloane Andrews'la ilgili hatırladıklarınızı konuşacağız.

SUBAY K: Evet. 17 Ekim tarihinde Denek 2'nin saptandığını ve hemen getirilmesi gerektiğini öğrendim.

SUBAY S: Kayıtlara göre bu emre rağmen yirmi dört saatlik bir gecikme olmuş. Nedenini açıklayabilir misiniz?

SUBAY K: Evet. Denek 2'nin abisinin cenazesine katılabilmesi için bir haftalık erteleme istemiştin. İsteğim reddedildi ama yirmi dört saatlik bir hak tanındı. Yetersiz olmasına rağmen emirler doğrultusunda 18 Ekim saat 15:00'da Andrews hanesine gittim.

SUBAY S: Andrew hanesini nasıl buldunuz?

SUBAY K: Beklendiği gibi. İstihbaratımız Andrew ailesinin görece düşük sosyo-ekonomik statüde olduğunu söylemişti, o yüzden bakımsız semt kadar ailenin bakımsız evine de hazırlıklıydım.

SUBAY S: Ve oraya gider gitmez Denek 2'yle iletişime mi geçtiniz?

SUBAY K: Evin önündeki basamaklarda oturuyordu. Perişan hâldeydi. Adını doğrulattıktan sonra kod adımla kendimi tanıttım.

SUBAY S: Tepkisi ne oldu?

SUBAY K: *Kulağa fazlasıyla sahte isimmiş gibi geliyor, dedi.*

SUBAY S: Zekice. Yanıtınız ne oldu?

SUBAY K: Gerçekten de sahte bir isim olduğunu doğruladım. Baştan güvenini kazanırsam bana karşı dürüst olmak isteyebileceğini düşünmüştüm.

SUBAY S: Anlaşıldı. Devam edin.

SUBAY K: Annesi evdeyse onunla konuşmak istediğimi söyledim. Rahatsız görünüyordu. Kim olduğumu ve ne istediğimi sorduğunda sadece evdeyse annesiyle konuşmak istediğimi tekrarladım. Annesinin *orada olmasını* bekleyeceksem uzun süre beklemem gerekeceğini söyledi.

SUBAY S: Ah.

SUBAY K: O noktada zorunlu olarak plan değiştirdim. Zangoç Projesi denekleriyle genelde anne babalarının yanında konuşurum ama bu, özel bir durumdu. Babası ve abisi ölmüştü, annenin de ilgisiz olduğu anlaşıyordu. Denek esasen tek başınaydı. O yüzden onunla yalnız konuşmaya karar verdim. İçeri girmeyi önerdiğimde reddetti. Eve yabancı bir adamı sokmayacağını söyledi. O yüzden dışarıda kaldım.

SUBAY S: Söze nasıl başladınız?

SUBAY K: Yine kim olduğumu sordu. Gizli bir devlet memuru olduğumu, ne iş yaptığımı açıklayamayacağımı, sadece bir kehanet nedeniyle *orada* bulunduğumu söyledim.

SUBAY S: Subayın, Karanlık ve halk arasında Seçilmiş olarak bilinen rakibini içeren Önsezi #545'ten bahsettiği kayıtlara geçsin. Denek kehanet bahsine nasıl tepki verdi?

SUBAY K: *Ben öyle şeylere inanmam, ben sadece gördüğüme ve dokunduğuma inanırım*, dedi. Karanlık'ın yapabildiklerini nasıl yapabildiğini sordum. Daha bir hafta önce abisi Karanlık tarafından öldürüldüğü düşünülürse zamanlama gerçekten kötüydü...

SUBAY S: Öfkelendi mi?

SUBAY K: Bilakis. Duygusuzdu. İfadesizdi. *Bilmiyorum*, demekle yetindi. Mantiğine hitap etmenin daha doğru olacağına karar verdim. Belli ki *kehanet* sözünden hoşlanmamıştı. Bunun üzerine Newton'ın üçüncü yasasından bahsettim.

SUBAY S: Newton'ın üçüncü yasasına göre her eylem için ona eşit bir de karşıt tepkime olduğu kayıtlara geçsin.

SUBAY K: ...Teşekkürler.

SUBAY S: Herkes fizik kurallarını hatırlamayabilir, Subay.

SUBAY K: Kehanetin Karanlık için eşit bir de karşıt rakıp öngördüğünü açıkladım. Başka bir deyişle bu kişilerin kim olabileceğine dair kriterleri tuturanların bir listesi olduğunu söyledim. Saldırıların Kuzey Amerika'ya yoğunlaştığının farkında olduğumuz için Kanada ve Meksika'yla işbirliği yaparak listeyi daralttığımızı söyledim. Abisi Karanlık tarafından öldürülünce Sloane da seçeneklerden biri olmuştu.

SUBAY S: Lafı hiç dolandırmamışsınız.

SUBAY K: Ebeveyn ilgisizliği nedeniyle bağımsız olmaya mecbur kalmış genç bir kadının lafı dolandırmadan konuşmamı bağımsızlığına karşı duyduğum saygı olarak algılayacağını düşünmüştüm. Haklı da çıktım... Söylediklerime bariz bir tepki göstermedi. Bunun üzerine potansiyeli bulunan beş adayı, insanlığı kurtarmak adına en iyi şanslarımız olarak hazırlamak gibi bir görevim bulunduğunu ekledim. *Yani... Seçilmiş olduğumu mu söylüyorsunuz?* diye sordu. Seçilmiş kelimesini vurgulamıştı. *Hem evet hem hayır,* diye yanıtladım. *Ben sadece Seçilmiş olabileceğini söylüyorum.* Kriterlere uyduğunu belirttim. Babasının ve abisinin ölümü, hasat ayındaki doğumu, aynı soyadı taşımayan anne, nadiren bulunan AB negatif kan...

SUBAY S: Birincil Adaylık Kriteri, yani BAK olarak da bilinir.

SUBAY K: Doğru. Tepkisini ancak *hayret* olarak tarif edebilirim. Kehanetin kime ait olduğunu ve kendi sözleriyle ifade etmem gerekirse, *bir delinin şairaneliğine* devletin niye inandığını sordu. Kâhine dair bilgi verme yetkisi almıştım. Adının ████████ olduğunu söyledim ve bu kişinin kavrayamadığımız bir yetenekle gözlemlerimizin doğruladığı 746 kehanette bulunduğunu belirttim.

SUBAY S: Deneğin tepkisi ne oldu?

SUBAY K: Tuhaftı... Diğerleri hayretle karşılamış, bazıları korkmuştu; hatta Denek 1 çelik gibi bir kararlılık göstermişti. Ama Denek 2, hayır derse başına ne geleceğini soran ilk kişi oldu.

SUBAY S: Hayır mı?

SUBAY K: Evet... hayır. Karanlık'la savaşmayı reddetmek.

SUBAY S: [Gülerek] Başka bir seçeneği olmadığını söylediniz mi?

SUBAY K: Bunun akıllıca olmadığına inanıyordum. Bana küçük bir sokak köpeğini hatırlatıyordu... Yakalamaya çalışırsam muhtemelen ısıracaktı. Ama ona ilgi gösterirsem belki benimle gelmeye ikna edebilirdim.

SUBAY S: Özellikle ne yemeyi sevdiğini biliyorsanız.

SUBAY K: Doğru. Ve sanırım bu sefer, deyim yerindeyse *yem saygı* olacaktı. *Bence hayır dersin, dünyanın sonunu fena hâlde hızlandırmış olursun,* dedim. Yani kabul edilebilir sonuçları olan bir seçim imkânı sundum.

SUBAY S: İşe yaradı mı?

SUBAY K: Yaradı. Bir süre çıtı çıkmadı. O yaşta öylesine suskun kalabilecek biriyle karşılaşmak kolay değildir. Sonra sadece, *Bu hiç hoşuma gitmedi,* diyerek lojistikle ilgili sorularını sıralamaya başladı.

SUBAY S: Etkileyici.

SUBAY K: Filmlerde gördüklerinizin aksine Seçilmiş Olanlar nadiren şiirsel açıklamalar yaparlar. Sloane konusunda, sanırım başına gelecekleri bir tek o tam anlamıyla kavramıştı.

SUBAY S: Hangi lojistik konularını konuştunuz?

SUBAY K: ████████ eğitimi, evden ayrılmadan önce yapması gereken hazırlıklar, onu almaya ne zaman geleceğim... Hazırlanmak için ne kadar süreye ihtiyacı olduğunu sorduğumda *bir gün* dedi. Ailesi ve arkadaşlarıyla vedalaşmak, annesine durumu açıklamak için daha fazla zamana ihtiyacı olup olmadığını sorduğumda gerek olmadığını söyledi. Galiba, *Farkındaysan burada yalnızım,* dedi.

SUBAY S: Annesinin, adını bile duymadığı bir devlet biriminin çocuğunu Karanlık'la savaştırmak üzere elinden almasına itiraz edebileceğini hiç düşünmedi mi?

SUBAY K: Hayır, düşünmedi. Dahası son derece haklıydı. Ertesi gün tekrar gittiğimde sırt çantası ve eski bir dosya kutusuyla basamaklarda oturuyordu.

SUBAY S: Size dürüst olacağım. Benim para yatıracığım Seçilmiş bu kız olamaz. Ben paramı Denek 4'e yatırırım.

SUBAY K: En azından birinin gerçek Seçilmiş olması için dua etmekten başka çaremiz yok.

ÇOK GİZLİ

SLOANE İSPANAKLI BÖREKTEN bir ısırık daha aldı. Onuncu Yıl Barış Galası'nın yapıldığı balo salonundaki büfeye yakın bir kokteyl masasında Esther'le birlikte duruyordu. Önemli bir mesele konuşuyormuş gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Birkaç lokma atıştırmak üzere yalnız bırakılmalarının tek yolu buydu. Barış Galası'nda Seçilmiş olmak, düğündeki gelin olmaktan farksızdı.

Drake Hotel'in büyük balo salonundaydılar. İçerisi beyaz ve altın renklerinde döşenmişti. Beyaz mermer yer döşemesini, her yeri beyaz-altın renklerinde aydınlatan avizelerle altın işlemeli sütunlar tamamlıyordu. Salonun bir duvarını tamamen kaplayan camın ardında Lake Shore virajı ve Michigan Gölü'nün uzayıp giden karanlığı görünüyordu.

Şampanya kadehlerini saplarından tutan smokinli ve gece elbiseli insanlar, küçük gruplar hâlinde etraflarında toplanmıştı. Konuklardan biriyle göz göze gelen Sloane herhangi bir sohbetten kaçınmak için hemen başını başka tarafa çevirdi.

"Suratını ekşitip durma," dedi Esther.

"Sabah koltuk altımı tıraş ettim; terledikçe yarama tuz basılıyormuş gibi oluyor," diye karşılık verdi Sloane. Koltuk altından daha az önce süzülen ter damlası hiç sevimli değildi.

Esther de yüzünü ekşitti. “Çok fena.”

Esther’in üzerinde, ancak onun giyebileceği zarif plili, uçuk yeşil dökümlü bir elbise vardı. Saçlarını arkadan basitçe toplamıştı. Her zamanki gibi ağır bir makyaj yapmıştı ama bu akşama özel sürdüğü gri far nedeniyle göz kapaklarına iki duman bulutu yerleşmiş gibi görünüyordu.

“Burayı özlüyorum,” dedi Esther. Çatalıyla makarna salatasındaki zeytinlerle oynuyor, hepsini sıraya dizmeye çalışıyordu. Böylesine odaklanmak, insanlardan kaçma oyunlarını tamamlayan bir hareketti aslında. Önüne baktığını gördüklerinde insanlar ağladığını düşünüp seni rahat bırakırlardı. Sloane’un çaba gerektirmeyen tehditkâr bakışları da hesaba katılırsa en azından birkaç dakika güvende olacakları kesindi.

“Annen nasıl?” diye sordu Sloane.

“Pek iyi değil,” dedi Esther omuz silkerek. “Doktor bu aşamada bazı şeyleri... ertelemekten başka çare olmadığını söylüyor.”

“Çok üzgünüm, Essy,” dedi Sloane. “Keşke söyleyecek tumturaklı bir şeyim olsaydı ama bu... çok can sıkıcı.”

Gerçekten de hiç adil değildi. Büyü sayesinde kötücül bir varlığı yenerek dünyayı kurtarabildikleri hâlde, ailelerini günlük hayatın tehlikelerinden koruyamıyorlardı. İnsanlık için onlar Seçilmiş kurtarıcılardı, hepsi birer kahramandı... ama kanser söz konusu olduğunda herkes eşitti.

“Tumturaklı konuşmaktansa içten olmak daha iyi,” dedi Esther dalgınlıkla.

Sloane, arkadaşının omzunun üstünden bakınca mavi papyon takmış smokinli bir genci fark etti. Adam, ilgiyle Esther’e bakıyordu. Göz göze geldiklerinde Sloane gözlerini kısıp başını iki yana sallayınca delikanlı uzaklaştı.

“Seni özlüyoruz,” dedi sonunda. “Her ne kadar huysuz görünsek de...”

“Ah, huysuz mu?” Esther bir kaşını kaldırdı. “Slo, kafayı sıyırmaya başladığın Kaliforniya’dan bile görülebiliyor. Sana son zamanlarda neler oluyor böyle?”

Sloane ona yan gözle baktı. Belki Esther'in dikkatini dağıtmak için mavi papyonlu delikanlıyı çağırса daha iyi olacaktı.

"Sakın sert bakışlarınla beni susturabileceğini düşünme," dedi Esther. "Sana bir soru sordum."

Esther'le sohbetleri hep böyleydi. İnatlaşan keçiler gibiydiler, iyisiyle kötüsüyle birbirleriyle sürekli kafa kafaya gelir, kıyametin eşiğinde dururlardı. Ama birbirlerinin zamanını da boşa harcamazlardı. Esther aklından geçeni söylemeden duramaz ve bunu bütün dobralığıyla yapardı.

"Devletten bazı belgeleri istedim," dedi Sloane. "Okudukça... gözüm açıldı."

"Biliyor musun?" dedi Esther. "Bazen göz yummak daha iyidir." Şampanyasından bir yudum aldıktan sonra ekledi. "Pekâlâ, dışındaki ıspanağı temizle çünkü Matt harekete geçti."

O sırada köşedeki müzisyenler çello ve keman çalmayı bıraktı... Bir de kontrbas mı vardı? Herkes altın rengi papyonu ve kusursuz smokiniyle kocaman gülümseyen Matt'e bakıyordu. Genç adam uzun şampanya kadehini tereyağı bıçağıyla cınlatarak salonu susturmaya çalıştı. "İzninizle!" dediğinde sesi bütün salonda yankılandı.

Karanlık'la savaşırken böyle konuştuğunda ona Komutan Matt derlerdi. Onlara liderlik edecek biri varsa ondan başkası olamazdı; diğer dördünün Dren'in gürültüsünü bastıracak kadar güçlü sesleri yoktu.

Sloane hemen tırnağıyla iki ön dişinin arasına sıkışan ıspanak parçasını temizledi.

Salon sonunda susmuştu. Herkes sınıftaki itaatkâr öğrenciler gibi Matt'e döndü.

"Teşekkürler... ve araya girdiğim için özür dilerim," dedi Matt. Sesi Komutan Matt sertliğinden Politikacı Matt yumuşaklığına geçiş yaptı. "Bana bir dakikanızı verebileceğinizi umuyorum. Sloane nerede?"

Sloane ağzındaki parmağı hızla çekip sırtını dikleştirdi. Matt'in parmağıyla onu çağırdığını görünce, avizelerden biri-

nin altında duran erkek arkadaşının yanına gitti. Elbisesi o kadar dardı ki göğsü acıyordu. Matt elini tutunca ona beklentiyle baktı. Elleri uyuşmuştu. *Keşke üçüncü şampanya kadehini de içmiş olsaydım*, diye geçirdi içinden.

"Sloane'a âşık olduğumu on bir yıl önce anladım," dedi Matt. "Karanlık'ı aramaya gittiğimiz bir Dren'in yakınlarında küçük bir çocuk ailesini kaybetmişti. Sloane onu kucağında taşıyıp gösterebildiği herkese gösterdi."

Sloane çocuğu hatırlıyordu. Kucağına almıştı çünkü çocuk yürümeyi reddediyordu ve Sloane'un onunla tartışacak hâli yoktu. Yine de daha önce hiç çocuk taşımadığı hâlde çocuğun beline kolayca oturmasına şaşırmıştı.

"Çocuğu tanıyıp tanımadıklarını sormak için milletin konuşmalarını bölüyordu. Sloane böyledir... onu tanıyan tanır." Kala-balıkta hafif gülüşmeler duyuldu. Onu tanımayanlar da son on yılda hakkında yazılan düzinelerce yazı sayesinde dengesiz, fevri, suratsız ve cadı biri olduğunu gözünde canlandırabilirlerdi. O bir anti-kahramandı.

Sloane'un yanakları yanmaya başladı. Esprinin zamanı mıydı şimdi?

Matt sözlerine devam etti. "Sloane, Esther'in çikolataları gibidir... Serttir ama kıldığınızda içi lokum gibi yumuşaktır." Gülümserken gözleri çakmak çakmaktı.

Tatlı bir an olması gerekiyordu. Oysa Sloane, kadın elbisesi giymiş bir çocuk gibi hissediyordu.

Matt cebinden çıkardığı yüzük kutusunu açıp bir dizinin üstüne çökünce etraflarındaki birkaç kişi nefesini tuttu.

"Sloane, seni seviyorum. Seni uzun zamandır seviyorum." Gözlerini Sloane'un gözlerine dikmişti ama etraftaki herkes telefonlarını çıkarıp kameralarını onlara doğrultmuştu. Yabancıların çektiği çoğu Sloane videosu gibi bu kayıt da muhtemelen televizyon programlarında, gazetelerde ve dedikodu bloglarında yayınlanacak, cılkını çıkarana kadar analiz edilecekti. Yüz ifadesi, duruşu, kıyafeti, lanet olası ruju...

Matt devam etti. “Hayatımın geri kalanını o sert kabuğu kırarak geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Kalabalık, dev bir hayvan gibi hep bir ağızdan iç çekti.

Seni görmelerine izin verme, dedi içinden Sloane. Karanlık’ın köleleri –artık hepsi ölmüştü; onunla birlikte ölmüşlerdi– gecenin bir yarısı sinsice yaklaştırmaya çalışırken de aynısını söylemişti. Ama bu akşam kaçmak değil, göz önünde olmamak, göze batmamak anlamındaydı bu sözler.

Savaş sonrasında yaptığı bütün röportajlar sayesinde geliştirdiği rol kabiliyetini yardıma çağırıp kıvılcımlar çakan umut dolu gözlerle kocaman gülümsedi ve “Evet,” dedi. Kelime ağzından neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı, sesi boğazına takılıp kalmıştı sanki... ki bu mükemmeldi çünkü Matt ayağa fırlayıp onu kucaklamış döndürüyordu. Artık kimse yüz ifadesini analiz etmiyordu.

Herkes sevinçle eşlik etti, akıllı telefonlardan elbette koro gibi tıklama sesleri yükseliyor, her açıdan fotoğraflar çekiliyordu... Smokinli Matt, boncuklu elbisesiyle Sloane... Seçilmiş ve mahcup gelini... Paskalya şekeri kadar güzel bir gelin.

Sloane, yanma hissini durdurabilmek için koltukaltlarını süngerle temizlemenin toplum içinde ayıp karşılanmamasını dilerdi. Bir yanı orada, o salondaydı ama aynı zamanda orada *değildi*.

Nehrin yanındaydı, soğuk hava ciğerlerini yakıyordu. Son kapışmalarından hemen önce köprüdeki Karanlık’a bakıyordu. İçinde bir şeyler hep ona bakacaktı.

SLOANE DAHA YÜZÜĞÜ parmağına takmamıştı ki tebrik etmek için toplanan kalabalık onu bir anda yutuverdi. Biri eline bir şampanya kadehi tutuştururken onu kalabalıktan çıkarması için gözleriyle yalvarmak üzere Matt'e bakındı ama o, kadehinden şampanyasını yudumlayan takım elbiseli, yaşlıca bir adamla konuşuyordu. Sloane'un yüzü yanıyordu. Gözlerinde yaşlarla mükemmel bir ikili olduklarını söyleyen bir kadına gülümserken, Matt'le ilişkisinin *şaşırtıcı* olduğunu söyleyen yakın zamanlı bir gazete yazısını hatırladı. Matt yazıyı fazlasıyla eğlenceli bulduğu için kupürü kesip buzdolabına asmışlardı.

Midesinden göbek deliğine doğru bir damla ter yuvarlandı. Kalabalığın arasında gözleriyle Albie'yi aradı ve büyük sütunlardan birinin dibinde, saçlarını bir tarafa yapıştırmış, siyah, dar bir elbise giymiş bir kadınla konuştuğunu gördü. Yirmi yıl önceki kendi nişanını anlatan gözü yaşlı kadından hemen özür dileyip kadehini boş masalardan birine bıraktı ve Albie'nin yanına gitti.

"Buradan çıkmam lazım," diye fısıldadı Albie'nin kulağına. "Gelmek ister misin?"

"Ah," dedi Albie, omzunun üstünden kalabalığa göz atarak. "Şey. Tabii. Matt?"

Sloane kalabalığın içinde gözleriyle Matt'i aradı. Görmemek elde değildi. Gülümsemesi bir deniz fenerinden farksızdı, üstelik papyonu altın ışıltılar saçıyordu. Sevgisi, içindeki endişeleri alıp götürdü. Matt bu işte iyiydi. Matt bu işte hep iyi olmuştu. "O iyi," dedi. "Vestiyere gidelim. Beşliğin var mı?"

Birlikte salondan uygun adım uzaklaşırlarken Albie para için ceplerini karıştırıyordu. Vestiyer duvardaki bir delikten ibaretti, vestiyer görevlisiye cep telefonunda oyun oynayan jöleli bir ergendi. Delikanlı ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken Sloane ayak-kabıllarının acıtan kayışlarını çözmek için eteklerini kaldırdı. Yalınayak daha hızlı yürüyecekti.

"Yakalandık," dedi birden Albie yarım ağızla. Beyaz smokinleriyle salondan çıkan bir çift gözlerini onlara dikmişti. Sloane hemen elini karnına götürüp kamburunu çıkardı. Hasta rolü yapıyordu. Albie, ayaklarını sürüyerek geri dönen vestiyer görevlisinden paltolarını alıp beşliği bahşiş olarak verdi, ardından rahatlatmak istercesine Sloane'un sırtına dokundu.

"Sana bir tuvalet bulalım," dedikten sonra yanlarından geçerken salonun kapısında duran iki adama bakıp, "İspanaklı böreğe dikkat," diye ekledi.

Adamlar endişeyle baktı. Sloane, Albie'ye sokulup topallayarak otelin restoranına yöneldi. Balo salonunun kapılarından uzaklaştıkları anda da kahkahayı basarak Albie'yi mutfağa doğru çekiştirdi.

İkisinin de kendine has güçleri vardı ve Sloane'un ki kötü durumlardan bir şekilde kurtulmaktı. Her zaman çıkışlara dikkat eder, çıkış olmamasını bile dikkate alırdı. Birkaç sefer Matt kahramanlık zamanının geldiğine karar verdiğinde, kaçmalarını sağlayan hep Sloane olmuştu. Kendini gerçek bir Seçilmiş gibi hissettiği anlardı bunlar.

Şimdiyse bu gücünü, sohbetlerden kaçmak için kullanıyordu. O gücü bir gün böyle bir şey için kullanacağını hiç hayal etmemişti.

"Selam, merhaba! Bizi görmezden gelin, resmî otel işleri!"

diye cıvıladı mutfağa girdiklerinde. Aşçıların arkasından kayd, bir tavadan yükselen alevlerden kaçtı, dondurucunun kapisını açan birinin koltuk altından geçti. Peşinden koşan Albie herkesten özür diliyordu. Sloane arkadaki sokağa açılan kapıyı açtığı gibi serin havayı içine çekti. Kayışlarından tuttuğu ayakka-bıları parmaklarının ucunda sallanıyordu.

“Tanrım, sokakta yalınayak yürüyeceğim deme sakın,” dedi Albie, paltosunu uzatırken.

“Eh, kırık camlara basmamaya çalışırım,” dedi Sloane paltosunu omuzlarına atıp. Akıllı telefonu cebindeydi. Çıkarıp fenerin ışığıyla yerleri taradı ve hafif donmaya başlayan çöp ve su birikintilerinin arasından kendine bir yol kestirdi. Bir dizi çöp kutusunun yanından geçtiler. Sonunda caddenin köşesine çıktıklarında Albie dirseğinden tutup onu durdurdu.

“Pekâlâ, şu köşede rezil bir bar var,” derken telefonundaki haritaya bakıyordu. “Ama görölmek istemiyorsak, içeriye hızla dalmamız gerekiyor.”

Sloane sırttı. “Tıpkı eski günlerdeki gibi ha?”

“Evet ama neyse ki ucunda kaçınılmaz ölüm tehlikesi yok,” diye kıkırdadı Albie. “Hadi.”

Birlikte kaldırımında koştular. Köşeyi döndüklerinde camda neon yeşili parlayan Fred’in Yeri tabelasını gördüler. İçerisi boştu ve spor salonu gibi kokuyordu. İçeri girdiklerinde fıstık kabukları Sloane’un çıplak ayakları altında çatırdadı. Bar sandalyesinin ortası yırtıldığı için döşemenin üzerine bant çekilmişti. “Mükemmel,” diye söylendi Sloane.

“Viski,” dedi Albie, yüzünde ilgiden eser bulunmayan yaşlı barmene. Sonra Sloane’a baktı. “Duble olsun. Varsa Old Overholt.”

Barmen kaşlarını kaldırıp baktı ama ardından dönüp içkilerini doldurdu. Sloane saçındaki tokaları çıkarıp düzgün bir şekilde bara dizmeye başladı.

“Sanırım evlilik teklifi pek de umduğun gibi gitmedi,” dedi Albie.

“Bu akşam umduğum gibi gitseydi, evlilik teklifi filan olmazdı,” dedi Sloane.

“O zaman ne diye *evet* dedin ki?”

“Her saniyeyi kaydeden beş yüz kamera vardı. Ya ne yapacaktım? Ulusal televizyonda lanet olası Seçilmişlerin Seçilmişini küçük mü düşürecektim?”

Albie biraz düşündü. “Haklısın.”

“Hem onunla evlenmek istemediğimden değil,” diyen Sloane küçük bir es verip kaşlarını çatı. “Tamam, galiba istemiyorum ama neden istemediğime dair en ufak bir fikrim bile yok.” İnleyip başını bara yasladı.

“Şey, tamam... Ayaklarını ya da yüzünü ille her yere yapıştırıcaksın,” diyen Albie, barın ucundan aldığı kâğıt peçeteleri ona fırlattı. “Galiba onunla neden evlenmek istemediğini biliyorum.”

“Ya?” Sloane, peçetelerden birini katlayıp ayaklarından birine sardı. “Beni de aydınlatsana.”

“Eh...” Albie burnunu kırıştırdı. “Galiba Matt seni gerçekten tanımıyor, Slo. Senin yüreğin yumuşacık falan değil...”

“Teknik olarak *herkesin* yüreği yumuşacıktır...”

“... ki bu hiç *sorun* değil. Birçok general ve sorumluluk sahibi duygusuz baba da yumuşak yürekli değildi. Hatta bazılarını kahraman diyoruz.”

“Hep duygularını göstermeyen bir baba olmak istemişimdir.” Sloane peçetelerden birini bara serip alnını dayadı. “Kahretsin, Albie... Ben ne yapacağım?”

“Yani...” dedi Albie. “Ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun, öyle değil mi?”

Sloane iç çekip sol elindeki yüzüğe baktı. Yüzük barın sarı ışıkları altında kıvılcımlar saçıyordu.

Barmen iki kadehi önlerine koyduğunda ikisi birden kadehleri aynı anda kaldırıp aynı anda başlarına diktiler.

“Sadece alışmamı istiyor, bunu görebiliyorum,” dedi Sloane. “Hepimizin aynı zorlukları atlattığımızı düşünüyor. Yani eğer o iyiyse, benim de iyi olacağımı düşünüyor.”

Albie dudaklarını sıktı, sonra viskisini bitirdi. Ardından bar-mene kadehleri doldurması için tekrar işaret etti.

"Sence haklı mı? Yani benim... alışmam mı gerekiyor?" diye sordu Sloane.

"Eh, bunu nasıl yapacağını öğrenirsen bana da haber ver," dedi Albie.

Sloane viskisinden son yudumu alıp barın arkasındaki rengârenk şişelere baktı. "O konuyu hiç konuşmadık," derken sesi ruhsuzdu. Albie'yle Karanlık'a esir düştükleri günden bahsediyordu. Onca karanlık gün içinde üzerine hiç konuşmadıkları tek günden.

"Söylenecek ne var ki?" dedi Albie.

"Öyle," diye karşılık verdi Sloane. "Terapiye gitmemi de söyledi."

Albie kıkırdadı. "Terapiymiş. Tek bildikleri bu mu?"

"Sana yardımı dokunmadı mı?" diye sordu Sloane.

"Dokundu. Ama bir yandan da dokunmadı. Bilemiyorum. Keşke insanlar terapi her şeyi halledecekmiş gibi konuşup durmaktan vazgeçebilseler," dedi Albie. Yeni doldurulmuş kadehi eline aldığı anda parmakları titriyordu. Başını çevirip Sloane'a baktı. "O belgeleri niye istedin Sloane?" diye sordu. "Bence işleri zorlaştırmaktan başka işe yaramaz."

Sloane bir an sessiz kaldı. "Bir şeyi hep merak ediyordum," dedi sonunda. "Bizden daha iyi potansiyeli olan Seçilmişler bulup bulmadıklarını merak ediyordum. Kriterlerin son derece açık olduğunu biliyorum ama sadece bu ülkede üç yüz milyon insan yaşıyor, yani... belki birkaç Seçilmiş daha vardır."

"Ve bu canını sıkıyor, öyle mi?"

Sloane başını salladı. "Bizi..." derken parmağının ucuyla kadehini itiyordu. "Bizi onlardan ayıran neydi? Bizi Seçilmiş kılan neydi? Aradaki fark bizim ailelerimizin evet deyip onlarınkilerin hayır demesi miydi?"

Annesiyle konuşmasını hatırlıyordu. Kalın perdelerin çekildiği yatak odası loştu. Yatağa doğru yürürken yere atılmış el-

biselerin üstüne basarak geçmişti. Yorganın altındaki annesi, mutfak masasındaki lambada ölüp kalan bir böcek gibi öylece kıvrılmış yatıyordu. Her şeye ter ve içki kokusu sinmişti.

Hele Sloane'a canı ne istiyorsa onu yapmasını söyleyişi...

Albie ona hüznle baktı. "Berbat ailelerimiz var demektir bu," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, ben bunu zaten gayet iyi biliyordum."

"Hayır, hiç de öyle olmadı." Sloane her kelimesinde kahkaha atıyordu. "Bert beni kenara çekip, *Göz önündeyken pek iş yapamıyorsun galiba*, dedi."

"Sonra sana acımasız bir suikastçı olmanı söyledi!" diye bağırdı Albie. "İşte böyle oldu."

"Sen nereden bileceksin? Orada bile değildin! Hem kimseye suikast yapmadım ben."

"Sana şu kadarını söyleyeyim... benden daha acımasız bir Seçilmiş oldun," dedi Albie. "Ben daha çok... topçu gibiydim. Bert'in de dediği gibi... *Fırtınada iyi adamsın, Albie, ekibinde senin gibi bir adam olduğu için Matt çok şanslı*. Yani Matt dünyayı kurtarabilirsin diye yerine can verecek biri."

Sloane başını iki yana salladı. "Bunu kastetmediğini çok iyi biliyorsun."

Albie omuz silkti.

"Şu dallamalara bak sen." Esther bir hışımla yanlarına geldi.

Sloane onun geldiğini görmemişti. Genç kadın, sahte kürkten bir manto giymiş, yüzünü baykuşlar gibi sarmıştı. Hemen arkasında Ines ve kapıda omuzlarındaki karları silkeleyen Matt vardı.

"Bir dahaki sefere kaçarken bize söylemeniz iyi edersiniz. *Yirmi dakika boyunca*, Floransa'ya giden bir kadının seyahat maceralarını dinledim." Çantasını bara bırakıp barmene işaret etti ve herkese cin tonik ısmarladı.

"Selam," diyen Matt, elini Sloane'un omzuna koydu. Parmakları buz gibiydi. "Nişanımızı kutlamak için tuhaf bir seçim."

"Ah... Eğlence bitti, dostum," dedi Sloane, Albie'ye bakarak.

"Şşş," dedi Albie. "Seni *duyuyor*."

"Off. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle, Sloane," dedi Matt kaskatı bir ifadeyle.

"Şu korseyi bu akşam giymemiş olmayı dilermiş gibi hissediyorum," dedi Sloane. "Otur, içkini iç."

"Neden ayaklarını peçeteyle sardın?" diye sordu Esther.

"Albie'ye kalsa bütün vücudumu peçeteye sarmalıydım," dedi Sloane. "Geçici ayakkabı. *Peçekabı*."

Matt, Sloane'un hiç hoşlanmadığı bakışlar yöneltti ona. Sanki yol kenarındaki bozuk bir arabadaydı ve Matt sorunun ne olduğunu anlamak için motora bakıyordu. Sanki Sloane'daki bozukluğu asla düzeltemeyecekti. Belki de sorunları buydu... Matt gerçek Sloane'u göremiyordu. Tek görebildiği küçük birkaç düzeltme yapabileceği biriydi. Oysa Sloane'un tek istediği bozuk kalmak, hatta yalnız bırakılmaktı.

"Biliyorsun," derken çenesini eline dayadı. "Aslında böyle olmak hoşuma gidiyor."

"Sarhoş olmak mı? Evet, birçok insan sarhoş olmaktan hoşlanır, Slo," dedi Matt. Eli hâlâ omzundaydı ama Sloane'un tenine değen parmakları ısınmıştı.

"Sarhoşluktan bahsetmiyorum," dedi Sloane. "Her zamanki gibi olmaktan bahsediyorum. Ben hep böyleyim. Yüreğim yumuşacık falan değil. Bunu kime sorsan sana söyleyebilir."

Albie başını sallıyordu. "Belki... yüreği biraz limoni denebilir. Ya da meyankökü gibi."

"Belki başkaları seni benim kadar iyi tanımıyordur," dedi Matt nazikçe.

"Ama işte ben tam tersini söylüyorum," dedi Sloane aniden sertleşen bir edayla. "Karanlık içimi çürüttü. Bunu biliyorum. Bunu herkes biliyor. Sen hariç."

"Sloane..."

"Ben eve gidiyorum," dedi Sloane. Ayağına yapışan peçeteleri söküp barın üstüne bıraktı. Sonra ayakkabılarını kayışlarından

tutarak sendeleye sendeleye dışarı çıktı. Peşinden gelen Matt hemen bir taksiye el etti. Konuşmaya çalışmıyordu. Camı açıp Lake Shore Yolu boyunca ilerlerken başını dışarı çıkardığında ona itiraz bile etmedi.

Eve geldiklerinde Sloane'un burnu ve yanakları uyuşmuştu.

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

NOTLAR: MÜFETTİŞ İÇİN

KİME: FİNANS DEPARTMANI

KONU: ZANGOÇ PROJESİ, ADAY 5

4 Mart 2008 tarihinde AR/CO-2 Zangoç Projesi Derin Dalış kod adlı Aday 5 konusunda İstihbarat Direktörünün yazdığı notla verilen yetki doğrultusunda adayın bütün masraflarını karşılamak üzere Proje Zangoç'un 763.000\$'lık bütçesi onaylanmıştır.

Charlotte Krauss

Araştırma Direktörü

ODA

ÇOK GİZLİ

AKŞAMDAN KALMA BAŞ AĞRISINA bir de Matt'in eski dizel BMW'sinin egzoz dumanları eklenince Sloane'un midesi bulanır gibi oldu. O yüzden şakağını soğuk cama dayama ihtiyacı hissetti. Esther sabah erkenden gitmişti. Yolda onu havaalanına bırakmış, yakında Kaliforniya'da onu ziyaret edeceklerine söz vermişlerdi. Albie ön koltukta oturmuş, iki elinde birer telefonla hem yardımcı pilotluk hem de DJ'lik yapıyordu. Arkada, Sloane'un yanında oturan Ines, sürekli titrettiği dizini parmağıyla dövüyordu.

"Off, Ines," diye söylendi Matt. "Kurulunca dans eden oyuncaklar gibisin."

"Eh, kaybedecek hiçbir şeyin yokmuş gibi araba sürmesen, muhtemelen daha sakın oturabilirdim."

"Alçak sesle lütfen," dedi Sloane. "Slo kusmak üzere."

"Nasıl yani? Bağırırsak kustuğunu göremeyecek miyiz?" Ines bir kaşını kaldırdı.

"Evet," dedi Sloane. "İzleyici olmadan kusamıyorum."

Ines gülüp bir boş patates cipsi paketini uzattı. Sloane, diz kiz aynasından Matt'le göz göze gelmeye çalıştı ama o sırada Matt'in telefonu çaldı. "Eddie?" diye açtı Matt telefonu. Zaten aynada göz göze gelecekleri yoktu... Dün gecedan beri bir kez olsun Sloane'a bakmamıştı.

Sloane ateş saçan gözlerle Ines'e baktı ama sonunda paketi alıp cama yaslandı. Ines'in sallayıp durduğu dizini görmek istemiyordu. Bulanık ağaçları seyretti. Chicago'nun bir saat kuzeyindeydiler. Şehir burada yerini güzel bahçelere, ahır şeklindeki posta kutularına, köpeklerle ve tekneleriyle huzurlu bir banliyö dünyasına bırakmıştı. Kâğıda sarılmış uyduruk bir peynirli sandviç yerine öğle yemeği için okula parayla gitmenin, kullanmayı öğrenmen için ailenin aldığı arabayı sürmenin, okulla birlikte şehir gezilerine gidip gökdelenlere bakmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Bütün bu güvenli küçük hayatlar, sekteye uğramadan devam ediyordu.

"Kapatmam lazım, Ed, ölü bölgeye yaklaşıyoruz," dedi Matt. Saniye geçmeden kapattığı telefonu bardaklığa bıraktı.

Bert, Karanlık'la ilgili her şeyi öğrendiği evin arkasındaki toprak yollarda ona araba kullanmayı öğrettiğinde Sloane on dört yaşındaydı. Çamurda keskin bir dönüş yapınca eski Accord'u az daha devirecekti. Diğer herkes gibi ehliyet sınavına girmesi gerekmemişti... Bert boş bir duvarın önünde vesikalık fotoğrafını çekmiş, sonra bir gün öylece ehliyetini, pasaportunu ve üzerinde iki damga olan "10 damgaya 1 bedava" *smoothie* kuponunu vermişti. Sloane hatırlayınca gülümsedi. Kupon hâlâ cüzdanındaydı.

"Haritayı indirsen daha iyi edersin, Albie," dedi Ines.

"İndirdim bile," dedi Albie. "Bunca yıl sonra bile Dren bölgelerinde GPS'in çalışmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bir zamanlar biliyordun," dedi Ines. "Ama birkaç zorlu yılın..."

"Kafası iyi yerine zorlu yıl demek de hoşmuş..."

"... ardından hafızana güvenmek hiç hoşuma gitmiyor."

"Eh, sen de haklısın."

Matt anayoldan saptığında Sloane'un sırtı ürperdi. Telefonunu kontrol ettiğinde sinyal olmadığını gördü. Üstelik henüz Dren'in olduğu yere bir kilometreden fazla vardı. Neden çağrıldıklarını kimse bilmiyordu ama çağrıyı Ajan Henderson ile Cho

yapmıştı, o yüzden yola çıkmışlardı. Çağrıldıklarında ODA'ya dikkat etmek en iyisiydi.

Etraflarını saran arazide Dren'in ilk belirtileri belirince arabaya sessizlik hâkim oldu. Yıkımdan sonra insanlar bu tür bölgelere tekrar yerleşmişlerdi ama buradaki evlerin bakımlı bahçeleri ve yeni posta kutuları yoktu. Burası, Karanlık yıkıp geçtikten sonra asla iyi bir tadilattan geçmeyen geçici harabelerle doluydu. Ne elektrik ne de su vardı. Bazı evlerin döşemelerinde devasa delikler olurdu. Matt bir keresinde Sloane'u gönüllü işler için buraya sürüklemiş, Sloane da bir evin ön kapısına ulaşmak için çökmüş bir verandada resmen akrobasi denemeleri yapmıştı.

Büyüyen ağaçların vahşi dalları birbirine geçmiş, köklerinde biten otlar Sloane kadar boy atmıştı. Kaldırımlarda büyüyen upuzun bitkiler kendi ağırlıklarıyla yere yayılmışlardı. Yolun kendisi sert geçen orta-batı kışları nedeniyle delik deşikti, o yüzden Matt arabayı daha deli kullanmaya başlamıştı. Sloane patates cipsi paketini elinde hazır tuttu.

"Off be," dedi Albie. "Çok eğleneceğiz."

Sloane ön camdan manzarayı görebilmek için boynunu uzattınca neredeyse aynı anda harekete geçen Ines'le kafa kafaya tokuşacaklardı. İleride yol sanki aniden sona eriyordu. Her yerde kayak pistlerindeki bayraklar gibi rengârenk kumaşlar dalgalanıyordu. Ve biraz daha ötedeki küçük tepede Dren'in merkezini çevreleyen geçici devlet binası duruyordu. Kesel kubbesiyle bina hemen hemen bir stadyum kadar büyüktü. Servis yakaladığında Sloane'un telefonu canlandı.

Dren bölgelerinde her zaman kamp kuran insanlar olurdu ama Sloane onlara asla alışmamıştı. Hepsi fanatik olurdu; bununla birlikte bazı gruplar öne çıkardı. Bunlar genellikle büyücü özentileriydi fakat aynı zamanda yastan perişan oldukları için ruhsal şifa arayanlar da vardı. En kötülerini de Karanlık'ı geri getirmek isteyen müritlerdi.

Matt telefonda yardım için Ajan Henderson'ı arıyordu. En azından Sloane öyle olduğunu tahmin etti. Çünkü önlerindeki

çadır denizini geçmeleri mümkün değildi. Matt güvenli bir mesafede arabayı durdurdu.

"Ajan... evet, merhaba, ben Matt Weekes," dedi sonunda. "İyiyim teşekkürler... Siz? Harika. Biz geldik ama küçük bir sorun var... Ah. Tamam, teşekkürler." Telefonu kapattı. "Golf arabası gönderiyorlar."

"Bir sürü çatlağın arasından golf arabasıyla falan geçmem ben," dedi Sloane. "Yolu açsalar olmuyor mu?"

"Denemişler ama başaramamışlar," dedi Matt. Sabah mutfaktaki özürden sonra ilk konuşmalarıydı. "Yani ya yayan ya da golf arabasıyla gideceğiz."

"Gizli üçüncü seçeneği unuttun," dedi Sloane. "U dönüşü yapıp eve dönme seçeneği... Çünkü HenderCho ikilisi bizden şimdiye kadar vermek isteyebileceğimiz bir şeyi hiç istemediler."

"Slo, o kadar kötü olamaz," dedi Ines. "Söz veriyorum. Hatta önde oturmana izin veriz."

"Aman ne güzel," diye söylendi Sloane.

"Cips paketini de unutma," dedi Ines.

Golf arabası birkaç dakika sonra geldi. Bir sürü oturma yeri olan uzun arabalardan biriydi. Sürücü yirmili yaşlarının başındaydı. Kum sarısı saçları ve sıkı tokalaşmasıyla hevesli bir delikanlıydı. Adının Scott olduğunu söyledikten sonra Matt'i otoparka yönlendirdi, sonra hepsini golf arabasına binmeye davet etti. Sloane söz verildiği üzere öne oturup bej renkli vinil döşemenin üstünde kayarak Scott'a yanaştı. Diğerleri de araca doluşunca hep birlikte çadırlara doğru harekete geçtiler.

"Çok canlı bir yer, değil mi?" dedi Scott sırtarak. "Müzik festivalleri gibi... Sadece..."

"Korkunç kıyafetlere rağmen mi?" dedi Sloane, araç bir köşeyi dönerken dengesini sağlayabilmek için sağındaki tutunma yerine sımsıkı yapışarak.

İleride bir grup bol kıyafetli insan halka şeklinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Scott golf arabasını yanlarından sürerken bir kadının göğsüne bastırıldığı mor kristali görünce Sloane gözlerini

devirmeden edemedi. Muhtemelen bir seans düzenliyorlardı. Birçok kişi, özellikle fazlasıyla insanın öldüğü bu tür yerlerde yaşamla öteki dünya arasındaki duvarın incelendiğini düşünüyor, kaybettikleri sevdikleriyle konuşmak için buraya geliyordu.

Seans grubunun biraz ötesinde önünde bir sunak bulunan bir çadır vardı. Sunağın üstündeki tabakta bir tütsü çubuğu yanıyordu. Başka bir çadırdaki *Wicca* ritüelleri için kullanılan ve çalılardan yapılmış bir tür süpürge, yan duvardaki devasa pentagram sembolünün üzerine dayanmıştı. Sarmaşık dallarıyla sarılmış rengârenk taşlar her yere asılmış ya da alçak masaların üzerine yayılmıştı. Silhat kokusu geniz yakan türdendi.

“Burada hava hep tuhaf olmuştur,” dedi Matt. “Sanki fırtına gelecekmiş de hiç gelmiyormuş gibi.”

“Muhtemelen bir parça kafayı buluyorsun,” dedi Albie. “Sadece tütsü yakmadıklarından adım gibi eminim.”

“Hayır, onu kastetmedim,” dedi Matt.

“Ben de hissediyorum,” dedi aracın en arkasından Ines. “Başım dönüyor.”

Pan flütü çalan, üstü çıplak, yaşlı bir adamın yanından geçtiler. Adam onları görünce irkildi ve flütü kucağına düşürdü. Sloane, Matt’in parmağını dudaklarına götürerek adama susmasını işaret ettiğini fark etti. Matt karşılaştıklarında delirmesinler diye insanları böyle uyarırdı. Bu bazen işe yarar, bazen de yaramazdı.

Dehşete ve yıkıma böylesine yakın olmanın kendilerine süper güçler kazandıracağını ya da dileklerinin gerçeğe dönüşmesini sağlayacağını düşünen bu insanlar Sloane’un sinirini bozuyordu. Yine de hiçbirisi sorunu yoktu. Çünkü Dren bölgelerinde toplaşan üçüncü grubun yanında bu insanlar pamuk şekeri sayılırdı. En tehlikelileri Karanlık müritleriydi.

İyi niyetli *Wicca* cadılarıyla, cübbelere bürünmüş modern ermişlerle, tarot falı bakan medyumlarla ya da Merkür’ün ne zaman gerileyeceğini hesaplayan astrologlarla bunların uzaktan yakından alakası yoktu. Aslında sokakta yanından geçerken başınızı çevirip tekrar bakmayacağınız tiplerdi hepsi. Çoğu erkek,

neredeyse hepsi beyaz olurlardı. Kot pantolon giyer, Karanlık'ın medyada nasıl da yalan yanlış anlatıldığı üzerine gizli internet siteleri kurar, aslında Karanlık'ın tek derdinin gezegenin kaynakları tükenmeden nüfusu dengelemek ya da Kuzey Amerika'yı kusurlarından arındırmak olduğuna inanır, bütün ırkçı düşüncelerini ölene saygı kisvesine sokarlardı. Daha da kötüsü, döndüğünde sanki hepsini teker teker öldürmeyecekmiş gibi Karanlık'ı geri getirmeye çalışmalarıydı.

Sloane, portatif bir ızgara üstünde sosis kızartanları görünce dişlerini sıktı. Arkalarındaki çadıra işlenmiş slogan midesini ağzına getiriyordu. YANLIŞI DÜZELT, ONU GERİ GETİR.

Yanlış düzelt kısmı en berbatıydı. Hepsinin ama özellikle Matt'in yaptığı yanlışın düzeltilmesi gerektiğine, Karanlık'ın gerçek kötülüğün kökünü kurutacağına, beyaz ırkçılar için bir ütopya inşa edeceğine inanıyorlardı.

Yanlarından geçerken Karanlık müritlerinden biri onları fark edince sosisli sandviçini doğrultarak, "Katiller!" diye bağırdı.

"Şahane," dedi Matt, Sloane'un sol omzunda biterek. "Scott, bu şey daha hızlı gidebiliyor mu?"

"Hayır, son hızda gidiyoruz," dedi Scott. "Ama endişelenme, neredeyse vardık!"

Sloane kalbinin atışını gözlerinde hissedebiliyordu. Adamlardan biri elindeki sandviçi sallayarak üzerlerine doğru gelirken parmaklarından ketçap süzülüyordu. Hatta belki bağıırıyordu ama Sloane emin değildi çünkü kulakları fena hâlde çınılıyordu.

Hey, Sloane. Uyuyabildin mi?

"Sen ne dedin?" diye bağırdı Sloane, sandviçini sallayan adama.

"Beni duydu!" diye hırladı adam. "Kahpe..."

"Slo." Ines, Sloane'u omuzlarından kavradı. "Lütfen üstüne atlamaya kalkma."

"Bu... dallama..."

"Evet, biliyorum," dedi Ines. "Ama önüne gelen herkeste se-

nin aşağılık kompleksi olan aptalın birine saldirdiğını kaydetme
becerisine sahip akıllı telefonları var, o yüzden...”

“İşte geldik!” diye cıvıladı Scott hiçbir şey olmamış gibi.
“Güvenlikten geçer geçmez Ajan Cho sizinle görüőecek”

Sloane bazen dünyanın kurtarılmayı hak edip etmediğini
fena hâlde merak ediyordu.

BİR ŞEYLER VARDI.

Sloane kapıdan girer girmez hissetmişti. ODA'nın şirket cephesindeki yüzü olan ve AAR olarak bilinen Afet Araştırma ve Restorasyon birimine ev sahipliği yapan kesel kubbenin içinde olmak, devasa bir golf topunun içinde olmaya benziyordu. Beyaz bina çok büyüktü; küçük üçgen panellerden oluşan çatı, kubbeyi oluşturuyordu. Panellerin arasında parlayan floresan ışıkları nedeniyle her yer Cadılar Bayramı dekorasyonu gibi ışıldıyor, ışık herkesin tenini yeşile dönüştürüyordu. İçeride koşuşturanlar standart devlet üniforması giyiyordu. Siyah ya da gri takım elbiseler, sıkıcı kravatlar, düzgün saçlar... ya da kapüşonları takılmamış beyaz zehirli madde tulumları.

Ajan Henderson onları girişte beklerken kocaman saatini kontrol etti. Deri bir dosyayı göğsüne bastırmıştı. Bert öldükten hemen sonra tanıştıklarında Sloane onun *dalyan* gibi olduğunu düşünmüştü. Uzun boy, kaslı yapı, enerjik tavırlar... Ama Karanlık alt edildiğinden beri kasları erimişti. Kızıl kahve sakalına kırlar karışmıştı. Evli ve iki çocukluydu, ev kredisi ödüyor, emeklilik için birikim yapıyordu.

"Selam çocuklar," dedi ekşi bir gülümsemeye. Sloane gözle-

rini bir parça kısararak ona baktı. Pek... iyi görünmüyordu. Belki de sadece Sloane'un içindeki ses rahatsız ediciydi.

Ama orada, o kubbenin altında bir şeyler vardı. Hâlâ hissedebiliyordu bunu.

"Golf arabası nasıldı?" diye sordu Henderson.

"Bin beygir gücünde," dedi Albie.

"Sahi... motor 500 Newton metreye kadar çıkıyor mu?" dedi Ines. "Dakikada kaç devir?"

"Küçük komedi grubunuzu unutmuşum," diyen Henderson, parmağını Ines ve Albie'ye doğru salladı. "Dışarıda tuhaf bir şeyler gördünüz mü?"

"Bir seansın yanından geçtik ama kalabalık açısından son derece standart görünüyordu," dedi Matt. "Ölümlerle konuşmayı başaran oldu mu şimdiye kadar?"

"İddia edenler var," dedi Henderson omuz silkerek. "Uydurma olduğundan adım gibi eminim ama artık hiçbir şeyi elimin tersiyle itmiyorum. Sen iyi misin, Sloane? Pek iyi görünmüyorsunuz."

Büyü... Olan buydu işte. Bu olmalıydı. Sloane göğüs kafesinin hemen ardındaki karıncalanmayı hissedebiliyordu. Ama daha önce bir Dren bölgesinde hiç büyü hissetmemişti. Şimdi tam aksine, havada solan bir şeyler varmış gibi bir tür gevşeme hissediyordu.

"Teşekkürler," dedi kendini zorlayarak. "Herkesin duymak istediği sözler."

Golf arabasına dönmeden önce neşeyle el sallayan Scott'la vedalaştıktan sonra Henderson hepsini yürürken sallanan asma kattan geçirdi. Her yer griydi. İki yanı gri renkli, geçici duvarlarla kaplı bir koridoru geçtiler. On yıl geçse de bina hâlâ yıkılmak üzere inşa edilmiş gibi görünüyordu. Ofis odaları yoktu, onun yerine her yerde bilgisayar ekranları ve birbirine dolanmış kablolarla dolu uzun masalar vardı. Dren bölgesi bir bisiklet tekerleği olsaydı, çeperden çıkan jant tellerinden birini takip ederek merkeze yürünebilirdi.

Merkeze yaklaşırken Sloane tam ortadaki noktanın yerden tavana kadar cam panellerle korunduğunu gördü. Bir dizi beyaz projektör ışığı, orta alanı aydınlatıyordu. Dren bölgesinden geriye kalan her şey ODA'nın sıkı incelemesi altındaydı.

Ama Sloane'un hissettiği büyünün kaynağı orası değildi. Karıncalanma göğsünden kollarına yayılıyordu. Henderson'la girdikleri toplantı odasında kafasını toplamaya çalıştı. Ajanın ortağı Eileen Cho onları bekliyordu. Kadın kapalı duran dizüstü bilgisayarını masanın üstünde çevirip duruyordu. Sağ duvar, Dren bölgesine bakan bir camdan ibaretti. Düzinelerce işçi beyaz renkli tipik laboratuvar tulumları ve metal aletleriyle birbirlerine işaretler yapıyor, her yerden örnekler topluyordu.

Dren yerde derin bir krater yaratmıştı. ylesine derindi ki camdan bakıldığında, çalışanlar küçük çocuklar gibi görünüyordu. Burayı ilk gördüğünde Sloane, ayın yüzeyi gibi bir dzlkle karşılaşacağını sanmıştı. Oysa kırık tahtalar, ufalanan tuğlalar, asfalt parçaları ve eski kumaş parçaları her yerdeydi. Buranın bir zamanlar bir banliyö sokağı olduğunu hatırlatan kalıntılar... Burada insanlar yaşamıştı. Ve hepsi burada ölmüşlerdi.

"... Onuncu Yıl Barış kutlamaları," dedi Cho. "Keşke Bert de burada olup görebilseydi."

Ines'le Matt başlarını salladı ama Sloane alışma masasının en alt çekmecesindeki belgeleri düşünmeden edemiyordu. Matt uyanmadan önce sabahın erken saatlerinde okuduğu belgelerdeki Bert, hatırladığından oldukça farklıydı. Hatırladığı Bert ona asla *sokak köpeği* demezdi.

"Her şey yolunda mı, Sloane?" diye üsteledi Cho. Saçlarını gevşek bir topuzla ensesinde toplamıştı. Bluzunun düğmeleri arpıktı. Kadın her zaman karanlıkta giyinmiş gibi görünürdü. Bu hâli içinde çok iyi olmasının bir parçasıydı. Sıcak tavırlı ve sakardı, insanlara hemen güven aşılardı. Eski Honda'sıyla Sloane'un bahçesine geldiğinde Bert de aynı güveni aşılamıştı.

Sloane parmak uçlarını teker teker başparmağına vurarak normal hissetmeye çalışıyordu. "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Sohbet konusunda bayağı gelişme kaydetmişsin," dedi Henderson. "Oturalım."

Herkes sandalyelerine oturduktan sonra uzaktan kumandayı pencerelerden birine tutunca, camlar mavi renkte parladı. Bir bilgisayarın masaüstü belirdi. Cho dizüstü bilgisayarını açıp 11C145G isimli bir video dosyasına tıkladı. Hepsi yüklenen dosyanın dönen fırılдаğını seyrediyordu. Sloane bir kez daha devlet teknolojisinin ne kadar geri olduğunu görmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Parmaklarındaki karıncalanmaya takılmasa konu hakkında bir yorum yapmadan duramazdı. Sonunda video beş camda birden oynamaya başladı.

"Pasifik'teki Guam'ın batısında bir balıkçı teknesinden çekildi," diye açıkladı Henderson. "Beş gün önce."

Büyük ekrana yayılmış olan video pek net sayılmazdı ama Sloane farklı yönlerde savrulan dalgaları, yağmura gebe bulutları ve suda ilerleyen teknenin sarsılışını seçebiliyordu. Neredeyse okyanusa son açıldığı zamanki gibiydi. Ama şu anda bunu düşünmeyecekti.

O sırada teknenin ilerlediği deniz, bir göl gibi duruluverdi. Yüzeyin hemen altında süzülen karanlık bir gölge sakın suları yarıp birden havaya fırladı. Onu bir başkası, sonra başkaları takip etti. Her şey o kadar hızlıydı ki Sloane iri yarı bir adamı andıran cisimleri algılamakta zorlanıyordu. İnsandan daha iri değillerdi. Kamera açısı perspektifi düzleştirirken havada öylece asılı duran şeyler her neyse yine hareket etmeye başlayınca tekne küvetteki oyuncak ördek gibi yine yalpaladı.

Kamera cisimlere yaklaştığında Sloane gördüklerinin aslında ağaç olduğunu fark etti. Kopkoyu iğneleri suyla ağırlaşan çam ağaçları... Farklı yüksekliklerde rüzgâr çanı gibi asılı duran belki otuz ağaç vardı.

"Bu da ne?" dedi Ines.

"Ben de öyle dedim," diye karşılık verdi Henderson. "İkinci videoyu açar mısın, Cho?"

Ortağı ilk videoyu kapatıp 21C145G isimli ikinci videoyu açtı.

"Avustralya," diye açıkladı. Görüntü kayalık bir sahilde başlıyordu. Güneş suların üstünde yeni doğmak üzereydi. Dik yamaçlardaki kuru otlar bile turuncuya boyanmıştı.

"Emin misin?" dedi bir erkek sesi kameranın arkasından.

"Evet!" diye cıyıkladı biri. Kamera yana savrulduğunda ev büyüklüğünde kocaman bir kaya görüldü. Tarihin bir döneminde ufalanmaya başlayan yamaçta diğer taşlar bu kayaya dayanmıştı. Kayaların üstünde oturan esnek bedenli birileri vardı, bira şişeleri yanlarına dengeli bir şekilde oturtulmuştu. Sloane bikini bağlarını, kot şortların saçaklı paçalarını ve bir beyzbol şapkasının siperini seçti.

Kamera, göz alan beyaz bikinisi ve güneş yanığı dümdüz karnıyla on altı yaşından daha büyük olamayacak bir kıza odaklandı. Güneşin rengini açtığı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Kameraya dönüp el salladı.

"Bu sefer de olmazsa, sadece suya düşeceğim," dedi omuz silkerek. "Çekiyor musun?"

"Evet!" dedi videoyu çeken adam. "Hadi!"

"Tamam, seyret!"

Kız bir ayağını havaya kaldırıp incecik kollarını iki yanında açarak kayanın üstünden suya doğru sıçrarken güneş arkada turuncu renkte yanıyordu. Diğer ayağı da yerden koptuğunda havada asılı kaldı. Sloane kızın topuğunun altından göğün rengini görebiliyordu. Ayağının altı boştu, ama kız düşmüyordu. Yarım düzine ses hayretle tezahürat yaptı, yumruklar havaya fırlarken şişeler tokuşturuldu. Kamerayı tutan da heyecanla bağırınca görüntü sarsıldı.

"Bir adım daha atacağım!" diye bağırdı kız. Diğerleri itiraz etmeye fırsat bulamadan gökyüzüne doğru adım attı.

Gövdesi öne değil, yana doğru kaykıldı. Ayak tabanı parçalanmıştı. Güneşin beyaza boyadığı bir perde gibi saçları savrulurken düşmeye başlayınca çığlık attı. Düşüyordu ama denize doğru değil... Kollarını sallayarak yukarıdaki bulutlara doğru süzülürken çığlıkları kayalıklarda yankılanıyordu. Kız gittikçe

küçülüyor, bulutların arasındaki küçücük bir noktaya dönüşüyordu. Kamera hâlâ kayıttaydı. Sonunda gözden kaybolunca videoyu çeken adam bağırdı. "Barbara! Barbara!"

Video bittiğinde ekranlar yine maviye boyandı. Bu sefer herkes suspus olmuştu.

"Üçüncüyü oynat lütfen, Cho," dedi Henderson.

31C145G isimli dosyaya sıra gelmişti. Video su altında çekilmişti. Yüzeyde ışıklar oynayıyordu. Mavi renkli, bulutsu, rüya gibi bir ortamdı. Sloane yine okyanusa son gittiği zamanı, dalışı, havadaki tuz ve yosun kokularını hatırladı. Karıncalanma sadece parmak uçlarında değildi artık, kolları uyuşmuş gibi dirseklerine kadar yayılmıştı. Ellerini sallarken, gözlerini ayna gibi bir maskenin sakladığı bir dalgıcın görüntüye girişini seyretti. Parmagıyla aşağıyı işaret edince kamera o yöne döndü.

Sloane dipte salınan, yosun olduğunu düşündüğü şeyin ne olduğunu gördü. Dalgıç kıvrak hareketlerle kameraya yaklaştı. Işık huzmeleri yüzeyden aşağı süzülüyor, dalgaların izlerini su bitkilerinin upuzun yaprakları boyunca taşıyordu. Dalgıç aşağı süzülürken tekerlekleri olan büyük bir metal yapı iyice belirginleşti. Üstünden demir bir yay geçiyordu.

Sloane bunu tanımıştı. Memleketinde tarlaları sulamak için kullanılan türden bir sulama miliydi.

Ekrana eğilip baktığındaysa, yosun sandığı şeylerin okyanusun dibinde ekili mısırlar olduğunu fark etti. Uzaktan bir traktörün gölgesi seçilebiliyordu. Dalgıç mısırlara doğru yüzerken kamera yaprakların arasındaki bozulmamış koçanlara, sonra da traktörün arkada rahatça görüldüğü sulama sisteminin metal barına odaklandı. Adam barın üstüne oturup bacaklarını metal tekerleğe sararak kollarını yüzeye doğru salladı.

Cho, videoyu kapatmadan önce birkaç saniyeliğine görüntüyü dondurdu. "Hawaii'de üç hafta önce çekildi," dedi. "Adamın kimliğini saptayamadık ama ikinci klipteki kız Barbara Devore... Bir aydır kayıp."

"Büyü olmalı," dedi Matt. "Haksız mıyım? Başka türlü mümkün değil."

"Olağandışı kategorisinde olduğu kesin," dedi Henderson. "Her olayla ilgili kapsamlı araştırmalar yaptık, bununla birlikte son on yılda gerçekleşen yüzlercesini inceledik. Bu videoların sahte olmadığını doğrulatabiliyoruz."

"Orada burada hep olağandışı olaylar olur," dedi Cho. "Ama sanki sıklıkları ve sayıları gittikçe artıyor."

"Sizce..." Albie zorla yutkunduğunda Sloane, âdemelmasının oynadığını gördü. "Sizce Karanlık geri falan mı geldi? Bizi buraya bu yüzden mi çağırdınız?"

Sloane'un göğsü yanıyordu. Sebebinin kollarındaki karıncalanma mı yoksa hissettiği dehşet mi olduğunu kestiremiyordu. Artık oturamayacaktı. Ayağa fırlayıp sandalyesinin arkasına geçti.

"Ne oldu?" diye sordu Cho.

"İnsan sorgulanmadan şöyle doya doya volta atamaz mı?" diye karşılık verdi Sloane.

Henderson sessizce kıkırdadı. "Hayır, Karanlık olduğunu düşünmüyoruz. Dönüşüne dair herhangi bir kanıt yok... Bütün bu olaylarda başka aktörler görünmüyor, anladınız mı? Kimse *büyü yapmıyor*... Ama sonuçta büyü gerçekleşiyor. Bize göre... eh, ODA olarak daha yakın olduğumuz teori, bozuk bir radyo gibi olduğu. Birdenbire müzik başlayınca kulağa ürkütücü geliyor ama illa kötücül bir anlamı olması gerekmiyor."

"Yani gezegenimizin bozuk bir radyo gibi olduğunu söylüyorsunuz," dedi Matt. "Ve bu durum sizi hiç telaşlandırmıyor?"

"Tabii ki telaşlandırıyor," dedi Cho. "Ama dünyadaki büyü kaynaklarının Karanlık tarafından bir şekilde tüketildiğini düşünüyorum. Ya da her ne olduysa işte."

Sloane amaçsızca karşısındaki çifte kapılara doğru yürüdü. Bütün vücudu alev almıştı. Kapıya yaklaştıkça kükürtlü, kimyasal ve tanıdık bir koku genzini yakıyordu. Büyü yaptıktan sonra elleri hep böyle kokardı.

Büyülü nesneyle büyü yaptıktan sonra...

Koschei İğnesi.

ODA ajanlarıyla birlikte Pasifik Okyanusu'na açıldığında İğne'nin ona nelere mal olacağını bilemezdi. Sonunda öylesine çaresiz kalmıştı ki İğne'den kurtulmak için kendi elini kemirmesi gerekmişti.

Diğerleri susuyordu. Ya da belki Sloane kulaklarında çalan davullar yüzünden onları duyamıyordu. Elini kapı koluna attı ama açmadan avuçlarını bastırıp upuzun derin bir nefes çekti.

Matt'ın arkasında durduğunu hissedebiliyordu. O olduğunu anlamak için dönüp bakmasına gerek yoktu. Matt'ın şeklini, vücudundan yayılan sıcaklığı tanıyordu. Delikanlı cesaret edebildiği kadar sokulduğundan kollarının birbirine değmesine ramak kalmıştı. Ve sırf birlikte oldukları... hayır, *nişanlandıkları* için değildi, Matt kimseye yaklaşmaktan korkmadığı için bu kadar yakın durabiliyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu genç adam.

"Hissetmiyor musun?"

"Tuhaf bir his var ama sıradan bir Dren bölgesi işte. Neden? Sen ne hissediyorsun?"

Sloane sağ elinin üstündeki yara izine baktı. Ten renginden daha açık renkli kalın bir örümcek ağını andırıyordu. "Geldiğimizden beri canımı sıkıyor. Yeni bir şey yapmışlar," dedi. "Bu kapıların ardında. Bir yerlerde."

"Peki," dedi Matt, omzuna dokunarak. "Tamam, masaya oturup soralım."

Sloane başıyla onayladı. Bir şekilde daha sonra utanacağını biliyordu ama şimdilik elini Matt'e teslim edip erkek arkadaşının onu masaya götürmesine izin verdi. Henderson, Cho, Albie ve Ines şaşkın bakışlarıyla hâlâ masada oturuyorlardı.

"Eh, mola iyidir," dedi Henderson sakalını kaşıyarak. "Şey... bu olayların sıklığı arttıkça halihazırda üzerinde çalıştığımız birtakım programları devreye soktuk. Büyünün tam olarak ne olduğunu ve nasıl kullanılacağını anlamak önemli, o yüzden..."

büyüyü aktardığına inandığımız bir cihaz geliştirdik. İcadımıza bu şekilde tepki vermen aslında son derece yüreklendirici bir gelişme, Sloane."

"Henüz test etmediniz mi?" diye sordu Ines.

"Henüz değil," dedi Cho. "Bize yardım edebileceğinizi umuyorduk. Sonuçta daha önce büyüye başarıyla karşı koyabildiğini bildiğimiz tek insanlarsınız. Felakete yol açmanız düşük ihtimal."

Sloane ağzında bakır tadı alıyordu. Keşke boş patates cipsi paketini yanında getirseydi.

"Bir sihirli değnek... ya da küre falan mı geliştirdiniz?" dedi Ines. "Yoksa dev bir çekiç mi? Lütfen dev bir çekiç olduğunu söyleyin."

"Hayır," dedi Sloane.

"Evet, haklısın. Sonuçta devletimiz muhtemelen yine sıkıcı bir kutu yapmıştır," dedi Ines.

"Hayır," dedi yine Sloane. "Lanet olası silahınızı test etmenize yardım etmeyeceğiz."

"Slo," diye araya girdi Matt. "Büyü kullanıyor diye silah olduğunu söyleyemeyiz."

Cho, Sloane'un karşısındaki sandalyeye geçip ellerini masanın üstünde birleştirdi. Kalın parmaklarının eklemleri nasırlydı. Sloane bir keresinde onun kaya tırmanışından hoşlandığını duymuştu.

"Bozulanı tamir etmeyi öğrenmek için..." diye devam etti Cho. "Büyünün nasıl çalıştığını ve nasıl kullanıldığını anlamamız gerekiyor. O yüzden bu cihazı yaptık. Hepsi bu."

"Bu şeyi sırf kızları gökyüzüne düşmekten kurtarmak için geliştirdiğinize inanmamı mı bekliyorsun?" Sloane kaşlarını çatmıştı. "Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmeden önce cihazı yapmaya başlamıştınız... Kendi ağzınla *itiraf* ettin."

"Bilimsel gelişmeler üzerine çalışan bir devlet birimiyiz..." diye söze girişti Cho.

"Ben de tarih okudum," diye onun sözünü kesti Sloane. Ağzındaki kan tadını yuttuktan sonra devam etti. "Ve devletin

bilimsel gelişmelere neden yatırım yaptığını çok iyi biliyorum. Uzaya giden roketlerimizin asıl sebebi Sovyetleri darmaduman etme arzunuzdu. Bu da başka bir Uzay Yarışı.”

“Silah olsa bile Rusya ya da Çin’in onu bizden önce çözmesini ister misin, Sloane?” dedi Henderson. “Büyüyü kullanmak için kendi aralarında yarışmadıklarını mı sanıyorsun?”

“Kim-kimi-daha-hızlı-yok-edebilir oyununu oynamaktansa, bu oyunu *durduracak* bir devleti tercih ederim,” diye patladı Sloane. Kulaklarındaki çınlamadan paniklemeye başladığının farkındaydı.

“Eh... Ben de lanet bir dondurma dükkânı açmayı tercih ederim,” dedi Henderson. “Ama hepimizin gerçeklerle başa çıkması gerekiyor.”

“Büyü yüzünden sayısız insan öldü,” dedi Matt. “Hem de tam burada, bu noktada. Her şey gözümüzün önünde oldu. Şimdi de bizden daha çok ölüm getirebilecek bir şeyin parçası olmamızı mı istiyorsunuz?” Boğulurcasına konuşmuştu. Sloane uzun zamandır onun bu şekilde konuşmasına tanık olmamıştı. “Bütün gördüklerimizden sonra... bütün yaptıklarımızdan sonra?”

Oysa Matt daha meselenin yarısını bile kavrayamamıştı. Sloane’un ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ve bu bir sır olarak kalmaya devam etmeliydi.

Yarında oturan Albie, masanın kenarına sımsıkı yapışmış, kıvrılan parmaklarına bakıyordu. Bir keresinde hassas parmaklarıyla Sloane’un gördüğü en karmaşık origamiyi katlamıştı. Hatta bir keresinde de Sloane’a kuş yapmayı öğretmeye çalışmış ama bu çabası bir yığın kırıksık kâğıttan başka bir sonuç vermemişti. Ama Karanlık’a esir düştükleri zamandan kalan hasarlar nedeniyle delikanlının parmak uçlarında his kalmamıştı, o yüzden de origami sanatından vazgeçmişti. Şimdi o eller titriyordu.

“Albie,” dedi Sloane.

Albie ona bakmadı. “Şey...” Boğazını temizledi. Boyu ortalamadan kısaydı, seyrelmeye başlayan sarı saçları olmadık yerlerden dikiliyordu, kamburu omurgasındaki kalıcı hasarın ese-

riydi. Ne şimdi ne de başka zaman birilerinin Seçilmiş olmuştı. “Yine de nasıl kullanılacağını bilmek önemli, değil mi?” dedi. “Böylece bize karşı kullanılamaz, öyle değil mi?”

“Albie,” dedi Matt. “Ciddi olamazsın.”

“Sakin benimle o ‘kahraman’ tonlamanla konuşmaya kalkma,” dedi Albie. Sesi titriyordu. “Kimse sana karşı... hiçbirinize karşı Karanlık’ın benim üzerimde kullandığı büyüü kullanmadı. İster alet ister silah isterse de lanet olası bir pelüş oyuncak olsun... Kıçımın üstünde oturup dünyanın geri kalanının, nasıl karşılık vereceğimizi bile bilmediğimiz bir büyüü bize karşı kullanmasına izin veremem. Yıkım olur bu.”

Sloane söyleyecek bir şeyler arıyordu ama bulamadı. Albie haklıydı... Karanlık onu da kaçırmıştı ama Albie’ye yaptıklarını Sloane’a yapmamış, bedenine saldırmamıştı. Ellerini hissizleştirmemiş ve savaşa yeniden katılmaktan başka bir çıkar yol bırakmayacak denli hasar vermemişti. Karanlık, Sloane’a başka bir şey yapmış, dokunmasına bile gerek kalmadan onu bozmuştu.

“Yardımın yüzünden insanlar ölürse...” dedi sonunda. Boğazı acıyordu. “Bedelini sen ödersin.”

“Peki insanlar biz yardım etmedik diye ölürse?” dedi Albie, sonunda başını kaldırıp ona bakarak. “Her halükârda bedelini biz ödeyeceğiz. Zaten hep biz ödüyoruz.”

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

NOT: OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI (ODA) SUBAYI
ROBERT ROBERTSON İÇİN

KONU: PROJE ZANGOÇ, ADAY 2, DERİN DALIŞ SONRASI

Sevgili Subay Robertson,

Konuştuğumuz belgeyi ekte bulabilirsiniz. Aşağıdaki yazıyı, travma sonrası stres bozukluğu için Sloane'la sürdürmekte olduğumuz bilişsel davranış terapilerinin bir parçası olarak seanslarımız sırasında yazdık. İfşa terapisi sırasında Sloane'un paniğini tetiklememiz gerekiyor ki duygularını öne çıkarabilsin. Bu doğrultuda ekteki yazı, *Dalış* olarak adlandırdığımız olayı en etkili şekilde tekrar deneyimlemesi için Sloane'un kaldırabileceği kadar detaylara girilerek kaleme alındı.

Son derece gizli olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Sizinle paylaşmam bile kurallara aykırı. Yine de durumun önemi göz önüne alınırsa istisna yapma gerekliliğini ben de kabul ediyorum.

Teşekkürler ve iyi haftalar.

Sevgiler,

Dr. Maurene Thomas

ODA gemisindeyim. Soğuk bir sabah. Suyun üstünde güneşin parlamasını görebiliyorum. Dalgıç kıyafetimin fermuarını çektiğimde kumaş omurgamın iki yanına yapışıyor. Ağızlığın tadı kimyasallardan farksız. Sadece ağzımdan nefes alıp vermeye çalışırken burnum tıkalıymış gibi hissediyorum.

Her yanımda ODA görevlileri var. Başta benimki gibi siyah dalış aletleri olduğunu görüyorum ama dikkatle bakınca Maggie'nin çıkık kalçasını, Marie'nin uzun ve kaslı bacaklarını, Dan'ın fırça gibi bıyığını seçebiliyorum. Gözlerinin dalış göz-

lükleriyle kapanmış olması içimi rahatlatıyor çünkü ne zaman bir araya gelsek bana kuşkuyla bakmaktan vazgeçmiyorlar.

Bunun için sağlam nedenleri var. Henüz on beşimdeyim. Bert görev bilgisi verdiğinde alelacele dalış sertifikamı aldım. Sadece birkaç kez daldım.

Ama ben Seçilmişim. Yani onlara önderlik etmem gerekiyor. O yüzden soğukta titreyip güneşe karşı gözlerimi kısarken okyanusa kusmak isteyecek kadar korksam da teknenin kenarına oturup kendimi suya bırakıyorum.

Soğuk her yanıma sarıveriyor. Sakin kalmaya, nefesimi regülatöre sakince bırakmaya çalışıyorum. Havasız kalmamak için nefes vermeden önce derin bir nefes almam lazım. Her yanıma karıncalanıyor, alev alıyor. Gözlerimin etrafında tenime iğne gibi batan tuzlu su değil; daha çok uyuşuk bir bacağın yeniden canlanması gibi bir duygu. Yolda gelirken ODA görevlilerine onların da aynısını hissedip hissetmediklerini sordum. Hissetmemişler. Hissetmiyorlarmış. Sadece ben hissediyorum. *Uyduruyor*, demiş olmalılar içlerinden. Ben de merak etmiyor değilim.

Diğerleri artık suda. Biri beni tekneye bağlı tutacak ipi attığında sağlamca belime bağlıyorum. Bütün ODA görevlileri harekete geçmemi bekliyor. Suyun altında daha iyi görebilmek için kullandıkları polarize aynalı maskeleriyle uzaylılara benziyorlar. Dalış, benim gibi bir amatör için fazla derin ama yapacak bir şey yok. Dalmam gerekiyor.

Paletlerimi çırpmaya başladığımda Millay'ın şiirini hatırlıyorum. *Aşağı, aşağı, aşağı, mezarın karanlığına doğru.* Elimdeki feneri yan tarafımda tutuyorum. Tekneden uzaklaşırken omzumun üstünden kontrol ettiğimde diğerlerinin peşime takıldığını görüyorum.

İlerisi bulut mavisinden ibaret. Baloncuklar ve kum taneleri. Arada sırada önümden bir yosun parçası süzülüyor. Yaklaştıkça önümde daha koyu bir şekil büyüyor. Ne olduğunu biliyorum.

Teknenin okyanus zeminine böylesine uyum sağlayacağı aklıma gelmezdi. Her yeri okyanus dibindeki mavi tonlu incecik kum katmanlarıyla kaplı. Radar çanağı, merdiveni, fenerimin vurduğu hâlâ beyaz görünen güvertesi ve ana dümen görünmese, ölü bir mercan resifi sanılabilir.

Bu tekneyi tanıyorum. *Sakhalin*. Aylar önce göreve atandığımda araştırma yapmıştım. Bir Sovyet casus teknesi. Primor'ye sınıfı, 1969-1971 arasında yapılmış. Primor'ye sınıfı tekneler büyük balıkçı teknelerinden dönüştürülüyor, kıyidan elektronik istihbarat alıp sinyal verebiliyor. Sıcak çatışmaya uygun yapılmasalar da *Sakhalin* özel yapım. Yaklaştıkça ışığı, artık yosun kaplı silah sistemleri üzerinde dolaştırıyorum.

Karıncaalanma artık tam göğüs kafesimin ortasında. Sanki kalbim yanıyor. Tekneye yüzerken yanma hissi karnıma iniyor. Enerjiye doğru paletlerimle suyu tekmelemeye devam ediyorum. (Başka çarem yok. ODA beni elbette zorlamıyor ama neredeyse acı çekmeme neden olan bu yakıcı his her neyse, geri dönmeme izin vermiyor.)

Biri bağlı olduğum ipi çekiştirince durmam gerektiğini anlıyorum. Durmuyorum. Güvertedeki silahla kıçta bir kabartı gibi duran süper-yapıya doğru yüzmeye devam ediyorum. Bacanın yanından geçerken dehşet kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Sanki paramparça olup karanlığa çekilecekmişim gibi hissediyorum. Ama duramıyorum.

Direğe vardığımda, doğru yerde olduğumu anlıyorum. Göğsümdeki yanma zonklamaya dönüşüyor. Direğin dibindeki kapıda bir asma kilit takılı. Fazla düşünmeden fenerimin kabzasıyla kilide bir, iki, üç kez vuruyorum. Su ve zamanın eskittiği kilit kırılıyor.

Küçük kapı açılınca fenerin ışığını içeri tutuyorum. İçeride tost makinesi büyüklüğünde küçük bir sandık var. Varakla zarifçe süslenmiş, üzerine mine işiyle babuşka ve matruşka bebeklerini andıran çiçekler, yapraklar, desenler işlenmiş.

Sandığı alıp yüzeye çıkmam, güvenli olup olmadığını incelemek için ODA görevlilerine teslim etmem gerektiğini biliyorum. Ama bunu yaparsam etrafına toplanacaklar ve ben içini göremeyeceğim. Kalbim patlamak üzere.

Sandığı açıyorum.

Siyah kadife üzerinde avucumu kaplayacak uzunlukta gümüş bir iğne var.

Koschei İğnesi.

Bu görev için bir sürü halk hikâyesi okudum. Dediklerine göre Koschei denen adam ölemiyormuş. Ruhunu bedeninden ayırarak bu iğnede saklamış, sonra iğneyi bir yumurtaya, yumurtayı bir ördeğe, ördeği bir tavşana, tavşanı da bir sandığa koymuş. Sadece iğneyi kıran kişi onu öldürebilirmiş.

Dokunduğumda beni bir titreme alıyor. Sanırım iğne de titreşiyor.

Sonra... korkunç bir acı, bembeyaz bir patlama. Karıncalanma duygusu birden yok oluyor ve her yerimi alevler sarıyor. Kavrulan derim kaslarımdan, kaslarım kaynayarak kemiklerimden dökülüyor, kemiklerim sanki küle dönüyor. Regülatör maskenin içinde acıyla çığlık attığımda içeri su kaçıyor. Beni tekneye bağlayan ipi yakalamaya çalışırken âdeta boğuluyorum ama ellerim bir işe yaramıyor.

Sonra... bedenimin her yerinde gece yarısı çalan kule çanı gibi bir zonklama başlıyor. İstemek falan değil, sanki bir şeyi ölümüne arzulamak gibi bir his... Bomboşum, dahası kapkara bir delikten ibaretim. Hiçlikten ibaret olduğum için *her şey* bana doğru çekiliyor.

Etrafımdaki sular çalkalanıyor, baloncuklardan hiçbir şey göremiyorum. Tekneden kopan parçalar girdaba kapılıyor. Siyah şekiller önümden hızla uçuyor... dalgıç kıyafetleriyle ODA görevlileri. Yine çığlık atarken su yutuyorum, aym anda nefes alırcasına içime bir şey çektiğimi hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda gökyüzüne bakıyorum. Bulutlar her yerde. Doğrulduğumda sular sırtımdan dalgıç kıyafetimin içi-

ne süzölüyor. Etrafımdaki sular mavi değil; kırmızı, kopkoyu kırmızı. Ellerimin acısına katlanamıyorum. Parmaklarıma bakmak için elimi kaldırıyorum. Derimin altında, kas bağlarımdan hemen birinin yanında kıymık gibi sert bir şey duruyor. Üstüne basıyorum. Koschei İğnesi.

O sırada yanımda bir şey sudan fırlıyor. Başta bir plastik parçası gibi görünüyor ama elime aldığımda yumuşak ve kaygan olduğunu fark ediyorum. Deri olduğunu anlar anlamaz çığlık atarak elimden fırlatıyorum. Her yanımda deri, kas, kemik ve organ parçalarıyla dolu.

Herkes ölü. Yalnızım.

ÇOK GİZLİ

CİHAZI DENEYEBİLSİN DİYE Albie'yi Cho'nun yanında bıraktılar. Kadın, işleri biter bitmez onu eve götüreceğine söz vermişti.

Sloane, cihazın çalışacağından kuşku duymuyordu, yoksa varlığını böylesine güçlü hissedemezdi. Hepsinin büyüyle bağı kendine hastı ve Sloane'un ki arzulamak, aramak ve anlamaktı.

Cihazı *tanıyordu*. Cihaz da onu tanıyordu.

Albie her zaman büyü kullanmakta çekincesiz olmuştu. Hedefi istisnasız vuran, *Freikugel** adındaki efsanevi Alman kurşunlarını eline alan Albie, çekiç ya da testere gibi bir aletle çalışan bir adamdan farksızdı. Onun büyülü aleti derisinin altına gömülmemiş, Koschei İğnesi gibi bedeninin bir parçası hâline gelmemişti. Kurşunları eline alıyordu. Gerçi kurşunlar efsanede anlatılan hiçbir şeyi yapmıyordu. Aslında buldukları hiçbir nesne efsanevi işlevlerini yerine getirmiyordu. Ama Albie bu kurşunlar sayesinde ateş yakmak, cisimleri uçurmak gibi basit büyüleri uygulayabiliyordu.

Ines, Matt ve Sloane, geldikleri koridordan bisiklet tekerleğinin çeperine doğru ilerlediler. Sonra Scott'ın golf arabasını

---

* (Alm.) Özgür kurşun -çn

buldular. Sloane artık cihazdan korkmuyordu; bilakis üzerine bedeniyle zihnini birbirinden koparan bir uyuşukluk gelmişti. Zamanla ikisinin yine buluşacağını biliyordu, sadece biraz beklemesi gerekecekti.

Scott onları çadırların arasında yılan gibi kıvrılan aynı yoldan geri götürdü. Yol bir dakika bile sürmese de *Yanlış Düzelt, Onu Geri Getir* sloganlı çadırı görünce Sloane'un kulakları daha fazla çınlamaya başladı. Büyülü cihazı sezdiğinden beri korumayı başardığı akıl ve beden sağlığı, âdeta bir parmak şıklamasıyla bir anda çöküverdi. Oturaktan düşmemek için sımsıkı kenara tutunarak, Ines'le Matt'in aynı anda arkasından seslenmesine aldırma golf arabasından aşağı atladı.

Üzerinde boncuklu ipe sarılmış bir sincap iskeletini andıran bir şeyin durduğu küçük sunakla fermuarlı kapısından bir rüya kapanı sarkan çadırın yanından hızla geçti. Rüya kapanı muhtemelen Çin yapımıydı ve *hipster* tiplerin takıldığı moda zincirlerinden birinin ev eşyaları satan bölümünden alınmıştı. Bu insanlar büyü istiyordu ama büyü'nün aslında ne olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Bir Dren'in korkunç girdabına, daha insanlar canlıyken vücudu oluşturan et, deri, kan, organ ve sinir parçalarının etrafta uçuşmasına hiç denk gelmemişlerdi.

Erkeklik taslayan delikanlıların yaktığı kamp ateşine ulaştı. Sosisli sandviçlerini bitirmiş, müzik dinlemeye başlamışlardı ama Sloane'un tek duyabildiği basların gümlemeydi. Kulaklarındaki çınlama öylesine güçlüydü ki arkasından seslenen Ines dahil başka sesleri duymakta zorlanıyordu.

Damacananın yanındaki avcı bıçağını aklının bir ucuna yazarak ayağını portatif ızgaraya yerleştirdi ve kendisine daha az önce *kahpe* diyen adama tepeden baktı. Ona ilk defa *kahpe* denmiyordu ve bu da sonuncusu olmayacaktı ama bu adamın söyleyişinde saldırgan bir tavır vardı. Öyle ki bu tavır karşısında öfkesi küçücük kalıyor, bütün varlığı aptal bir şeye dönüşüyordu.

"Selam," derken sesi tuhaf bir şekilde sakindi. "Beni hatırladın mı?"

Kocaman açılan gözlerine bakılırsa hatırlamıştı. Hemen ardından adamın gözleri, tıpkı *kahpe* derken bükülen dudakları gibi kısıldı. İşte o zaman Sloane eğilip avcı bıçağını aldı.

Adam, "Ne..." demişti ki Sloane bıçağı kınından çıkardığı gibi çadırın duvarına, tam da slogandaki "düzeltin" sözcüğünün üzerine sapladı.

"Ne oluyor be?" diye bağırdı adam. Hepsi ayağa fırlamıştı. Sloane sadece kulaklarındaki çınlamayı duyuyordu.

"Seni geri zekâh," dedi. "Geri gelirse sadakatin için seni ödüllendireceğini mi sanıyorsun? Tekrar dünyaya gelirse, önce senin bağırsaklarını deşip parçalayacak."

"O sadece zayıf olanları hedef alır," dedi adam. "Senin oğlan ilk seferinde şanslıydı..."

Gözleri Sloane'un omzunun üzerinden golf arabasındaki Ines'le Matt'e kaydı ama Sloane hemen ardından gelen sözlerle kulak asmadan yumruğunu onun suratına indirdi.

Kulaklarındaki çınlama bir anda kesildi. Parmak eklemleri acıyla sızlıyordu. Elini sallayıp dişlerini sıkarken sızı koluna yayılıyordu. Adamın burnu kanamaya başlamıştı. Etrafına toplanan arkadaşları Sloane'a küfredip duruyordu ama kimse dövüşmeye yeltenmedi. Sonuçta karşılarındaki bir kızdı.

Sloane daha önce de yumruk atmıştı ama nasıl can yaktığını hep unutuyordu. Ines onu kolundan tutup geriye çekti. Golf arabasına binmeden önce omzunun üstünden, "Bok yiyin!" diye bağırdı.

Scott gözlerini üzerine dikmişti.

Sloane, "Ne var?" diye çıkışınca, başını iki yana sallayıp golf aracının yapabileceği maksimum hızla oradan uzaklaştı.

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

KAYIT NOTU

KİME: OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI (ODA) DİREKTÖRÜ

KİMDEN: SUBAY [REDACTED] KOD ADI BERT

KONU: DERİN DALIŞ SONRASI

Sevgili Direktör,

Derin Dalış olayıyla ilgili mektubunuza çok sevindim. En iyi ajanlarımızdan bazılarını kaybetmenin derin üzüntüsünü paylaşıyoruz. Onlar olmadan Proje Zangoç'u devam ettirmek hiç kolay değil. Ama mektubunuzda bahsettiğiniz üzere devamızı sürdürmek için yola devam etmeliyiz. Ve Karanlık, büyük bir tehdit.

Böylesi bir travmanın ardından Sloane Andrews'un devam etme kabiliyetinden endişelenmenizi anlıyorum. Size sadece gözlemlerimi aktarmak için yazıyorum; karar elbette tamamen sizindir. Her şeyi dikkatle gözden geçirdim ve Sloane Andrews'u Proje Zangoç'tan azat etme konusunda aşağıdaki sebeplere dayanan itirazlarımı sunmak zorundayım:

1. Hayatlarına paha biçilemeyecek birçok ajanın hayatına ve geri alamayacağımız bir milyon dolara rağmen Proje Derin Dalış teknik açıdan bir başarıydı. Şu anda Sloane Andrews'un eline gömülü Koschei İğnesi'ni bulduk, ki ikinci neden de bununla ilgili.
2. İğneyi ameliyatla çıkarma olasılığını tartışmış olsak da Proje Zangoç'taki herkes tam olarak anlayamadığımız bir güce müdahale etmekten çekiniyor. Müdahale ettiğimizde iğne'nin ne yapacağını bilmiyoruz. Bu yüzden Sloane ve iğne'nin anlayamayacağımız bir bağla birbirlerine bağlı olduğunu düşünmeliyiz. Sloane Andrews'u projeden şimdi azat etmek büyük bir kaynak israfı olacağı gibi iğne'yi ele geçirmek için uğraşan onca insan da boşuna ölmüş olur.
3. Sloane ayrılmak istese de onu işbirliğine razı etmenin zor olmayacağına inanıyorum. Onu yıllardır gözlemliyorum. Bana güveniyor. Zamanla beni babası gibi görmeye başladı. Kalmasını söylersem, kalacaktır.

4. Koschei İğnesi'nin davranışı, Sloane'un büyüye son derece yatkın olduğu izlenimi veriyor. Derin Dalış olayı her ne kadar trajik sonuçlansa da orada Karanlık'ı yenmek için ihtiyaç duyabileceğimiz çok büyük bir gücün ortaya çıktığına dair önemli kanıtlar bulunuyor.

O yüzden önerim Sloane'u, askerlerin aktif mücadelede (sıklıkla bilinçsizce) kullandıkları tekniklere yönlendirmektir. Bu teknikler sayesinde askerler travmalarını dağıtır, önemli anlarda kendilerine hiçbir fayda sağlamayan kişilik özelliklerini baskılayarak savaşımaya devam ederler.

Sloane Andrews tek başına son derece başarılı işler çıkarıyor, son derece yüksek sorumluluk ve otonomi sahibi. Matthew Weekes önderliğinde diğerleriyle bir takım kurarken, tek başına çıkacağı görevlerle onun bağımsızlığını destekleyeceğim. Sloane'un psikoterapisti Dr. Maurene Thomas'la işbirliği yaparak ilaç tedavisiyle travmaları bastırma tekniklerini birleştirebiliriz. Böylece Sloane kısa sürede kayda değer bir dengeye kavuşmuş olur.

Bu plan üzerine tartışmak ya da başka öneriler getirmek isterseniz, lütfen beni bilgilendirin. Endişeleriniz ve çiçekler için tekrar teşekkürler. İlerlemekten başka çaremiz yok.

Sevgiler,

[Redacted]

ÇOK GİZLİ

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

KAYIT NOTU

KİME: OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI (ODA) DİREKTÖRÜ

KİMDEN: SUBAY [REDACTED], KOD ADI BERT

KONU: YANIT: DERİN DALIŞ SONRASI

Sevgili Direktör,

Önceki mektubumda, Derin Dalış olayından sonra Sloane Andrews'la ilgili gözlemlerimi paylaşmış, size bir eylem planı sunmuştum.

Buna karşılık *psikolojik zırvalarımı* öfkeyle karşılayarak *basit bir dille* konuşmamı istediniz. Daha dostane bir tavır tercih etsem de böylesi ciddi konularda basit bir dil kullanma gereğini anlayabiliyorum, o yüzden meseleyi sizin anlayabileceğiniz şekilde dile getireceğim:

Daha önce Sloane Andrews'un biraz sokak köpekleri gibi olduğunu söylemiştim. Aç bir köpeği doyurursanız, sonrasında iyi davranırsanız bile onun sadakatini kazanırsınız. Sloane açısından onaylanma ihtiyacı, özgürce dolaştığını düşünse de tasmayı boynuna takmamı sağlayacak.

Proje Zangoç adaylarımızı kaybedemeyiz. Bunun için artık çok geç. Ya Karanlık'ı yenecekler ya da hepimiz öleceğiz.

Umarım yeterince basit bir dille anlatabilmişimdir efendim.

Sevgiler,

[REDACTED]

ÇOK GİZLİ

SLOANE, SAAT 09:30'DA Chicago Sanat Enstitüsü Modern Kanadın girişindeydi. Müzenin açılmasına daha bir saat vardı ama arkadaşı Rebecca onu içeri alacaktı.

Cam kapıların ardından Rebecca'nın saçlarını örerek geldiğini gördü. Genç kadın esneyerek kilidi açtı ve Sloane'u içeri buyur etti. "Ne kadar dakiksin," diyordu. "Hem neden bizim yaşımızdaki diğer insanlar gibi akşamdan kalma değilsin?"

"Her şeyden önce..." diye söze başladı Sloane. "'Bizim yaşımız' diye bir şey yok çünkü sen yirmi iki yaşındasın. İkincisi, bugün günlerden salı."

"N'olmuş?" dedi Rebecca. "İçki pazartesi akşamı da en az cumartesi akşamı kadar tatlı geliyor."

Sloane'un bu tuhaf saatlerde sanat müzesine gelmesi alışıldık bir durumdu. Müze çalışanları onu tanıyordu, kimse içeri açılıştan önce sokulmasına itiraz etmemişti. Muhtemelen Seçilmiş olarak bir tek bu avantajdan keyif alıyordu.

Müze, hafta içi ritminin bir parçasıydı. Düzenli bir işi yoktu. Devlet yıllarca verdikleri hizmetin karşılığını ödemiş, Sloane parayı bir yatırım bankasına yatırmıştı. Dikkatli harcarsa paranın faiziyle bir süre daha idare edebilirdi.

Diğerlerinin maddi durumları daha dengeliydi ama bunun

bedelini de ödüyorlardı. Matt hayat hikâyesinin haklarını satmış, deneyimli bir yazarla işbirliğine gitmişti ve aldığı para hayatını sahillerde geçirmesini sağlayacak kadar çoktu. Gerçi onun o taraklarda bezi yoktu. Sürekli seyahat ediyor, konferanslarda ve üniversitelerde konuşuyor, bağış balolarına ve hayırsever galalarına gidiyor, politikacılar ve derneklerle toplantılara katılıyordu. Esther de ününü paraya dönüştürmüştü. Insta! sayfasını âdeta bir bahçe gibi işletiyordu. Ines kendi hikâyesini bir çizgi romana dökmüş, Karanlık'ın ölümünü renk girdaplarıyla resmetmişti. Bu arada Albie yurtdışındaki birkaç reklamda yer almış, rehabilitasyona verdiği parayı yüzünü kullanarak geri kazanmıştı.

Sloane bir gün kimliğinin bir sorun yaratmayacağı bir iş bulmak zorunda kalacaktı. Vasıf ya da deneyim gerektirmeyen bir iş... Ya da diğerleri gibi kendinden parçaları teker teker satmaya başlayacaktı. Diğerlerini para kazandıkları için suçlayamazdı. En azından fazla suçlayamıyordu. Ama içinden bir ses, şöhretine rağmen kendine yarattığı bir parça mahremiyeti feda etmekten- se annesinin garajında yaşamayı tercih edeceğini söylüyordu.

Modern Kanat geniş ve aydınlıktı. İki yanında galeriler bulunan geniş, beyaz bir koridor. Sloane merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Gezisine mimarlık ve tasarım galerisinden başlayacaktı. İçerisi elbette boştu. Zaten müzenin tıklım tıklım olan diğer galerileriyle karşılaştırıldığında burası genellikle boş olurdu. Eğri büğrü tellerden yapılmış sandalyelerin ve Chicago gökden- lenlerinin çizimleri üzerine süt dökülmüş gibi görünen bir vazonun yanından geçti. Sonra en yakındaki bir banka oturup Chicago için önerildiği hâlde bir türlü hayata geçmeyen Burnham Planı'nın çizimine baktı.

Karanlık'a karşı çağrıldığı savaşa katılma kararı verdiğinde abisi Cameron mimarlık okuyordu. Sonra Minneapolis'teki bir Dren'de ölmüştü. Sloane henüz on iki yaşında olmasına rağmen okul kaydını erteleme kararı üzerine abisiyle fena hâlde kapışmıştı. *Sen asker değilsin*, demişti. *Çelimsiz bir kitap kurdusun*, kendi-

ni oralarda öldürteceksin. Muhtemelen nadir kehanetlerinden biri olmuştı bu sözleri.

Annesinin evinden abisinin bütün eşyalarını toplamış, defterlerindeki çizimleri ezberleyene kadar tekrar tekrar incelemişti. Çocukken çizdiği köpek kulübesinden hayalindeki evin özenle ölçülüp çizilmiş kat planına kadar her şeyi ezberlemişti. Cameron ilginç ve sıcak yerler tasarlamak istiyordu. *Yani evden farklı,* diye dalga geçmişti bir keresinde Sloane. En azından *kendi evleri* öyle değildi.

Cameron burayı severdi. O yüzden Sloane, onu ziyaret etmek için abisinin hayatını kaybettiği Dren bölgesine değil, Illinois’de takıldıkları yerlere değil, *buraya* geliyordu.

Burada uzun süre kaldığı nadirdi. Genellikle müzede yarım saat geçirir, ardından diğer sergilerin arasında dolaşırdı. Aşağıdaki yeni sergi, büyük tır ve kamyonların fotoğraflarından oluşuyordu. Birkaç dakika gezindikten sonra sıkıntıdan ölmek üzereymiş gibi görünen Rebecca’yla vedalaşıp müzeden çıktı. Sağ dönüp göl yolunda yürüdü. Ines’le Albie’nin kuzey tarafında kalan evlerine doğru koşmaya başlamadan önce birkaç esneme hareketi yaptı.

Göl, göğün çelik mavisini yansıtıyordu. Bulutlu bir gündü, suyun üzerindeki pus karşı kıyıyı saklıyordu. Yaklaşık altı buçuk kilometre koşacak, her zamanki hızını tutturursa koşu bir saatini alacaktı. Taytlı bisikletçilerden oluşan küçük bir filoyu ve benekli köpeğiyle yürüyüşe çıkmış pembe taytlı kadını ardında bıraktı. O sırada şortlu bir adam hızla onu geçip gitti.

Sloane kıyıya vuran dalgalara, köpek plajında tenis toplarının peşinden koşan köpeklerle, yumruklarını sıkarak hızlı yürüyüş yapan bandanalı kadınlara baktı. Burada kimse onu umursamıyordu çünkü parktaki sporculardan biriydi sadece. Göl yolundan ayrılıp Java Jam’e yöneldi.

Nefes nefese verdiği kahve siparişini yüklenip iki katlı eski bir binanın ikinci katında yaşayan Ines’le Albie’nin evinin yolunu tuttu. Merdiven halısı koyu yeşildi ve gelip geçen ayaklardan

orta kısımları iyice yıpranmıştı. Duvar kâğıtları mor, kırmızı ve mavi renklerde minik çiçek desenleriyle doluydu.

Sloane sahanlığa vardığında Ines kapıda bekliyordu. Gözlüğünü takmış, saçlarını tepesinde toplamıştı. "Biraz erken değil mi?" diyerek kahvesini alıp tekrar içeri girdi.

Sloane da kalan kahvesini yudumlayarak onu takip etti. Tarçın tadı alınca, "Yanlış bardak," dedi.

Bardakları değiştirdiler. "Bunu nasıl içtiğini anlayamıyorum. Sırf süt."

Nereye basarsan bas gıcırdayan standart sarımsı Chicago meşesi yer döşemesinde Sloane'un koşu ayakkabıları da gıcırdayordu.

Albie'nin kapısı kapalıydı. Ines'inki de kapalıydı ama arada fark vardı. Albie'nin kapısı, gürültüyü dışarıda bırakmak için kapalıydı. Ines'in kapısıysa banka kasası gibi dışarıdan kilitli ve sürgülüydü. Daha birkaç yıl öncesine kadar yasal olmadığı hâlde kapıya bubi tuzakları kuruyordu. Sloane hâlâ o tuzaklardan yapıp yapmadığını sormaya cesaret edemedi. Ines iyiymiş gibi yapıyordu ama şifonyerin üzerine düzgünce dizilmiş ilaçlar gözden kaçmıyordu. Genç kadın belli ses ve hareketler karşısında ister istemez irkiliyordu.

Daire sıcak ve rahattı. Devasa armut koltuklardan her zaman dolgu malzemeleri fışkırırdı. Avluya bakan iki penceredeki perdeler Kanada ve Meksika bayraklarından ibaretti.

Ines ocağa gidip ahşap bir kaşıkla yumurtaları karıştırdı. İçerisi soğan kokuyordu.

"Biliyor musun? Otuz olduğunda, üniversiteli yaşam tarzı çok daha az sevimli ve çok daha ürkütücü olmaya başlayacak," dedi Sloane.

"Üniversiteli yaşam tarzı derken? Frodo gibi mi?"

"Frodo Baggins adını vermeye karar verdiğin şu devasa armut koltuktan mı bahsediyorsun? Evet, kesinlikle onun gibi."

"Sen hayatını yaşamayı reddediyorsun diye bizim de hayattan vazgeçmemizi bekleyemezsin," dedi Ines. "Senin beyaz

banyo havluların var, sabahın erken saatinde koşmaktan zevk alıyorsun. *Calvin ve Hobbes*'daki baba gibisin."

"Calvin'in babasından hep hoşlanmışımdır."

"Elbette hoşlanırsın," diye kıkırdadı Ines. "Matt'le konuştun mu?"

Sloane başını iki yana salladı. "Dün gece toplu tutuklama meselesi vardı. Bu sabah da bir toplantısı. Niye sordun?"

Ines kahvesini yudumlamakla yetindi.

"Başım belada, öyle değil mi?" diye sordu Sloane.

Arkadaşı omuz silkti.

"O dallamayı yumrukladığım için özür dileyeyeğimi düşünüyorsa..."

"Onunla yapacağın kavgayı üzerimde prova etmene izin veremem," dedi Ines. "Hem küçük, beyaz şövalyesi olduğun için sana teşekkür etmesini bekleme."

Sloane kaşlarını çattı.

"Evet, aynen öyle," diye ekledi Ines. "Essy'yi okudun mu?"

"Hayır. Ne kadar kötü?"

Ines süveterinin cebinden telefonunu çıkarıp Sloane'a uzattı. Esther'in Insta! sayfası ekranda açıktı.

Sloane, Esther'in video çekim ortamını hemen tanıdı. Âdetâta Pinterest rüyası gibi döşenen ofisi pastel renkli son moda döşemelerle kaplıydı, duvardan bir dizi pembe renkli peri ışığı geçiyordu, pahalı kamera saçlarındaki ışığı ve raflarındaki süs eşyalarını insanın gözüne sokuyordu. Ve her şeyin ortasında, kollarını dirseklerine kadar sıvadığı süpürgeotu grisi süveteriyle Esther oturuyordu. Çayını içtiği kupanın bir tarafında küçük bir kuş kabartması vardı. Videonun başlığı: "Essy Dolaşıyor!"

Esther bir önceki gün yayınladığı cilt bakım ve hızlı makyaj konularına değindiği videosunu hatırlattı. Sloane onun cilt bakım rutinindeki bitmek bilmez aşamalara gizliden hayranlık duyardı. Sabahları bu kadar çok şeyi hatırlamak onun için imkânsızdı. Kahve içmeden mümkün değildi. Hatta bazen amfetamine ihtiyacı oluyordu.

"Makyaj yapmasını seyredebeyeceğim; kaşıntım tutuyor," diye söylendi ama Ines çoktan parmağıyla videoyu ileri kaydırmaya başlamıştı. Etkileyici pudralama, çizgi çekme ve gölgeleme tekniklerinin hemen ardından Esther gri süveteriyle tekrar ekranda belirdi. Çayını yudumluyordu.

"Size haberlerim var," dedi kaşlarını oynatarak. Bütün videolarında olduğu gibi çok cıvıtlı ve yapmacık konuşuyordu. Gerçi her zaman böyle konuşurdu ama videolarında daha da *abartıyordu*. "Hayır, sevgili Sloane'un demir yumruğundan bahsetmiyorum... O konuyla ilgili linki aşağıda bulabilirsiniz."

Sloane iç çekti. "Şahane."

"Şubatın on üçünde şahsi yaşam tarzı markam olan Essy'nin lansmanını yapıyorum!" Esther'in kusursuz makyajlı gözleri ışıldadı. "Aynen öyle... Sormak ve öğrenmek istediğiniz bütün ürün öneri ve yorumları için artık tek bir durağınız var! Siz de Essy kızı olmak istiyorsunuz, biliyorum."

Ines videoyu durdurduğunda, "Eh," dedi Sloane. "Sanırım bu kaçınılmazdı."

Ocağa dönen Ines yumurtaları tezgâhta bekleyen bir tabağa aktardı. "Birkaç hafta sonra benimle gelmesi için davet ettim onu. Sen de gelmelisin. Soğuktan uzaklaşmış olursun."

"Soğuğu seviyorum," dedi Sloane. "Damarlarımda İskandinav kanı var."

"Hayır, sen sadece herkesin nefret ettiği şeyleri sevip herkesin sevdiği şeylerden nefret etmeye niyetlisin," dedi Ines. Plastik andıran yumurtaları çatalıyla dürttü. "Yine de gelmelisin. Albie'yi kaçıracağım."

Sloane kaçırma sözünü duyunca yüzünü buruşturdu. "Şeyden sonra onu gördün mü?" diye sordu. "Prototipin çalışıp çalışmadığından bahsetti mi?"

Ines'in kaşları çatıldı. "Hayır... Eve dün akşam geldi ve geldiği gibi de odasına kapandı. Ama çalışmıştır. Yani çalışmış olması lazım."

Sloane birden ağır bir uykunun bastırıldığını hissetti.

"Belki de o kadar kötü değildir," diye devam etti Ines hafifçe omuz silkerek. "Dünya gerçekten kötüye gidiyorsa... Ne bileyim, şu göğsüne yükselen kız falan... Tanrım, belki düzeltmek için büyüye ihtiyacımız vardır."

"Her şeyden önce dünyanın kötüye gidiş nedeni büyü," dedi Sloane asık suratla.

"Büyüden nefret ediyorsun," dedi Ines, gözleriyle Sloane'un elindeki yara izini kastederek. "Ama nedenini hiç açıklamadın."

Sloane elini tezgâhın altına götürdü. "Tam olarak nefret etmiyorum," dedi. "Neler yapabileceğini gördüm."

"Hepimiz gördük."

"Öyle."

Ama Sloane, Dren'leri, yerle bir olan gökdelenleri, hatta Karanlık'ın ölümünü kastetmiyordu. Aklında sadece dalıştan sonra su yüzeyine çıktığında damağında hissettiği bakır ve tuz tadı vardı.

Kahvesi bitmiş, geriye sadece köpük kalmıştı.

O AKŞAM Sloane, Esther'den bir mesaj aldı: *İyi iş. Bert gurur duyardı.* Esther mesaja, Sloane Karanlık müridini yumruklarken cep telefonuyla çektiği bulanık bir videoyu da eklemişti. Yazıyı süsleyen fotoğrafta Sloane dişlerini gösterirken yumruğunu kaldırmıştı. Yüzü terden parlıyordu, gözleri boş bir delilikle bakıyordu. Sloane bu ifadeyi, Karanlık öldükten sonra aynada defalarca görmüştü.

"Kahretsin," diye söylendi. Matt, Eddie'yle toplantı yaptığı kafeden henüz dönmüş, ceketini dolaba asıyordu.

"Yumruk videosu internete düşmüş," dedi Sloane.

"Aman ne büyük sürpriz," dedi Matt, dolabın kapağını kapatırken. Bebek mavisii gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı.

"Hiç pişman değilim," diye devam etti Sloane. "O herif dallamanın tekiydi. Yumruğu hak etti."

"Mesele o değil ki."

"Ben seni savunuyordum."

"Evet ve işte mesele de o zaten. Beni savunmana ihtiyacım yok, Sloane. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ama kendini savunmuyordun ki. Öylesine... bu tür durumlarda öylesine pasif..."

"Pasif mi?" Matt sert bir kahkaha attı. "*Pasif? Karanlık düş-tüğünden beri her gün tam olarak ne yaptığımı sanıyorsun? Boş boş oturduğumu mu düşünüyorsun?*"

"Elbette hayır." Sloane kaşlarını çatı. "Ama o tipler..."

"Benim sorunum değil," dedi Matt. "O tipleri tespit etmek de görmezden gelmek de kolay. Benim asıl sorunum, kendile-rinden olmayanlar için parmaklarını kıpırdatmazken herkese gülümseyen insanlar. Benim savaşım her gün onlarla; lanet ol-sun, bir şeyler yapmalarını sağlamaya çalışıyorum. Ve nişanlının işleri daha da zorlaştırmak yerine bunu anlaması gerçekten çok hoşuma giderdi."

"İşleri nasıl zorlaştırmışım?" diye patladı Sloane. "İnternete düşen senin değil, benim resmim."

"Evet öyle, senin resmin ama şimdi o pisliklerin vermek iste-dikleri mesaj yine haberlerin baş konusu oldu; o pislikler bir kez daha mağdur olmayı başardılar! Birden üstlerine atlayıp bıçakla tehdit ettin..."

"Ben kimseyi bıçakla tehdit etmedim!"

"*Elindeki bıçakla verdiği poz öyle demiyor ama. Sence o re-sim dönüp dolaşıp başımıza bela olmayacak mı? Ines'le beni ko-rurken saldırganlaşman, bizi de saldırgan göstermiyor mu? Üs-telik biz aman be deyip geçemiyoruz! Hangi manyak grubu gelip evimizi yakacak diye endişeyle evimizde oturuyoruz.*"

"Öyle bir şey olmayacak."

"Eh, kendinden bu kadar emin olmak hoş bir duygu olmalı," dedi Matt. "Ama ben öyle olamıyorum. Ben kendimi kaybedip insanlara yumruk atmıyorum. Her zaman birilerini yüzüstü bı-rakıyorum. Her zaman." Öfkesi bir anda boşalmıştı sanki. Ka-nepeye oturup dizlerinin üzerine kapandı. Sloane'un şişen par-makları için kullanırken erittiği buz torbası minderlerin arasına sıkışmıştı.

Sloane onu teselli etmek istedi ama bunu nasıl yapacağını bil-miyordu. Matt'i hiç bu kadar yorgun, bu kadar... *hayal kırıklığına uğramış* halde görmemişti. Dünya, kendisi, hatta Sloane onu ha-

yal kırıklığına uğratiyordu. Kanepede yanına oturup ellerini dizlerinde kenetledi. Kapalı televizyonun siyah ekranında Matt'in başını önüne eğdiğini görebiliyordu. O ise dimdik oturuyordu.

"Sana *çocuk* dedi," diye mırıldandı.

"Evet," diyen Matt başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Ne olmuş?"

"Ne yapacaktım yanı? Seninle öyle konuşmasına izin mi verseydim?"

"Her şeyden önce golf arabasından inmeyecektin." Matt bir kaşını kaldırdı. "Sana son zamanlarda neler oluyor böyle? Adam bir şey demeden boğa gibi üzerine saldırdın. Sanki dünyayı ateşe vermek ister gibisin."

Aynı şeyi Esther de sormuştu. *Senin neyin var?* Cevap elbette çalışma masasının en alt çekmecesinde duran BMK belgelerindeydi.

Aklından geçeni okumuş gibi Matt, "Esther, BMK talebinden bahsetti," dedi.

"Off, Esther." Sloane bir an için ellerini yüzüne götürdü. "Ona bir daha hiçbir şey söylemeyeceğim."

Matt cevap bekliyordu. Duruşu sinir bozucuydu. Yenik düşmüş omuzlar falan... Bağırса daha iyiydi.

"Proje Zangoç belgelerini istedim," dedi Sloane. "Öğrenebileceğim her şeyi bilmek istiyordum. Bu benim hayatım ve hayatımın bütün... *kaydı* onlarda."

"Öğrenme isteğini anlıyorum," dedi Matt. "Sadece bana söylememeni tuhaf buluyorum. Hatta benden önce Esther'e söylemişsin."

"Sana söyleyecektim," dedi Sloane. "Ama okudukça... canım sıkıldı."

"Sonra? Benim de canımı sıkırmak istemedin, öyle mi?"

Sloane başını iki yana salladı. "Mesele o değil."

"Anlat o zaman."

Matt samimiydi ama Sloane buna kanmayacak kadar iyi tanıyordu onu. Bu ses tonunu Karanlık'la savaşırken de kullanmıştı.

Özellikle bir akşam... Dren'in ortasındaki bir gölge değil de henüz bir insan olduğu günlerden birinde, Karanlık'ın izini bulmaya çalışıyorlardı. Ines'in yakaladığı umut vadeden bir ipucu boş çıkmıştı. *Bana ne olduğunu anlat*, demişti Matt. Ama dakika geçmeden patlamıştı. Verdikleri mücadele yüzünden hepsi telleri fazla çekilmiş bir arp gibi gergindi. Sloane son zamanlarda birlikte yaşamalarının gerginliğinin ya da belki de Onuncu Yıl Barış kutlamalarının onu bu kadar etkilediğini fark etmemişti.

"Bazen," dedi ağır ağır. "Bazen bir şeye canım sıkıldığında, tek yaptığın neden canımı sıkmamam gerektiğini söylemek oluyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Delirdiğimi düşünmeme neden oluyor! Kendi tepkilerime güvenemiyorum."

"Hepimizin hayatı farklı açılardan görmek için başkalarının yardımına ihtiyacı var."

Sloane gözlerini devirdi. "Sence meseleleri başka açılardan düşünmüyor muyum?" Hayatını tepki vererek ve sonra tepkilerini sorgulayarak geçirmişti. Bir ömür boyu kendini sorgulama, *doğruyu* bulmak için durmaksızın beynini yakma... "Bunu *yapamayacağımı* mı düşünüyorsun?" Sesi yükseliyordu. "Bir şeylere canım sıkıldığında, canımı sıkacak kadar büyük bir sıkıntı yaşadığım hiç aklına geldi mi?"

"Neden son zamanlarda tuhaf davrandığın anlaşılıyor," dedi Matt. "Keşke bilsaydım. Ben..."

"Senin sorunun, benim tuhaf davrandığımı düşünmen," diye devam etti Sloane. "Karanlık'a esir olduğum o bir günü, sanki keyifli bir tekne gezintisine çıkmışım gibi şimdiye kadar üstesinden gelmem gereken bir şeymiş olarak düşünmen. Sana göre kıkırdayarak gelinlik falan seçmem gerekiyor!"

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Bence son on yılda ağlamayı ve münzeviler gibi saklanmayı bırakıp yaşadıklarımızı geride bırakmanın *yollarını* bulmalıydın," diye patladı Matt. Sonunda gerilen tel kopmuştu. "Hiçbir zaman kolay olacağını söylemedim.

Senden tek istediğim denemen, dünyada acı çeken tek insanmış gibi davranmaktan vazgeçmen."

İkisi de sustu. Sloane'un yanakları yanıyordu. Bir hışım kal-kıp odadan çıkmamak için kendiyle savaşıyordu. Böyle yapma-sının tam da Matt'ın iddia ettiği gibi fazlasıyla çocukça görü-neceğinin farkındaydı. Ama o çocuk azarlanmamak için kaçıp gitmek istiyordu. Ne zaman Matt hakkında bilmediği ya da hiç anlayamayacağı şeyi anladığını sansa, bunun imkânsız olduğu-nun da farkına varıyordu.

Matt'ın telefonu kotunun cebinde parlayarak titreşti. Matt telefonu alıp sesini kıstı. Sloane dişlerini gösterip yumruk sal-larken çekilmiş fotoğrafını hatırlayıp derin bir iç çekti. İçindeki sokak köpeğı.

"Beni böyle görüyorsun demek," diye yapmacık bir kahkaha attı. "Bencil bir çocuk olarak gördüğün biriyle neden evlenmek istersin ki?"

"Sloane..."

Sloane'un sehpanın üzerinde ters duran telefonunda Led Zeppelin'in *Good Times, Bad Times* şarkısının ilk notaları çalmaya başladı. Ines arıyordu. O da uzanıp telefonun sesini kapattı.

Bir saniye sonra telefonu yine titreşmeye başlayınca Matt ce-vap verdi. "*Ne var, Ines?*" Bir süre dinledikten sonra yüzü soldu, bedeni ikiye katlandı. Telefonun mikrofonunu eliyle kapatarak, "Aman Tanrım," dedi. "Albie hastanedeymiş," diye ekledikten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Yok, tamam, biz hemen geli-yoruz."

“**D**REN BÖLGESİNDEN sonra onu gördün mü?” diye sordu Matt.

Matt’ın BMW’sinde hastaneye gidiyorlardı. Şimdi de dünyanın en uzun kırmızı ışığına takılıp kalmışlardı. En azından Sloane öyle hissediyordu. Pencereden dışarı bakarken, “Hayır, görmedim,” dedi.

Yağmur yağmıştı, bankanın rengârenk neon ışıkları asfaltta ışıldıyordu. Islak yoldaki tekerleklerin sessiz fısıltısı ve arabanın dizel motoru, yeşil ışıkla birden tekrar canlandı. İkisi de sessizliği doldurmak için radyoyu açmaya yeltenmemişti.

“Özür dilerim...” diye söze başladı Matt.

“Lütfen dileme.” Sloane elini yüzüne götürdü. “Ben sadece... Şimdi Albie’ye odaklanalım.”

Geçen hafta un paketinde origami bir penguen bulmuştu. Katlama yerlerinin keskinliğine bakılırsa eskilerden biriydi. Yine de Sloane’u gülümseteceğini bildiği için Albie o şeyi kasten oraya koymuştu. Sloane bazen dünya üzerine onu gerçekten tanıyan tek kişinin Albie olduğunu düşünürdü. Çünkü ne seks ne sevgi ne de sır... Sloane’dan hiçbir talebi yoktu. Aralarında hiçbir çıkar ilişkisi yoktu.

Ines, onun neden hastanede olduğunu söylememiştir ama Sloane'un birkaç tahmini vardı. Bir kaza olması her zaman ihtimal dahilindeydi. Aynı zamanda Dren bölgesinde denediği büyümlü cihazın bilinmeyen etkileri de olabilirdi. Büyüyü hiç anlamamışlardı ve radyasyon gibi zararları olması ve maruz kalınan süre oranında zararın artması Sloane'u hiç şaşırtmazdı. Ama büyük ihtimalle gerçek neden daha akılcı ve acıydı. Albie muhtemelen eskiye dönmüş ve aşırı doz kullanmıştı.

Matt hastanenin otoparkına girdiğinde hemen eski alışkanlıkları devreye girdi. Sloane yeni yerlerde yön bulma, işaretleri görüp okuma, binaların ve kamu alanlarının planlarını tahmin etme konularında hep daha iyi olmuştu. Matt peşinden acile kadar koştu, sonra bekleme odasında kıpkırmızı gözlerle oturan Ines'i buldular.

"Onu bir saat önce buldum," dedi, zamanı doğru söylediğinden emin olmak için telefonunu kontrol ederek. "Sanırım eski bir zulası vardı. Ya da çaktırmadan çıkıp yenisini aldı. Bilmiyorum. Doktor muhtemelen her zamankinden fazlasını almadığını söylüyor ama o kadar uzun zamandır temizdi ki belki o kadarını bile kaldıramayacak bir hâldedir."

"Yani kazaydı? Yani... bir şeyler yapmaya çalışmıyordu?"

"Bilmiyorum. Aptal değil. Muhtemelen doz aşımı olacağını biliyordu."

Sloane onu dinliyordu ama aynı zamanda bekleme odasında oturan diğer insanları gözlüyordu. Hepsi gözlerini üstlerine dikmiş, birbirlerine fısıldıyor, oturdukları yerde kıpırdanıp cep telefonlarını çıkarıyorlardı.

"Dren bölgesinden döndüğünde nasıldı?" diye sordu Matt.

"İyi değildi," dedi Ines. "Ama iyiymiş gibi davrandı. Sadece yorulduğunu ve geç olduğunu söyledi. Onu kontrol etmek aklımın ucundan bile geçmedi."

"Senin suçun değil," dedi Matt. "Aklından ne geçirdiğini bilemezdin. Kimse senden bunu beklemiyor."

"Hey," dedi Sloane, çenesini kaldırarak telefonunu çıkarmış video çeken jöleli bir yirmiliğe çıkışırken. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Slo..." dedi Matt.

Bekleme odasında hızla ilerleyen Sloane gözlerini kocaman açan gencin kaçırmaya çalıştığı telefonu elinden kaptı ve videoyu bulup sildi. Sonra da telefonu çocuğun kucağına fırlattı. Telefon çocuğun midesine çarparken şap diye bir ses çıkardı.

"Kendi işine bak," diye tısladı Sloane.

Matt, yalnız bekleyebilecekleri başka bir oda olup olmadığını öğrenmek üzere resepsiyona giderken Sloane da sessizce Ines'in yanına oturdu.

Sonraki birkaç saati hastanedeki boş bir odada geçirdiler. Ines komodinin üzerinde, Matt ve Sloane koltuklarda oturuyordu. Her şey boz kahverengi ve deniz köpüğü yeşili rengindeydi. Sloane'un küçükken yaşadığı evin mutfağı da aynı bu renklerdeydi. Odaya girer girmez Ines televizyonu açıp çocukluktan beri sevdiği komedi dizisinin tekrarlarını yayınlayan kanalı bulmuştu. Sloane'un bedeni kaygı anlarında nasıl uyuması gerektiğini hâlâ hatırlıyordu, o yüzden sandalyeye kaykılıp başını duvara yasladı ve birkaç dakika içinde kulaklarında kahkaha sesleriyle uykuya daldı.

Kapı nihayet açıldığında saat gece yarısına geliyordu. Bol pantolonu ve bluzunun üstüne laboratuvar önlüğü geçirmiş orta yaşlı kadın asık suratıyla içeri girdi. Saçlarını arkada toplamıştı.

"Merhaba," dedi. "Ben Doktor Hart. Sizler Albert'in arkadaşları olmalısınız."

Ines doğrulurken parmaklarını saçlarından geçirdi. Matt çoktan ayağa kalkmıştı. Kapı açıldığında televizyon kanalını değiştiriyordu. Sloane doktora bakakaldı çünkü kadının sesinden ve omuzlarındaki tereddütlü gerilimden neler duyacağını kestirebiliyordu.

“Haberler kötü,” dedi Dr. Hart.

Sonrası televizyonun karıncalı ekranından yayılan parazit sesiydi. Sloane sadece birkaç kelimeyi yakalayabildi. İç organ yetersizliği, Albie, ailesinden kime haber verilecekti... Ölmüştü. Doktor onlara biraz zaman verecek, sorularını cevaplamak için daha sonra tekrar uğrayacaktı. Baş sağlığı diliyordu.

Sloane, kırmızı olanı tıbbi atıklar, beyaz olanı çöp için kullanılan iki çöp tenekesine bakarak gözlerini kırıştıırıyordu. Duvar da dolaşım sisteminin bir çizimi vardı. Damar ve atardamarlardan oluşan bir adam...

Hiçbir şey insanın neden yapıldığını bir Dren kadar güçlü hatırlatamazdı. Sloane bunu daha ilk seferinde kavramıştı. Gözlerinizin önünde derisi dökülen, kemikleri ve kasları ortaya çıkan, dağılmadan önceki saniyelerde birbirini sıkıştıran iç organları patlayan insanlar... Sloane mekaniğe her zaman ilgi duymuştu. Bir şeylerin nasıl çalıştığını hep merak etmiş, dehşet dolu ölüm gerçeğini kavramadan önce insan vücudunun karmaşıklığına her zaman hayran olmuştu.

Oysa Dren insanın kırılganlığını, ne kadar yumuşak olduklarını, ne kadar kolay yok edilebildiklerini göstermişti. Albie'nin de gerçekten ölmüş olduğuna inanmakla ilgili bir sorunu yoktu. Onun da vücudu diğerleri gibi güçsüzdü.

Ama onu, onun ardında bıraktığı boşluğu hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Dr. Hart onları sessizlikleriyle baş başa bıraktı. Hiçbiri ağlamadı. Hiçbiri kıpırdamadı. Saat tıkırdıyor, televizyonda gece haberleri dönüyordu.

Sonunda Sloane harekete geçme ihtiyacı hissetti. Bir şeyler yapmalıydı yoksa her an çılglık atmaya başlayabilirdi. Cebinden telefonunu çıkarıp rehberi açtı.

“Esther'i arayacağım,” dedi Ines ya da Matt'e bakmadan gözlerini telefona dikerek. “İkinizden biri Albie'nin annesini arayabilir mi? Benden hiç hoşlanmaz.”

Matt, ne dediğini anlayamıyormuş gibi öylece bakakaldı.

“Ben ararım,” dedi Ines halsizce.

“Teşekkürler,” dedi Sloane. “Ben koridora çıkarım. Siz burada kalın.”

Ayağa kalktığında uzun süre oturmaktan sırtı ağrıyordu. Sırtındaki ağrıyı, yerde gıcırdayan ayakkabılarını, havadaki kimyasal kokusunu düşündü. Hemşirelerden biri dudaklarını sımsıkı bastırarak gülümseyince gayriihtiyari karşılık verdi.

En azından bu işin bir protokolü vardı. Aileyi ara, arkadaşları ara... Şu anda ilgilenmeseler bile gelecek hafta ve aylarda insanların merak edilebilecekleri konuları öğrenmeye çalış. Sonra eve gidip uyu.

Sloane’un cenaze işlerini kafaya takması gerekmiyordu. Hepsi birbirinin tercihini bilirdi. Karanlık’la savaştıkları günlerde konuştukları bir şeydi. *Başıma bir şey gelirse salgını...* Albie yakılmak istiyordu. Külleri Dren bölgesine dağıtılacaktı. Hangisi olduğu önemli değildi. Büyük bir cenaze töreni olmayacaktı. Albie kalabalıktan hoşlanmazdı.

Sloane aradığında Esther bir kulüpteydi. Müzik sesinden ne dediğini anlamak zordu. Dışarı çıkmasını söylerken Sloane bağıyordu. Haberi, doktorun onlara söylediği gibi verdi: açık, net, kısa.

Telefonu kapadıktan sonra yere çömelip sırtını badanalı briketten ibaret duvara yasladı. *Crocs* terlikleriyle önünden telaşlı telaşlı gelip geçen hemşireleri seyretti. Albie’nin titreyen ellerini, bardayken ayaklarını sarması için peçete verişini düşündü.

Bacakları uyuşana kadar orada kaldı.

Chicago Tribune

SEÇİLMİŞ ALBERT SUMMERS 30 YAŞINDA ÖLDÜ

Yazan: Lindsay Reynolds

CHICAGO, 18 MART: Sevenleri tarafından Albie olarak bilinen Albert Tyler Summers, dün doz aşımından Northwestern Memorial Hastanesi'nde hayata gözlemini yumdu. Otuz yaşındaydı.

Albert, annesi Kathy ve kız kardeşi Kaitlin'le birlikte felaketlerden kurtulmuş, babası ve abisiyse 2005 yılında Edmonton, Alberta'da Karanlık tarafından öldürülmüştü.

15 Mart 2010'da Karanlık'ı yenen meşhur Seçilmiş beşli-den biriydi. Kanada İstihbaratıyla işbirliği doğrultusunda CIA tarafından, henüz on altı yaşındayken göreve atanmıştı. Karanlık'ın yenilmesi için kehanet, aday olarak onu göstermişti. Matthew Weekes, Sloane Andrews, Ines Mejia ve Esther Park'tan oluşan diğer dört Seçilmiş'le birlikte gizli bir tesiste eğitildi.

Sonraki yıllarını Karanlık'a ve onun çeşitli şekillerde ortaya çıkan ordusuna karşı sıyrık bile

almadan bir dizi savaş vererek geçirdi. En önemli mücadelelerini Boise ve Springfield cephelelerinde verdi. 2010 yılında Karanlık tarafından esir alındığında kalıcı omurga hasarları alsa da sonuna kadar diğerleriyle birlikte savaşmaya devam etti.

Karanlık'ın alt edilmesinden sonra California, San Diego'nun hemen dışındaki rehabilitasyon merkezine yatana kadar yıllarca uyuşturucu alışkanlığıyla mücadele etti. 2013'te yapılan bir röportajda bağımlılığını şu sözlerle anlatıyordu: "Savaş bittikten sonra ne yapacağımı bilemiyordum, anlıyor musunuz? Sanki beynim adrenaline alışmıştı, sürekli yeni heyecanlar arıyordu. Yaşamının farklı bir yolunu öğrenmek kolay değil ama sanırım artık ben o yolu buldum. Sorunlar nasılsa çözülür. Artık önüme bakmak istiyorum."

Arkadaşları ve ailesi onun nazik, sevdiklerine son derece sadık ve cömert biri olduğunu

söylüyor. Daima paha biçilmez fedakârlığıyla anılacak.

Cenaze töreni halka kapalı olacak. Düşük gelirli kişiler

için uyuşturucu rehabilitasyonu programlarını destekleyen Bir Gün Vakfı'na Albert adına bağış yapılabilir.

SLOANE, KREMATORİYUMUN lavabosunda ellerini yıkadı. Sabun sargı bezi gibi kokuyordu.

Ines, Albie'nin ailesiyle ilgilenip Esther cenaze törenini uzaktan ayarlarken Matt elinden geldiğince her konuda yardımcı olmuş, önceki gün bunlarla geçip gitmişti. Ama anlaşılan Albie'nin ölümü en çok Matt'i etkilemişti. Uyanık olduğu hâlde neredeyse bütün gün etrafına boş gözlerle bakmıştı. Eddie, Matt'in katılacağı bütün etkinlikleri ve toplantıları iptal etmişti. Sloane onu anladığını düşünüyordu. Albie, Matt'in arkadaşlarından biri değildi yalnızca; aynı zamanda önderlik ettiği biriydi ve Matt, iyisiyle kötüsüyle bütün askerlerinin sorumluluğunu üzerine alırdı.

Sloane'un görevi Albie'nin cesediydi. Bu işi kimin üstleneceğini konuşmamışlardı bile. Bu işi yapacak cesaret sadece onda vardı.

Bütün formları imzalayıp her şeyi ayarlamıştı. Albie'nin üzerindeki kıyafetlerin doldurulduğu hastane torbasında ölen abisinin okul yüzüğü, bir ataş ve kâğıttan alelade katlanmış küçük bir uçak vardı.

Uçağı ilk gördüğünde Sloane afalladı. Albie, parmaklarının artık işlemeyişi yüzünden sürekli elini kestiği için sonunda öfkeyle kâğıt katlama işinden vazgeçmişti. İçinden kâğıttan uçağı saklamak geçti. Albie'nin kıyafetlerini yıkamamak ve o ataşı hiç

kullanmamak da içinden geçenlerdendi. Ama tam oturmayan bir şey vardı.

Ellerini kâğıt havluyla kuruladıktan sonra aynada kendine baktı. İyi görünmüyordu. Yüzü kireç gibiydi, yorgundu, saçları yağlanmış, üstü başı kırıkmıştı. Biraz olsun durumu kurtarır umuduyla saçlarını arkada bağlayıp işe koyulmadan önce birkaç dakika banyoda kendini toplamasına izin veren yöneticinin yanına gitti.

Ölü yakılırken kimsenin orada olması gerekmiyordu ama Sloane izlemek istedi. Cesedin kimliğini doğrulamak için Albie'ye ait olan ama aslında hiç de Albie gibi durmayan yüze bakmıştı. Koyu sarı saçlarından sıyrılan perçem kesinlikle ona aitti ama yüzünde, gözlerinde, vücudunda hayat yokken balmumundan bir heykeli andırıyordu. Yine de o olduğunu söylemişti. Şimdiyse tabut kapanmış, rayların üstünde fırına doğru kaymaya hazırdı.

Krematoryum görevlisinin adı Walter'dı. Sloane'la yaşıt sayırlardı. Yüzünde mutsuz bir ifade vardı, hafif kiloluydu.

"Tamam mı?" diye sordu.

Sloane başıyla onayladı. Walter, basarak işlemi başlatabileceği düğmeyi gösterdi.

"Tabut çok hızlı alev alırsa telaşlanma," diye ekledi. "Fırın çok sıcak olduğundan tabut kaplaması hemen parlar."

"Merak etme," dedi Sloane. "Daha beterlerini de gördüm."

Walter başıyla onaylayıp bakışlarını başka tarafa çevirdiğinde elini düğmeye uzattı. Ama düşündüğü gibi hazır olmadığını fark etti. Uzanıp tabuta dokundu. Kâğıttan uçak arka cebindeydi. "Aslında... bir saniye yalnız bırakabilir misin, Walter?" dedi sonunda.

Adam rahatsız olmamış gibi görünmek için kendini zorluyordu. Sloane, Karanlık sonrası dönemde iletişim kurduğu insanların iki tip tepki verdiğini görmüştü. Bazıları onunla uzlaşmak için ödünler verirken diğerleri hakkında en kötüsünü düşünürdü. Walter, Sloane içeri girdiğinden beri iç çekiyordu, demek ki ikinci kategoridendi.

Neyse ki başını sallayıp sessizce çıktı da kapı kapanır kapan-

maz Sloane arka cebinden uçağı çıkarıp kâğıdı açarak tabutun üzerinde katlarını düzeltti. *Özür dilerim, yazıyordu kâğıdın tam ortasında. Artık katlanamıyorum.*

Sloane'un gözleri bulandı. Kâğıdı avucunda buruştururken parmakları acıyordu. Dr. Hart kötü haberi verdiğinden beri ağlamamış, ağlamanın eşiğine bile gelmemişti. Esther telefonda hıçkırarak ağlarken bile gözleri dolmamıştı. Hâlâ Albie'nin kokusunu taşıyan gömleğini burnuna götürdüğünde bile...

Öyle ya da böyle katlanacağız. Hep katlandık.

Tabutun üstüne kapanıp ahşaba sımsıkı sarılırken hıçkırdı. Sanki abisini bir kez daha kaybetmişti ama bu sefer daha kötüydü çünkü Albie'yle, ilk don tuttuğunda Cameron onu dışarı sürükleyip çimlerin üstünde ayak izlerini bırakırken giydiği, her yerini kaşındıran o yünlü elbiseden çok daha fazla anısı vardı.

Karanlık'ta her savaştan sonra içtikleri Kurtuluş Birası, Matt ne zaman kahramanlık taslasa birbirlerine kaçamak bakışlar fırlatmaları, tutsak olduklarında birlikte kaçarken birbirlerine sımsıkı tutunmaları... Sloane'un Albie'yle bir ömre bedel anısı vardı. Birbirlerinin acısını ikisinden daha iyi anlayan olmamıştı.

Şimdi Sloane yalnız kalmıştı.

Hıçkırıklar bir iki dakika sonra dindi. Hep dinerdi. Sanki içinde böylesi yersiz duygulara sabredemeyen bir şeyler vardı. Yine de yanağını bir süre daha tabuttan ayırmadı. Ahşabın sıcaklığını teninde hissediyordu. Sonunda doğrulup kırışık kâğıdı elinden geldiğince düzleştirdi ve tekrar cebine koydu. Gözlerini silerken Walter'ı geri çağırdı.

Yine eski yerlerini aldılar.

Elveda dostum, diye geçirdi içinden Sloane, yumruğu büyüklüğündeki metal düğmeye basarken. Fırının kapağı açıldığında sıcak dalgası her yanını sardı. Tabut içeri kaydıığında, tıpkı Walter'ın uyardığı gibi birden alevler parladı. Kapak kapandığında her şey bitmişti.

Sloane, her zamanki kıyafetiyle trene bindi. Beyzbol şapkasını gözlüğünün üzerine çekmiş, atkısını kulaklarına kadar sarmıştı. Çocukken Chicago'ya ilk geldiğinde, caddenin üstünde ilerlerken güneşte parlayan trenlere hayran kalmıştı. Hâlâ fırsat buldukça, dolmuş ya da takside tanınmaktansa anonim kalma olasılığının bulunduğu trenleri kullanırdı. Şimdi de pencere yanı koltukta, Loop'un cam ve metal yığnında batan güneşi seyrediyordu.

Durakla evin arası aslında kısaydı ama uzun yolu seçerek bloğun etrafını dolaştı. Sabahleyin binanın önü gazeteci ve fotoğrafçılarla doluydu; Matt'in ayarladığı arabaya ulaşabilmek için hepsine dirsek atarak kendine yol açması gerekmişti. Bir kez daha aynı hengameyi yaşamak istemiyordu. Bunun yerine çöp ve atılmış mobilyayla dolu arka sokaktan küçük kapalı otoparka girdi.

Tam kapıyı açıyordu ki çitlerin ötesindeki avluda bir hareket fark etti. Ardından bir flaş patladı. İçinden küfür savuran Sloane anahtarı cebine geri atarak yandaki binaya yöneldi. Çöp tenekesinin üzerine tırmanıp ahşap çitlerin üzerinden bakımsız çimlerin üstüne atlamak hiç zor olmadı. Üç kat merdiven tırmandı, sonra bulunduğu bir süpürgenin sapıyla tavandaki kapağı dürterek açtı.

Merdiven yoktu ama Sloane kendini kolayca yukarı çekebilirdi. Birinin terasından ödünç alınmış bir sandalyenin üzerine çıktığı gibi çatıdaydı. İki bina aynı yükseklikteydi. Aradaki boşluk sadece bir metre kadardı. Gazeteciler kapıya yığılmayı alışkanlık hâline getirdiğinden bu atlayışı daha önce de yapmıştı. Koşup zıpladı ve kendi binasının çatısına kondu.

Sorunları çözmek için yeni çıkışlar ve yeni yollar bulmak artık alışkanlık olmuştu. Sloane artık çilingirdi, bulmacacıydı. Büyü kullanmayı öğrendikten sonra bile bazı şeylere pratik çözümler üretmek hep daha önce gelmişti. Büyüyle ilk tanıştığında yaşadıkları düşünülürse pratik çözümler daha güvenliydi.

Arka kapıyı açtığında tiz bir ses duydu. Ines ya da Esther olamazdı. Esther zaten O'Hare havalimanına akşam saatlerinde inmiş olacaktı.

Ajan Cho, elinde bir çay fincanı, üzerinde kot pantolonu ve siyah boğazlı kazağı, omuzlarına dökülen açık saçlarıyla kanepede otururken kesel kubbeli binadakinden çok daha farklı görünüyordu. Olanlardan sonra kadının gelmesi şaşırtıcı olmamalıydı ama Sloane yine de şaşırdı. Ne Henderson ne de Cho daha önce buraya kadar gelmişti.

Öte yandan daha önce aralarından ölen de olmamıştı.

“Merhaba Sloane,” dedi Cho kederli gözlerle.

Kadının tam karşısında, büyükannesinden kalan eski sallanan sandalyede oturan Matt, ona geldiğini yeni fark etmiş gibi baktı.

“Nasıl gitti?” diye sordu Sloane’a sonunda. Kalkıp yanağından öptü. Tanıdık sedir ve tıraş losyonu kokusu genzini doldururken Sloane birden onunla birlikte yatağı uzanmak, çıkardıkları giysilerinin huşırtılarıyla huzur bulmak... eskiden Albie’nin doldurduğu içindeki boşluk dışında herhangi başka bir şey hissedebilmek istedi. Ama parmağını saran kaskatı metal yüzük, cenaze işleri biter bitmez nişanı bozmaları gerektiğini hatırlatıyordu. Daha sonra kalbini kıracağını bile bile şu anda onda huzur bulmaya çalışmak Matt’e büyük haksızlık olurdu.

“Eh işte,” dedi. “Neler oluyor?”

“Eileen... baş sağığı dilemeye gelmiş,” dedi Matt, sallanan sandalyeye geri oturarak.

“Ah!” Sloane kadına baktı. Cho’nun dudakları yastan ziya- de... suçluluk duygusuyla kıvrılmıştı sanki. “Sahi mi?”

Cho, sallama çayın ipiyle oynayıp fincanın sapına doladı. Matt o fincanı küçükken NASA’dan almıştı. Yıldız ve roket desenlerinin arasında MATTHEW yazıyordu.

“Bir şey var,” dedi Cho teslim olurcasına. “Gizli bilgi olsa da...” Gözleri pencereye kaydı. Komşunun göz acıtan mavi peri ışıkları seyredene nöbet geçirtmek istercesine hızla yanıp sönüyordu. Sloane, dört kişilik ailenin akşam yemeğı için masaya oturduğunu görebiliyordu.

“Bunu sylememem lazım ama şeref diye de bir şey var,” diye sözlerini sürdürdü Cho.

"Cihaz meselesi mi?" diye sordu Sloane.

Kadın başıyla onayladı. "Bir terslik oldu. Şey... teknik açıdan cihaz çalıştı, yani ODA açısından bu bir başarı sayılır ama..."

Sloane kadının hızla inip kalkan göğsünü, boğazında gerilen kasları görebiliyordu.

"Albie'nin ateşle arası hep iyiydi," diye devam etti Cho. "O yüzden laboratuvar ortamında bir kâğıt topunu yakmak için cihazı denemeyi kabul etti. Teknisyenler yangın tüpleriyle hazırda bekliyordu, Albie ateşe dayanıklı bir tulum giymişti... Olabilecek bütün önlemler alınmıştı. Cihazı kâğıt topuna doğrulttuğunda..." Başını iki yana salladı. "Alevler kontrolden çıkıp üç teknisyeni sardı. İki küçük yanıklarla kurtuldu ama cihazın tam karşısında duran Darrick..."

"Öldü," diye onun sözünü tamamladı Sloane.

"Evet."

Sloane, Albie'nin ateşle oynadığını daha önce de görmüştü. Freikugel'n'i sol avucuna alıp yumruğunu üzerine kapardı ve sağ elini kaldırınc... ışık ve ısı patlaması hâlindeki alevden diller parmaklarının etrafında dans etmeye başladılar. Aralarından hiçbirini büyü için kullandıkları nesneleri nasıl kontrol edeceklerini tam olarak anlayamamışlardı, o yüzden Albie'nin çoğunlukla tek yapabildiği küçük alevler yaratmaktı. Bazen de bütün bir binayı kül edebiliyordu. Kullandıkları büyü'nün sağı solu hiç belli olmuyordu, tam da bu yüzden başarı olasılığını artırmak için beşi de büyüye güvenmemeyi ilke edinmişti.

Yardımın yüzünden birileri ölürse, bedelini sen ödersin, demişti Albie'ye.

Kehanet gibi...

Sloane bir kahkaha attığında Matt kocaman gözlerle, "Slo," diye uyardı.

"Eh, açıklama için teşekkürler, Cho," dedi Sloane. "Artık gidebilirsin."

"Kusura bakma, Eileen," dedi Matt. "Aslında o..." Devamını getiremeyince sustu.

“Anlıyorum,” dedi Cho ayağa kalkarak. “Sormak istediğiniz bir şey olursa ararsınız. Telefonda konuşamayız ama çaya davet ederseniz, ne demek istediğinizi anlarım.”

Yarı dolu fincanını Matt’e uzatırken gözlerini Sloane’dan kaçırarak montuyla kapının yanındaki sehpa da duran çantasını aldı. Matt onunla gitti ama çıkmadan önce Sloane’a bakarak başını iki yana salladı.

Kapı kapandığında Sloane anahtarlarını, şapkasını ve süvetlerini kaptığı gibi arka kapıya koştu. Daha on dakika önce gazetecilere yakalanmamak önemliymiş gibi görünmüştü ama artık umursamıyordu. Patlayan flaşlara aldırmadan üç katı koşarak indi, sonra köşeyi döndüğü gibi bodruma inen merdivenlere atıldı. Her kat için küçük bir kiler alanı vardı. Onlarınkinde daha çok Sevgililer Günü gibi önemli günler ve bayramlarla ilgili dekorasyon malzemeleri vardı. Sloane genellikle bu tür şeylerden nefret etmeyi kendine görev edinmişti ama nedense bu tür uyduruk süs eşyalarına karşı koyamıyordu.

Kilerin kapısına yaklaşırken bütün vücudu karıncalanıp yanmaya başladı. Kilidi açıp ışığı yakmak için zincire asıldı. Onu, birbirinin aynısı bir dizi etiketli plastik kasa karşıladı. Kasaları bir kenara itip köşedeki gevşek beton parçasının yanında diz çöktü. Göğsünde sanki ikinci bir kalp vardı.

Betonun altında Sloane’un avucuna sığacak büyüklükte bir dikiş seti görüldü. Çeşitli uzunluk ve kahlılıkta dikiş makinesi iğneleri bulunan küçük bir kutu vardı. Bazıları ortasından kırılmıştı, bazılarının uçları körelmişti.

Kutudan iki orta boy parçayı alıp ışığa tutarken elleri titriyordu.

Koschei İğnesi.

ABD SENATOSU SEÇİLMİŞ İSTİHBARAT KOMİTESİ VE KARANLIK ZULMÜ ALT KOMİTESİ TOPLANTI NOTLARI

"KARANLIK" OLARAK BİLİNER TERÖRİSTE KARŞI ODA (OLAĞAN-
DIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI) TARAFINDAN GELİŞTİRİLEN ODAKLI
EYLEM PROGRAMI PROJE ZANGOÇ HAKKINDA TOPLANTI.

Washington, DC

28 Ekim 2010, Perşembe

Katılanlar: Matthew Weekes, Proje Zangoç Aday 4; Sloane Andrews, Proje Zangoç Aday 2; Esther Park, Proje Zangoç Aday 1 ve Ines Mejia, Proje Zangoç Aday 3.

MATTHEW WEEKES: Teşekkürler, Sayın Başkan. Bu işe başladığımızdan beri nadiren toplandığımızı biliyorum; bu yüzden bizi kendi adımıza konuşmak üzere daveti için size ve komitelere teşekkür etmek isterim. Aynı zamanda kolayca unutulmaması için olanların kamu kaydını bütün doğruluğuyla tutma kararlılığınız için de ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Bu hepimiz için gerçekten de çok önemli.

Karanlık'ın yenildiği 15 Mart 2010 tarihinde olanları açıklamak üzere bugün dördümüz buraya geldik. Açıklamayı hepimiz birlikte hazırladık. Açıklamamız bittikten sonra sorularınızı cevaplayabiliriz.

Eh... başlayayım o zaman.

15 Mart'ın öncesindeki haftalarda Karanlık ve takipçileri sessizdi. Karanlık aramızdan iki kişiyi kaçırıp yirmi dört saat esir tutmuştu. Bu kaçırılma esnasında Albie... yani Albert Summers ciddi yaralar aldı. Albert hastanedeydi ve biz onun ne zaman iyileşeceğini kestiremediğimizden saldırı planlarımızda önemli değişiklikler yapmamız gerekti.

ODA yardımıyla bir yıl boyunca Karanlık'ın kökenini bulmak üzere çalışmıştık. Ama hiçbir kayıt bulamadık. Sanki öylece... ortaya çıkıvermişti. Ama aramızdan biri...

ESTHER PARK: Ben. Ben buldum.

MATTHEW WEEKES: Evet, *Esther* aslında bu durumun kendi içinde bize bir şey söylediğini belirtti.

ESTHER PARK: En azından izinin bulunmasını istemediğini söylüyordu. Yani muhtemelen her şeyini takipçilerinden birine yaptırıyordu. Sonuçta herkes gibi yiyeceğe ve konaklamaya ihtiyacı vardı. Biz de onun kökenini bulmaya çalışmaktan vazgeçip en sadık takipçilerini araştırmaya odaklandık. Yavaş ilerliyorduk. İz bırakmama konusunda hepsi çok iyiydi.

MATTHEW WEEKES: Ama Sloane ve Albie döndükten iki hafta sonra...

SLOANE ANDREWS: [anlaşılmadı]

MATTHEW WEEKES: Nihayet bir açık yakaladık. Esther Karanlık'ın Charles Wright adındaki takipçisine ulaştı. Kendisi [REDACTED]'te [REDACTED] olarak çalışıyordu ve Chicago'daki eski Trump Tower'da yaşıyordu.

INES MEJIA: Bina görevlilerinden biri gibi göz atmaya gittim. Pencereleeri temizlerken daireye birkaç kişi girip çıktı. Kimse bana bakmıyordu. Sonra dairenin kapısı açıldığında onu kalabalığın arasında gördüm. Karanlık gelmişti. İnanılmazdı... Saldırıları arasında Karanlık'ın nerede kaldığını hiç bilmiyorduk.

ESTHER PARK: Bizler o sırada hastanede Albie'yi ziyaret ediyorduk. İyi ki de oradaymışız çünkü aksi takdirde Sloane'un aklına yeni bir fikir gelmeyecekti... Sloane?

SLOANE ANDREWS: Efendim?

ESTHER PARK: Bu kısmı sen anlatmak ister misin?

SLOANE ANDREWS: Peki. Şey... Bir tuzak kurmayı önerdim. Wabash Bulvarı Köprüsü üzerindeki Trump Tower'ın bodrum katında büyü yapacaktım. Köprü'nün teknik adı İrv Kupcinet Köprüsü. Yeterince görünür hâle getirsem Karanlık ya da takipçilerinin kuledaki daireden beni görebileceklerini tahmin ediyordum.

SENATÖR GOO: Araya girdiğim için kusura bakmayın. Konuyla ilgili açıklamalarınızı takdir ediyoruz. Ama devam etmeden önce Bayan Andrews'a bir soru sormak isterim.

MATTHEW WEEKES: Şey... Bence...

SLOANE ANDREWS: Sorun Senatör.

SENATÖR GOO: Teşekkürler, Bayan Andrews. Merak ediyordum da... Aslında hep merak etmişimdir... Karanlık'ın bu tuzağa düşeceğini nereden biliyordunuz?

SLOANE ANDREWS: Eh, her şeyden önce kaderinde onu yenmek olanlardan birini –ya da kehanet bunu öngörüyor– karşısında ona açıkça meydan

okurken görürse Karanlık kendini tutamayacak, onları öldürmek için öne çıkacaktı.

SENATÖR GOO: Evet, bu cevabınızı Karanlık'ın yenilmesinden beri verdiğiniz çeşitli mülakatlardan biliyorum. Ama düşünmeden edemiyorum... Karanlık her halükârda tuzak kurduğunuzu anlayacaktı.

[sessizlik]

SENATÖR GOO: Bayan Andrews?

SLOANE ANDREWS: Kusura bakmayın, ben... bunu açıklaması çok zor. Ben... sanırım esir düştüğümde Karanlık'la ilgili özel ve benzersiz bir deneyim yaşamıştım. Sadece yirmi dört saatti ama... herhangi birinin ölmeden ya da etkisi altına girmeden ona ilk yaklaşma fırsatı olmuştu bu. Sorguladığımız takipçileri bile hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu.

SENATÖR GOO: Konuşmanın ne kadar zor olduğunu anlıyorum Bayan Andrews. Resmi kayıtlar olabildiğince gerçeği yansıtsın diye sizi zorluyorum.

SLOANE ANDREWS: Evet. Eh... gerçek açıklama, daha önce açıkladığımdan biraz daha karmaşık.

SENATÖR GOO: Sanırım buradaki herkes şimdiye kadar elinizden geldiğince paylaşabildiklerinizi anlattığınızı biliyor, Bayan Andrews.

SLOANE ANDREWS: Sanırım öyledir. Şey... köprüde içimizden *herhangi* biri olsa onu oraya çekemezdi diye düşünmüştüm. Sonuçta... ona olta atıyordum. Karşı koyamayacağı yemi tahmin edebiliyordum... Şey, yani ben... Yem bendim.

SENATÖR GOO: Çünkü...

ESTHER PARK: Çünkü Karanlık bir şekilde kafayı ona takmıştı, tamam mı?

SLOANE ANDREWS: Bence... bana dediğine göre birbirimize benziyorduk. Devam edebilir miyiz? Neden böyle dediğini ben de anlayamıyorum. Ciddiyim. O herifin...

ESTHER PARK: Kafasında birkaç tahta eksikti.

INES MEJIA: Ya da tahta kafaydı.

SLOANE ANDREWS: Neden işe yaradığının aslında hiç önemi yok. İşe yaraya-
cağını biliyorduk. Böylece hazırlandık...

MATTHEW WEEKES: Yani ODA ile çalışarak daha önceki görevlerde edindiğimiz büyük aletlerimizi kuşanıp...

SENATÖR GOO: Bu aletlerin amacı neydi? Ne işe yarıyorlar?

MATTHEW WEEKES: Silah. Tam olarak büyümlü silahlar. ODA, dünyanın her yerinden hükümetlerin cömertçe kullanımımıza sunduğu efsanevi nesnelerle kuşanmamızı sağlamıştı. Altın Dal ve Gigis Yüzüğü, Yunanistan'dan ödünç alındı. Gjallarhorn İsveç'ten. 2. Dünya Savaşı sırasında [REDACTED] tarafından Almanya'da ele geçirildiği için büyümlü kurşunlar anlamına gelen Freikugeln de elimizin altında sayılırdı.

ESTHER PARK: [REDACTED] bunun söylenti olduğunu söylüyor.

MATTHEW WEEKES: Öyle söyleniyor, evet. Koschei İğnesi, Sloane'daydı. Gigis Yüzüğü'nün işimize yaramayacağı anlaşıldı ama diğerleri göreceli de olsa büyü gücünü kullanıyordu, o yüzden hepsini aynı anda kullanırsak bir şeyler başarma ihtimalimizin artacağını düşündük. Tutarlılığı sağlamaya başlamıştık ama B planı yapmanın kimseye zararı olmazdı.

INES MEJIA: Daireden kimse ayrılmasın diye olduğum yerde kaldım. Camları herhalde yirmi kez silmişimdir. *Windex* neredeyse bitmek üzereydi...

ESTHER PARK: Matt'le ben köprünün iki ucuna konuşlandık. Ben nehrin kuzeyindeki kulede, Matt güney kıyısındaki yürüyüş yolundaydı. Albie de gelmek istemişti ama halsiz kaldığı için onu yanımıza almamıştık. En azından gelmemesi için uğraştık.

SENATÖR GOO: Peki Bay Summers bugün nerede?

MATTHEW WEEKES: O... kendini iyi hissetmiyor. Gelemediği için gerçekten üzüldü ama kendisiyle ilgili anlatılacakları benim anlatmama izin verdi. Sonuç olarak Esther'le birlikte yerlerimizi aldığımızda Sloane...

SLOANE ANDREWS: Tek başıma yola çıktım. Yayandım. Köprünün ortasında durdum. İğne bendeydi. İstiyordum ki... Yani onu oraya çekecek kadar güçlü bir şey yapma niyetindeydim. Ne yapacağımdan emin olmasam da büyü bazen kendiliğinden harekete geçiyordu sanki. Bizim onunla ne yapmak istediğimizin bir önemi yokmuş gibiydi. İğne'den parlak bir ışık yükseldi. Açıkçası ipliğe benzeyen bir ışık... Altın renginde. Göğe doğru. Resmî kayıtlarda videosu var.

SENATÖR GOO: Toplantı öncesinde olayla ilgili tanıkların çektiği videolar A'dan E'ye Kanıt 23 olarak etiketlendi.

SLOANE ANDREWS: Her neyse... işe yaradı. O geldi. Saklanmaya bile gerek görmedi. Trump Tower'ın bir tarafını patlatıp bir sahnede tellere bağlıymış gibi öylece aşağı süzülüp hemen önüme kondu. Benimle konuştu. Ben... ne dediğinden emin değilim. Sanırım onu çağırmamın tuzak olduğunu bildiği gibi bir şeyler söylemişti ama aynı zamanda benden bir şey istliyordu. Ne istediğini öğrenemedim çünkü...

ESTHER PARK: Sloane'a bir şey yapmasına fırsat vermeyecektik, o yüzden hemen harekete geçtik. Boru bende idi, Dal Matt'teydi ve Ines...

INES MEJIA: Ben de bütün gücümle beş milyon basamaklı merdivenlerden koşarak iniyordum çünkü lanet olası asansör, Karanlık denen herif binanın bir tarafını patlattığı anda bozulmuştu...

MATTHEW WEEKES: Boru bizim duyamayacağımız kadar alçak bir frekansa-
taydı ama sokağı titreştiriyordu. Bir anda Sloane ile Karanlık'ın durduğu
kaldırım da derin bir yankı açıldı. Ben de Dal'ı tutuyordum ama ikimiz de
yeterli olmayacağının farkındaydık. Karanlık etraflarına bir tür kalkan ör-
müştü. Sloane çığlık atıyordu...

SLOANE ANDREWS: Bana ne yaptığından emin değilim. Sanki beni parça-
lamaya çalışıyordu. Tek yapabildiğim lğne'yi sıkı sıkı tutmaktı. Açıkçası
onu kullanmayı aklıma getirecek kadar düşünme imkânı bulamamıştım.

MATTHEW WEEKES: Ama sonra... üzerinde durduğumuz köprünün hemen
batısındaki, State Caddesi boyunca uzanan köprüde...

SLOANE ANDREWS: Bataan-Corregidor Memorial Köprüsü.

MATTHEW WEEKES: Evet, o köprü. Her neyse, orada Albie belirdi. Yumruğun-
da tuttuğu kurşunlarla bir taksinin açık penceresinden nişan alıyordu.
Sanırım o taksiciye Şeref Madalyası verdiniz. Madalyaya layık görülen
birkaç sivilden biriydi. Her neyse... İşte o zaman her şey... paramparça
oldu.

SENATÖR GOO: Oradan geçen tanıklar tarafından çok farklı açılardan kayde-
dilen videolardan oluşan Sergi 24, A'dan R'ye koleksiyonuna yönlendi-
receğim herkesi. Özetle Trump Tower temellerinden koparak, üzerinde
Karanlık ve Bayan Andrews'un bulunduğu Wabash Bulvarı Köprüsü'yle
birlikte uçtu. Yaklaşık 1,23 saniye boyunca her şey havada asılı kaldı,
sonra havada... süzülen binanın tam merkezinden dışarı bir parlama
yayıldı. Çelik ve cam parçaları kırk beş kişinin canını aldı, iki yüze yakın
insan yaralandı. Bununla birlikte çevredeki binalar büyük hasar aldı.

ESTHER PARK: Şey... özür dileriz?

SENATÖR GOO: Restorasyona maddi katkınızı ne zaman isterseniz yapabi-
lirsiniz Bayan Park.

[sessizlik]

SENATÖR GOO: Espriydi.

MATTHEW WEEKES: O noktada hepimiz kendimizden geçmiştik, o yüzden
hiçbirimiz bir şey hatırla...

SLOANE ANDREWS: Ben bir şey hatırlıyorum. Ben... düştüğümü hatırlıyorum... Suya. Nehre. Binadan kopan beton parçalarıyla dibe kadar batım. O zaman bayılmışım. Sonra göl kıyısında uyandım. Oraya nasıl gittiğimi, neden boğulmadığımı hâlâ bilmiyorum. Uyandığımda Karanlık... gitmişti.

SLOANE, DREN BÖLGESİNDEKİ çadırların arasından kıvrılan patikada yürüdü. Yağmur yağdığı için, botlarıyla bastığı toprak hâlâ yumuşaktı. Gündüz vaktinden daha az insan vardı etrafta. Onlar da portatif ızgaralarının ve küçük kamp ateşlerinin başına toplanmıştı. Tepelerindeki fenerlerle ya da çadırların önündeki projektörlerle aydınlanıyorlardı. Bir yerlerden *The Times They Are A-Changin'* şarkısının sözlerini duydu. Kelimeler, soğuk rüzgârla birlikte Kubbe'ye kadar peşini bırakmadı.

Kâşif kalabalığının önünü kesen güvenlik bariyerinde durdu. Her ne için buraya gelmiş olurlarsa olsunlar, hepsi *bir şey* arıyordu. Sloane, birkaç gün önce birinin suratını yumrukladığı çadırlardan çok uzak değildi.

Ama şimdi her şey bir rüya gibi geliyordu. Albie artık yoktu, yani artık Karanlık müritlerinin ne dediğinin ya da ne istediğinin bir önemi yoktu. Albie *gitmişti* ve artık sadece yapılması gereken şeyle bunu yapmak isteyen kişi vardı.

Kimse onu tanımadı. Tanıyamazlardı. Arabada üstünü değiştirmişti. Şekilsiz siyah giysiler kadınsı kıvrımlarını saklıyordu. Erkek olduğu sanılacak kadar uzun boyluydu. Kapüşonu saçla-

* (İng.) Zaman değişiyor -çn

rını saklıyor, burnu ve ağzı dışındaki her yerini kapatıyordu. Dahası kışın soğuşunda koşuya çıktığında taktığı elastik maskeyi de takmıştı. Makyaj yapmadığına seviniyordu çünkü makyajı si-
lecek malzemesi yoktu. Yaptığı şeyi fark ettiklerinde ODA mut-
laka ondan şüphelenecekti, bundan emindi ama tebdili kıyafet
biraz zaman kazanmasını sağlayacaktı.

Sloane arka cebinden Koschei İğnesi'nin parçalarının bulun-
duğu küçük kabı çıkardı. İğne'yi kendisi kırmıştı. Gereksiz yere
Albie'yle ikisinin peşinden gelen Bert'in bu yüzden ölmesinin ve
Karanlık'a esir düşmelerinin ardından Sloane derisinin altındaki
İğne'den nefret etmişti. Çıkarmayı reddettiklerinde ODA yetkili-
leriyle kavga etmişti. Dediklerine göre müdahale ederlerse neler
olabileceğini kestirmeleri mümkün değildi. O yüzden bir gece
bir ayağı kâbusta, diğeri gerçek dünyadayken, Sloane elindeki
İğne'yi dişleriyle söküp çıkarmıştı. Sonra ağzındaki bakırımı
kan tadı eşliğinde İğne'yi ortadan kırmıştı. Ama iplik düzgün ge-
çirilmediği için kırılan dikiş makinesi iğneleri kadar kolay olma-
mıştı kırılması. Sloane kendi gücünün de İğne'nin *büyüsünün* de
tamamını kullanmıştı. Sonunda bütün enerjisi tükenince öne yı-
ğılmış, bir hafta sonra gözlerini hastanede açmıştı. Eli sargılıydı.

O zamandan beri çıplak elle İğne'ye dokunmamıştı. Bir şekil-
de tekrar derisinin altına sızacağından korkuyordu. Ama anla-
şılan kırık olduğu için artık okyanusun dibinde bulunduğu za-
manki kadar güçlü değildi. Sloane'un içini yakıyor, her yerinin
karıncalanmasına neden oluyordu ama artık eskisi kadar karşı
konulmaz değildi.

Büyü bir silah, hatta ahlaksızca bir enerji kaynağı falan de-
ğildi. Resmen bir tür enfeksiyondur. Değdiği her yerde insanları
öldürüyor, yaşam alanlarını çürütüyor, doğanın düzenini bazen
geri dönülmez bir şekilde bozuyordu. Ama ODA'nın geliştirdiği
büyüye karşı büyüden başka silah kullanılamazdı.

Sloane, güvenlik merkezinden yansıyan ışıktaki İğne'nin iki par-
çasını bir araya getirdi. İğne deliği iki parça hâlinde bembeyaz
parlıyordu. Zıt kutuplarda iki mıknatıs gibiydiler. Sloane parçala-

rın arasında oluşan bağı ve birleşmek için duydukları karşı konulmaz sabırsızlığı hissedebiliyordu. Ama buna izin vermeyecekti. O sırada sağ elinin üstünden ve parmaklarından fırlayan bir ateş koluna ve omzuna yayıldı. Âdeta kanı kaynıyor, omurgasına iğneler saplanıyordu. İğne'nin onu çekiştirdiğini, kendini onarmak istediği kadar onunla da birleşmek istediğini hissediyordu.

Dişlerini sıkarak İğne'yi kendinden uzak tuttu. Parçalar direniyor, uçlarını ona doğru çeviriyorlardı. Sloane ikisini çevirip yumruğunda bıçak gibi tuttu.

Avucu asit damlamış gibi yanıyordu ama kararlılıkla güvenlik merkezine doğru yürümeye başladı. Güvenlik görevlisi, son ziyaretinde karşılaştığı adam değildi ama aynı sıkıcı üniformayı giyyordu. Durması için seslendi. Sloane aldırmadan giriş kapısına yürüdü.

Sonrası doktorun dizine indirdiği plastik çekicinin ardından olanları andıran sinir bozucu bir refleksti. İğne'nin iki yarısını oynattığında kapı çerçevesiyle birlikte havalandı ve orada asılı kaldı. Güvenlik görevlisi de başını kaldırmış kapıya bakıyordu. Rüzgâr kapının zincirlerini şingırdatıyordu ama bunun dışında her yer sessizdi.

Sloane kaşını kaldırıp adama baktı. Adam bu kez ona durmasını söylemedi.

Sloane altından geçip gittikten sonra bile kapı öylece asılı durmaya devam etti. Omzunun üstünden arkasını kontrol ettiğinde kapı hâlâ bulutlardan sarkıyormuş gibi yaklaşık on metre yukarıda öylece asılı duruyordu.

Kubbe'nin ön girişi de aynı kaderi paylaştı. Kapılar hiç zorlanmadan menteşelerinden kurtulup çatıyı delerek yukarı fırlıyordu. Arkalarında bıraktıkları boşluk, bıçakla kesilmiş gibi düzgündü.

Kubbe'nin tavanı karanlıktı ama acil durum ışıkları orada burada parlıyor, bisiklet tekerleğinin çeperindeki acil çıkışları gösteriyordu. Şok tabancalı bir güvenlik görevlisi Sloane'un önünü kesti.

“Efendim... silahınızı... indirin,” dedi.

Sanki İğne, adamın ne dediğini anlamıştı. Avuçları daha çok yanmaya başlayınca Sloane yüzünü ekşitti. Konuşsa sesinden kendini ele vermiş olacaktı, o yüzden başını iki yana sallamakla yetindi.

Güvenlik görevlisi şok tabancasını doğrulttu.

Sloane kırık İğne parçalarını doğrulttu.

Şok tabancası patlayıp kapkara bir toz bulutuna dönüştü. İncecik bir ışık elinin etrafını sarmaya başladığında güvenlik görevlisi korkuyla çığlık attı.

Sloane aradaki mesafeyi koruyarak ondan uzaklaşmaya başladı. Üzülmeye ya da ne olduğunu merak etmeye zaman yoktu. Prototipin bulunduğunu hissettiği odaya doğru koştu. Şimdi de hissediyordu onu. Edgar Allan Poe’nun hikâyesinde anlattığı yer döşemesinin altındaki kalp gibi atıyordu. Sanki cihaz içindeki bir şeye sesleniyor, İğne’yi çağırıyordu. Her zaman olduğu gibi büyü büyüye çekiyordu.

Bir zamanlar Karanlık da Sloane’u çağırmişti.

Hey, Sloane. Uyuyabildin mi?

Umarım uyumuştundur çünkü bugün önemli bir karar vermek gerekiyor.

Karanlık’ın sözlerini beyninden kovup hissettiği enerjinin peşine düştü. Başından beri bildiği şeyi de ancak o zaman dile getirmeye cesaret edebildi: Onunla konuşan büyüünün enerjisi, bir şeyin yeniden canlanması hissiyle aynıydı. Kullanılmayan bir organda kan dolaşımının, nabzın yeniden harekete geçmesi gibi.

Onu yeni bir şeye dönüştürüyordu.

Prototipin tutulduğu laboratuvarın kapıları hiç yalpalamadan havaya fırlayıp kubbe kıvrımının hemen dibinde durduğunda, öncekinden daha temkinli adımlarla eşikten geçti. Laboratuvar baştan aşağı beyazdı. Beyaz duvarlar, beyaz zemin, beyaz masalar... Masalardan birinde bir dizi mikroskop, başkasında incecik bilgisayar ekranları vardı. Bir göz yıkama istasyonu, ta-

vanda acil durum fiskiyeleeri... Kalın borular tavanda birbirinin içinden kıvrılıyor, devasa boyutlardaki havalandırma deliklerinde kayboluyordu. Elbette bunlar da beyazdı.

Sloane her şeye dikkat ediyordu ama gözleri doğrudan metal bir platformun üzerindeki laboratuvar masasında duran prototipe odaklandı. Biri etrafına kırmızı bant çekmişti. Ines'in tahmin ettiği üzere bir kutuydu. Avuca sığacak kadar dar, otuz santim uzunluğunda mat metalden bir kutu. Kırık İğne'yi önünde tutarak ona doğru yaklaşırken bütün vücudu titriyordu.

Sonra birden, ciğerlerindeki hava kadar tanıdık bir duyguya kapıldı. Bu açlığı, bu dolmak için yanıp tutuşan boşluk hissini daha önce de yaşamıştı. İğne, dalış sırasında herkesi öldürmeden önce. O zaman henüz şekil bulmamış, Sloane'un teslim olmak zorunda kaldığı bir *istekten* ibaretti.

Şimdiyse başka bir şeye ya da daha önemlisi birilerine zarar vermeden önce bu lanet olası şeyi yok etmekten başka düşüncesi yoktu.

İçinden geçenler bir iplik gibi İğne'nin deliğinden geçti ve sonra...

Işık...

Toz ve duman kokusu genzindeydi.

Kendine geldiğinde etraf hâlâ karanlıktı. Etrafını saran kusursuz bir çemberin içinde kalan alanda laboratuvarın yer döşemesi hasarsız ve içeri girdiği andaki kadar tertemizdi. Ama gerisi molaza dönüşmüştü. Kubbenin büyük kısmı yerindeydi ama yan tarafta elma ısırığı gibi kocaman bir delik açılmıştı. Laboratuvar ve onunla birlikte prototip artık yeniden bir araya getirilemeyecek küçüklükte taş ve metal parçalarından ibaretti.

Uzun süre sarsılmış bir hâlde tertemiz çemberin içinde oturdu. Ama artık güneş doğuyordu. Sonunda kendini zorlayarak ayağa kalktı ve sendeleye sendeleye harabeden çıktı. İleride, dış

kapının yakınlarında bir yerde yere yığılmış güvenlik görevlisi gördü. Sloane herkesten önce uyandığı için şanslıydı.

Adamın ölmediğini, yalnızca bilincini kaybettiğini varsayıyordu.

Başka kimseyi görmedi. Belki büyüü görür görmez kaçmışlardı. Sloane onları suçlayamazdı. Sonuçta çoğu insanın büyü kullandığından haberdar olduğu tek varlık Karanlık'tı. Drenler insanlara herhangi bir büyü işareti gördükleri anda kaçmayı öğretmişti.

Işık ve ses çadırlardaki kâşifleri uyandırmıştı. Hepsi güvenlik şeridine olabildiğince yaklaşmıştı. Sloane bir seansın ve heyecanla "onun dönüşünden" bahseden adamların yanından geçti. Kimse ona dikkat etmedi.

Arabasına binip yakınlardaki koruya sürdü. Cenaze törenine daha saatler vardı. Ateş yakmak için ormanın derinliklerine yürürken çalı çırpı topladı. Patikanın kenarındaki metal çöp kutularından birine yığıldığı dalları bir kibritle yaktı. Alevler yükselene ve sonradan eklediği daha kalın odun parçalarını sarana kadar bekledi, sonra da iç çamaşırları kalana kadar soyundu.

Dren bölgesinde giydiği kıyafetleri yaktıktan sonra bir önceki gün giydiği kıyafetleri üzerine geçirdi. Kumaş küle dönüşürken yeniden arabasına doğru ilerlemeye başladı. Dallar ensesini, kulaklarını ve omuzlarını, yerdeki çalı çırpı ayak bileklerini yalıyordu. Saçlarındaki tozu toprağı silkeledikten sonra sıkıca ördü. Gecedan beri kapalı tuttuğı telefonunun karanlık ekranında yansımasına baktığında, normal görünme çabalarının nafile olduğunu düşünmeden edemedi. Gözleri kocaman açılmıştı, sıkıdığı çenesiyle deli gibi görünüyordu. Matt mutlaka bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Önemli değildi.

Navigasyon aletine anıtın adresini girdi ve sessizce cenaze töreninin yolunu tuttu.

ÇOK GİZLİ

OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI

KAYIT NOTU

KİME: OLAĞANDIŞI ARAŞTIRMALAR AJANSI (ODA) DİREKTÖRÜ

KİMDEN: SUBAY [REDACTED], KOD ADI EDWINA

KONU: PROJE ZANGOÇ OBJE 200 İLE İLGİLİ RAPOR

1. Raporda Proje Zangoç Obje 200 yaygın bilinen Koschei İğnesi adıyla anılacaktır.
2. İğne, Slav folklorunda önemli bir yere sahiptir ("Ölümsüz Koschei" ve "Baki Koschei" adıyla da bilinmektedir). Genellikle ölüm korkusu olan bir antagonistte hayat bulur. Koschei bu doğrultuda ruhunu başka nesnelerin içine gizleyeceği başka bir nesneye yerleştirir: Örneğin, ruhunu bir iğneye, iğneyi bir yumurtaya, yumurtayı farklı yaratıklara ya da bazı hikâyelerde bir sandığa yerleştirir. İğne ruhunu koruduğu sürece ölmez.
3. ODA, kuruluşundan bu yana efsanevi olduğu söylenen, özellikle de başka hükümetlerin önem atfettiği nesnelere ilgi göstermiştir. İğne ile ilgili söylentiler on yıllardır dönem dönem ortaya çıkıp yok oluyordu ama Rusya'daki saha elemanlarımızın söylediğine göre Soğuk Savaş döneminde iyice ön plana çıktı. İğne'nin izini 1972 yılında Pasifik Okyanusu'nda batan *Sakhalin* adlı bir Sovyet casus teknesine kadar sürmeyi başardık. Yüzey tarama teknolojileri sayesinde geminin tam yeri 2007 yılında saptandı. 2008 yılında İğne'yi almak üzere Aday 2 Sloane Andrews'un da dahil olduğu bir Proje Zangoç görev ekibi oluşturduk. Görevin detayları, raporun ekindeki belgelerde bulunabilir.
4. ODA, İğne'nin birinin ruhunu saklayabileceğine, ölümsüz biri olabileceğine ya da Koschei adındaki adamın bir zamanlar yaşadığına kesinlikle inanmıyor. Bununla birlikte şu aşamada İğne'nin kökenleriyle ilgili herhangi bir açıklamaya sahip değiliz. Aslında İğne, metalik görünse de bilinen herhangi bir metalden yapılmamış. Sadece beş santim uzunluğunda ve kenarları tırtıklı; bu da daha büyük bir şeyin bir parçası olduğunu düşündürüyor ama ona benzer bir şey bulamadık.

Sadece bazı mikroskobik partikülleri, özellikle Mariana Çukuru'nun derinlerindeki çökeltilerle eşleştirebildik. Çökeltinin İğne'yle bağlantısına dair analiz ektedir. İğne'nin kökenini anlayabilirsek çukurda daha ayrıntılı inceleme ve araştırma yapmak gerekli olacaktır.

5. İğne'nin özelliklerine dair ek araştırmalar devam etse de olağandışı enerjinin aktif bir aktarıcısı olarak kategorize edilebileceği açıktır. Gelecekte bu göreve daha çok zaman ayırabileceğimizi umuyoruz; zira İğne, Karanlık'a karşı savaşta en güçlü silahlarımızdan biri.

ÇOK GİZLİ

Gökyüzü bulutlu ve karanlık olduğu hâlde Sloane güneş gözlüğü takmıştı ve kalabalığı yarararak ilerliyordu.

Lake Shore Yolu otoparka dönmüştü. Michigan Bulvarı çıkışı yakınlarında pes etmiş, arabasını kenara çekerek orada bırakmıştı. Saç diplerinde ter damlaları beliriyor, şehir merkezinden beri yarı koşarak geldiği için nefesini düzenlemekte zorlanıyordu.

Ama anıta zamanında gelmeyi başarmıştı – en azından polis kurduğu güvenlik bariyerinin önüne.

En yakındaki polis memuruna yürüyüp gözlüğünü çıkardı. Kadın ona tuhaf tuhaf baktı ama sonunda başını sallayarak geçmesini işaret etti.

“Teşekkürler,” diye mırıldanan Sloane gözlüğünü tekrar takıp bariyerin etrafını dolaştı ve arkasındakiler neden geçmesine izin verildiğini anlayamadan hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. İleride rugan botlarının ucunu süpüren uzun siyah mantosuyla Esther’i gördü. Genç kadın da kalemle çizdiği kusursuz kaşlarını kaldırarak ona baktı.

“Sen hangi cehennemdeydin?” derken Sloane’a sımsıkı sarıldı. “Matt kafayı yediğini söyledi.”

“Sanırım öyle de denilebilir. Haber nasıl duyuldu?”

“Bana bakma,” dedi Esther. “Dünden beri sosyal medyaya girmedim.”

Sloane burnunu kırıştırdı.

“Matt,” diye devam etti Esther. “Tuhaf bir şeyler olursa diye bugün burada olacağımızı polise o bildirdi. Muhtemelen içlerinden birinin ağzı gevşek çıktı.”

Sloane, Matt’ten şüphelenmesi gerektiğini biliyordu. Matt, onun mahremiyete neden bu kadar önem verdiğini hiç anlamamıştı. Kendisi gittiği bir restoranda daha iyi bir masa kapmak için kendi ismini kullanmaktan ya da kaldırımında yürürken kendisine ikinci kez bakan birilerine göz kırpmaktan asla geri durmazdı. *Bu hayatın bedelini hep ödeyeceğiz, demişti bir keresinde. O yüzden karşılığında iyi bir şeyler almayı hak ediyoruz.*

Matt, anıtın yanında duruyordu. Göz göze geldikleri anda büyük bir düğüm çözülmüş gibi oldu. Yanına gelip gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırcasına kolunu tuttu. Sonra birkaç saniye boyunca sarıldı. Nefesi Sloane’un kulağında titriyordu. Güneş gözlüğü genç adamın omzuna yapışırken Sloane, onun ölmüş olduğunu sandığını fark etti. Nedense onu rahatlatmak aklının ucundan bile geçmemişti.

“Üzgünüm,” dedi ama ne için üzgün olduğundan emin değildi. Gittiği için mi? Albie ölmeden önce kavga ettikleri için mi? Kubbe’yi yerle bir ettiği için mi? Yoksa yapmak zorunda olduğu bir sonraki şey için mi? ODA’dan kaçıp belki ülkeyi bile terk etmek.

“Evet,” dedi Matt gözlerini kaçırarak. Belli ki onu henüz affetmemişti. Zaten Sloane aksini beklemiyordu. Matt’in bile af konusunda sınırları vardı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Ağlamış olmalıydı. Belki bütün gece uyumamıştı.

Ines bir hışım yanlarına gelip koluna öyle bir yumruk indirdi ki Sloane acıyla yüzünü ekşitti.

“Off, Sloane!” diye çıkıştı arkadaşı. “Tam bir baş belasısın.”

“Evet,” dedi Sloane nefes almaya çalışırken. “Bana... biraz

izin verebilir misin? Geri döndüğümde azarlamaya devam edebilirsin.”

Ines’in yanından sıyrılıp anıtın kenarına yürüdü. Burada beton, nehre doğru iniyordu. Karnunu korkuluğa dayadığında nehrin küf ve çamur kokuları, saçlarındaki isli kokuyu bastırdı.

Elini cebine sokup iğne parçalarını yokladı. Onlara dokunur dokunmaz parmak uçları uyuştı. Dirseklerini korkuluğun üzerine koyup, Karanlık’ı ölüm tuzağına çektiği köprüyü daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi başını uzattı. Sonra avucunu açtı ve iğne parçaları suya düştü.

Aşağı baktığında sulara gömülen metal pırıltıları seçebiliyordu. Nerede olduklarını bilmek için düştükleri yeri tam olarak görmesi gerekmiyordu. Kırık olduğu hâlde iğne onunla aynı frekansta mırıldanıyordu. Sloane ne zaman istese bulurdu onu.

Diğerlerinin yanına döndüğünde Ines kaşlarını çattı.

“Bir kez daha bakmak istedim,” dedi Sloane.

Karanlık’ın cesedi bulunamamıştı. On yıl sonra, cesedin eski kulenin beton, çelik ve cam yığını altında yattığını ve molozlarla birlikte nehrin dibini boyladığını ve çıkarılamayacak durumda olduğunu hepsi kabul etmişti. Ama ilk zamanlar hepsi onun gerçekten gitmediğinden korkmuştu. Hatta Sloane bir ara ondan bir iz bulma umuduyla molozları araştırmak üzere bir dalış ekibine katılmış, birkaç şey bulana kadar da tatmin olmamıştı: Karanlık’ın paltosundan düşmüş gibi görünen altın bir düğme ve gömlek manşetini andıran paramparça bir kumaş şeridi.

Sonrasında nehrin Karanlık’a mezar olduğunu, onun gerçekten öldüğünü kendine hatırlatmak için birkaç haftada bir buraya gelmeyi âdet edinmişti. Ines de onunla birlikte gelirdi.

Sloane anıtın girişinde tanıdık birini gördü. İncecik telli açık kahverengi saçlarıyla eğri büğrü görünen bir kızdı bu. Kabarık saçları yüzünü pamuk helva gibi çevreliyordu. Albie’nin küçük kız kardeşi Kaitlin’i görmek Sloane’un yüreğini sızlattı.

Gözlüğünü çıkarınca kız ona belli belirsiz gülümsedi. Sloane, Albie'nin annesini sadece Bayan Summers olarak tanıyordu. Kadının elindeki çiçek desenli bir mendili göğsüne bastırarak kızının arkasında belirdi. Sloane'u başıyla selamladıktan sonra anıttan dışarı çıktı.

Bayan Summers, muhtemelen başka birçok insanla aynı nedenlerden dolayı ondan hiç hoşlanmamıştı. Dedikodu programlarını ibadet edercesine takip edip yeni virüsler ve internet lanetleriyle ilgili zincir mesajlarda okuduklarına inanan biriydi. Sloane'un Matt'i aldattığına dair ne zaman bir dedikodu çıksa kadın telefon açıp Albie'ye bunun doğru olup olmadığını sorardı.

Ama bugün tek söylediği, "Teşekkürler," oldu. "İlgilendiğin için..." Gözleri dolmuştu. Kuşkusuz krematoryumdan bahsediyordu.

"Ah... ne demek? Yani tabii ki. Ben..." Sloane başını iki yana salladı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Neyse ki Esther yardımına koştu. "Merhaba Bayan Summers. Bunu annem gönderdi."

Üzerinde zarif bir el yazısı bulunan bir zarfı kadına uzattı. Bayan Summers rahatlamış bir ifadeyle Sloane'un yanından uzaklaştı.

Matt, asık suratla telefonuna bakıyordu. "Bildirim geldi," dedi. "Kubbe'de bir şey olmuş," dedikten sonra Sloane'a baktı.

Sloane da gözünü kırpmadan karşılık verdi. Matt sorarsa, yalan söylememeye karar vermişti. Artık yalanla dolanla işi kalmamıştı. Belki Matt'in onu olduğundan daha iyi biri gibi görmesi kendi suçuydu. Onun hatırı için uzun zamandır fazlasıyla rol yapmıştı. Belki artık Matt'in, kiminle dans ettiğini görmesinin vakti gelmişti. Yüzünü sıcak bastı. Hazırdı. Matt'in ona sormasına, ona vereceği cevaba hazırdı.

"Eh," dedi Ines. "Başlayalım mı?"

Krematoryumdan Sloane'a verilen küçük kavanozu tutuyordu. Ağır bir sessizlik çöktü.

“Şey... Son savaş öncesinde öldüğümüzde ne istediğimiz hakkında konuşmuştuk,” diye ekledi burnunu çekerek. “Albie büyük bir cenaze istemediğinden, küllerinin Karanlık’ın Dren’le saldırdığı bir yere savrulmasını arzuladığından bahsetmişti. Galiba... bilemiyorum, galiba aynı savaşta ölen insanlarla arasında bir bağ hissediyordu. Öldüğünde yalnız kalmayacağını bilmek bir şekilde onu rahatlatıyordu.”

Sloane bir adım geri çekilince hepsi bir halka oluşturdu: Kaitlin ve Bayan Summers, Matt ve Esther, Ines ve Sloane. Ines kavanozun kapağını açtı. Gri küllerin üstünde parlak sarı bir şey vardı. Kâğıttan bir kuş.

Katlı kâğıdı önce Bayan Summers gördü. Ardından gülmeye başladı.

Hepsi gülüyordu. Komik buldukları için gülmüyorlardı. Çünkü komik değildi ama kahkaha tüm vücudun attığı tuhaf ve vahşi bir hıçkırıktı. Ve ölüm de tuhaf ve vahşiydi.

“Gittiğine inanamıyorum,” dedi Sloane tekrar sessizlik çöktüğünde.

Kaitlin, kavanozu Ines’ten alıp batıya döndü ve sırtını Michigan Gölü’ne verdi. Sonra külleri geniş bir açıyla anıta doğru savurduğunda sarı renkli kâğıt kuş yere yuvarlandı.

O sırada balıksırtı desenli bir eldiven Sloane’un elini tuttu. *Esther*. Diğer elini kalın bir deri eldiven kavradı. *Matt*. Dördü el ele tutuşurken küller ayaklarının dibinde âdeta dans ediyordu. Sloane’un dolan gözleri manzarayı bulanıklaştırıyordu.

Sonra kibar bir ses duydu. Sanki ses kulağının içinde konuşuyordu. O kadar alçaktı ki başta kelimeleri anlayamadı. İğne ve büyüyle bağdaştırdığı o karıncalanma ve yanma hissiyle birlikte etrafına bakındı. Diğerleri başlarını eğmiş, kıpırdamadan duruyorlardı. Esther ve Matt hâlâ iki yanında sımsıkı ellerini tutuyorlardı.

“Sloane,” dedi ses. Albie’nin sesiydi. Sloane anıta, nehre, bariyerin ardındaki kalabalığa baktı ama onu göremiyordu. Elinin üstünde, tam da İğne’yi çıkardığı yerdeki yara izinde bir basınç hissetti.

"Hadi gidelim," diyordu Albie'nin sesi. Artık önündeydi, fısıltısı yanağını gıdıklıyordu.

Sırf külleri burada olduğu için, sırf en güçlü büyüü yaptıkları yerde durdukları için onun burada olabileceğini düşünmek aptalcaydı. Ama Sloane olmayacak şeyler görmüş, olmayacak şeyler yapmış, kapıları menteşelerinden koparıp bulutlara göndermiş, okyanusun üstünde uçan ağaçları, bir gökdelenin üzüm tanesi gibi patladığını görmüştü. Asla kendisinin olamayacak şeyleri istemek için kendini açmış, hepsine sahip olmuştu. Bu kez farklı olan neydi?

Karanlık burada ölmüştü. Belki Albie başka bir yerde hâlâ yaşıyor olabilirdi.

Sese doğru bir adım attı...

...sonra pişman olup gerilemeye, geri gitmeye çalıştı ama geç kalmıştı.

Her yer karardı.

IKI

CORDUS

ALINTI

Dışarıda Büyülü Bir Dünya Var!

İlkokul Öğrencileri için Büyü Rehberi (7. Baskı)

Yazanlar: Agnes Dewey ve Sebastian Bartlett

Dünyanın eskiden daha az büyülü olduğunu biliyor muydun? Bu doğru! 1969 yılına kadar kimse büyüün gerçekten var olduğunu düşünmüyordu, hep masal gözüyle bakılıyordu. Ama 1969'da **Tenebris Olayı** olarak bilinen (ayrıntılar 3. bölümde) olay gerçekleşti ve büyü bütün Genetrix'e yayıldı. Dünyanın her yerinde insanlar, okyanusun belli noktalarının nedensiz yere kaynaması [resim 2], havada uçan ateş topları [resim 3] ve binaların ters dönmesi [resim 4] gibi inanılmaz –ama korkutucu!– şeyler gördü. Hatta biri bulutlarda süzülen bir balinanın fotoğrafını bile çekti [resim 5]!

Büyü yaygınlaştıktan sonra birçok insan ciddi şekilde hastalandı. Bedenleri havadaki büyü enerjisine alışık değildi! Ve büyü vebasının herhangi bir tedavisi olmadığı için insanların ölmesi gerçekten üzücüydü. Ama hâlâ yaşıyorsan, büyü vebasına karşı haşıklıkla var demektir! Yani endişelenmene hiç gerek yok. Tek bilmen gereken büyüün artık dünyamızın bir parçası olduğu ve büyüü nasıl kullanacağını öğrenme zamanının geldiğidir! Büyüyene kadar pek fazla bir şey yapamayacaksın ama şimdi yapabildiklerinle bile yeterince havalısın. Gerçi her şeyden önce büyüün nasıl işlediğini öğrenmen gerekiyor.

Ashına bakarsan büyüün nasıl işlediğini kimse tam olarak bilmiyor. Çok heyecanlı, değil mi? Belki bir gün büyüün bütün sırlarını keşfeden sen olacaksın!

ALINTI

İmkânsız Arzuların Manifestosu:

Yeni Bir Büyü Teorisi

Yazan: Arthur Solowell

Yeni filizlenen büyü teorisi alanında büyü sanatının merkez bileşeninden sıkça *niyet* olarak bahsederiz. Örneğin bir sifon, gücü yönlendiren bir insan olmadan çalışmaz. Bu insan olmadan, hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen cansız bir enstrümandan ibarettir, tamamen durağandır. Bu yüzden niyet önemlidir... Başka türlü insan çalışan bir sifonun sonuçlarını nasıl kontrol edebilir? Örneğin insan herhangi bir şeyi ateşe vermek yerine nasıl kusursuz bir şekilde dondurabilir? Belli başlı sifon türleri gerçekten de özel işler içindir. Örneğin göz sifonu çoğunlukla görsel işler için, kulak sifonu sese dair işler için kullanılır vs. Ama bunların her biri kendi kategorileri dahilinde bile son derece geniş bir seçenekler yelpazesi sunar. Ve niyet, bu esnekliğin dengesizliğe dönüşmemesini sağlar.

Her halükârda niyetin, büyü eyleminin bir *bileşeni*, hatta önemli bir bileşeni olduğunu öne sürsem de, onun büyü eylemini günlük eylemlerimizden ayıran *öz* olduğunu iddia edemem. Çekiç kullanan herkes bir çiviye vurmaya niyetlenebilir. Bu büyü olmadığı gibi çekiç de sifon değildir. Bilakis bu yazının öne sürdüğü sav, büyü eylemindeki *özün*, *insanın istediği şey* olduğudur. Ya da daha açık olmak gerekirse, insanın günlük hayatta kolayca elde edilemeyecek olanı istemesidir. Tahtaya çivi çakmak bir istektir ama büyü değildir. Tahtaların çivi olmadan birbirlerine sabitlenmelerini istemek ise... *büyüdür*.

Başka bir deyişle, bir şeyin büyü olabilmesi için *imkânsızın istenmesi* gerekmektedir.

ALINTI

*Senatör Amos Redding'in Sığınak Yasası'nı
Destekleyen Konuşması*

17 Eylül 1985

Bugün son derece tartışmalı bir konudan; senatodan geçtiği takdirde bir şehirdeki vatandaşların, büyü kullanımının ve büyü işine yaran cihazlar satan işletmelerin lehinde ya da aleyhinde oy kullanabilmesine olanak sağlayacak olan Sığınak Yasası'ndan bahsetmek ve bu konu hakkındaki düşüncelerimi senatoyla paylaşmak istiyorum. Bugün Sığınak Yasası'na evet deme niyetindeyim. Size nedenini söyleyeyim.

Hanımlar, beyler; büyü kestirme bir yoldur. Kolay yoldur. Ve bu yolun nereden geldiğini ya da nereye gittiğini bilmiyoruz. Sunduğu olasılıklara heyecanlanmayı anlarım ama aynı zamanda bütün ülkeye kontrolsüz bir şekilde yayılırken gençlerimizin en sıradan işleri bile yapmalarını engelleyerek, etkisini anlamamızı zorlaştırıyor. Bugüne kadar savaşarak elde ettiğimiz becerilerimizi korumalıyız. İnsanlık, tarih boyunca bu becerilere kavuşmak için, öğrenmek için savaştı. Geleceğe bakarken geçmişi onurlandırmalıyız.

Siz arkadaşlarımdan şahsınız ve ülkeniz için hayal ettiğiniz gelecek üzerine düşünmenizi istiyorum. En eski mitlere ve efsanelerimize dayanan büyü çok uzun zamandır kuşkuyla karşılandı. Bu güvensizlik ve hatta büyü eylemine karşı beslenen nefret, sadece cehaletin ürünü değildir. Bu güvensizlik ve nefret bizi anlatır, yaşadığımız topraklar için çalışmamız gerektiğini, büyük başarıların alın teri dökülerek zor yoldan elde edilmesi gerektiğini anlatır...

BİNA PATLAYARAK PARAMPARÇA olduktan ve İğne gökyüzüne bir ışık huzmesi yaydıktan hemen sonra ama Karanlık yok olmadan hemen önce, nehir suyunun tadını ve adamın yanağına belli belirsiz vuran ay ışığını hatırladı.

Çılgık atmaya çalışsa da yuttuğu suyla az daha boğuluyordu. Esther'in eli elinden kayıp kurtuldu. Onu Matt'in eli takip etti. Sloane kollarını deli gibi savuruyor, onları yeniden bulmaya çalışıyordu ama hareketleri yavaşlamıştı, etrafını zifiri bir karanlık sarmıştı.

Öksürdüğünde ağzından sessiz baloncuklar fırlıyordu. Su. Her yanını su sarmıştı. Ciğerleri yanıyordu. Suyu tekmeledi. Hareket ediyordu ama nereye gittiğini bilmiyordu. Tek bildiği daha derine yüzdüğüydü.

Parmağını dudağına götürüp bir baloncuk patlattı. Parmak ucunun alt tarafı gıcıklandı. Demek ki başı yukarıdaydı. Baloncuklar hep *yukarıya*, yani yüzeye doğru hareket ederdi. Suyu daha büyük bir güçle tekmeledi. Suyu çeken mantosu onu aşağı çekiştiriyordu. Omuzlarını silkeleyerek mantodan kurtuldu, sonra başının üstünde süzülen çantasını kayışından çekip göğsüne bağladı.

Suyun gözlerini yakmasına aldırmadan bir parça ışık bulma umuduyla gözlerini açtı.

Hiçbir şey; hiçbir şey yoktu.

Elleri boş olduğu için yüzmek daha kolaydı. Çocukken yüzmeyi Cameron öğretmişti ona. Parkın havuzunda. Bir yaz boyunca her gün yüzmeye gitmişlerdi. Ayaklarıyla suyu en yükseğe sıçratmak, suya atlayarak dibe en çabuk ulaşmak için yarışıyorlardı.

Kendini yukarı, yukarı, yukarı çekti.

İleride bir pırıltı seçti. Başta belli belirsizdi, sonra bulanık bir maviliğe dönüştü. Bütün gücüyle oraya doğru yüzmeye başladı. Ayakkabılarından biri ayağından fırladı. Bacakları, kolları ve göğsü yanarken daha güçlü tekmeler savurdu.

Boğulurcasına sudan fırladı. Başını göğe çevirirken kalbi kulaklarında atıyordu.

Tepesinde solmaya yüz tutan ve kesilip atılmış incecik bir tırnağı andıran hilal asılı duruyordu. Gökyüzü, ışık kirliliği nedeniyle morarmıştı. İğne elinde Kubbe'ye doğru yürürken gökyüzünde büyüyen ay olduğuna yemin edebilirdi. Sanki göz açıp kapayana kadar bir ay geçip gitmişti. Ellerini gözlerine götürüp ovuşturdu.

Albie'nin cenaze töreni sırasında sabah değil miydi?

Nerede olduğunu biliyordu. Genzindeki çürük nehir kokusu tanıdıktı. 330 North Wabash'ın keskin hatlarıyla kısmen kaybolan mısır koçanı gibi binanın düzensiz çizgileri de fazlasıyla tanıdıktı. Ama Karanlık'ın yenilişinin onuncu yılı için yapılan anıtın yerinde bir kule vardı. Tepesindeki iğneyle göğü delerken mavi mavi ışıldayan Trump Tower değildi bu. Sloane bunu daha önce hiç görmemişti. Yarı cam, yarı çelik panellerden silindirik yapı, batı tarafından göğe süzülen bir dumanı andırıyordu.

Nefes alışması biraz düzelince doğruldu ve kıyıda duran bir dizi insanı fark etti. Nehir kıyısında dizilmiş küre şeklindeki eski tarz lambaların ışıkları altında, sanat eseri gibi dikilmiş ağır kumaştan kıyafetlerinin zengin renkleri seçebiliyordu. Saçlarını yüzünden çekerken batmamak için ayaklarını çırpmaya devam etti. Vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu ama kıyıya ve onlara yaklaşmak istediğinden emin değildi.

“Kim...” Boğazı tıkanınca öksürüp tükürdü. Çıkardığı ses suyun üstünden nehrin her iki yanına dikilmiş, sokakla nehri ayıran beton duvarlara çarpıp yankılandı. “Kimsiniz?”

Kapkara gür saçlı, açık kahverengi tenli, yeşil bir elbise giymiş bir kadın öne çıktı. Tam konuşacaktı ki Esther suyun dibinden fırladı. Rimeli akmıştı. Ardından Matt’in başı kıyıda belirdi. Dengesini sağlamak için bariyere tutunurken kadının ayaklarına su kustu. Kadın geriye sıçradı. Parlak ayakkabılarının ucunda yükseldi.

“Ne...” Nehrin kıyısında kalın bir kitabı göğsüne bastıran sarışın adama dönerek, “Neden birden fazlalar?” diye sordu.

“Ben...” Ağzı şaşkınlıktan açık kalan adamın gözleri Sloane, Esther ve Matt arasında gidip geliyordu. “Ben bilmiyorum.”

“İnes nerede?” diye sordu Sloane, Esther’le Matt’e.

Esther başını iki yana salladı. “Onu görmedim.”

Sloane suda oyalanmaktan vazgeçip kıyıya yüzdü ve kendini yukarı çekti. Kendi ağırlığından kolları titriyordu. Eli kayınca başını neredeyse taşa çarpacaktı ama sonunda bacağını yukarı atıp ayağa kalktı. Boyu kadından biraz daha uzundu.

Kadın geriledi.

“Bir soru sordum,” dedi Sloane. Boğazına takılan suyla öksürerek iki büklüm olunca, yaymaya çalıştığı tehditkâr hava da ne yazık ki tuzla buz oldu. Ağzındaki su, küflü şeftali tadındaydı.

“Lütfen sakinleş,” dedi kadın. “Biz...”

“Ne sakinleşmesi be!” diye bağırdı Esther sudan. Çıkarmaya çalıştığı mantosuyla âdeta savaşıyor, ay ışığında ağzından bembeyaz küçük duman bulutları çıkıyordu.

Matt yukarı tırmanıp oturmayı başarmıştı. Pantolonunun paçalarından sular süzülüyordu. Sonunda Esther de kıyıya gelip saçlarını yüzünden çekti.

Sloane artık birkaç adım ötesindeki insanları şöyle bir süzdü. Kıyafet tarzları birbirinden farklıydı ama hepsi göğüslerine mandalina büyüklüğünde altın bir broş takmıştı. Aynı zamanda çoğunun boyunlarında ya da bileklerinde nedense mekanik gö-

rünen zarif mücevherler vardı. Kadınlardan birinin sol kulağını kaplayan kırmızı plaka yakuttan yapılmış gibiydi.

“Neredeyiz?” diye sordu Matt, ciddileştiğinde hep yaptığı gibi alçak sesle. Sesini alçaltmanın tehditkâr olduğunu düşünüyordu ama diğerlerine daha çok Batman taklidi yapıyormuş gibi geliyordu. Dahası hoşuna gittiği belli olduğundan bu konuda onunla dalga geçmemeye karar vermişlerdi.

“Seçilmiş hanginiz?” diye sordu kadın, her birini dikkatle incelerken.

Amma da Seçilmiş gibi görünüyorsunuzdur, diye geçirdi içinden Sloane arkadaşlarını süzerek. Esther artık kıyıya varmış, yüzündeki rimel izlerini temizlemeye çalışıyordu. Matt ıslanan deri eldivenini dişleriyle çıkarmakla meşguldü. Ve pantolonu suyla iyice ağırlaştığından Sloane’un kalçaları muhtemelen ayan beyan ortadaydı.

“Cevap vermeden soru sormaya hakkınız yok,” dedi pantolonunu yukarı çekştirerek.

Matt elini kaldırdı. “Benim. Seçilmiş benim,” dedi.

Esther’in homurdandı.

Matt omuz silkerek, “Ne?” diye sordu. “Basit bir soru sordular.”

“Aslında hepimiz bir tür Seçilmiş sayılırsınız,” diye açıkladı Esther. Rimel izlerini şakaklarına ve kulaklarına doğru bulaştırmayı başarmıştı. Sloane onu son savaştan beri asla makyajsız görmediğini fark etti. Bu hâliyle... yorgun görünüyordu. En az Sloane’un hissettiği kadar yorgun hem de.

“Eksiğimiz var,” dedi Sloane. “İnes nerede?”

Kadın kaşlarını çatı. “Biz bir kişi bekliyorduk, üç kişi değil. Hele dört, hiç değil. Ve sorunun cevabına gelince, az önce neredaysen tam olarak oradasın; sadece bir... boyut solda olduğun için deyim yerindeyse küçük bir fark var.”

“Paralel evren?” dedi Esther. “Kafan mı güzel senin?”

Sloane uzun zaman önce paralel boyutlar, sicim teorisi ve insanlığın kavrayamayacağı bir sonsuzlukta birbirine dokunan

sonsuz olasılıklar konusunu öğrenmişti. O zamandan beri konu üzerine kafa yormuş, başka bir dünyada başka bir Sloane'un başka bir karar verdiğini, evrenlerin sonsuza kadar bölündüğünü düşünürken ürkmüştü. Kimliği sabit değilse, bir sürü hayat yolunda yürüyen bir sürü Sloane varsa, her yolun şartlarına göre küçük farklılıklar oluşuyorsa Sloane gerçekte kimdi peki?

"Kimsin?" diye sordu tekrar.

Başka bir evrende ya da boyutta bile ilk endişesi hep insanlar oluyordu.

"Adım Aelia," dedi kadın. "Cordus yargıcı ve Işık Ordusu Subayım."

"Ne diyor bu?" diye sordu Esther, Sloane'a bakarak. Sonra kadına döndü. "Sen ne diyorsun, hanımefendi?"

Kadının arkasındaki modern şehir ışıkları manzarasında ku-lağa tuhaf gelen eski sözlerdi ama Sloane anlamıştı. "Adı Aelia ve diğerlerinin başında," diye çevirdi.

"Başka bir boyut mu?" diyordu Matt. "Bu nasıl olabilir?"

"İnsanlarınız başka boyutların farkında değil mi?" diye sordu Aelia kaşlarını kaldırarak. Kıyafetinin kaskatı kumaşı omuzlarını sarıyordu, daracık pantolonu ayak bileklerinde iyice daralıyordu, gömleğinin kısa yakası dikti. Sloane'a hem tanıdık hem de yabancı gelen bir tarzdı. Göğüsteki altın broş gri ve yeşil kıyafetlerin üzerinde daha da göze batıyordu. Dahası kadının elinde mekanik, mücevherli bir eldiven şeklinde bir cihaz vardı.

"Sadece soyut bağlamda," dedi Matt.

Aelia dudaklarını bastırarak yine sarışın adama baktı. "O zaman büyük bir şok yaşıyor olmalısınız," dedi.

Sloane homurdandı.

"Sorularınız olduğunu biliyorum," diye ekledi. Sloane'a bakıp gözlerini kıstı. "Hepsinin yanıtlanacağına söz veriyorum. Ama bunu yapabilmem için bizimle bir yere gelecek kadar bize güvenmelisiniz."

Matt iki eliyle kabanının eteğini sıkıyordu. Yağmurdan kur-

tulur kurtulmaz şemsiyesini silkeliyormuş gibi rahat bir havası vardı. "Peki," dedi.

"Olmaz!" Sloane ona ateş saçan gözlerle baktı. Pantolonu yine kalçalarından kaymaya başlamıştı. "Öylece... bir yere gide-meyiz. Burada ne olduğunu öğrenmeden olmaz."

Matt'ın dudakları gerildi. Karanlık'ın peşine düştükleri bir-kaç yıl boyunca gülümsemesi bundan ibaret olmuştu. Ama sonrasında dudakları daha az gerilir olmuş, muhtemelen artık sadece kendi hayatından sorumlu olduğu için gülümsemesi yu-muşayıp rahatlamıştı.

Bu gülümseme Aelia'yı denediğini ve Sloane'un buna engel olduğunu anlatıyordu.

Size kendi gücünüzü gösterme fırsatı verdikleri sürece güçlerini göstermelerine izin verin, dedi Bert'in sesi anıların arasında. Küçük ekiplerinde herkesin kendine has bir yeri vardı. Artık ni-şanlandıkları için biraz tuhafına gitse de o zamanlar Matt lider-leriydi. Kararları o verirdi. Onun kararlarına güvenmeleri gere-kiyordu, yoksa sistem dağılırdı.

"Anlatmak istiyorum," dedi Aelia. "Ama bazen kendi gözü-nüzle görmek, açıklama dinlemekten daha iyidir."

Sloane'un yanına gelip duran Esther, tıpkı onun kadar yor-gun görünüyordu. Ama Sloane'la göz göze gelince dudaklarını büzüp başını salladı.

"Peki o zaman," dedi Sloane. "Görelim bakalım."

Sloane'un dünyasında Nehir Tiyatrosu olan geniş basamakları tırmanırken Sloane kadının gölgesinde kaldı. Kendi dünyaların-da cilalı taştan yapılmış minimalist bir merdivendi burası. Şimdi bulundukları boyuttaysa mekân basamaklı bir teras gibi düzen-lenmişti, her düzlüğe dikilmiş ağaçlar, şehrin ortasında sık bir orman görüntüsü veriyordu. Aelia ağaçların arasından dolanır-ken Sloane, Matt ve Esther caddeye kadar onu takip etti.

Diğer gözlemciler arkadan geliyordu. Sessizlikleri Sloane için sinir bozucuydu, arkadan gelmeleri ensesindeki tüylerin kabarmasına neden oluyordu. Sanki birileri onu güdüyormuş gibi hissediyordu.

Ortamın *yanlışlığıyla* yüzleşmemek için başını yerden kaldırmaya çekiniyordu. Ama en azından ilerideki virajı alırken sarsılan arabalarıyla Wacker Yolu hatırladığı gibiydi ve İsa'nın On Yedinci Kilisesi, yere konmuş bir uzay aracını andıran Scientist hâlâ orada, Wacker'ın ikiye ayrıldığı noktadaydı. Kaldırımlarda kimsecikler yoktu. Arkasındaki grup birden yayılana kadar da nedenini anlamadı. İçlerinden biri elini kaldırıp insani olamayacak tizlikte titrek bir ses çıkarınca önünde yanardöner bir duvar belirip Sloane'un durduğu yerden elli metre ötedeki yolda bir bariyer oluşturdu.

Aelia boğazını temizledi. Krom jantları olan şarap renkli kutu gibi limuzinin yanında duruyordu. Geniş arka kapıyı açıp içeri girmek için orta paneli sola kaydırды. Sarışın adam kenarda bekliyordu. Elini kaldırmasıyla manşeti açılınca Sloane bileğindeki cihazı daha yakından inceleme fırsatı buldu. Kadıunkinden daha basitti ama en az onun kadar güzeldi. Eldiven gibi görünse de hareketli eklem yerleriyle bakırdan yapılmıştı. Her levhasına sarmaşık yapraklarını andıran organik desenler işlenmişti. Eski ve kaba bir zırh eldiveninden ziyade sanki sadece onun eli için yapılmış gibi eline oturuyordu.

"İsterseniz sizi kurutabilirim," dedi adam.

Sloane yan gözle Esther'e baktı.

"Gelir gelmez zarar vermek için sizi buraya getirmedik," diye ekledi sarışın adam. "Adım Nero. İlk kim gitmek ister?"

Sularına gitme konusunda başından beri ısrarcı olsa da, Matt gönüllü olmadan önce birkaç saniye tereddüt etti. Nero'nun önüne geçip kıpırdanarak "Ne yapıyorum?" diye sordu.

"Lütfen kımıldama," dedi Nero. Elini kaldırıp parmaklarını açtı ve avucunu Matt'in yüzüne çevirdi. Sonra kalın bir tonda humlamaya başladı ve Matt'in gömleği belli belirsiz, sanki hafif bir rüzgâr değmiş gibi kıpırdadı.

Nero tekrar humladığında Matt'in başındaki su damlaları havalandı. Matt damlalara şaşkınlıkla bakakalmıştı. Sloane zaman dondu da su zerrecikleri o yüzden mi havada kaldı diye anlamak için etrafına bakındı. Zamanın durması günün en tuhaf olayı olmazdı.

Nero, elini Matt'in omuzlarında, karnında ve kasıklarında dolaştırırken aynı sesle bir kez daha humladı. Kabandan ve gömlektten çıkan sular havada öylece asılı kalıyordu.

İşi bittiğinde farklı bir nota eşliğinde eliyle havada bir daire çizdi. Ardından havada asılı duran bütün su damlaları ona doğru ilerleyip sudan bir küre oluşturdu. Nero bu küreyi eliyle yönlendirerek caddenin üzerinden geçirdi, sonra da bileğinin bir hareketiyle bir su oluğuna bıraktı. Küre yere değer değmez yine şekilsiz sıvıya dönüşmüştü.

Sloane daha önce büyü yapıldığını görmüştü. İnsanları her yerinden yakaladığı gibi paramparça eden kasırga gibi bir enerji, Albie'nin ellerinden fırlayan alevler, hatta Matt'in Altın Dal'ından fışkıran o tuhaf ışık... Ama büyü'nün böylesi mükemmel bir kesinlik ve zarafetle yönlendirilebildiğine ilk kez tanık oluyordu.

Matt'in üstü başı kupkuruydu. Nero, Esther'le Sloane'a baktı. "Sıradaki?"

Matt, Esther ve Sloane, limuzinin arka koltuğuna sığılmıştı. Sloane başparmağı ve işaretparmağıyla bordo perdeyi aralayarak pencereden dışarı baktı. Yukarı Wacker'dan Lake Shore Yolu'na doğru ilerliyorlardı. Ay ışığı göl sularında titreşiyordu. Sivri binalarla dolu gökyüzü manzarası neredeyse yabancı sayılırdı ama Sloane bazı önemli binaları tanımıştı. Aon Center'ın beyaz dikey çizgileri, Crain Communications binasının diyagonal kesilmiş havucu andıran eğimli camı, Field Müzesi'nin İyon sütunları...

"Bunlar ne?" diye sordu Matt, Nero'yla Aelia'nın bileklerindeki cihazları işaret ederek. Aelia elini dizine dayamıştı, o yüz-

den Sloane bileği saran kalın manşetin detaylarını daha iyi seçebiliyordu. Bileklikten çıkan incecik zincirler parmak uçlarındaki yüksüğü andıran uçlara bağlanıyordu. Zincirlere kırmızı boncuk dizilmişti, manşetin tam ortasına kırmızı bir taş yerleştirilmişti.

Aelia elini kaldırdı. "Bunlara sifon deniyor. Büyü enerjisini aktarıyorlar."

"Büyü," diye tekrarladı Matt. "Ama teknolojik görünüyorlar."

"Aslında daha çok mücevhere benziyorlar," diye araya girdi Esther.

"Üçü de doğru," derken Aelia şaşkındı. "Büyü, teknoloji ve mücevher. Bunlar geldiğiniz boyutta tuhaf mı karşılanıyor?"

"Bizim teknolojimiz büyü kullanmıyor," dedi Matt. "Büyüyü kullanan birkaç kişiyiz ama nasıl yönlendireceğimizi anlamamanın daha çok başındayız."

Ve büyü Albie'yi öldürdü, diye düşündü Sloane kederle.

Aelia, kaşını kaldırarak gözlerini kendisine çevirince Nero başını eğdi.

"İlginç," dedi Aelia. "Bizde iki elementin entegrasyonu kumsuz değil. Bazıları büyü kaynaklarının sınırlı olma ihtimaline karşı büyü olmadan teknolojide ilerleme kaydetmemiz gerektiğinde ısrarcı. Hatta büyüü şeytan işi olarak görenler bile var. Ama bu, teknoloji ve büyüün ortak zaferi olan bir sifon." Elini çevirip yumruk yaptı, sonra parmaklarını açtı. Ardından ılık çaldığında avucunda kıvılcımlar oynadı.

"Aslen 1980 yılında Xiamen'de Çinli Liu Huiyin tarafından icat edildi," diye araya girdi Nero. "Genetrix'te 1969 yılına kadar büyü pek yaygın değildi."

Sloane, kadının eline baktı. Sönen kıvılcımların yerinde hayali izleri kalmıştı.

"1969'da ne oldu?" diye sordu Matt.

"Tenebris Olayı," dedi Nero.

"Tarih dersi için daha sonra bolca zamanımız olacağından eminim," dedi Aelia.

“Gezegeninizin adı Genetrix mi?” diye sordu Esther. Yumruk yaptığı ellerini dizlerine dayamıştı; parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Sloane yine pencereden dışarı baktı. Mimari konusunda bazı yapıların genel kategorilere girmediğini bilecek kadar bilgi sahibiydi. Ezbere bildiği sıradan modern yapılar artık yoktu. Yerlerine rengârenk parlayan tuhaf şekiller gelmişti. Ne var ki şekilleri algılamasına fırsat kalmadan limuzin önlerinden geçip gidiyordu. Lake Shore Yolu’ndan çıkıp Güney Loop’a döndüler.

“Büyü yayıldıkça mekânlar için iki isim kullanmaya başladık. Biri gündelik, diğeri bu yerlerin büyüğü özelliklerine atıfta bulunan isimler,” diye açıkladı Aelia. “Hem Dünya hem de Genetrix ismini kullanıyoruz. Tıpkı bu şehir için hem Chicago hem de *ikinci* anlamına gelen Cordus isimlerini kullandığımız gibi.”

“Evet... İkinci Şehir,” dedi Matt. “Yangından sonra tekrar inşa edildi.”

“Galiba rüyadayım,” diye mırıldandı Esther, Sloane’a sokularak. “Dren videosunu ilk gördüğüm zamanki gibi.”

Sloane başını salladı. Bildiği sarı McDonald’s logosunun yanından geçtiler.

“Buraya... gelirken Ines’le el ele değil miydin?” diye sordu arkadaşına.

Esther başını iki yana salladı. “Bırakmam gerekti. Bizimle suda olduğunu hatırlamıyorum.”

“O zaman muhtemelen Dünya’dadır,” dedi Sloane. “Belki iletişim kurmanın bir yolu vardır.”

Trafik ışıklarında durduklarında Sloane yanlarındaki arabanın içine baktı. Direksiyondaki kadının sifonu sağ bileğindeydi. Radyonun düğmesini çevirirken ön panelden yayılan ışık turuncu renkliydi. Panel dijital değil, analogdu. Havalandırma ızgaralarının arasındaki saatin kolları 10 ve 12’yi gösteriyordu. Demek 22:00’ydi.

“O şeyle neler yapabiliyorsun?” diye sordu Esther, Nero’ya. Şakağında hâlâ rimel izleri vardı.

"Sifonlar vücudun birçok yerine takılabilir ve takıldıkları yer ne yaptıklarını etkiler," dedi Nero. "Bunun gibi bilek sifonları pratik amaçlar için tasarlanmıştır... Elektrik, su, hava..."

"Ateş?" diye sordu Sloane.

Nero başıyla onayladı.

"O zaman aynı zamanda bir silah."

"Zorlarsan her şey bir silah olabilir."

"Sadece esir alınıp alınmadığımızı anlamaya çalışıyorum," dedi Sloane. Sert konuşması karşısında Matt'in atlayıp onu azarlamamasına şaşırmıştı. Genç adam sessizliğini koruyordu. Belki o da aynı şeyi öğrenme derdindeydi.

Nero'nun dudaklarında nazik bir gülümseme dolaştı. Sloane, *nazik* kelimesinin tam ona uygun olduğunu düşündü. İpek gibi kibar sesi, karşısındakini ikna etme çabasından uzaktı. Adımlarından en küçük el hareketlerine kadar hareketleri, her birini düşünerek seçiyormuş gibi özenliydi. Elini çevirip sifon eldivenin altındaki bir tokayı çözdüğünde metal plakalar arasında bir ışık titreşti. Sonunda eldiveni çıkarıp limuzinde ortalarına bıraktı ve avuçlarını gösterdi.

"Sizi tehdit etmek gibi bir niyetimiz yok," dedi.

"Biz derken?" dedi Matt. "İkiniz mi?"

"Sizi çağıran grup, özel bir Cordus konseyi," dedi Aelia. "Size daha sonra detaylı anlatacağım özel bir sorunla ilgili toplanmış-tık. Konseyin başkanı olmakla birlikte şehir yönetiminin seçilmiş yöneticisiyim. Daha önce de belirttiğim üzere Yargıç'ım."

Sloane kaşlarını çatarak yerdeki cihaza baktı. Büyünün yakıcı çekimini ve o karıncalanmayı burada hissetmiyordu. Bir şey olması beklentisiyle elini sifona doğru uzattı ama bir şey olmadı. Belki hissedememesinin nedeni, büyü'nün bu dünyada her yere yayılmış olmasıydı. Belki iki dakika sonra parazit sesinin duyulmaz olması gibiydi. Parmak uçlarıyla dokunduğunda temasla birlikte tenindeki sıcaklığı hissetti ama bunun dışında tamamen donuktu.

"Niyet gerektiriyor," dedi Nero.

Sloane da bundan korkuyordu.

Araba durunca Aelia kapıyı açıp takip etmeleri için diğerlerine işaret etti.

Sokağın bu tarafında zarif siyah direkleri olan eski tarz gaz lambaları vardı. Camları alevlerden hafifçe kararmıştı. Diğer taraf tamamen molozdu. Büyük beton parçaları tam ortalarından çatlamış kırılganların üstüne yığılmıştı. Her yerden eğri bükür demirler fışkırıyor, kırık camlar ay ışığında parlıyordu.

Sloane, Esther'in arkasında yürüdüğünü duyabiliyordu. Derken kupkuru, soğuk elini hissetti. Sloane, arkadaşının elini sımsıkı tuttu ve iki genç kadın omuz omuza durup enkaza baktı. Binalar ay ışığında görülebildikleri noktaya kadar domino taşları gibi birbirinin üstüne devrilmişti. Cadde katliam ve yıkımdan ibaretti... Bir sincabın sarı-beyaz sırtı, bir kadının taşın altından görünen çiçek desenli bluzu, bir sıçanın çektiği oyuncak ayı.

"Dren," dedi Esther.

Sloane zamanda geriye gitmiş de etrafını Karanlık müritleleriyle büyü kâşiflerinin sardığı Kubbe'nin inşa edileceği yerin kıyısında duruyormuş gibi hissetti. Dren parmak izi gibiydi, tanık olduğu bütün büyü formlarından farklıydı. Ve bu parmak izini sadece bir kişi bırakabilirdi.

Burası bir Dren bölgesiyse, Karanlık kesinlikle buraya uğramış demektir.

Nero, yayaları uzak tutma amacıyla Sloane'un Wacker Yolu'nda gördüğüne benzer bariyerleri kurmak üzere uzaklaştı ama Aelia yanlarında kaldı. "Sizin dünyanızda..." dedi parmaklarını açarak. Sifonlu eli metal bir pençeyi andırıyordu. "Kötücül bir güç iş başındaydı. Hani şu yendiğiniz?"

"Karanlık," dedi Matt sessizce. "Evet. Ben, yani biz... hep birlikte onu öldürdük."

"Harika." Gaz lambalarının loş ışığında gülümserken Aelia neredeyse şeytani görünüyordu. Belirgin elmacık kemiklerinin altı kapkara gölgelerden ibaretti. "Bizim burada da bir tür Karanlık var. Biz ona Dirilişçi diyoruz."

“Diyoruz?” dedi Esther. “Şimdiki zaman kipinde?”

“Evet. Bizim Dirilişçi hâlâ hayatta. Hâlâ dehşet saçıyor. Hâlâ bunu yapıyor.”

Aelia eliyle önlerinde uzanan karanlığı gösterdi. Sloane yerle bir olmuş binaların içine girip çıkan karanlık şekilleri seçebiliyordu. Beton, ahşap ve çelik parçalarının daha ileride daha büyük tepeler oluşturduğu bölgede Dren imzası açıkça seçiliyordu. Tam merkezde muhtemelen her şey tozdan ibaretti.

“Bu geçen yıl oldu,” diye devam etti kadın. “Dirilişçi’nin şehir merkezine en yaklaştığı nokta burası. Her yıl güçleniyor, güçlendikçe yaklaşıyorlar.”

“Yaklaşıyorlar’daki lar tekil mi, çoğul mu?” diye sordu Esther.

“Sizin Karanlık yalnız mı çalışıyordu?” Aelia’nın dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Takipçiler var. Hep takipçiler olur. Ama Dirilişçi, adını onlardan alıyor. Onun takipçileri yürüyen ölüler.”

Hemen karşılarında, duvarları devrildiği için iskeleti kalmış bir ev vardı. İzolasyon tabakası rüzgârda pamuk helva gibi uçuşuyordu.

“Sizin gibi bizde de bir Seçilmiş vardı. Atik bir çocuktü, yetenekli bir büyücüydü. Üstelik gençti. Belki fazla gençti.”

“Gençti?” diye sordu Esther.

“Öldü,” derken Aelia’nın sesi çatladı. “Yenik düştü.”

Şaşırtıcı olmamalı, diye düşündü Sloane. Hatta böyle bir sonuç beklenmeliydi. Arkadaşlarıyla zafer kazandıkları bir evren varsa, elbette kaybettikleri başka bir evren de olacaktı. Hatta öldükleri bir evren. Belki hiç var olmadıkları bir evren.

“Ama o Seçilmiş,” diye üsteledi Esther. “Ölemez. Doğru Seçilmiş olduğundan emin misiniz?”

“Eminiz,” dedi Aelia sertçe. “Kehanet oldukça açıktı. Ve kehanetin büyü imzasıyla sizi buraya çağırdık.”

“Büyü imzası mı?” dedi Matt’le Esther aynı anda.

“Bizi niye çağırdınız?” diye ekledi Esther.

Matt geriledi. Sloane, Matt'in cevabını asıl istediği sorunun Esther'inki olduğunu düşündü.

"Çok açık değil mi?" dedi Sloane acıyla. Sesi titriyordu. "Kendi Karanlık tehdidini onlar adına yenmemizi istiyor."

"Benim Karanlık tehdidim değil," diye terslendi Aelia. "Durum acil olmasaydı böylesi bir yola hiç girmeyeceğimden emin olabilirsin. Daha çok insanın ölmesine izin veremem. Dünyamızın harabeye dönüşmesine izin veremem."

"Ha, tamam, durum acilse başka boyutlardan insan kaçırmamanın bir sakıncası yok demek," dedi Sloane. Öfkesi boğazında yükseliyordu.

"Ben de tutmuş acil durum seviyesinin yeterince yüksek olmadığını düşünüyordum," diye suratını ekşitti Esther.

"Yüksek olduğundan emin olabilirsin!" dedi Aelia. Sesi tizleşmenin eşiğindeydi.

"İğneleme konusunda pek deneyimli değil galiba," dedi Esther, Sloane'a bakarak.

"O zaman bizi çok sevecek," diye karşılık verdi Sloane.

"Anlamanız gerekiyor," dedi Matt, duyulmak için sesini biraz yükselterek. "Biz bütün bunları zaten yaşadık ve tekrar yaşamaya hiç meraklı değiliz. Özellikle de yabancısı olduğumuz bir yerde."

"Korkarım mesele o kadar basit değil," dedi Nero birkaç metre öteden. Caddenin ortasında durmuş, metal sifon eldivenin sarmaladığı parmaklarını birbirine kenetlemişti. "Dünyalarımızın kaderleri artık sanıldığı kadar birbirinden ayrı değil."

"Ah," dedi Matt. "Nasıl?"

"Dünyalarımız birbiriyle bağlantılı," diye açıkladı Nero. "Aradaki bağı görebiliyoruz. Büyünün kullanımı dünyalarımızın dengesini bozdu. Dirilişçi bu dengesizlik üzerinden dünyalarımızı yıkıyor."

Sloane gözlerini kıstı. "Nasıl?"

"Bilmiyoruz. Hiçbir şeyden emin değiliz. Tek bildiğimiz

bu..." Aelia önlerindeki moloz yığınınu işaret etti. "Bunu yapamaması gerekiyordu. O gelene kadar kimse bunu yapamazdı."

Sloane, İğne'ye ilk dokunduğu ânu, o dokunuşun onu nasıl bomboş bir mideye, arzudan ibaret bir kara deliğe dönüştürdüğünü hatırladı. Her şeyi... her şeyi içine almış, delice bir pervasızlıkla suları kaynatmış, kemikleri toza dönüştürmüştü. Başını sudan çıkardığında her yanını boyayan kan sayesinde âdeta güçle kükremişti.

"Hayır," derken sesi çatladı. "Hayır, olamaz. Bu olamaz."

"Sloane," dedi Matt yumuşak bir sesle.

"Onu öldürdük," diye devam etti Sloane. "Onu suda gördüm. Öldüğünü gördüm."

"Öteki dünyada," dedi Matt. "Anlaşılan her dünyada ölmemiş."

"Eh, orası benim dünyamdı! Üstüme düşeni yaptım, Karanlık'la savaştım. Görevim tamamlandı!" Ağlıyordu. Ağlamaktan nefret ederdi. "Siz isterseniz kalıp yardım edin ama ben bunu bir kez daha yaşayamam. İlk seferi yeterince zordu."

Matt elini onun sol omzuna koydu. Sonra diğer omzunu tutup kendine çevirdi. Bir yatıştırıcıya ihtiyacı vardı. İlgili bir anneye ihtiyacı vardı. Evde olmaya ihtiyacı vardı.

"Yapamam," dedi tekrar Sloane. Bu sefer sadece Matt'le konuşuyordu.

"Biliyorum," dedi Matt başını sallayarak. "Ben de yapamam, Sloane. Ama sanırım yapmamız gerekecek."

Sloane onun omzunun üstünden Aelia'ya baktı. Ağzından hiçbir şey dökülmeden sordu soracağını.

"İki evren arasında bir şey göndermek ya da başka bir evrenden bir şey çağırmak çok zorlu bir iş," dedi kadın. "Bunu sadece bir kez daha, onu da sizi eve göndermek için yapabiliriz. Ki içinde bulunduğumuz acil durum da, bunu ancak yardımınızı aldıktan sonra yapmamızı zorunlu kılıyor."

"Yani bizi kaçırdınız," dedi Esther. "Ve biz yardım edene kadar esir tutacaksınız."

Aelia cevap vermeden başını eğmekle yetindi.

“Sadece durum tespiti yapmak istedim,” diye ekledi sonunda. Sesinde acı bir gerginlik vardı.

Sloane, Matt’in omzunun üstünden neşeli ışıklarıyla parlayan binaların ön tarafındaki upuzun karanlık şeridine baktı. Bütün bir semt yerle bir edilmişti. Aelia, onları buraya sempati kazanmak için getirmişti. Sloane bundan emindi. Baş ettikleri yıkımın somut bir örneğini göstermekten daha iyisi yoktu. *Burası göreceğiniz dehşetin sadece başlangıcı*, diyordu manzara.

Seçim çok basit, tatlım, diye fısıldamıştı Karanlık.

Sloane’un midesi ağzına geldi.

“Zamana ihtiyacınız olduğuna eminim,” dedi Aelia. “Kalaçağınız odaları hazırladık. Yarın tekrar konuşabiliriz. Şimdi dinlenin.”

Esther, Sloane’un elini tutup hafifçe sıktı. Sıcak ve tanıdık bir duyguydu. Kurtulamayacaklarını düşündükleri anlarda omuz omuza savaşmışlardı. Sloane, sırt sırta verip farklı ufuklara karşı nöbet tuttukları günleri hatırladı.

Arkadaşının sıcaklığıyla kendini toparladı. Bunu nasıl yapacağını, karanlıkta düşmanı nasıl bulacağını, tavşan uykularını, bilye kavanozuyla bubi tuzağı kurmayı, kıyametin göbeğine geri dönüşü olmayan adımlarla nasıl yürüneceğini biliyordu.

Bu bir danstı ve Sloane o dansın adımlarını asla unutmaya-caktı.

ALINTI

Yaşam ve Ölüm: Dirilişçi ve Ordusu Üzerine

Yazan: Garret Rogers

"İmkânsızın Olasılığı: Chicago Üniversitesi Büyü Teorisi Profesörü Marwa Daud" röportajından

DAUD: Büyü hepimizi imkânsız sandıklarımızın mümkün olduğu gerçeğiyle yüz yüze getirdi. Ama şimdiye kadar belirli kurallara uydu. Örneğin; biri büyüyle havada kuş gibi uçamaz ya da hiçlikten yemek yapamaz. Dirilişçi'nin ortaya çıkışına kadar ölüleri diriltmenin de bu sınırların dışında kaldığını düşünüyorduk. Ama Dirilişçi'nin ordusu, sizin de bildiğiniz üzere ceset gibi görünen kişilerden oluşuyor. Oysa yürüyor, konuşuyor, hatta bazı durumlarda büyü kullanıyorlar. Bu nasıl olabilir? Dünyanın en yetenekli büyücülerini bile ev kedisinden daha büyük bir şeyi diriltmeyi başaramamışken bu terörist nasıl böyle bir ordu kurabiliyor? Bu adam –Dirilişçi'nin bir erkek olduğunu varsayarsak– hepimizden daha mı güçlü?

ROGERS: Ev kedisi... Beş yıl önce Almanya'da Franz Becker'in başına gelenlerden mi bahsediyorsunuz?

DAUD: Evet, Becker. Parlak bir bilim insanıydı. Kısa süre önce ölen kedisini tekrar diriltmeyi başarmıştı; aynı kedinin kendisini kısa süre sonra öldürmesi ne acı. Başkaları da ölüleri diriltmeyi denediler ve Becker anlatmak istediğime iyi bir örnek. Büyü henüz çok yeni, o yüzden kimsenin Dirilişçi'nin izinde yürümeyeceğini iddia edemem ama oraya daha çok var gibi görünüyor. Yani bu arada yarattığı ordudan bir şeyler öğrenmemiz mümkün. Dahası teorik seviyede ordusunun son derece önemli olduğunu düşünüyorum. Anormallikler ve aykırılıklar her zaman ilgimi çekmiştir çünkü bu tür olgular teorik anlayışımızı geliştiriyor, pratik mümkün olanı ortaya koyuyor. Ölüye bir tür hayat verme olasılığı bile bize büyü'nün doğasına, kökenine

ve hatta belki nasıl kullanılacağına dair önemli bir şey söylüyor. Dirilişçi şimdilik bu yeteneği kullanabilen tek kişi... Ama neden? Özel bir büyü kaynağına ya da kanalına erişimi mi var? Gelişmiş yeteneği doğuştan mı, dürtüsel mi, yoksa öğrenilmiş bir yetenek mi? Bu cevaplar, öğrenildiğinde, bize büyüye dair en temel bilgileri verecek.

ROGERS: Mesela?

DAUD: Büyü yeteneği *doğuştansa*, o zaman gücün miras kaldığı bir dünyada yaşıyoruz demektir. Bu yüzden büyü kullanımının genetik olup olmadığını sormaya başlayabiliriz. Öyleyse bazı soyağaçlarında daha mı güçlü? Bu üstün soy düşüncesi insanlığı daha önce defalarca karanlığa sürükledi. Ama Dirilişçi yeteneğini *öğrendiyse*, o zaman büyüün herkesin faydalanabileceği bir kaynak olduğunu varsayabiliriz ki bu durumda da sınırlı bir kaynak mı yoksa kendini yenileyebilen bir şey mi olduğunu öğrenmemiz gerekir. Kaynak sınırlıysa büyü kullanımını önem ya da etki derecesine göre özel insanların kullanımına açmaya başlayabiliriz. Bu sayede toplumumuzdaki mevcut güç yapısı sağlamlaşır. Zenginlik ve güç daha çok büyü yapacağı için, zenginlikleri ve ünleri artar. Ama büyüün kaynağı sınırsızsa, o zaman kullanımda hiçbir sınır olmayacaktır. Günlük eski tarz işlerimizi yapmayı bıraktığımızda insanlık deyim yerindeyse kökten değişecektir...

ROGERS: Yani cevap ne olursa olsun olumlu bir sonuç alınacağını düşünmüyorsunuz, öyle mi?

DAUD: Sanırım hiç bu açıdan düşünmemiştim. Ama hayır... İnsanlık hangi güce erişirse erişsin, sanırım sonu hiç iyi olmayacaktır. Sonuçta hepimiz hayvanız. Evcil kedilerinizin de size hiçbir zarar vermeyecek pofuduk yaratıklar olduğunu düşünerek kendinizi kandırmayın. Doğa kana susamıştır ve bir bütün olarak güçlülere sever.

“**B**ELEDİYE BİNASINI GEÇTİK,” dedi Sloane, Esther’e. Araba yine kaldırıma yanaşmıştı. “Burası Thompson Center olmalı.”

“Şu bildiğimiz kavisli büyük cam bina mı?” Esther karşılarındaki taş cepheyi işaret etti. “Hiç benzemiyor.”

“Mimari fark olabilir ama yer doğru.” Sloane kaşlarını çatı. “Yani öyle denebilir.”

Geniş ve karanlık bir lobiden asansörlere yürüdüler. O kadar karanlıktı ki Sloane yüksek tavanın nerede bittiğini göremiyordu.

Nero düğmeye basmadan önce asansör kapısının önündeki süslü bronz parmaklıkları çekti. Sonra yukarı çıkarlarken, “Bu bina Geçmişçi bir okul,” dedi. “Yani çoğunlukla büyü müdahalesi olmadan inşa edildi ama kesinlik iddiası taşımadan birçok dönemin stili kullanıldı.”

“Büyü müdahalesi olmadan,” diye tekrarladı Matt. “Bu... nedir bir durum mu? Yani bir şeyleri büyü olmadan inşa etmek?”

Nero omuz silkti. “Chicago’da öyle. Mimari büyüden fazlasıyla etkilenen bir alan ve insanlar bu mimariye bayılıyor.”

Cameron da severdi, diye geçirdi içinden Sloane.

Asansör yedinci katta durunca Nero onları taş bir kubbeye bakan bir balkona çıkardı. “Davet Salonu,” diye takdim etti, san-

ki anlamını herkes biliyormuş gibi. Sonra binanın arka tarafına geçip spiral, ferforje bir merdivenden iki kat yukarı çıktılar ve sonunda ahşap bir duvarla karşılaştılar.

Nero sifonlu elini bastırıp geri çekti. Ahşabın üstünde parlak beyaz bir el izi kaldı. İz saniyeler içinde soldu ve cilalı ahşap duvar tam ortasından ikiye ayrılıp iki yanında kapıların dizili olduğu uzun bir koridora açıldı.

“Bu odaları Cordus Merkezi’nin önemli misafirleri için ara sıra kullanırız,” dedi Aelia, kapılardan birini işaret ederek. Işık çaldığında kapı açılıp sertçe duvara çarptı. “Hepsi umut vadeden tasarımcıların işlerini sergileme amacını taşıyor, o yüzden birazcık... tuhaflar.”

Nero sifonunun belli belirsiz bir hareketiyle diğer kapıları da açtı.

“Cordus Merkezi,” diye tekrarladı Matt. “Şu anda Cordus Merkezi’nde miyiz?”

Sloane, koridorda birbirinden farklı tarzları olan odaların yanından geçerken içeri hızlıca göz atıyordu. Biri son derece basit ve süsten uzaktı, diğeri vitray camlarıyla âdeta gotik bir katedralin minyatürü gibiydi, başka bir oda ahşap işlemelerle kaplıydı.

“Evet,” dedi Aelia. “Burası öncelikli olarak akademik bir enstitü. Yani Cordus İleri Düzey Büyü Geliştirme ve Eğitim Merkezi.”

“Deve,” dedi Nero.

“Deve mi?” Sloane kaşlarını kaldırdı.

“Aslında C-A-M-I-L*,” diye karşılık verdi Nero. “Ama öğrenciler kısaltmanın *Camel* kelimesine benzerliğinden dolayı *Deve* demeyi tercih ediyor.” Aelia’nın ona baktığını görünce omuzlarını düşürdü.

“Yarın daha detaylı konuşmalar için yine toplanacağız,” dedi kadın. “Lütfen dinlenmeye çalışın. Nero?” Başını yana yatırdı. “Konuşabilir miyiz?”

---

* *Cordus Center for Advanced Magical Innovation and Learning.*

Nero hepsini başıyla selamladıktan sonra koridorda Aelia'nın peşinden asansörün yolunu tuttu. Sloane da peşlerine düşmek, konuşmalarını dinlemek isteği duydu ama koridor hiç kıvrılıp bükülmeden dümdüz ilerlediğinden onları dinleyebileceği gizli saklı hiçbir köşe yoktu, o yüzden olduğu yerde kaldı.

"Kilise benim," dedi Esther hemen.

"Al senin olsun," diyen Matt, yan gözle Sloane'a baktı.

Tabii ki onunla aynı odayı paylaşmayacaktı. Dönüp ahşap odaya yürüdü.

Sloane'a kalan tek oda bembeyazdı: beyaz duvarlar, beyaz çarşaf, beyaza boyanmış ahşap yer döşemesi. Parmaklarını duvarlardaki izlerin üzerinde dolaştırdıkça çekmeceler, küçük dolaplar ve hatta gizli bir kitaplık buldu. Odada ondan önce her kim kaldıysa birkaç kitap bırakmıştı. *İmkânsız Arzuların Manifestosu: Büyünün Yeni Teorisi, Bölünen Bir Toplum: Büyüyle Bilim Arasındaki Soğuk Savaş ve Boyun Sifonunun Gizemli Büyü Tarihçesi*. Sloane kitaplardan birini eline almış ağırlığını tartıyordu ki biri kapıyı tıklattı.

"Ekip toplantısı," dedi Esther. "Benim odamda."

Sloane kitabı yerine bıraktı ama beyaz paneli kapatmadı. Yan kapıya vardığında Esther sırtını süslü yatak başlığına dayamış yatakta oturuyor, Matt sağlamlığını test ediyormuş gibi vitray camlardan birine parmağıyla vuruyordu. Yüzü, vitraydaki Baki-re Meryem'in renklerine boyanmıştı.

Sloane kemerli payandalardan birine yaslandı.

"Pekâlâ," dedi Matt. Yorgun görünüyordu. "Ne düşünüyorsunuz?"

Bu soru sanki bir işaretmiş gibi Sloane birden Karanlık'la karşılaşırken olduğu kişiye dönüştü. Birden konuşurken buldu kendini.

"Burayla bizim evrenimiz arasındaki örtüşme epey geniş görünüyor," dedi. "Dren bölgesine kadar bir sürü tanıdık bina gördüm. Tahminimce bu dünyayla bizimki arasında görece yakın bir çıkış noktası var."

Esther hiçbir şey anlamamış gibi bakınca Matt açıklamaya girişti. "Kuantum fiziğindeki bir teoriye göre bir olayın nasıl sonuçlanacağına dair sayısız olasılık var ve bu olasılıklardan her biri farklı bir evren yaratıyor. Mesela... bir yol ayrımını düşün. İki tarafı da seçebilirsin. Yani solu seçtiğin bir evren var, bir de sağı seçtiğin bir evren. Slo da Genetrix ile Dünya arasındaki yol ayrımının yakın zamanda açıldığını söylüyor."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Esther.

"Bence öyle," dedi Sloane. "Bir sürü şeyin tanıdık olacağı anlamına geliyor."

"Ama eve nasıl döneceğimizi bilmiyoruz ve her ne kadar siz şu an pek önemsemiyor görünseniz de ben bunun fazlasıyla hayatı bir nokta olduğunu hissediyorum," dedi Esther. "Eve nasıl dönebileceğimizi onlar biliyor. Sonuçta kapana kısıldık."

"Bunu önemsemiyor değilim," dedi Sloane. "Sadece dilimizi konuşan insanlar olduğu ve ne bileyim, üçüncü bir burun delikleri olmadığı, balçık fıçılarında uyumadıkları için falan şanslı olduğumuzu söylüyorum."

Esther homurdandı, sonra bir süre sessizliğe gömüldüler.

"Nehirden üçümüzün çıkmasına şaşırdılar," diye devam etti Sloane. "Sadece bir kişi bekliyorlardı. Paralel Seçilmiş'i."

"Evet, bu arada o unvanı ne kadar da hızlı sahiplendin, Matt," dedi Esther.

Sloane odada ilerleyip pencerelerden birini açtı. Yüzüne çarpan serin havayla ürperdi. Caddenin karşı tarafında önüne bir dizi sütun inşa edilmiş kum taşından bir bina vardı. Belediye olmalıydı. Aşağıdan arabaların geçişini, uzaklarda bir trenin kükremesini işitti. Bildiği, tanıdığı Chicago'nun sesleriydi bunlar.

Arkasını dönüp baktığında Matt omuz silkiyordu. "Sloane'un öfkesi pek işe yaramıyor gibiydi, ben de işbirliğinde karar kıldım."

"Kusura bakma, başka bir boyuta çekildiğimiz için biraz şaşırmış olabilirim," diye terslendi Sloane.

"Şaşırmış mı?" Matt kaşlarını kaldırdı. "Düşmanca kelimesi senin durumunu daha iyi açıklıyor."

“Hey,” derken Esther’in sesi yorgun çıkıyordu. “Bu meseleyi halletmek istiyorsak, birlik olmalıyız,” dedikten sonra dudağını ısırırdı. “Bunu yapabilecek miyiz?” Boş bakışlarını karşısındaki duvara dikmişti. Belki başka bir şeyler görüyordu. “Karanlık’la bir kez daha savaşabilecek miyiz?”

“Daha önce savaştık.” Matt başını vitray camın çerçevesine dayamıştı, o yüzden Meryem Ana yarı kapalı gözleriyle huzur içinde ona bakıyormuş gibi görünüyordu. “Ve pek çok şey öğrendik. Yine savaşabiliriz. Hatta bu sefer daha iyi olabiliriz.”

“Olmaz,” dedi Sloane. “Daha iyi falan olamayız.”

Matt itiraz etmeye yeltendi. “Slo...”

“Hayır! Burada lanet olası bir kâbusun tam ortasında-ken bize moral konuşması yapmanı dinleyecek değilim,” dedi Sloane. “Albie öldü, Ines başka bir evrende ve Karanlık hâlâ hayatta. Üstelik bu dünya, nasıl kullanacağımızı bilmediğimiz büyülerle dolu!”

“Bence nasıl *kullanacağını* gayet iyi biliyorsun,” dedi Matt sakince. “Başka türlü dün akşam Kubbe’yi nasıl patlatmış olabilirsin ki? Boru bombasıyla mı?”

Sloane cevap vermedi. Nasıl patlattığını bilmiyordu.

“Kubbe’ye saldıranın Sloane olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Esther. “Matt...”

“Matt haklı.” Sloane konuşurken gözlerini Matt’e dikti. “Ben yaptım. Koschei İğnesi’ni aldım ve büyü prototipini yok ettim.”

“Kahretsin, Slo,” dedi Esther. “İğne’nin yıllar önce yok olduğunu sanıyordum.”

“Yok olmadı,” dedi Sloane. “Sadece ODA’nın elinde olmasını istemedim.”

“Ama sende bulunmasında bir sakınca görmedin?” dedi Matt. “Çünkü ODA’dan daha güvenilirsin, öyle mi?”

“Evet,” diye karşılık verdi Sloane. “Öyleyim.”

“Muhtemelen insanların ölümüne neden oldun, farkında mısın?” dedi Matt. “Temizlik işçileri, güvenlik görevlileri...”

Sloane elinin üstündeki kabarık yara izine, çarpık dişlerinin

bıraktığı eğri büğrü çizgilere baktı. "Yeni bir şey olmazdı," dedikten sonra başını kaldırdı.

"Ne?" dedi Matt.

"Sence İğne'yi elimden niye dişlerimle çıkardım?" Sloane elinin üstünü bir silah gibi Matt'e doğrulttu. "İğne'yi almak için benimle birlikte Derin Dalış görevine gelen herkes öldü. Hepsini ben öldürdüm." Gerginlikten omuzları kulaklarındaydı. Kendini alacağı tepkiye hazırlıyordu. "İğne'yi elimden çıkarmaları için ODA'ya yalvardım ama yapmadılar," diye ekledi. "Ben de kendi başımın çaresine baktım."

Derin Dalış olayından sonra elinin röntgenini çekmişlerdi. Siyah zeminde bembeyaz parlayan kemiklerinin bazı yerleri griye çalıyordu. Tam ortadaysa İğne sivriliyordu.

Yapışmış, demişti doktor. Sanki bir parçan falan olduğunu düşünüyor.

Sloane hayatı boyunca istediklerini elde edememişti. Ne istediğini soran da olmamıştı zaten. Noel ya da doğum günlerinde oturup hediye listeleri yapmamıştı mesela –imzalanmış gezi izin formları, öğrenci kulüpleri, spor, müzik ya da öğle yemeği harçlığı da olmamıştı– kahretsın, çoğu zaman mutfakta *yemek* bile olmazdı. Özellikle de Cameron, Karanlık'a karşı verilen savaşa katıldıktan sonra. Annesine göre Sloane'un fiziksel gereksinimlerinin ötesinde bir arzusu yoktu. Hatta bazen o fiziksel gereksinimleri talep etmesine bile izin verilmezdi.

Yani İğne'yi çıkarmak gerektiğinde, bu sefer dişleriyle sökmesi gerekse bile istediğini elde etmeye karar vermişti.

"O kendi güvenliğin içindi," dedi Matt. "ODA, İğne'nin nasıl tepki göstereceğini bilmiyordu..."

Sloane güldü. "Lanet olası kehaneti gerçekleştirmek üzere içimizden en az biri hayatta kaldığı sürece ODA'nın bizi bir tarafına taktığı bile yoktu. İğne'yi çıkarmadılar çünkü İğne amaçlarına hizmet ediyordu. Hepsi bu."

Matt'in kaşları, birine acıdığına hep yaptığı üzere birbirine kilitlendi. Sloane onun bu hâlimden nefret ediyordu.

“İşte yine buradayız,” dedi. “Yönetim ve Karanlık arasında yine etten bir duvarız. Peki bu sefer nasıl hayatta kalacağız?”

Kimse cevap vermedi. Esther sürekli gözlerini kaçınıyordu. Sloane bomboş ODA teknesine vuran kanlı dalgaları, kendini yukarı çekip ayağında paletlerle acil durum sinyalinin göndermek için yürürken ağzında duyduğu bakır tadını düşündü.

Cameron kenarda izlerken havuza balıklama daldığında bal-dırlarını yakan suyu düşündü.

Ve nehir suyunun tadını, gözden yitmeden önce Karanlık’ın ay ışığında parlayan yanağını hatırladı.

Sloane kapıyı açtı. Çıkmak üzereydi ki Matt konuştu.

“Bir yolunu buluruz,” diyordu.

“Evet,” dedi Sloane, sonra da çıkıp gitti.

Matt peşinden gelince Sloane hiç şaşırmamıştı.

İlk öpüşmeleri de böyle olmuştu. Karanlık düştükten sonra Matt birkaç kez çıkmayı teklif etmiş, Sloane her seferinde reddetmişti. Sonuçta arkadaşılar. Matt’i hiç öyle görmemişti.

Ama aslında bunlar bahaneydi çünkü artık Matt’i ne zamandır hayal ettiğini bile unutmuştu. İlk karşılaştıklarındaki sivri dirsek ve dizleri hayalinden çoktan silinmiş, yerini Karanlık’ı yenen Matt almıştı. Altın Dal’ın yüzüne yansıyan sıcaklığı, öldürücü darbe için kaslı kolunu gererken kilitlediği çenesi, inip kalkan göğsü...

Matt onun kahramanıydı. Aslında herkesin kahramanıydı ama en çok Sloane’un.

Matt’in kaç kez reddedildiği hâlde vazgeçmemesi canını sık-mıştı. İsrarcılığının aşağılayıcı olduğu konusunda ısrar etmişti. Sanki Sloane kendi zihnini bilmiyormuş davranıyordu. Ama bu konuda haklıydı. Ines’le Albie’nin partilerinden birinde, yumuşacık kanepeye omuz omuza kaykılıp bira bittiği hâlde şişeleri hâlâ parmaklarının arasında sallanırken sabah üçe kadar konuşmuşlardı. Matt yine çıkmayı teklif etmiş, Sloane soruyu duymaz-

dan gelip tuvalete gitmişti. Ve Matt ardından gelip koridorda onu öpmüştü.

"Beni başka türlü düşün," demişti geri çekilirken.

Sloane, o gün Matt'i tuvaletin yanındaki duvara dayayıp dudaklarına yapışmasına neden olan, karnını kasıp kavuran o ateşi unutmuştu çoktan. Artık o yangını hissetmiyordu.

"Zamanı olmadığını biliyorum ama..." diye söze girdi Matt.

"Konuşmamız lazım, biliyorum."

Matt'in üzerinde hâlâ cenaze için giydiği kıyafet vardı. Beyaz gömlek, kravat, siyah bir süveter. Yünlü pantolonunun ütü çizgileri kırışp bozulmuştu. Konuşmaları da uzun bir listenin en sonundaki görev kadar yorucuydu.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum açıkçası," dedi Matt.

Sloane güldü. Kahkahası daha çok bir öksürüğe benziyordu. Matt'in başlamasına bile gerek yoktu. Albie'yle sarhoş oldukları barda Matt'in evlilik teklifiyle dalga geçmiş olması yetmiyormuş gibi Kubbe'yi patlatmış, Dalış hakkında yalan söylemiş, BMK belgelerini talep ettiğini gizlemiş, İğne'yi depolarına saklamıştı. Günler küçük yalan ve aldatmacalarla akıp giderken Sloane her seferinde gerçeğe hiç uymayan hayal dünyasında, başka bir şey hissedip başka şeyler söyleyerek Matt'i kandırmaya devam etmişti. Artık aralarında gerçek tek bir şey bile kalmamıştı ve bu tamamen Sloane'un suçuydu.

Ama yaşanmak üzere olan şeyi düşünmek bile boğazının sıkışmasına neden oluyordu çünkü Matt de onu istemeyenlerden biri olacaktı. Annesiyle babası, Bert, bütün gazeteciler ve Seçilmiş hayran kulübü yetmezmiş gibi... "Biz ikimiz çok yanlışız," dedi. "Beni buna ikna etmene gerek yok."

"Benimle tartışmayacaksın bile, öyle mi?"

"Anlamsız."

"Yani bizim için emek harcamak gibi bir isteğin yok." Matt'in sesi yükseliyordu. "Sırf cesaret edemediğin için öylece... senden ayrılmamı mı bekliyordun?"

Sloane başını iki yana salladı. "Alakası yok. Ben... iyi bir şey bulduğunda sımsıkı yapışman gerektiğini biliyorum. Hepsi bu."

"Bu..." Matt gözlerini hızla kırıştırdı. "Lanet olsun, bu çok bencilce, Sloane."

"Ne?"

"On yıl. Bana yalanlar söyleyip ayrılırken *umurundaymış* gibi yapmaya bile çalışmayan biri yerine beni gerçekten umursayan birine harcayabileceğim tam on yıl."

"*Seni umursuyorum,*" dedi Sloane. "Hıçkırıklara boğulmam seni umursamadığım anlamına gelmez!"

"Umurunda olsaydı, sana evlilik teklif etmemden hemen sonra Albie'yle birlikte başka bir yere kaçıp benimle dalga geçmezdin. Biraz umursasaydın, gecenin bir yarısı beni uykunda öldürmeye çalıştıktan sonra lanet olası bir psikiyatristi arayabilirdin."

"Albie'yleyken seninle dalga geçmedim. Sadece senin beni tanımadığını söyledi. Haklıydı da. Hepsi bu."

"Tanımadığımı mı?"

"Evet!" Sloane ellerini havaya kaldırdı. "Her şeye şaşırmış gibi yapıyorsun! Eh, ben hep neysem o oldum. Sense on yıldır etrafımda dolaşırken kulaklarını tıkadın."

"Yani başka bir deyişle, suçluyum çünkü sana inanıyordum."

"Hayır, senin suçun, beni kendimden daha iyi tanıyormuş gibi yapman!"

Matt'in *inanıyordum* dediğini geç fark etti. Geçmiş zaman kipi kullanmıştı. Matt'in ona duyduğu inancın –ne kadar aptalca olursa olsun– içine ne kadar nüfuz ettiğini o âna kadar fark etmemişti. Bir anda kendini, hayatı ya da geleceği taşıyan çekirdekleri oyulmuş bir elma gibi hissetti. Pırıl pırıl kabuğu ve sulu eti dışında bir hiçti.

Parmağındaki yüzüğü çıkarıp Matt'e verdi. Genç adamın parmakları titremiyordu ama Sloane ona bakamadı. Gözlerine barksa, birbirlerine ne zaman baksalar içlerinin nasıl bir sıcaklıkla dolduğunu hatırlayacaktı. Sloane bir espri yaptığında Matt'in gülümsemesinin gözlerinde çaktırdığı kıvılcımları. Sevdikleri

tehdit altındayken nasıl da yakıcı baktığını. Sloane, onu için pek az şey ifade edecekti artık. Eski bir arkadaş, eski sevgili... Anılara gömülecekti. Hep öyle olmaz mıydı? İşi bittiğinde insanların hayatından öylece silinip gitmişti. "Daha fazlası olamadığım için gerçekten üzgünüm," dedi sessizce.

"Evet." Matt, yüzüğü cebine attı. "Ben de."

Kapıyı ardından kapattı. Sloane yatağın kıyısına oturup yan odada volta atan Esther'in adım seslerini ve aşağıdan geçen arabaların motorlarını dinledi. Bu kadar yüksekte bile *dip* gürültüsü kulağındaydı. Sonunda tekrar harekete geçebildiğinde ayakka-bılarını çıkarmadan sürünürcesine yatağa kıvrıldı. İçindeki boşluk artık katlanılamayacak hâle geldiğinde bütün vücudunu ele geçiren o vahşi hıçkırıkların yaklaştığını hissedebiliyordu. Yastığı iki yanından tutup yüzünü bastırdı. Artık hissedemeyeceği kadar yorgun düştüğünde uyuyakaldı.

ÇOK GİZLİ

KAYIT NOTU

KONU: Proje Delfi, YanProje 3

1. YanProje 3, 4 Nisan 1999 tarihine kadar [REDACTED] Kehanet Doğrulama ve Onaylama alanında mevcut işin devamı için hazırlandı.
2. Bu proje, 16 Şubat 1999 tarihinde yapılan Dünyanın Sonu Kehaneti'yle birlikte (halihazırdakinden farklı kalıtsal zaman algıları olarak tanımlanan) alternatif sensitiflerin öngörülerıyla örtüştüğünü doğrulamak üzere kodu adı Sibyl olan [REDACTED] kaynaklı öngörülerin incelenmesine devam etmeyi de kapsar. Detaylı teklif ektedir. Başlıca araştırmacılar [REDACTED], [REDACTED] ve [REDACTED] devam edecektir.
3. Proje için tahmini bütçe 156.200,00\$'dır. [REDACTED] proje için paravan olacak, belirtilen bütçeyi [REDACTED] için bağış olarak gösterecektir.
4. [REDACTED] ÇOK GİZLİ projeye ilgili bilgilendirildi; hepsi projenin gerçek amacı hakkında bilgi sahibi.

ONAYLAYAN:

[REDACTED]

ÇOK GİZLİ

ÇOK GİZLİ

KAYIT NOTU

KİME: CIA Direktörü

KİMDEN: James Wong, Cordus Konseyi Yargıcı

KONU: Proje Delfi, YanProje 3

Sevgili Direktör,

Bulgularımızın bize gösterdiklerini bilmek, bu raporu kaleme almayı güçleştiriyor. O nedenle hemen başlayayım.

1. Talimatlarınız doğrultusunda, kod adı Sibyl olan [REDACTED] adlı şahsın, 16 Şubat 1999 tarihli Dünyanın Sonu Kehaneti'nden önce ortaya attığı iddia edilen seksen yedi kehanetin tamamını inceledik.
2. Tanıklıklar, telefon kayıtları, günlükler ve çeşitli fiziksel kanıtlar sayesinde seksen yedi kehanetten sekseninin 16 Şubat 1999'dan önce yapıldığını doğrulatabildik. Sonra bahsi geçen kehanetlerin sonuçlarının peşine düştük ve seksen kehanetin yedi gün ile on üç yıl gibi bir zaman zarfı içinde gerçekleştiğini gördük.
3. Cordus Konseyi, gerçekleşen elli kehanetin kesin ve net olduğu fikrinde. Yani bunların, falcılarının yaygın olarak kullandığı farklı tekniklerle ortaya attıkları (fazlasıyla belirsiz oldukları için geniş

bir uygulama alanı bulunan) savlardan olmadığı düşünülüyor. Nüfusun yüzde 30'dan fazlasını ilgilendirmeyen detayları belirledik. Bu detayların en az beşinin ilk kehanette belirtilmiş olması gerekiyor.

4. Bu yüzden Sibyl'in en net kehanetleri olan Dünyanın Sonu Kehaneti araştırmasının doğruluğunu onaylamak ve gerçekleşmek üzere olduğu sonucuna varmak zorundayız. Bu yüzden Cordus Konseyi kehanette geçen Seğilmiş'in bulunmasını acilen önermektedir.

Kötü haberi veren ben olduğum için üzgünüm. Sormak istediğiniz bir şey olursa yardıma hazırım.

Sevgiler,

James Wong

Yargıç, Cordus Konseyi

ÇOK GİZLİ

SLOANE, RÜYASINDA YATAĞININ başında dikilen Karanlık'ın, buz gibi parmağını onun yanağında gezdirdiğini görüyordu. İrkilerek uyandı ve komodinin üstündeki bardağı kaptığı gibi suyu bir dikişte içti.

Karanlık'ın yüzünü görüp de kısa süre sonra ölmemiş çok az insan vardı. Takipçileri bile sadece fantastik romanlardan fırlamış gibi görünen, pelerinli ve maskeli bir adam görmüşlerdi yalnızca. Sloane'un hatıralarında Karanlık'ın asıl irkiltici yanı, belki de bu sebeple, yüzüydü. Teni çok açıktı, gençti, alına döken mat kahverengi saç tutamı ve solgun gözleri vardı. Boş bakan gözleri ve balmumundan yapılmışçasına pürüzsüz görünen teniyle yakışıklı bir adamın iyi korunmuş cesedi gibi görünüyordu.

Sloane bu yüzü görmüş ve hayatta kalmıştı.

Dünyadan yanında getirdiği çantaya uzanıp içindekileri beyaz zemine boşalttı. Şafak henüz söktüğünden, buzlu camlardan içeri süzülen ışığın rengi maviydi. Gözlerini kısarak yığıldığı eşyalara baktı. Birkaç ıslak alışveriş fişi ve sakız kâğıdı, ıslak kibritler, bir çakı ve cüzdanı. Parmaklarıyla çantanın köşelerini yokladı. Bir dolarla derinin arasına sıkışıp kalan son yatıştırıcı hapını buldu.

Hapa bakmak için havaya kaldırdı. Son bir tane kalmıştı. Paralel bir evrende tutsak olduğunu öğrendiği günün ertesinde işlerin daha ne kadar sarpa sarabileceğini düşünerek hemen şimdi içebilirdi hapı. Ya da dehşetten dilinin tutulacağı âna saklardı. önünde çok daha zor günlerin olduğu kesindi.

Derin bir iç çekerek hapı komodinin üzerine koydu ve başını dizlerinin arasına sıkıştırarak nefes almaya çalıştı.

Ayağa kalkacak kadar kendini toparladığında oda biraz daha aydınlanmıştı. Islak kibrit kutusuyla diğer eşyaları olduğu gibi yerde bıraktı. Botları ayaklarına geçirdiği gibi koridora çıktı. Diğerleri hâlâ uyuyordu. Birbirine dolanan saçlarını örmek ve yüzünü yıkayarak ayılmak için banyoya gitti. Diş fırçası vermelerine göre ya bu evrende dişlerini de sifonla temizledikleri için artık diş fırçası kullanılmıyordu ya da sadece vermeyi unutmışlardı. Her halükârda dişleri kaşınıyordu.

Üstüne başına çekidüzen verdikten sonra asansöre gitti ama nasıl çağıracağını bilmiyordu. Önceki akşam Nero asansörü sifonuyla çağırmişti. Büyüyle çalışan asansörler bile bazen bozulabilir diye düşünerek merdivenleri bulmaya girişti.

Merdivenleri, üzerinde insanı endişelendirmekten ziyade boş bir tehditmiş gibi görünen YALNIZCA ACİL DURUMLARDA KULLANINIZ yazılı bir tabelanın bulunduğu bir kapının ardında buldu. Kolu çevirdiğinde de ne alarmlar çalmaya ne de güvenlik görevlilerinin geldiğini haber veren ışıklar yanıp sönmeye başladı zaten.

Merdivenlerin pek kullanılmadığı anlaşıyordu. Basamaklar çeşitli geometrik şekillerdeki siyah ve beyaz fayanslarla döşenmişti, tırbazansa ferforje işlemeliydi. Sloane parmak uçlarıyla demiri okşayarak lobiye inmeye koyuldu. Chicago'da koşuya çıktığındaki sabah soğuşunu ve kumsala vuran dalgaların köpüklerini hatırladı. En azından bu ikisi Genetrix'te de aynı olacaktı.

Altın işlemler, mermer döşemeler ve Frank Lloyd Wright çizgileriyle eşleşen art deco elmaslardan ibaret lobiye vardığında kütüphaneyi gösteren bir yön tabelası gözüne çarptı. Sonsuz

bilgi kaynağı düşüncesi bile içini gıcıkladığından vitray camlardan oluşan dar koridordan ilerledi. Renkli paneller her biri farklı yeşil tonundan oluşan bir yelpaze gibi üst üste biniyor, doğan güneşin ışığı yürürken ayakkabılarını yeşile boyuyordu.

Koridor eski kâğıt kokan uçsuz bucaksız bir salona açılıyordu. Sloane durup bir anlığına gözlerini yumdu ve evinin hemen yakınındaki kütüphanede olduğunu hayal etti.

Hangi boyutta olursa olsun kitaplar hep aynı kokuyordu.

Kütüphane, C şeklindeydi; sanki bütün oda ısınmak için bir şeyin etrafına kıvrılmıştı. Dar alanın iki tarafında da iki kat boyunca yükselen kitaplıklar ve ikinci kata uzanan yürüme yolları yer alıyordu. Ortada masalar vardı. İçerisi hem tavandaki pencerelerden hem de her masanın ortasında ışıldayan rengârenk camlı lambalardan yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Sloane'un dünyasındaki kütüphanelere hiç benzemiyordu. Her şeyden önce hiçbir yerde bilgisayar yoktu.

Kaşlarını çattı. Henüz Genetrix'te hiç bilgisayar görmemişti. Önceki gece arabadan dışarıyı seyrederken gördüğü insanların hiçbiri de başlarını cep telefonlarına gömmüş değildi.

Acaba Genetrix'te internet var mıydı?

Bilgisayar aramak için kütüphanenin iç taraflarına yürüdü. İçerisi boş ve sessizdi. Sloane'un bir yığın kitapla çıkıp gitmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. En azından görebildiği kadarıyla. Nihayetinde Genetrix büyüünün neler yapabildiğini henüz bilmiyordu.

"Yardım edebilir miyim?"

Nero'nun sesini tanıyan Sloane irkildi. Adam özür dilercesine ellerini havaya kaldırarak sol taraftan çıka geldi.

"Özür dilerim," dedi gülümseyerek. Yuva ~~gök~~ gözlük takmıştı, önceki akşam omzuna sımsıkı sardığı cübbe, bu kez bir pelerin gibi gevşekti. "Seni irkiltmeden nasıl ortaya çıkacağımı bilemedim."

Sloane yatarken sutyenini çıkarmadığına sevindi. "Beni takip mi ettin?" diye sordu.

Nero bir kaşını kaldırdı. "Sayılmaz," dedi. "Bu binada, yanında sana eşlik eden biri olmadan dolaşırken karşına çıkabilecek pek çok tehlikeli yer var. Ben bile her gün atölyemde en az yarım düzine tehlikeli deney yapıyorum. Ama daha korkuncu, sabah sabah henüz üçüncü kahvesini içmemiş Aelia'yla karşılaşmak olur."

"Eh, o zaman iyi ki bana rastladın," dedi Sloane ruhsuz bir ifadeyle.

"Rastladığımı söylenemez," dedi Nero. "Aranızdan biri ortaklıkta dolaşmaya çıkarsa, haberim olmasını sağladım."

"Amacın kaçırıldığımızı hissettirmemekse, bu bilgiyi benimle paylaşmasan da olurdu."

"Öylece karşılaşmış gibi davranmamın daha çok şüphe çekeceğini düşündüm."

"Şüphelenirdim." Sloane hafifçe sırttı. "Nasıl haberdar oldun? Merdivenlere açılan kapı mı?"

"Söylemem," dedi Nero.

Güneş epey yükselmiş, tavandaki pencerelerden içeri sızmaya başlamıştı. İyice kulak verse Sloane dışarıdaki kornaları duyabiliirdi. Sabah trafiği başlamıştı.

"Aradığın özel bir şey var mı?" diye sordu Nero. "Öğrenciyken burada çalışıyordum, o yüzden buraları çok iyi bilirim."

"Olabilir." Sloane derin bir iç çekti. "Sizde... bilgisayar var mı?"

"Bilgisayar," diye tekrarladı Nero. "Evet var ama ne işe yaradıklarını hiç anlamıyorum."

"Ah, ne bileyim... bilgiye erişmeme yarayabilir mi acaba?" dedi Sloane. "Evrenlerimizin hangi noktada ayrıştığını bilmek isterdim. Bilirsek buraya uyum sağlamak bizim için daha kolay olur."

"Burası *kütüphane*," dedi Nero. "Bilgisayarlar mühendisler ve bilim insanları içindir. Aradığın tarihse, her şeyi burada bulabilirsin."

"Yani internet yok, öyle mi?" Bunu duyduğunda Esther küp- lere binecekti.

"Var ama ben kullanan birini görmedim hiç," diye yanıtladı Nero. "Niye sordun?"

"Bizim orada insanlar interneti ceplerinde taşıyor," dedi Sloane. "Bilmek istediğin her şey, herhangi bir dilde internetten bulunabiliyor. Ben bilgiye bu şekilde ulaşıyorum."

"Bir de sizin evrende büyü olmadığını söylüyorsun."

"Büyü değil ki," dedi Sloane.

"Biliyorum." Nero gülümsedi. "Bize pek faydası olmazdı sanırım. Yazılı formda büyü teorisini konuşmak zaten yeterince zor. Teknikleri sizin yoldan paylaşmayı hayal bile edemiyorum. Bilgiyi şahsen edinmek çok daha kolay."

Sloane internet üzerinden öğretilmeyecek bir şey kaldığını sanmıyordu. Daha geçen yıl YouTube'daki bir videodan lavabonun giderini tamir etmeyi öğrenmiş, bir çeviri programı sayesinde Almanya'da market alışverişi yapabilmişti. Şimdi bile odasındaki ıslak telefonunun e-posta ya da yaklaşan doktor randevusuyla ilgili bildirimleri haber veren hayalet titreşimlerini arka cebinde hissedebiliyordu. Ama daha önce hiç kimseye internetin neden yararlı olduğunu açıklamak zorunda kalmamıştı. Bu, su içmenin faydalarını anlatmaya çalışmak gibi bir şeydi.

"Buradaki her şey geçmişten kalma gibi. Zamanda yolculuk hissi veriyor," dedi.

"Sizler de bize geçmişten kalma geliyorsunuz," diye karşılık verdi Nero. "Göstereyim. Araştırmak istediğin bir şey söyle. Herhangi bir şey."

"Peki." Sloane başta ne diyeceğini bilemedi. Dirilişçi'yi yense-ler de yenmeseler de eve dönüş yolunu bulabilmek için Genetrix hakkında öğrenmesi gereken bir sürü şey vardı ki Dirilişçi'yi yenebileceklerinden hiç emin değildi. Öte yandan Nero'ya büyüyle ilgili bir şey de sormak istemiyordu. Henüz güvenemediğinden bilgiyi ondan almak istemezdi. O yüzden belki Nero'nun bahsettiği bir şeyi sormalıydı. En azından adamın kendilerine karşı dürüst olup olmadığını anlayabilirdi. "Evrenlerimiz arasında bir bağ olduğunu söylemiştin," dedi. "Kanıtını görmek isterdim."

“Bunu burada görebileceğinden emin değilim,” dedi Nero. “Bağla ilgili bilgimizin kökeni büyü enerji alanlarıyla ilgili analizler ve...”

Sloane dinlemiyordu. Aklına ODA’nın Kubbe’de gösterdiği videolar gelmişti. Dünyanın sonunun geldiğine dair birer kanıt oldukları iddia edilen videolar. Suyun üstünde asılı duran ve nereden geldikleri bilinmeyen ağaçlar; okyanus dibindeki mısır tarlası, traktöründe mahsur kalmış çiftçiyle ilgili herhangi bir kayıp ilanı olmaması... Nero evrenler arasındaki bağ konusunda doğruyu söylüyorsa, belki o tarlanın sahibi Dünya’dan değil, Genetrix’tendi.

“Hangi ay ve yıldayız?” diye sordu.

“29 Nisan 2020.”

“Kahretsin. Bizim orada henüz mart ayıydı.”

“Evrenler arasında seyahat ederken anlaşılan zaman kaymaları son derece olağan,” dedi Nero. “Sabitlemenin yollarını bulduk ama sadece yaklaşık olarak tutturabiliyoruz.”

Nero ve Aelia’yı kendilerini eve geri göndermeye ikna etseler bile gelecek bin yıla ya da daha beteri geçmişe gidebileceklerini fark eden Sloane bir an için dehşete kapıldı. Sonra bu düşünceyi bir kenara itti. Şimdi bunun için kaygı duyamazdı. “Bizim oranın zamanıyla yaklaşık... sanırım birkaç ay öncesinden bir kayıp ilanı arıyorum,” dedi. “Eski bir dosya. Orta batıdan bir çiftçi. Mısır tarlası sahibi. Bir traktörün üstünde kaybolmuş. *John Deere* marka traktör; yani muhtemelen Amerikalı.”

Nero kaşlarını kaldırırsa da soru sormadı. Bunun yerine düdüğünü dudaklarının arasına yerleştirip kitaplara döndü ve havaya kaldırdığı elini kuş cıvıltısını andıran tatlı bir melodi eşliğinde nazıkçe salladı. “Belli frekanslar belli işler için açılmış yollar gibidir,” dedi, konuşmak için düdüğü geri çektiğinde. “Ve bir sürü iş kategorisi var. Ama doğru yolu bulduğunda büyüye rehberlik eden şey, doğru notayı çalmak değil, yürekte geçen niyettir. Yani yüreğimin niyetini bilmeli ve bu niyeti şekillendirebilmeliyim. Aradığını senin için bulmak istiyorum ama daha

açık bir niyete ihtiyacım var. Kayıp traktör sanırım verdiğin tarih aralığından daha özel.”

Düdüğü dudaklarının arasına yerleştirip bir kez daha öttürdü. Bu seferki daha uzun ve yavaş bir notaydı. Gözlerini yummuştu. Sloane bir şeylerin olmasını bekledi. Oysa Nero gözlerini açıp düdüğü ağzından çıkardığında kütüphanede hiçbir şey değişmemişti. Nero ona sırtarak peşinden gelmesini işaret etti.

Kitap kulelerinden uzaklaşıp gazetelerin her yere düzgün yığınlar hâlinde dizildiği bir odaya girdiler. Çoğunun üstünde Sloane’un tanımadığı *Chicago Post* ismi vardı ama *New York Times* gibi tanıdık gazeteler de göze çarpıyordu. Sloane’un başta güneş ışığı sandığı parlaklık aslında sadece bazı yığınlardan, o yığınların içinde parlayan bazı gazetelerden geliyordu. Hemen yaklaşıp kocaman gözlerle elini uzattı ve parlaklığını yitirmeye başlayan gazeteler arasında doğru sayıyı bulmaya çalıştı. Sayfaları karıştırırken manşetleri okuyordu: “Dirilişçi Günye Yakası Marketi Civarında Görüldü”, “Avrupa Birliği’nin Yayınladığı Yeni Sifon Yönetmeliği Göçmenler için Sorun Yaratabilir”, “Birmingham: Yeni Sığınak Şehri Olabilir Mi?”; “Havada Uçan Katil Balina Alaska Kıyılarında Görüldü.”

Parlayan gazetenin adı *Peoria Chronicle*’dı ve ön sayfadaki manşet “Iowa’da Çiftçi Kayboldu. Hem de Tarlasının Yarısıyla Birlikte” şeklindeydi. Haber şöyle devam ediyordu:

Iowa’da mısır çiftliği olan Trevor Sherman geçen hafta traktörüyle evine giderken, sulama sistemi ve çeyrek millik mısır tarlasıyla birlikte kayboldu. *Chronicle*’ın Ortabatı temsilcisi olayı şahsen doğrulattı.

Yazının altındaki yarım sayfalık fotoğrafta daire şeklinde boş bir toprak alan ve mısır tarlasının ortasında sadece yarısı kalan sulama sistemi görülebiliyordu. Bir şey tarlanın ortasından bölgeyi düzgün bir daire şeklinde kesip atmıştı. Buna metal sulama sistemi de dahildi.

Sloane, "Genetrix'e gelmeden önce bir adamın traktörüyle birlikte anlaşılmaz bir şekilde okyanusun dibinde belirdiğine dair bir haber yayınlanmıştı," dedi. "Adamın Genetrix'ten olup olmadığını merak etmiştim. Anlaşılan şüphelerim doğruymuş."

"İlk kez olmuyor," dedi Nero, Sloane'un elindeki gazeteye parmağıyla vurarak. "Okumaya devam et."

Sloane, adamın hepsi ergen üç çocuğuyla ilgili bilgileri ve karısının anlattıklarını geçip son paragrafa odaklandı.

Son aylarda gezegenin her yerinde benzer kaybolup ortaya çıkmalar görüldü. Buna daha geçen yıl Avustralya Sunshine Sahilinde birden beliren devasa buzdağı olayı dahil. Bazı büyü teorisyenleri bu durumu çoklu-evren teorisiyle açıklıyor ama bilim insanları bunu reddediyor çünkü bu aşamada evrenler arası herhangi bir iletişimin kanıtı olmadığı gibi maddenin bir evrenden ötekine geçebileceğine dair de hiçbir bilimsel kanıt yok.

Sloane, yazıyı omzunun üstünden okuyan Nero'ya baktı. "Buradaki insanlar başka bir evrenle bağlantıya geçebildiğinizi bilmiyor."

"Etkilerini anlayana kadar gizli tutmak daha akıllıcaydı," dedi Nero. "Sonuçta insanların başka evrenlere geçmeye çalışmalarına izin veremeyiz."

Peoria Chronicle gazetesinde "Büyü Tuhaflıkları" diye bir bölüm vardı. İçeriğin büyük bölümü, *National Enquirer* gazetesinden fırlamış gibiydi. Kanatları ve kuyrukları çıkan insanlar, uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia edenler, ortadan kaybolan ama daha sonra ödünç alındığı ya da çalındığı anlaşılan araçlar. Ama bazıları son derece inandırıcıydı. Mesela füze gibi gökyüzüne fırlayan posta kutusu, pençeleriyle kazıyarak mezarından çıkan kedi, Dirilişçi'nin bu sefer Iowa'da görülmesi...

"Yani sana-sadece-bilmen-gerekeni-söylerim tarzı adamlardan-sın demek." Gazeteyi yerine bıraktığında Sloane'un parmakları mürekkebe bulanmıştı. Manşetleri oluşturan harflerdeki ışık da

solmaya başlamış, geriye sadece Sloane'un gözlerindeki renkli hayaletleri kalmıştı. "Bana yeteri kadarını anlattığından nasıl emin olacağım?"

Nero derin bir iç çekti. "Biliyorum, sana, aslında hepinize bir özür borçluyum," dedi Nero. "Yetersiz olduğunun farkındayım elbette ama Seçilmiş yenildikten sonra ne kadar çaresiz kaldığımızı anlatamam. Sanki... dünyanın sonu gelmişti."

Sloane, beşinin birden dünyanın sonunun geldiğine inandığı geceleri hatırladı. Öyle birkaç geceleri olmuştu. Albie'yle kaçırıldıktan sonra geri döndükleri gece en kötüsüydü. İki hastanedeysen Matt iki odanın arasında mekik dokumuş, bir türlü uyuyamamıştı. Esther'in annesine sadece iki gün önce kanser tanısı konmuştu, o yüzden Sloane'un yatağını Albie'ninkinin yanına taşıyıp hep birlikte sarhoş olana kadar içmişlerdi.

En iyi hatırladığı şey o histi. Bitkinlik ama aynı zamanda da delicesine bir kaçma isteği, sanki deli gömleğinden kurtulmaya çalışmış gibi. Bir çıkış yolu, o güne kadar göremedikleri bir zayıf nokta, henüz girmedikleri bir sokak olmalıydı.

Paralel evren konusu akıllarının ucundan bile geçmemişti. Ama eğer geçseydi, o hararetle dünyayı kurtarmak için birini kaçırabileceğinden emindi.

"Şu Dirilişçi," dedi. "Güçlü mü?"

Nero başıyla onayladı. "Herkes sifon kullanarak bir şey yapabilir ama beceri kişiden kişiye değişir. Gerçi *beceri* diyorum ama aslında pek ilgisi yok. *Yetenek* demek daha doğru," dedi. "Bilek sifonları en basitleridir. Boyun sifonları hem pahalıdır hem de doğal yatkınlık gerektirir. Diğerleri için çok yüksek doğuştan yeteneğe ihtiyaç vardır. Kulak, göz, ağız. Göğüs." Omuz silkti. "İstediğin yerde kullanabilirsin ama ürettikleri büyü tipi yüzünden bazıları yasadışı sayılır."

"Ne gibi?"

"Ah, şey... Mesela omurgaya yerleştirildiğinde, dediklerine göre sifonu taşıyan başka birinin kontrolüne girebilir. Ve kasığa yerleştirildiğinde, korkunç şekilsizliklere neden olur."

Sloane suratını ekşitti. "İnsanlar yine de bunu yapıyor, değil mi?"

Nero bilgece bir ifadeyle başını salladı ama gülümsüyordu. "Her halükârda sifonlarda ustalaşmak zordur ve çoğu insan aynı anda ikiden fazla sifon taşıyamaz, yoksa komaya girerler. Dirilişi beş tane taşıyor."

Sloane alçak sesle ıslık çaldı.

"Doğuştan gelen yeteneği kişiliğiyle birleşince, felakete dönüşüyor," diye ekledi Nero bütün karamsarlığıyla.

"Kişiliği hakkında ne biliyorsunuz?" Adamın ruh hâlindeki değişimi fark ettiği için Sloane nazikçe sormuştu bunu.

Nero sessiz kaldı. Tavandaki pencerelerin kıyısına gelen güneş artık yere vuruyor, kitapların arasında parlıyor, hatta gazetelerin olduğu arka odaya kadar ulaşıyordu.

"Kız kardeşim Seçilmiş'in yardımcısıydı," dedi Nero. "Bir gece... kaçırıldı. İşkence gördü. Cesedini bu binanın üstünde, havada asılı bulduk. Gömebilmek için onu oradan indirmeyi ancak günler sonra başarabildik."

Sloane, abisinin devlet tabutundaki cesedini Dren bölgesinden getirdikleri günü hatırladı. Evdeki hiçbir odaya sığmadığı için tabutu cenaze töreninden önceki akşam garajda tutmak zorunda kalmışlardı. Annesi uyuduktan sonra Sloane, abisiyle oturmak için garaja inmişti. Kulağa aptalca gelse de onun yalnız kalmasını istememişti. Abisinin artık orada olmadığını, tabutun içindeki et ve kemiklerin çoktan çürümeye başladığını biliyordu ama yine de orada oturmuştu. Kimse yalnız ölmemeliydi. "Çok üzgünüm," demişti.

"Adı Claudia'ydı," diye devam etti Nero. "Fark etmiş olacağın üzere kırk yıl kadar önce antik Roma isimleri çok popülerdi."

"Dikkatimi çekti," dedi Sloane. "Aslında Nero ismi pek iyi şeyler çağrıştırmaz."

"Annemin hoşuna giderdi." Belli belirsiz gülümsemesi Nero'nun yanağında keskin bir gamzenin oluşmasına neden oluyordu. "Kardeşimle ilgili konuşmak hoşuma gitmiyor ama ne-

den buraya getirildiğini, daha doğrusu buraya getirilmene *benim* neden yardımcı olduğumu bilmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Eh,” dedi Sloane. “Teşekkürler.”

“Bence seni odana geri götürsem iyi olacak. Yoksa Aelia kellemi ister.”

“Sana biraz fazla sert davranıyor sanki.”

“Biriniz yerine üçünüzü birden çağırdığımı için beni suçluyor. Gerçi bunu tek başıma yapmıyordum.”

“Ne tür bir sifon başka boyutlara açılıyor?” diye sordu Sloane.

“Tahmin et.”

“Kış sifonu.”

Nero kıkırdadı. “Hayır. Aslında bedenle alakası yok. Birçok insan yere konan *fort* adındaki devasa boyutlarda bir sifonun etrafında toplanıyor. Sığınak şehirde büyükçe sayılabilecek birkaç tane var ama en büyükleri burada. Biri Davet Salonu’nda, biri Los Angeles’ta, biri de Maine de.”

“Maine?”

Nero gülümsedi. “En saygın büyü üniversitemiz Maine sahilindedir. Pahalı olsa da çok güzeldir.” Nero, saate bakmak için sifon olmayan diğer bileğini kaldırdı. “Hadi gidelim. Eminim bir duş alıp üstünü değiştirmek istersin. Hatta belki kahvaltı etmek.”

Birlikte asansöre yürüdüler. Seçilmiş koridoruna vardıklarında Matt ve Esther yeni uyanıyordu.

Chicago Post

ULUS ÇAPINDA “SEÇİLMİŞ” ARAYIŞI BAŞLIYOR

Yazan: Lucia Arras

(Arşiv, 11 Ağustos 2009)

CHICAGO, 11 AĞUSTOS: Doğrulanmış bir kıyamet kehanetiyle ilgili dedikodular geçen ay basına sızdığı anda korku ve kaos her yere hâkim oldu. Ama bir umut ışığı vardı ve bu umut, Seçilmiş birinin kehanetin öngördüğü yıkımı engelleyeceğine dair söylentilerdi. Devletin büyü kurumu olan Cordus Konseyi’nden ismini vermek istemeyen bir bilgi kaynağı, konseyin önümüzdeki günlerde bu kişiyi bulmaya odaklanacağını söyledi.

“Kehanette belirtilen özellikler çok açık,” dedi kaynak. “Çoğunlukla halihazırda son derece ileri düzey büyü yeteneği gösteren bir dizi çocuk inceleme altına alınacak.”

Ülke çapındaki dindar gruplar kıyamet kehaneti konusunda bölünmüş durumda. Bazıları bu haberlerin yalan ya da kâfirlik

olduğunu iddia ederken, diğerleri bunun göklerden gelen bir mesaj olduğuna inanıyor. Büyü kullanımını sınırlayan sığınak şehir sakinleri, mahremiyet ve laiklik vurgusu yaparak çocuklarının büyü yeteneği dahil her tür kaydının böylesi bir araştırmaya konu olması karşısında devlet kurumlarını protesto etmeye başladılar.

Cordus Konseyi konu hakkında bir açıklama yapmayı reddettiği gibi Seçilmiş olan ya da kehanet konusunda da herhangi bir resmi açıklama yapmadı. Bununla birlikte geçmişte konsey, telekinezi, kısa mesafeli portallar, düşünce okuma ve ilahi yetenekler gibi (sifon kullanımı gerektirmeyen) birtakım doğal yetenekler de dahil olmak üzere halk arasındaki özel büyü yeteneklerini görmezden gelmemiştir.

ÇOK GİZLİ

PROJE DELFİ, YANPROJE 17

Kod adı Merlin olan [REDACTED] tarafından verilen bilgilerden ALINTI:

Bu raporu, kod adı Mage' olan [REDACTED] adlı adayın gerçekten de Sibyl Kıyamet Kehaneti'nde Genetrix'in Son Umudu olarak bahsedilen ve halk arasında Seçilmiş olarak anılan kişiye en uygun aday olduğunu doğrulattıktan bir hafta sonra yazdığımı belirtmek isterim. Sahip olduğum bilgiyi göz ardı edemediğimden anlatacaklarımda önyargılı davranmam kaçınılmaz olacaktır. Yine de olabildiğince nesnel olmaya çalışacağım.

Mage ile ilgili ilk izlenimimi, görüşme odasına girmeden önce göz attığım dosyasından edindim. Dosyada genel bilgiler yer alıyordu: adı, [REDACTED]; yaşı, on; saç rengi, [REDACTED]; göz rengi, [REDACTED]; doğum yeri, [REDACTED]. Kapıyı açtığımda ellerini kucağına yerleştirmiş bacaklarını sallayarak oturuyordu. On yaşındaki bir çocuk için ortalama boydaydı. Düzgün beslenmemiş gibi gelişimsiz görünüyorsa da bu doğal fizik yapısı olabilirdi.

Başta Seçilmiş için diğerlerinin rapor ettiği karıncalanma, varoluşsal tatmin, kör eden ışıklar, melekler korusu ya da önünde seode etme dürtüsü gibi

---

* (İng.) Büyücü -çn

hiçbir belirtiye rastlamadım. Doğal büyü yeteneği olan bir çocuk olmasına rağmen adayı dinsel bir deneyime dönüştüren bu raporları şahsen komik buluyorum.

“Merhaba,” deyip karşısına oturdum. Birileri Algı Müdahale adlı büyü geliştirme oyununu getirmişti. Tek oyunculu programlanabilen oyun Mage için hazırlanmıştı. Anladığım kadarıyla oynamamış, hatta oyuna hiç dokunmamıştı. Bilakis son bir saattir görüşme odasında hiçbir şey yapmadan öylece oturmuştu. “Oynamak istemedin mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Peki,” dedim. “Buradayken neler yaptın?”

“Seyrettim,” diye yanıtladı.

“Seyrettim derken?”

“Evet... ipleri seyrettim.” Parmaklarını oynattı. “Odaklandığımda görebiliyorum.”

“İpler,” diye tekrarladım. “Neye benziyorlar?”

“Sisin arasından sızan güneş ışığı gibi,” dedi. “Huzmeler hâlinde. Parlak ama biraz bulanık.”

“Bunları hep görüyor muydun?”

Mage gözlerini kıstı. “Deli olduğumu düşünüyorsunuz, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Bence henüz kayıtlara geçmemiş bir büyü deneyimi tarif ediyorsun. Büyü henüz hepimiz için çok yeni ve yolun henüz çok başındayız. O yüzden anlamak için sana inanmaya daha yatkınım.”

“Ah!” Mage bir an için umutla doldu ama hemen

ardından umudu gözle görülür bir şekilde söndü.

"Annemle babam bu konuda konuşmamamı söylediler."

"Sanırım annenle baban senin emniyetini düşünüyordu," dedim. "Çünkü duydukları şeyleri anlayamadıklarında öfkelenen insanlar olabiliyor."

Bu tür şeyleri erken yaşta öğrenmek zorunda kaldığımız için söylediklerimi hemen kabul etmesi üzücüydü.

"Gördüklerin hakkında başka ne anlatabilirsin? Ne zamandır görüyorsun?"

Sandalyesinde huzursuzca kımıldandı.

"Uzun süredir mi?"

"Kendimi bildim bileli," dedi. "Ama her zaman değil, sadece kendimi zorladığımda."

"Eh, mantıklı," dedim. "Büyüden bahsederken sıklıkla niyetten söz ederiz. Bir amacının ya da hedefinin olması gibi... Büyü niyet olmadan gelişmez. Yani ip dediğin şeyleri görmeye odaklandığında, niyetin onları görmek. Anladın mı?"

"Evet."

"Bu iplere dokunmaya alıştın mı hiç?"

Omuz silkti ama en becerikli çocuklar bile sır saklamakta pek iyi değildir. Benim için benzersiz yeteneğini denediği son derece açıktı. Ve Sibyl kehanetinde Seçilmiş olanın daha önce Genetrix üzerinde görülmemiş bir yeteneğe sahip olacağı önemle belirtiltiğinden üstüne gitmeye karar verdim. "Bana da gösterir misin?"

Başını öne doğru salladı. Gözlerini yere indirdi. Artık bana değil, masaya bakıyordu. Burnundan derin derin soluk alıp verdi. Henüz on yaşında olmasına rağmen boş zamanlarında uğraşarak bir ritüel geliştirdiği açıktı. Düzenli nefesler alırken bir bilmecenin cevabını bulmuş gibi gözlerinde bir anda kıvılcımlar çaktı.

Ardından sol eliyle uzanıp... çimdikledi.

Sonrasında olanların anlaşılabilmesi için ekteki video kaydının izlenmesini öneriyorum.

Yerçekimi yok olunca ben dahil odadaki her şey havada yüzmeye başladı. Oturduğum sandalye tavana çarpıp geri sekti. Algı Müdahale oyun parçalarından olan cam bir gözün yüzümün önünden geçip gittiğini çok iyi hatırlıyorum. Ama hiçbir şey olmamış gibi aşağıdaki sandalyesinde oturan genç adam Seçilmiş'ti.

ÇOK GİZLİ

KÜTÜPHANEDEN DÖNDÜKTEN kısa süre sonra Cyrielle adında genç bir kadın Sloane'un kapısını çalıp kendini Aelia'nın asistanı olarak tanıttı. Tepeden tırnağa morlara bürünmüştü, tek istisna boynundaki gümüş ışıltılı sifondu. Sloane bunun bir statü sembolü olduğunu görebiliyordu. Ensede mor boncuklarla bağlanan basit bir kolyeydi.

Sabahın büyük bölümünü Cyrielle'in getirdikleriyle geçirdi. Yemek, şampuan, sabun, eski tarz bir ustura, bir yığın kıyafet ve bir dizi ayakkabı. Kolları bileklerinin hemen üstünde biten dik yakalı siyah kazakla yine siyah renkli bol pantolonu giyip yemeğini yediğinde neredeyse öğlen olmuştu. Cyrielle hepsini toplayıp *oryantasyon* adını verdikleri etkinlik için Davet Salonu'na götürdü.

Sloane, Esther'e bakınca inledi. Tahmin ettiği üzere arkadaşı Genetrix'in abartılı moda anlayışına hemen uyum sağlayıvermiş, pastel pembe, krem ve bej renklere bürünmüştü. Bej ayakkabılarının burunları sipsivriydi. Makyajı yine görkemliydi. Tenini pudralamış, dudaklarını şarap rengine boyamış, gözlerinden şakaklarına kadar kalem çekmişti.

"Şu hâlimi görececek kimse yok," diye iç geçirdi Esther.

"Biz görüyoruz ya," dedi Sloane imayla.

"Insta!dan bahsediyorum. Siz sayılmazsınız."

Matt gülümseyerek Cyrielle'in yanında yürüyor, sorular soruyordu. Önceki akşam sokaklardaki Genetrix erkeklerinde gördükleri dramatik pelerinlerden ya da kukuletalı cüppelerden giymemişti ama üzerine geçirdiği ceket geniş omuzlarını güzelce sarmalıyordu. Bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla Cyrielle onun bu seçimini onaylıyordu.

Zaten Matt, sabahtan beri Sloane'a pek bakmamıştı. Sloane yüreğinin olduğu yerde bir şeylerin sımsıkı düğümlendiğini hissedebiliyordu. Esther de zaten pek onunla ilgilenmemişti. Sanki bir yerlerden tanıdığı ama bir türlü hatırlayamadığı biriymiş gibi davranıyordu Sloane'a.

Ama Sloane daha önce de benzer şeyler yaşadığından doğru yöntemleri uygulamanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Cameron ölüp annesi kendini bir daha çıkmamak üzere yatağa gömdüğünde ortadan nasıl kaybolması gerektiğini öğrenmişti. Koruyacak bir kıyafetin olmadığında soğukla baş etmek için ne yapıyorsan aynısını yapmalıydın: Soğuğun seni ele geçirmesine, iliklerine işlemesine izin verirdin. Ta ki artık onu hissetmeyene kadar.

Davet Salonu büyük ve boştu. Eş merkezli taş halkalar, kubbenin en yüksek noktasında kıvrılarak kapalı bir göze dönüşüyordu. Vitray camlardan sızan güneş ışığı, paslı bir kapının olduğu dipteki duvara mavi yeşil renklerde vuruyordu.

Gözün hemen altında yere bir metal plaka yerleştirilmişti. Rögar kapağı gibi dursa da üç metrelik çapıyla çok daha büyük görünüyordu. Plakanın üstündeki dekoratif süsler, sarmaşık gibi birbirinin içine geçiyordu. Sloane, Nero'nun Chicago'daki güçlü bir sifonla ilgili söylediklerini hatırladı. Bu, o olmalıydı. Salonun verdiği his tuhaftı. Sanki hava fazlasıyla yakındı.

Onlar içeri girerken Aelia sifonunu ve düdüğünü kullanarak büyük bir taş masayı salonun ortasına getirdi. Nero kadının hemen omzunun dibinde, fazlasıyla büyük olduğu için koluna yatırdığı bir kitabın sayfasını gösteriyordu.

"Ah," dedi Aelia masayı yerine yerleştirdikten sonra. "Teşekkürler, Cyrielle. Hepinize günaydın. Çok uzun kalamayacağım, sadece odalarınızdan memnun olup olmadığınızı öğrenmek istedim."

"Eh," diye karşılık verdi Sloane. "Hapishanede ne kadar mutlu olunabilirse işte... Ama yastıklar şahane."

Esther ona her zamanki yan bakışlarından birini fırlattı. Sonra bunu yapmaması gerektiğini fark etmiş gibi hafifçe dönerek Sloane'un yüzünü göremeyeceği bir açıda durdu.

Sloane aldırmamaya çalıştı. Nasılsa bu da geçecekti.

Aelia dudaklarını büzdü. "Evet. Fark etmiş olabileceğiniz üzere görevinizi yerine getirmek şöyle dursun, bu binada dolaşabilmek için bile sifonla küçük şeyler yapabilmeniz gerek. O yüzden görev öncesi Nero sizlere sifonla yapılabilecek birkaç şey öğretecek. Bununla birlikte..."

"Aslında," diye araya girdi Matt. "Başlamadan önce bir ricam olacak."

Aelia'nın dudakları bu sefer ekşi bir şey yemiş gibi büzüştü. "Evet?"

"Evrenlerimiz arasındaki bağla ilgili daha fazlasını bilmek istiyorum," dedi Matt. Sloane, arkadaşlarına kütüphanede okuduğu haberden bahsettiği için Nero'yla Aelia'nın söylediklerine temkinli de olsa güvenme konusunda anlaşmışlardı ama elbette hayatlarını riske atmayacaklardı. "Açıkçası bildiğiniz her şeyi bilmek istiyorum."

"Ayrıca," diye ekledi Esther. "Alınmayın ama eğer bir bağ yoksa, tanımadığımız insanlar ve hiç bilmediğimiz bir dünya için kıcımızı tehlikeye atalım diye yalan söylediğinizi düşüneceğiz. Şahsen hayatım boyunca kıcımı yeterince tehlikeye attım."

"Bağla ilgili bildiklerimizi nasıl sunabileceğimizden emin değilim," dedi Aelia. "Yani büyüyle ilgili bir dereceye kadar ileri düzey bir anlayış geliştirmediğiniz sürece bu zor."

"Eh," diye gülümsedi Matt. "Bir yolunu bulmanızı öneririm." Aelia, Nero'ya sert bir bakış attı. Nero boğazını temizledi.

"Kendimi buna adayacağım," dedi. "Belki siz de bu arada binada rahatça dolaşabilmek adına birkaç sifon becerisi öğrenmeye ses çıkarmazsınız, değil mi?"

"Binanın dışı?" dedi Sloane. "Yoksa tasmamız o kadar uzun değil mi?"

Aelia tahriğe kapılmadı. "Binadan ayrılmanızın şimdilik güvenli olmadığını düşünüyoruz," dedi. "Dünyamızla ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz, dahası sifon kullanmayı da..."

"Ama öğrendikten sonra, herhalde bu tutumunuz değişecek," dedi Matt.

Sloane, sırtışını saklamak için ağzını eliyle kapattı. Aelia resmen kurmalı oyuncaklara benziyordu. Her ısrarlı talep karşısında sanki biraz daha kuruluyordu.

"Duruma göre yeni bir değerlendirme yaparız," dedi Aelia. "Şimdi sizleri Nero ve Cyrielle'in maharetli ellerine teslim ediyorum."

Kaskatı cübbesinin kumaşını düzelterip dudaklarını büzerek gülümsedi, sonra topuklarını takırdatarak Davet Salonu'ndan çıktı. Ayak sesleri giderek uzaklaşırken Cyrielle taş masanın üstündeki kutuya yaklaşıp içindekileri çıkarmaya başladı: Avuç büyüklüğündeki bir dizi cihaz, Sloane'un röportajlar sırasında gazetecilerde gördüğü kayıt cihazlarına benziyordu. Genç kadın her birini birer sifonun yanına yerleştirip hepsini teker teker çalıştırdı. Mikrofona benzeyen bir kısmın hemen üstünde küçük ekranlar yeşil renkte parlamaya başladı.

"Eh, başlayalım mı?" dedi Nero, ellerini önünde kavuşturarak. "Bugünkü dersin amacı, Genetrix'te çocuklara öğrettiğimiz çok basit bir konuda ustalaşmak. Biz buna büyü nefesi diyoruz. Ama bunu yapmak için temel çalışma ilkelerini bilmeniz gerekiyor ki ne kadar küçük olursa olsun biz buna büyü eylemi diyoruz."

"Yani, tılsım gibi mi?" diye sordu Esther.

"Büyülü sözler kullanılmadığından doğru olacağını sanmıyorum," dedi Nero. "Doğrusu *sestir*. Büyü enerjisini su gibi düşünürseniz, özel birtakım işler için gerekli belli başlı frekanslar

taştaki oluklar gibidir. Biz size bunlardan biriyle doğru frekansı bulmanıza yardım ediyoruz.” Masadaki cihazlardan birini eline aldı. “Büyü çevrelerinde resmî olarak praekontograf olarak bilinir ama sadece özel bir osiloskoptur ve mikrofonla frekansları ölçer. Sofistike bir praekontograf, frekansınızın hangi kategoride bir işe denk düştüğünü ölçmek üzere ayarlanabilir.”

“Yani, bu, kadınlarla erkeklerin genellikle farklı türden işler yaptığı anlamına mı geliyor?” diye sordu Matt. “Erkeklerin sesleri genellikle düşüktür ya hani?”

“Ses, ses telleri aracılığıyla çıkıyorsa, evet,” dedi Nero gülümseyerek. “Geniş bir yelpazede frekans üretebilecek bir dizi küçük araç var. Bazıları bu araçları neredeyse müzikal yeteneklerle kullanırken, berbat bir ritim duygusu olan ya da hiç duyamayan biri bile doğru frekansta ses çıkarabilir.”

“Rahatladım,” dedi Esther. “Çünkü şarkı söylerken, suda boğulan kediler gibi ses çıkardığımı söylerler.”

“Yine de insan sesiyle yapılabilecekler sınırlıdır,” diye devam etti Nero. “Ama büyü nefesi bunlardan biridir ve çocuklar için idealdir. Ne var ki yetişkin erkekler için...” Matt’e baktı. “Bu frekans biraz yüksektir. Yüz yetmiş megahertz. Bu sesi çıkaramazsan düdük verebilirim.”

“Tiz sesim fena değildir,” dedi Matt.

“Mükemmel. Eh, her şeyden önce herkes birer osiloskop alsın. Hep birlikte doğru frekansı bulmaya çalışacağız.”

Sloane diğerleriyle birlikte masaya gidip cihazlardan birini aldı. O sırada sifonları gözden geçirme fırsatını kaçırmadı. Çok basit görünümleri vardı. Siyah ve pütürlü bir metalden yapılmışlardı, elin üstü ve avuç için birer plakadan oluşuyorlardı. Parmakları olmayan bir eldiven gibiydi aslında. *Bunlar standart tip sifon herhalde*, diye geçirdi içinden. Nero ve Cyrielle’in sifonları zenginler için yapılmıştı. Yine de sifonların üstünde bir logo görülebiliyordu: Kuş kafalı, insan göğüslü ve bacak yerine yılan kuyruklu bir canavar deseni. Kuyruk uzayıp kıvrılarak bir A harfi oluşturuyordu.

“Abraxas,” dedi Nero, Sloane’un baktığını görünce. “En kaliteli sifonları onlar üretir.”

Sloane elinde osiloskop ile gerileyip diğerlerinin yanında durdu. Ardından Cyrielle bir nota seslendirdi. Sesi son derece berraktı. Güzel olduğu söylenemezdi ama çıkardığı ses taklit etmesi kolay, istikrarlı bir sestti. Nero aynı sesi çıkarmaları için diğerlerine işaret etti.

Sloane’un yanakları kızardı. Daha önce insanların önünde hiç şarkı söylememişti. Duşta bile şarkı söylememişti. Yani aslında müzik kulağı vardı. Sadece daha önce bunu hiç yapmamıştı.

Osiloskobun mikrofonunu ağzına yaklaştırıp mırıldandı. Cihazın ekranında dalgalı bir çizgiyle birlikte 165 sayısı belirdi. 170 MHz için birkaç kere denemesi gerekti ama tonu yakaladıktan sonra zorlanmadan aynı sesi tekrarlayabildi. Yanında duran Esther dudaklarını büzmüş ısıklık çalarken osiloskoba bakarak gözlerini deviriyordu. Matt ise sesini açmaya çalışıyormuş gibi, “Aaa!” diye şarkı söylüyordu. Sloane onun normal bir hayat sürme şansı olsaydı belki de bir koroda şarkı söyleyebileceğini düşünmeden edemedi.

Düşüncesi bile içinin sıkılmasına neden oldu.

“Güzel!” dedi Nero. “Şimdi, sifonlar. Hangi elinizi baskın olarak kullanıyorsanız o elinize alın ama henüz ses çıkarmayın.”

Sifon Sloane’un tenine değdiğinde buz gibiydi, gevşek duruyordu. Cyrielle, onun uğraştığını görünce yaklaşıp iki plaka arasındaki küçük teli ayarlayarak sıkı ve sağlama almak için küçük bir kancayı yerine geçirdi. Sloane artık parmaklarını rahatça açıp kapatabiliyordu. Nero’nun kullandığından daha kabaydı ama rahatsız olduğu söylenemezdi. Üstelik metal, tenine değdikçe kol saati gibi ısınıyordu.

“Sifon kullanarak bir şey yaparken Aelia’nın ya da benim küçük hareketler yaptığımızı fark etmişsinizdir,” dedi Nero. “Aslında tam olarak yaptığımız işe bir etkisi yok. Daha çok zihnimizi bir şey yapmaya çalıştığımıza ikna etmenin bir yolu bu. Yani hareket olması önemli değil. Niyetinize odaklanmanızı sağlaya-

cak her şey olabilir. Büyü nefesi dediğimiz şey, büyüü yapan tarafından üflenene sihirli ve küçük bir soluma. Size söylediğimde doğru frekansta ses çıkarırken, bizlerin büyü derslerinde *niyet* dediğimiz o muğlak şeyi denemenizi istiyorum."

Sloane'a kaçamak bir bakış attı. Aynı kelimeyi önceki gün sifonların tek başına neden tehlikeli olmadığını açıklamak için kullanmıştı.

"Niyetlenilen şeyi tam olarak başarmak, büyü teorisinin ele aldığı konuların önemli bir kısmını kapsar," diye devam etti. "Ama çocukluktan beri büyü öğrenenlere büyüyle ilgili bir şey öğretmenin daha kolay olması boşuna değil. Çocuklar için yetişkinlerde olduğu gibi açıklamaya ya da detaylara gerek yoktur. Bir şeyi *isterler* ve... *yaparlar*. Yani size doğru niyetlenmeyi tam olarak açıklayamam. O yüzden kendiniz çözmelisiniz. Bu aşamada üzerine ne kadar az düşünürseniz o kadar iyi."

"O zaman Esther'in işi kolay," dedi Matt.

"Lütfen anırmayı keser misin?" diye çıkıştı Esther. Sifonlu elini havaya kaldırıp bir şeyleri savuşturur gibi sallarken ısıklık çaldı. Aynı anda saçları kabarcınca kocaman gözlerle geriledi. Hemen ardından kocaman sırtışıyla dışındaki küçük bir ruj izi ortaya çıktı.

"Başardım!" derken neredeyse cıyaklıyordu. Sırtışı, yılların yüzünde bıraktığı ne kadar iz varsa hepsini silmişti. Sloane sanki hiç savaşa girmemiş, Karanlık'la hiç savaşmamış, hasta annesiyle ilgilenmek zorunda kalmamış bir Esther'e bakıyordu.

Matt'le Esther beşlik çakarak kutladılar bunu. Sloane, kutlamaya katılmasının hoş karşılanmayacağını düşünerek gülümsemekle yetindi.

"Evet, aferin," dedi Nero. "Şimdi siz ikiniz deneyin."

Sloane, sifonlu eline baktı. *Düşünme*, diyordu içinden. Hımladığında osiloskobun ekranında 175 MHz yazısı belirdi. Tekrar hımladığında hedefe daha yaklaştı. *Düşünme. Doğal bir hareket yap.* Gerçi elinde metal bir eldiven varken doğal bir hareketin ne olabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. İlk iki parmağıyla fiske attı. Yeterince basitti.

Hiçbir şey olmadı.

Matt biraz ötede "Aaa" diye şarkı söylerken orkestra şefleri gibi elini havada oynatıyordu. Araları bu kadar kötü olmasa Sloane kendini tutamaz, gülerdi mutlaka. Islığına parmağıyla eşlik eden Esther de minik ekrandaki frekansı okuyabilmek için osiloskobu burnunun dibinde tutuyordu.

Düşünme, diye kendini azarlayıp yeniden hımladı. *Niyet*, diye hatırlattı kendine. Eh, belki de sorun buydu. Sloane'un *niyetlendiği* hiçbir şey yoktu. Ağzından kolayca çıkarabilecekken insanın neden büyüyle hava yaratmaya çalıştığına anlam veremiyordu.

Gözlerini yumup her şeyi bir kenara bıraktı ve İğne'nin iki yarısı elindeyken Kubbe'deki ODA prototipiyle karşılaştığı anda hissettiklerine odaklandı. İçindeki büyük boşluğu dolduran o kemirgen açlık, ciğerlerinin havaya ya da bedeninin uykuya olan ihtiyacı kadar hayatiydi. Neye açlık duyduğu önemli değildi, kahvaltıda yedikleri hâlâ midesindeydi. Yine de içini kemiren duyguya odaklandı. Arzu şekilsizdi ama oradaydı.

Sloane bu açlığı *hep* hissetmişti.

Elini havaya kaldırıp hımladı. Ve sonunda Genetrix'te varlığını sezdiği o ilk büyü titreşimini hissetti. Biraz sonra titreşim karıncalanmaya dönüştü. Sanki kimin tıklattığını görmek için kapıyı hafifçe aralamış, eşikte duran cehennemle karşılaşmıştı. Vücudunu alevler sarıyor, gözlerine iğneler batıyor, boğazı kavruluyordu. Acıyla çığlık atıp karşı koydu ama yangın üstüne gelmeye devam ediyordu.

Göremiyordu. Saçları gözlerine düşmüştü, üstündeki kıyafetler sanki üzerinden zorla sökülüyordu. Etrafında dalgalanan hava başta ipek çileleri gibiydi, sonra onu sımsıkı bağlayıp havaya kaldıran iplere dönüştü.

Keskin bir *çatırtı* duydu. Tavandaki gözün camı patlamıştı, küçük parçalar şelale gibi salonun ortasına yağıyordu. Biri, "Slo!" diye bağırdı.

Başına bir şeyin çarpmasıyla alevler söndü. Arka üstü savru lan Sloane sertçe yere yapıştı. Başını çarptığında yüzünü acıyla

ekşitti. Esther de yerdeydi; emekleyerek yaklaşırken saçları rujlu dudaklarına yapışuyordu. Yukarıdan odaya ışık dolmuştu.

“İyi misin?” diye sordu Esther, eliyle Sloane’un başının altını yoklarken. “Kahretsin, Sloane, her işi illa sonuna kadar götürmen gerekiyor, değil mi?”

“Essy,” dedi Sloane. “Slo kusmak...”

Neyse ki kusmadan önce başını öteki yana çevirecek kadar akli başındaydı.

BOYUN SIFONLARI ARTIK BURADA... AMA BİR BEDELİ VAR

Yazan: Corey Jones

MagiTech Mag, sayı 240

1970'li yıllarda IBM'in bir işti-raki olarak ABD'de ilk kez sifon üretimine giriştiğinden bu yana Abraxas, Kuzey Amerika'daki teknoloji dünyasının tartışmasız hâkimi oldu. En son lansmanını yaptıkları ve ilk tüketici odaklı ürünleri olan boyun sifonu da bunun bir istisnası değil. Bununla birlikte ürün başına 5.000 doları aşan fahiş fiyatıyla şirket, öncelikleri konusunda sayısız eleştiri ve şikâyet alıyor. Ne var ki Abraxas, stratejik olarak maliyet düşürme çabalarını daha küçük üreticilere bırakıyor ve tamamen inovasyona odaklanıyor. Böylesi bir odaklanma karşılığını bulmuş olmalı ki Abraxas piyasalarda yerini daha da sağlamlaştırmayı başardı.

Cordus Center araştırmacıları, nüfusun sadece %20'sinin boyun sifonu kullanabilecek büyü yeteneğine sahip olduğunu tahmin ediyor, bu yüzden cihazın geliştirilmesi başından bu yana tartışmalıydı. Görüldüğü kadarıyla küçük ya da büyük ölçekli

olması fark etmeksizin bu ürün hiçbir şirkete kâr getirmeyecek. Öte yandan Abraxas'ın kurucusu ve CEO'su Valens Walker ısrarından vazgeçmiyor. "Ürettiğimiz her sifonu bütün tüketicilere satmamız gerekmiyor," demişti Walker, geçen kış *New York Times*'a verdiği bir röportajda. "En iyisini satmamız en önemlisi." Gerçekten de bunu yapıyorlar. *MagiTech Mag*'de yayınlanan yorumlara bakılırsa Abraxas ürünleri pek çok A alırken, en yakın rakibi Trench, sıradışı olduğu kadar inanılmaz ucuza satılan bilek sifonlarının da dahil olduğu tüm ürünleri için ortalama B- alabiliyor.

Peki ya Abraxas'ın boyun sifonu? Bana altın bir kutuda geldi; yani Abraxas seçkinlik vurgusu yapıyor. Ürünün kendisi pek göze çarpmıyor. Bakır renkli pürüzsüz metal plakanın üzerinde üç desenden biri var: çiçekli sırma, balık sırtı ya da damasko. Yüksekliği beş santim olduğu için yakanın arkasına saklamak

mümkün değil. Yani göstermek için tasarlanmış ve eminim moda tasarımcıları, tıpkı bilek sifonları ilk çıktığında kolları kısalttıkları gibi bu sefer de dekolteye ağırlık vereceklerdir.

Açıkkası görünüşü benim için biraz fazla ama hafif ve ayarlanabilir olduğu için boynumda ağırlığını neredeyse hiç hissetmedim. Ama performanssa gelirse... Daha önce büyü için boğazını kullanmayı deneyenler, bu tür büyü'nün, becerebilenler tarafından neden özellikle tercih edildiğini çok iyi bilirler. Boyun sifonu tam olarak büyü yaparken humlayan ya da şarkı söyleyenlere hitap ediyor çünkü ses tellerine fazlasıyla yakın. Titreşimi ten üstünden yakalıyor ki bu da sessizce, hatta gizlice büyü yapabilmeyi beraberinde getiriyor. Diğer sifonlarda olduğu gibi gürültücü bir düdük vasıtasıyla büyü yapanın niyetini ilan etmesini önüyor. Ve tabii ki boyun sifonuyla yapılabileceklerin haddi hesabı yok. Kapı açma, mum yakma, eşyaları yerinden oynatma gibi basit işler çok kolay. Bir süre sonra ders almama gerek kalmadan birkaç kompleks işi de yapmayı başardım. Kendi evimde bir osiloskop yardımıyla kalemi-

me belirli bir süre boyunca dönebilmesi için zaman ayarı yaptım.

Dezavantajlarından biri bu: Hâlâ bir osiloskop kullanma gerekliliği. Boyun sifonları tiz sesteki minör değişimlere daha hassas olduğundan çok *kesin* sesler çıkarmak gerekiyor ve tiz seslere mükemmel bir şekilde çıkamıyorsanız ekstra donanım ihtiyacınız olacak. Bozuk bir saati kurmak istediğinizde çabanıza destek bulmanız gerekecek ama işin gücü bu desteğin daha az enerjiyle daha küçük olması anlamına gelir. Ardışık bir iş yapıyorsanız, bilek sifonunda olduğu gibi tiz sesler arasında es vermeniz gerekir ama bu değişimler son derece net olmalıdır yoksa beklenmedik sonuçlarla karşı karşıya kalırsınız. Her yeni sifonda olduğu gibi devlet kurumları yeni kullanıcıları yakından izleyecektir, o yüzden henüz kendi yürüyen ölüler ordunuzu kurmaya yeltenmeyin. (Şaka yapıyorum millet. Bir Dirilişçi yetti de arttı bile, sizce de öyle değil mi?) Ama bu teknoloji büyüü sonsuza kadar değiştirebilir.

Abraxas'ın boyun sifonu 1.0, 3 Şubat Cuma gününden itibaren satışa çıkıyor.

DAVET SALONU'NDAKİ OLAYIN hemen ardından Sloane resmen uyuyakalmış, ancak ertesi sabah uyanmıştı.

Matt'le Cyrielle onu odasına götürürken basamakları saymış, ardında bıraktığı yıkımı düşünmemeye çalışmıştı. Bütün sifonlar ve osilokoplar etrafa dağılmıştı. Tepedeki boş gözden içeriye buz gibi hava giriyordu; yerlere mavi, yeşil ve kırmızı cam parçaları saçılmıştı. Nero'nun omuzlarından kurtulan cübbesi yerdeydi. Cyrielle'in özenle örülmüş saçları darmadağındı.

Odaya girdiklerinde onu yatağa oturtular. Matt bir bardak su getirmeye gittiğinde Sloane başını kaldırıp, "Bu yaptığım şey ne anlama geliyor?" diye sordu Cyrielle'e.

"Bilmiyorum," dedi Cyrielle. "Ama kimse zarar görmedi. Başka zaman yine denersin. Bu kez... önlem alırsın."

"İkinci sefer olmayacak," dedi Sloane ve ayaklarını yatağa kaldırmaya fırsat bulamadan uykuya daldı.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Gece içip kendinden geçen biri gibi uyandığından parçaları yavaş yavaş bir araya getiriyordu. Doğrulup parmaklarıyla gözlerinin altını yokladı. Sonra saçlarını düzelterip üstüne başına çekidüzen verdi. Matt'in beyaz, alçak komodinin üzerine bıraktığı bir bardak suyu başına diker-

ken gözleriyle odada ayakkabılarını aradı. Biri onları ayağından çıkarıp kapının yanına bırakmıştı.

Ayakkabılarını ayağına geçirip bağcıkları sıkıca bağladıktan sonra koridora göz attı. Diğerlerinin kapıları kapalı, ışıkları sönmüktü. Muhtemelen hâlâ uyuyorlardı. Bir süreliğine dışarı çıksa kimsenin ruhu duymazdı.

Aelia binadan ayrılmalarını istemiyordu, hâliyle Sloane da dışarı çıkmaya karar vermişti.

Nero'nun bir şekilde onları kontrol ettiğini bilse de bunu nasıl yaptığını kestiremiyordu. Asansörü çağıramazdı, o yüzden şansını bir kez daha merdivenlerde denemeye karar verdi. Gizlenemeyecekse hızına güvenebilirdi. Merdivenlere açılan kapıyı görebildiği koridorun sonuna geldiği anda koşarak kapıyı itti ve basamakları üçer üçer, dengesini sağladıktan sonra da dörder dörder inmeye başladı.

Bir süredir koşmadığı için kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama yaşananları unutturduğu için bacaklarındaki yanma hissi hoşuna gidiyordu. Bir an önce serin ve temiz havayı içine çekmek, kaldırıma basmak istiyordu. Giriş katına indiğinde acil çıkış kapısını gördü ama alarm işaretini görünce oradan vazgeçip başka bir kapıdan lobiye yöneldi.

Diğerleriyle birlikte buradan birkaç kez geçmişti. Sloane'un Barok olduğunu tahmin ettiği süslü dekorasyonu, Gotik olabilecek payandaları ve mabetlerdeki gibi simli art deco geometrik desenleriyle geniş bir alandı. Dışarı açılan kalın ahşap kapılar mekânın duygusunu daha da zenginleştiriyordu. Cameron burayı görse çok beğenirdi. O an için engelsiz görünen kapıların yolunu tuttu.

"Sloane."

Tanımadığı bir adam önünde beliriverdi. Dimdik duruşuna, kaslı yapısına ve tabii ki üniformasına bakılırsa asker olmalıydı. Rahat görünen lacivert pantolonun paçaları botlarına tıkmıştı. Uzun kollu gri gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Nehir kenarında yürüyenlerin göğüslerine taktıkları aynı sembol, göğsünün sağ tarafına dikilmişti.

Sloane kapıya atılmayı düşündü ama böyle çaresizce davranmak için pek de uygun bir zaman olmadığına karar verdi. En azından şimdilik. Korkmamış gibi yapmaya çalıştı.

"Dinle," dedi. "Siz beni burada tutmaya çalıştıkça, ben daha çok kaçmak isteyeceğim. O yüzden birbirimizi germekten neden vazgeçmiyoruz?"

"Peki," dedi adam. "Ya görevimin, senin buradan ayrılmanı engellemek değil, başın belaya girmesin diye sana eşlik etmek olduğunu söylersem?"

Sloane, kalın cam panellerin ardındaki sokağa baktı. Michigan Gölü'nün sularını yalayan havanın tadını alır gibiydi.

"Yine de ekleyeyim," diye devam etti adam. "İşimi yapmama engel olursan gereksiz yere gerileceğiz."

"Tamam," dedi Sloane. "İyi."

"Adım Kyros," dedi adam, tokalaşmak için elini uzatarak. *Sağlam tokalaşıyor*, diye geçirdi içinden Sloane. Pek şaşırtıcı değildi. "Yeni Işık Ordusu'nda bir yüzbaşıyım. Gerçi senin için bir şey ifade etmeyeceğini sanıyorum."

Bileğindeki sifon, Sloane'un şimdiye kadar gördüklerinden çok daha basit görünüyordu. Parlak metal plakalar elinin üstünü ve avucunu kapatıyor ama parmaklarını boşa bırakıyordu. Önceki gün denediği sifonun üzerinde de yer alan kuş kafalı, insan gövdeli ve yılan kuyruklu yaratık logosu, plakalardan birine işlenmişti.

"Büyü ordusu," dedi Sloane. "Evet. Niye yeni?"

"Önceki ordu Dirilişçi tarafından katledildi. Nereye gitmek istiyorsun?"

O zaman biz de katliamın kıyısından geçeceğiz desene? diye düşündü Sloane. "Göle gidelim," dedi.

Göl kıyısı hep demir attığı yer olmuştu. Yolunu ne zaman kaybetse, tek yapması gereken göl kıyısını bulmaktı. Sonrasında doğunun hangi tarafta olduğunu anlardı. Göle paralel bütün caddeleri sayabilirdi: Lake Shore, Columbus, Michigan, Wabash, State, Dearborn, Clark, La-Salle... Hepsi göle çıkardı. Oraya,

suya gitmek Genetrix'te bile olsa dengesini bulmasına yardımcı olabilirdi.

Kyros işaret parmağını salladığında çift kapı açıldı. Sloane, adamın kontrolünün etkileyici olduğunu fark etti. Aelia bu kapıları ardına kadar açmıştı ama Kyros sadece ikisinin geçebileceği kadar aralamıştı. Her halükârda gereksiz bir büyü kullanımıydı.

Dışarı çıkarken, "Aklında bulunsun," dedi. "Kapıyı kendim açabilirim."

"Özür dilerim," dedi Kyros. "Benimki sadece refleks."

Parmaklarının ucunda büyümlü bir dünya var ve sen bunu kapı açmak için kullanıyorsun.

Dışarı çıkar çıkmaz, kaldırımda yürüyen kalabalığa katıldılar. İnsanların sivri burunlu ve yere çarptıkça keskin bir ses çıkaran sert tabanlı ayakkabılarıyla omuzlarını saran ağır kumaştan pelerinleri Sloane'un dikkatini çekti. Çıplak boyunlarda sifonlar alenen sergileniyor gibiydi; dirseğin biraz aşağısında biten geniş kolluklar bilekteki sifonu gözler önüne seriyor, özenle örülerek yapılarak başa sarılmış saçlar mücevherli kulak sifonlarını açıkta bırakıyordu. Sloane'un gözlemlerine göre en süslü sifon türü de bu kulak sifonlarıydı. Caddenin karşısında, görünüşe göre iki evrende de var olmayı başarabilmiş koyu kahverengi Daley Center bloğu iç rahatlatıyordu. Ancak caddenin diğer tarafında, Sloane'in dünyasında soluk mavi camlarıyla upuzun modern bir binanın bulunduğu yerde, Barcelona'daki süslü kum taşından yapılma *La Sagrada Família* kilisesini andıran kuleleriyle karmaşık bina yer alıyordu.

Bu düşünce, tanıdık bir acıyı getirip bıraktı içine. Cameron bir keresinde kütüphaneden bir mimarlık kitabı getirmişti. Onu geri götürmeyi unutmuş olacak ki abisi öldükten sonra Sloane kitabı onun odasında bulmuştu. Kitabın bazı sayfaları kıvrılmıştı. Belli ki Cameron en sevdiği binaları işaretlemişti ve *La Sagrada Família* da onlardan biriydi.

"Şu Dirilişçi," dedi. "Onu görürsem... Yani herhalde gördüğümde o olduğunu anlarım. Onu görürsem ne yapmam lazım?"

“Öncelikle sifonunla temel savunma manevralarını öğrenmen gerekiyor,” dedi Kyros. “Onunla karşı karşıya geldiklerinde insanlara zaman kazandıran basit bir kalkan büyüsü var mesela. En sevdiği şeyi yapmaktan alıkoyuyor onu.”

“Neymiş o?”

“Ciğerleri çökertiyor,” dedi Kyros, ordusunun katledildiğini söylerken takındığına benzer bir dobralıkla. “İnsanlar havasızlıktan ölmenden önce müdahale edip ciğerleri yeniden şişirmek çok zor. Üstelik sesleri çıkmadığı için kendileri de bunu yapamıyorlar.”

Sloane ürpermek için kendini zor tuttu. “Peki,” dedi. “Demek kalkan.”

“Dur,” dedi adam. “Sana göstereyim.”

Sloane’u dirseğinden tutup karton kutular ve çöp yığınlarıyla dolu ara sokağa yönlendirdi. Şu kalkan meselesini görmek için can atmasa Sloane ona karşı koyardı. Kyros elini omuz hizasında uzatıp avucunu Sloane’a çevirdi, sonra dişlerinin arasından tiz bir ısıklık çalınca Sloane elleriyle kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Adamın ağzında parlayan bir şey görene kadar böylesi tiz bir ses çıkarmanın nasıl mümkün olabileceğini merak ediyordu. Takma diş miydi? Bir tür *piercing* miydi? Emin olamadı.

O şey her neyse, bir düdük işlevi görüyor, üflediği hava ocaktan sızan gaz gibi *yoğunlaşıyordu*. Sloane, Kyros’un ağzından çıkan her nefesin dalgalandığını görebiliyordu.

Neredeyse çocuksu bir merakla farkına bile varmadan eliyle kalkana dokunmayı denedi. Durgun bir su gibi dolgun ve ipeksi bir his veriyordu.

“Onu durdurmaz,” dedi Kyros. Aralarındaki bariyer sesini boğuklaştırmıştı. “Ama oyalar.”

“Sifon konusunu yüzüme gözüme bulaştırmam kötü oldu,” dedi Sloane.

“Yüzüne gözüne bulaştırmamak için çabalamalısın,” dedi Kyros, çenesini kararlı bir şekilde sıkarak. “Yoksa kendini ve herkesi tehlikeye atarsın. Özellikle de yanında kimse olmadan

Cordus Center'in güvenli ortamından çıkma konusunda ısrarcı olursan."

"Mesaj alındı." Sloane, adamın kendisinden pek de hoşlanmadığı hissine kapılıyordu.

Kyros asık suratla kalkanı yok ettikten sonra yürümeye devam ettiler.

Tanıdık gelen bir sürü dükkânın önünden geçtiler. Fırınlara, sandviççilere, pizzacılar... Mavi tenteli bir kafenin önünden geçene kadar aslında bir Starbucks görmeyi beklediğinin kendisi bile farkında değildi. Ama etrafta hiç Starbucks yoktu. *Jack's Magic Beans** adındaki kafenin logosu elbette bir bulutun içinde kaybolan fasulye sırtığından başka bir şey değildi.

Randolph ve State caddelerinin kesiştiği kavşaktaki trafik ışıklarında, aşına olduğu beyaz renkli yürüyen adamın olmadığını fark etti. Bunun yerine üzerinde bir dizi halkalar bulunan metal bir parça takla atıyordu. Dur işareti tek bir halkadan ibaretti. Sloane bu işaretlerin geceleri görünüp görünmediğini merak etti.

Michigan Bulvarı'na yaklaşırlarken başını geriye atıp Lake Shore Yolu dönemecindeki siyah binayı aradı ama bulamadı. Aradığı binanın yerinde, ortasında bir delik olan geniş bir cam kule duruyordu. Ve deliğin tam ortasında binada kullanılan cam ve metalden yapılmış bir küre öylece asılı duruyordu.

"Bu..." Ruhu bedeninden ayrılmış gibi tuhaf hissediyordu. "Nasıl..."

"Ah, o mu? Nasıl olduğunu ben de bilemiyorum," derken Kyros, eğleniyormuş gibiydi. "Büyü olduğu kesin ama detaylarına hâkim değilim."

"Yani bir göz aldanması değil mi?"

"Hayır. Girmek ister misin?"

Sloane başını iki yana salladı. Hayır, elbette havada asılı duran devasa bir kürenin içine girmek istemiyordu. Elini ağrıtmaya

* İngilizcede hem fasulye hem de kahve çekirdeği anlamına gelen "bean" kelimesiyle ve Sihirli Fasulye masalına atıfla yapılmış bir söz oyunu. -yhn

başlayan şakağına götürdü. Caddenin karşısında tanıdık gelen Chicago Cultural Center binasını görünce, oraya doğru yürümeye başladı. Trafiğe aldırmadan yola atılmıştı. Her şey çok fazlaydı, her şey çok hızlı geliyordu. Oturup soluklanmaya ihtiyacı vardı.

Kyros caddede ve taş basamaklarda Sloane'un peşinden koştu. Kültür merkezi, bir pastadaki katmanları andıran sütun sıralarıyla eski -ki bunun, söz konusu tarzın muhtemelen her iki evrende de ortak olduğu anlamına geldiğini fark etmişti- neoklasik bir binaydı. Ama burayı sevmesinin asıl nedeni içerisiydi. Tiffany cam kubbe, sabah güneşinde bütün güzelliğiyle rengârenk ışıldardı. Tabii bir de mekânın daimi sessizliği...

İçeri girer girmez serin mermerden yapılmış bir banka oturup başını ellerinin arasına aldı. Kyros yanına oturdu. Neyse ki çok sokulmamıştı, yoksa yumruğu yerd. Sloane burnundan derin nefesler alıp verirken adam sessizce bekledi.

"Her şey çok üstüme geldi birden," dedi Sloane, biraz olsun sakinleştiğini hissedince.

Kyros başını salladı. "Bundan eminim."

"Şuraya çıkmamın bir sakıncası var mı?" Sloane, Tiffany kubbeye çıkan basamakları işaret etti. Oturduğu yerden yemyeşil ışıldayan kubbenin bir kısmını görebiliyordu. Kyros gitmesine izin verirse oradaki tanıdık yalnızlığına kavuşabilirdi. "Yani tek başıma? Sadece birkaç dakikalığına."

Kyros gözlerini kısarak ona baktı.

"Söz veriyorum, başka bir yere gitmeyeceğim," dedi Sloane.

"Peki," dedi adam. "Ama sadece birkaç dakika. Sonra yanına geleceğim."

Sloane ayağa kalktığında kendini daha iyi hissediyordu. Basamakları tırmandı, sonra duvarları kaplayan mozaiklerin arasında yeşil, sarı ve mavi desenler, sarmallar, elmaslar ve kurdelelerden oluşan bir kenar süsünün içine yazılmış Bacon alıntısına bakmak için sahanlıklardan birinde durdu: *Gerçek bilgi, Tanrı'nın bize kullanmamız için verdiği mantığı ve insan olmanın avantajını kullanmaktan geçer.*

Köşeyi döndüğünde güneşte ışıldayan Tiffany kubbeyle karşılaştı. Eğimli duvarlar minik mozaik parçalarının oluşturduğu organik şekillere, birbirine dolanan yemyeşil sarmaşıklara uzanıyordu. Ortaya doğru küçülen dikdörtgen parçalardan oluşan kubbenin kendisi çok daha sade görünüyordu. Her dikdörtgenin içinde balık sırtı gibi, mavi ve yeşil minik pulları andıran camlar vardı. Ve bunların ortasına da astrolojik semboller yerleştirilmişti. Boşluğa sarkan avize kubbenin şeklini ve desenlerini yansıtıyordu.

Tam karşıda üç tuval vardı. Uzaktan bakınca iki yandaki tuvaller Rothko'nun eserleri gibi devasa ve boş görünüyordu. Ortadakindeyse bir şey çatlamış da içinden ışık sızıyormuş gibi bir ışıltı görülebiliyordu. Tabloların yanındaki etiketleri okumak için yaklaştığında avizenin tam altında durduğunu fark etti.

Derken, bir şey onu ayak bileğinden yakaladı, parmakları soğuk ve sertti. Ayağını yukarı doğru sarstı. Baş aşağı döndüğünde Sloane'un nefesi kesildi. Aklına Cho'nun gösterdiği videoda bulutlara yükselen genç kız gelmişti. Etrafındaki duvarlar dönmeye başladı – yoksa dönen o muydu? Bileğini saran, varlığı görünmeyen o el mi döndürüyordu onu? Giysileri etrafında uçuşuyor ama aşağı doğru açılmıyordu. Saçları da, havada ters hâlde asılı kalmış, tavan yerine zemini izliyormuş gibi değil de havuzda süzülüyormuş gibi başının etrafında dalgalanıyordu.

Sessiz, diye düşündüğünü fark etti. Ne zaman paniklese böyle düşünürdü. Çünkü sessizlik Albie'yle birlikte Karanlık'tan kaçmasına yardım etmiş, defalarca ölümden kurtulmasını sağlamıştı. Çenesini sıkıp hareketsiz kaldı. Noel ağacındaki bir süs topu gibi kendi etrafında döndü. Bacağını bir anda çekip kurtulabilirse... Ama en az üç metre mesafeden tepe üstü yere çakılırdı o zaman da. Bileğini tutan her neyse konuşup ona ne yapması gerektiğini söyleyecekmiş gibi ayağına baktı.

Biri aşağıdan, "Selam," dedi.

Sloane irkilerek başını kaldırdı. Daha doğrusu yere indirdi.

Hâlâ olduğu yerde dönse de, aşağıdaki adamın yüzüyle arasında en fazla bir metre vardı. Adamın bu kadar uzun boylu ol-

duğuna bakılırsa zeminle arasındaki mesafe üç metreden daha fazla olmalıydı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” Ciddi ifadesine rağmen adamın alçak sesi tuhaf bir şekilde melodikti. Açık tenliydi, burnu kibarca *kemerli* diye tabir edilebilecek cinstendi, göz göze geldikleri andan itibaren bir an olsun gözlerini üzerinden ayırmamıştı. Bakışları sinir bozucuydu.

“Bu,” dedi Sloane, “ne. sikik. iş?”

Adam gülümsedi. “Sanırım abes bir eşek şakası. Elim tut da seni tuzaktan kurtarayım.”

Sloane’un istediği en son şey paralel evrende hiç tanımadığı bir adamın elini tutmaktı ama başka çaresi yok gibiydi. Yukarı –aşağı– uzandığında elleri kenetlendi. Adam, parmak uçları olmayan bir eldiveni andıran siyah renkli sifon taktığı diğer elini de yukarı kaldırdı. Sloane’un şimdiye kadar gördüğü bütün sifonlar gibi bu sifon da metalden yapılmıştı ama bir zamanlar yeşile boyanmıştı. Kenarlarda dökülmeye başlamış boya seçilebiliyordu ve üzeri çeşitli sıyrık izleri ve çiziklerle doluydu. Köşelerde farklı metal renginden yapılmış vidalar ve eklem yerleri göze çarpıyordu. Muhtemelen defalarca tamir edilmişti.

Adam alçak bir sesle homurdanırken Sloane titreşimi parmaklarında hissetti. Sonra bir anda bileğindeki gerilim, kırılan bir dal gibi kayboluverdi. Adam elini uzatmış hâlâ hımlasa da ses tonu bir parça değişmişti. Sloane’un bacağı yavaşça aşağı inerken vücudu doğrulmaya başladı. Biraz sonra adamın karşısında duruyordu. Bir an için el ele kaldılar, sonra gereksizliğinin farkına varıp birbirlerini bıraktılar.

Yerdeyken Sloane adamın boyunun kendisinden bir baş daha uzun olduğunu görebiliyordu. Kendisi de kısa boylu olmadığından az bir fark sayılmazdı. Adam gri, lacivert ve siyah renkte kıyafetler giymişti. Boynuna yığılan kumaş yaka kapüşonu andırıyordu ama bir broşla omuzlarına sabitlenmişti. Broşu Aelia ve çevresindekilerde gördüğü gibi altın işi değildi, daha çok büyük bir kemer tokasını andırıyordu.

Sloane hafifçe gülümsedi. Kendisini Genetrix'e getiren insanlarla dalga geçmek şaka gibiydi. "Teşekkürler," dedi. "Eşek... şakası mı demiştin?"

"Evet, Abes Sanatçılar Kolektifi birkaç aydır şehrin çeşitli yerlerine bu türden tuzaklar, daha doğrusu kendi deyimleriyle kapanlar kuruyorlar. Her gün manifestolarını okuyorum. Biri trenin duvarlarına yapıştırmış."

Sloane, Abes Sanatçılar'ın ne olacağını soracaktı ki insanlarla mümkün merteye kaynaşması gerektiğini hatırlayarak sorusunu yuttu. "Ne diyorlar?" diye sordu bunun yerine. Sanki bunu sormak daha güvenliydi.

"Büyünün hayatımıza girmesiyle hayattan, dolayısıyla da gerçeklikten koptuğumuzu söylüyorlar," dedi adam. "Dahası gerçekler altüst olmuşken ve eskiden yaptıklarımızın yarısını bile yapmazken, gerçek diye bir şeyin kalıp kalmadığını sorguluyorlar. Mesela az önce deneyimlediğin üzere yerçekimi gerçeğini tersine çeviriyorlar."

Haksız değiller, diye geçirdi içinden Sloane. Yerçekimi bir fizik yasasıydı ve büyü bu yasayı altüst etmekle kalmamış, yerle bir etmişti. Büyü neleri çürütmemişti ki?

Zaman. Mekân. Hatta belki bütün boyutlar...

"Eh," dedi sonunda. "İlginç olsun olmasın, onlardan nefret ediyorum."

Adam güldü. Gülerken bütün yüzü kırıkmıştı, dudaklarının arasından hafif çarpık dişleri görülebiliyordu. "Tam bir karın ağrısı," dedi. "Ama çoğunlukla zararsızdırlar." Gözleri Sloane'un eline kaydı. "Sifonun yok mu? Cesur bir tavır."

"Tamirde," diye yalan söyledi Sloane, elinden geldiğince çaktırmamaya çalışarak. Yalan konusunda Seçilmişler arasındaki en kötüsüydü. Albie bile yalan söylediğinde ondan daha inandırıcı olabiliyordu ama zaman içinde yeterince pratik yaptığından artık o kadar da çaresiz durumda sayılmazdı. "Boktan bir şey zaten," diye ekledi, inandırıcılığını arttırmak için.

“Benimki gibi desene,” dedi adam parmaklarını oynatarak. “Gerçi ucuza tamir edecek birini tanıyorum.”

Aralarına bir sessizlik çöktü. Sloane sohbeti kesip teşekkür ederek merdivenlerden Kyros’un yanına inmesi gerektiğini biliyordu. Ama kim ya da ne olduğunu bilmeyen biriyle konuşmalı çok uzun zaman olmuştu. Aslında bir ömür bile denebilirdi. O yüzden gitmeye pek gönlü yoktu.

“Demek tablolardan hoşlanıyorsun?” dedi adam, üç tabloyu işaret ederek.

Sloane duvardaki plakayı okumak için eğildi. *Tenebris, Charlotte Gölü, 2001.*

“Dün akşam ressamı dinledim,” diye devam etti adam. “İnsanlar bunun olaydan önce bir USS *Tenebris* manzarası olduğunu düşünüyormuş ama aslında büyü perspektifinden bakılırsa bir tülün ardından *Tenebris* ışıklarını anlatıyormuş.”

Sloane ne diyeceğini bilemedi. USS *Tenebris*’in ne olduğunu bilmiyordu. Yani evet, bu bir donanma gemisiydi ama kulağa tanıdık gelse de olaydan da haberi yoktu.

“Resimleri nasıl okumak gerektiğini bilmiyorum,” dedi. “Buna ayıracak zamanım olmadı pek.”

“Zamanını ne alıyordu ki?”

Sloane bir an için düşündü, sonra belli belirsiz bir gülümseme eşliğinde yanıtladı. “Kaos.”

Adam da gülümsedi ama gözleri sanki dalga geçmediğini anlamış gibi gözlerinde takılı kalmıştı. “Adım Mox,” dedi, sifonlu elini tokalaşmak için uzatarak.

“Sloane,” dedi Sloane, metali parmaklarıyla kavrarken. Metal serindi. “Sanata düşkünsün, ha?”

“Özel olarak değil,” dedi Mox. “Abraxas marka olmayan sifonları tamir edip kişiselleştiriyorum, buraya da sadece bir arkadaşına ürün getirmek için geldim.”

“Ah,” dedi Sloane. “Yani sifonları ucuza tamir eden tanıdığın bizzat sensin.”

“Şans işte.”

“Eh, belki benim tamirci işi beceremezse sana gelirim.” Sloane uzun zamandır ilk kez kendisi olduğunu hissediyordu. Ne Seçilmiş ne Bert’in sokak köpeği ne de *Fötr* yazarının nefretle kendisini yatağa atmak istediği über-kaltak Sloane Andrews’tu o an. Ve kendini birazcık olsun hatırlamak bile daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

“Gitsem iyi olur,” dedi. Kyros’un yukarı çıkıp bu ânı mahvetmesini hiç istemezdi.

“Eh, daha sonra bir şeyler yapmak istersen...” dedi Mox. “Bazen Printer’s Row’daki bir barda mesai yapıyorum. Adı *Maşrapa*.”

“Maşrapa ha?” dedi Sloane. “Belki bir kaçamak yaparım.”

Gülümsedi. Mox da gülümsedi. Sonra Sloane merdivene yöneldi.

Ama bir kat aşağı inmişti ki kendini tutamadı ve dönüp baktı. Adam hâlâ olduğu yerde durmuş, gözlerini Tiffany kubbeye dikmişti. Kubbenin ışığında yüzü, olduğundan da solgun görünüyordu.

ÇOK GİZLİ

KİME: DENETMEN

İLGİLİ: FİNANS DEPARTMANI

KONU: Proje Delfi, YanProje 17

Merkezi İstihbarat direktörü tarafından 9 Mart 2004 tarihinde Proje Delfi, Işık kod adlı YanProje 17 hakkında Büyü Gözetim Departmanı'na gönderilen notta onaylanan projenin genel bütçesinden 1.000.000,00\$, yanprojenin harcamalarını karşılamak üzere ayrılmıştır. Işık olarak bahsedilen küçük askeri gücün amacı, kod adı Sibyl olan [REDACTED] tarafından öngörülen kehanetlerde belirttiği üzere Mage olarak bilinen kişiye amacını gerçekleştirene kadar hizmet etmek ve onu korumaktır.

Fatima Harrak

Güvenlik Direktörü

Büyü Gözetim Departmanı

ÇOK GİZLİ

“**T**ENEBRİS OLAYI MI?” Kyros kaşlarını çatıp kültür merkezinin kapısını açtı. “Kimse sana *Tenebris* Olayı’nı anlatmadı mı?”

“Anlatmaları mı gerekiyordu?”

“Eh, modern dünyanın temelini atan olaydır,” dedi Kyros. “Yani... Nereden başlasam? 1969’da gerçekleşti. USS *Tenebris*, Challenger Deep’in yoğun basınç ortamında balistik füzenin etkilerini test etmek üzere sefere çıkan bir donanma gemisiydi.”

Sloane, yürüme işaretinin takla atmasını bekledi. “Ee, okyanusun en derin noktası, değil mi?”

“Okyanusun en derin bölümü olan Marina Çukuru’nun da en derin noktası,” dedi Kyros. “İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra donanma gücüyle şov yapmak istediler. Küçük bir ekipman sorunu yüzünden *Tenebris* denizaltısının Challenger Deep’in en dengesiz özel bir noktasına inmesi gerekiyordu. Üzerine iniş yaptığı kayalık bölge çökünce daha sonra çukurun *Tenebris* Boğazı olarak anılacak daha da derin bir bölgesi ortaya çıkmıştı. Kimse ardından ne geleceğini kestiremiyordu ama test etmek için balistik füzeleri boğaza gönderdiler ve *Tenebris* denizaltısındaki adamlar canlı canlı enkazın altında kaldı. Sonrasında büyü dünyaya yayıldı ve bazen de felaket sonuçlar doğurdu.”

Kalabalıklaşan kaldırımlarda gürültü artmıştı. Her yerden farklı ton ve tizlikte ışıklar, hımlamalar ve şarkılar yükseliyordu. Sloane'un görebildiği kadarıyla bütün büyüler küçük ve pratikti. Taksi çağırmak için çakılan bir ışık, sigara yakmak için yakılan minik bir alev, kahvenin dökülmesini engellemek için kupayı saran bir hava baloncuğu... Bir grup ergen Jack's Magic Beans'in önündeki masaya kurulmuş, bir seans gerçekleştiriyormuş gibi serçe parmaklarını birbirlerine kenetleyerek hep bir ağızdan hımlıyordu. Ama sonrasında üstlerindeki kıyafetler çıkmaya başlayınca, asıl meselenin sıcak hava olduğu anlaşıldı.

"Ne tür felaket sonuçlar?" diye sordu Sloane, omzunun üstünden hâlâ ergenleri seyrederken. Kızlardan biri sifonunu kullanarak parmak ucundan delikanlılardan birine baloncuklar fırlatıyordu. Genç ışık çalıp patlatmak istercesine baloncuklardan birine dokundu. Ama sertleşen baloncuk havada cam gibi parlamaya başladı.

Kyros anlatmaya devam etti. "Kayıtlı en eski olay görülen bir su canavarıydı ama yanlış bilgi olabilirdi. Herkes her zaman canavar görebilir. Ama sonra Mezarlık Kargaşası yaşandı –okyanusun dibindeki boğazda yerçekimi kalkınca devasa bir balıkçı gemisi etrafındaki su ve bazı tanıklara göre bir balinayla birlikte göğe uçmuş."

"Balina mı?"

"Söylenen o. Gök gürültülü sağanaklar büyük ölçekte elektrik kesintilerine neden oldu. Aslında England'ın tamamı. Kesintilerden biri de Florida eyaletinin tamamını iki hafta boyunca elektriksiz bıraktı. Okyanusun bazı kısımları âdeta fokurdayarak kaynadı. Sonrasında temizlik hiç de kolay olmadı ama anlatılanlara göre o sırada da ilginç şeyler keşfedilmiş. Ardından dünya nüfusunun sekizde birini öldüren veba salgını patladı."

Deve caddenin karşısındaydı. Bu açıdan bakıldığında binanın içi görülebiliyordu. Hatta Davet Salonu'nun dışarıya taşan eğimli duvarları da kendini gösteriyordu. Binanın tasarımında

bir bütünlük yoktu; sanki düzinelerce fikir bir çuvala atılmış, iyice çalkalandıktan sonra binanın olduğu yere öylece dökülmüştü.

“Kyros,” dedi Sloane. “Felaketler hakkındaki konuşma tarzına dair bir şeyler söylediler mi sana hiç?”

“Hayır. Neden?”

“Hiç.”

Cyrielle lobinin tam ortasında duruyordu. Bugün sadece mavi giyinmişti: Mavi ruj, saçına taktığı mavi bir tüy, daracık mavi pantolon ve dik yakalı tiril tiril mavi bir bluz. El sifonunun incecik altın zincirleri parmaklarını dolaşarak bileğindeki kalın manşette son buluyordu. Keyifsiz görünüyordu. “Seni bekliyorduk,” diye terslendi.

“Yürüyüşe çıktım,” dedi Sloane. “Kyros bütün kibarlığıyla bana eşlik etti.”

“Her halükârda çıkmadan önce birilerine...”

“Binadan ayrılmak için izin almam gerektiğini bilmiyordum.”

“Mesele *izin* değil,” dedi Cyrielle. “Benim, Nero’nun ya da Aelia’nın düşündüklerini umursamıyorsan, hiç olmazsa seni ortalarda göremeyince panikleyen arkadaşlarını düşün.”

Sloane buna karşılık ne diyeceğini bilemedi.

“Yine dersi kaçırıyorsun,” diye ekledi Cyrielle. “Gel.”

Kyros başını sallayınca Sloane gönülsüzce peşinden gitti. Anlaşılan en azından kalkan yapmayı öğrenmesi gerekecekti.

“Sana çok içtenlikle hasiktir diyorum,” dedi Esther, Sloane içeri girdiğinde.

Cyrielle yolda Davet Salonu’nun, Sloane’un marifetinden sonra tamirat için kapatıldığını söylemişti. Önceki gün olanlar için resmen *marifet* kelimesini kullanmıştı. Şimdi Deve’nin dördüncü katında, genellikle öğrencilerin toplanması için kullanılan boş bir odadaydılar. Duvar diplerine yerleştirilmiş birkaç eski

püskü kanepede dışında ne pencere ne de mobilya vardı. Yıpranmış ahşap yer döşemeleri alabildiğine uzanıyordu.

İçeri girdiklerinde Matt dönüp ona bakmamış, osiloskobuna hımlamaya devam etmişti.

"Pardon," dedi Sloane, tuhaf bir çaresizlikle. "Ben sadece..."

"Neyse ne," dedi Esther sifonlu elini kaldırarak. "Çalışmaya başla."

Sloane, Cyrielle'in uzattığı sifonu alıp eline geçirdi. Bu derste faydalı bir şeyler yapmaya kararlıydı. Kayışları dişleriyle sıkıp parmaklarını esnetti.

Ne var ki *kararlılık* ve *niyet* belli ki aynı şey değildi çünkü sonraki iki saat boyunca tek yapabildiği detone olmadan 170 MHz frekansında hımlamak olmuştu. Bu arada Esther büyü nefesinin gücünü nasıl ayarlayacağını keşfetmiş, Matt büyü nefesleriyle bir balonu şişirmeyi başarmış, Nero her ikisinin de bir sonraki aşamaya geçebileceğini söylemişti. Sloane'la bire bir çalışan Cyrielle ise ders bitiminde sifonu –hatta belki de Sloane'u– duvara çarpmak istemiş gibiydi.

Sloane odasına dönüp kendini yatağa bıraktığında başı deli gibi zonkluyordu. Bir yandan yapacağı büyüyle arkadaşlarını parçalamamaya çalışıp bir yandan da daha hızlı öğrenemezse Dirilişçi'nin onu boğmasından korkarken, Cyrielle'in dediğini yapmak, *fazla düşünmemek* mümkün değildi.

Kapı tıklatıldı ve ardından eşikte beliren Esther kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerine Genetrix'te pek moda olduğu anlaşılan kalın bir kalem çekmişti. Bu kızın uyum sağlayamayacağı hiçbir yer yoktu.

"Pekâlâ," dedi. "Bencil köpeğin tekisin ve anlaşılan birilerini öldürmüşsün."

Sloane bakakaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Her şeyi açıkça ortaya dökmenin daha iyi olacağını düşündüm," diye devam etti Esther. "Sen sabah yürüyüşüne çıkmışken ve herkes kaybolduğundan endişelenirken, ben senin öldüğünü kabullenerek kütüphaneye indim ve bazı isimleri araştırdım."

“Ölümümü çok çabuk kabullenmişsin.”

“Sana çok kızgındım,” dedi Esther, şeytan tırnağını kemirirken. “Her neyse, kütüphaneciye önce *bizim* isimlerimizi arattır-dım. Hani buralarda bir de paralel versiyonlarımızla karşılaşma-yalım diye. Neyse ki kadın bir şey bulamadı, yoksa kalan birkaç keçimi de muhtemelen kaçırırdım.”

Sloane, paralel evrenin diğer yönlerini kavramaya öylesine odaklanmıştı ki bir *ParalelSloane* olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. *Ya da paralel anne baba*, diye geçirdi içinden. Kelime oyunları konusunda son derece sabırlı olan Albie burada olsaydı, Sloane *paralelebeveyn* esprisi yapardı.

Ama Albie ölmüştü.

Sloane doğrulurken bu düşünceleri kararlı bir şekilde bir ke-nara itti. “Sanırım iki evren 1969 yılında birbirinden kopmuş. Yani ailelerimiz hâlâ yaşıyor olabilir.”

“Hâliyle ben de hemen ardından bunu sorguladım,” dedi Es-ther. “Burada internetin görkemli bir kart kataloğundan ibaret olduğunu biliyor muydun? Susan, yani kütüphaneci kadın tarif etti. Neyse... Sonuçta ayrı eyaletlerde oldukları için benimkilerin ya da Matt’in ailesinin hâlâ hayatta olup olmadıklarını anlamam büyük çabalar gerektirdi.”

“Benim annem?”

Esther omuz silkti. “Bulmak isteyip istemediğini bilemedim. O senin bileceğin iş. Ama Bert’i aradım.”

Sloane umutla öfke arasında gidip geldi. Bert’in amirine gön-derdiği mektuplar, ona duyduğu sevgiyi bozuk bir süt gibi ek-şitmişti. Öte yandan adam ona gerçek ailesinden çok daha iyi ebeveynlik yapmıştı ve Karanlık’ın yenilmesinden sadece birkaç ay önce ölmesi Sloane’un yıkılmasına neden olmuştu.

“Paralel Bert, Chicago Hyde Park’ta yaşıyor. Bizim Bert bu-ralarda bir teyzesi olduğundan bahsetmişti diye hatırlıyorum. Kayıtlar doğruysa anlaşılan onun eski evinde yaşıyor.”

Sloane ayağa kalktı. Kendini yatağa atarken botlarını çıkarma zahmetine bile girmemişti. “Ee, onu görmeye gitmiyor muyuz?”

Esther komodine gidip Sloane'un yeni okumaya başladığı kitabı eline aldı. *İmkânsız Arzuların Manifestosu*. Kapağındaki siyah bilek sifonu çizimiyle bembeyaz sade bir kitaptı. Hızla sayfaları karıştırırken, "Matt bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyor," dedi.

"Matt'in gelmesi gerekmiyor," dedi Sloane omuz silkerek. "Nasıl biri olduğunu merak etmiyor musun?"

"Evet ama..." Esther dudaklarını ısırıldı. "Bilmiyorum. Aynı genler haricinde bizim Bert'le hiçbir alakası yok."

"Genleri bile yeter."

Esther kitabı bıraktı. "Bizim tanıdığımız Bert'ten tamamen farklı biri olduğu konusunda net olmalıyız. Hiçbir beklentiye girmeden. Sence bu mümkün mü?"

"Tabii ki mümkün," dedi Sloane, kendinden pek emin olmasa da. "Essy, paralel benliklerimiz farklı evrenlerde benzerlikler gösteriyorsa, o zaman bizdeki Karanlık'ın paralel versiyonu da Dirilişçi olabilir. Yani bu da onu buradaki herkesten daha iyi tanıdığımız anlamına gelir. Yani bunu test etmemiz çok önemli. Bilgi her zaman iyidir."

"Yaşlandıkça buna daha az inanıyorum."

"Yine de gidiyoruz, değil mi?"

Esther derin bir iç çekti. "Evet, gidiyoruz."

ÇOK GİZLİ

PROJE DELFİ, YANPROJE 17

KONU: Kıyamet Olayının Tanığı Merlin Kod Adlı Cordus Konseyi Üyesi [REDACTED] ile Brifing Toplantısı Notları

SUBAY L: Bir şey ister misiniz, efendim? Biraz daha su?

MERLIN: Hayır- Hayır, teşekkürler. Bu yeter.

SUBAY L: Kayda geçmesi için adınızı söyler misiniz?

[Sessizlik.]

SUBAY L: Efendim? Adınız?

MERLIN: Ah, evet. Adım [REDACTED] ama görev nedeniyle Merlin olarak biliniyorum.

SUBAY L: Teşekkürler. 2 Temmuz 2006 gecesi gördüklerinizi resmî kayıt altına almak üzere burada toplanmış bulunuyoruz. Bugün 3 Temmuz 2006, yani olayın tazeliğiyle anlatılanlarda hata olması ihtimalinin düşük olacağını kayıtlara geçirmek istiyorum. Aynı zamanda Merlin'in özel olarak yatkın olduğu hatıra-paylaşma tekniğini kullanacağız. Efendim, benden hangi frekansı istiyorsunuz?

MERLIN: 65,4 MHz.

SUBAY L: Başlamadan önce, kullandığımız tekniği tarif edebilir misiniz?

MERLIN: Evet. Bu yaptığımız deyim yerindeyse zihin gözüyle geçici olarak küçük bir müdahaleyle anıların paylaşılmasını sağlayan zihinsel bir büyü. Paylaştığımız zihin gözüyle size şeyin... ee... olay, olayın anısını aktaracağım. Siz de kayıtlara geçmesi için gördüklerinizi anlatacaksınız. El düdüğüne 65,4 MHz frekansından bağlantı kurduğunuzda siz gördüklerinizi tarif ederken ben de diğ protezim sayesinde 63,2 MHz frekansında olacağım.

SURAY L. Teşekkürler. Başlayayım mı?

[Düşük tonda bir ses.]

[İkinci bir düşük tonda ses ekleniyor.]

SURAY L. Bir ofisteyim, camdan dışarı bakıyorum. Dışarıda karanlık ama ışıklarından birkaç binayı seçebiliyorum. Belediye binasını sütunlarından tanıyorum. Tahmin etmem gerekse Deve'de, yani Cordus İleri Düzey Büyü Geliştirme ve Eğitim Merkezi binasında olduğumu söylerdim. Güneye bakıyorum. Önümdeki masada duran eski kitapların üstünde bir kadeh viski var. Aslında her yer kitap yağınlarıyla dolu.

Kapı tıklanıyor. Dönüp ısıklık çalarken parmaklarımı oynatınca kapı açılıyor ve bir adam içeri dalıyor. Uyurken giydiklerimise benzer askeri bir süveter giyiyor. Nefes nefese olduğu için konuşmakta zorlanıyor. Peşinden gelmesi için eliyle işaret ettiğinde Merlin onun peşine düşüyor. Asansörle beşinci kata iniyorlar. Deve'de herkes buraya Seçilmiş Katı diyor çünkü Seçilmiş burada yaşıyor ve ordusu burada eğitim görüyor. Kata neredeyse kimsenin girmesine izin verilmediğinden daha önce hiç görmediğim bir yer. Kata gitmek için asker asansörde rozetini okutmak zorunda kalıyor.

[Düşük tonlu ses devam ediyor.]

Asansör boş bir koridora açılıyor. Ancaak bir tuhafılık var. Sanki_ Ortalıkta tek bir kişi görünmese de sanki çok kalabalıkmış gibi havasız kalmış hissi veriyor.

"Gece devriyesindeydim. Yukarı çıktım - bir şey duymuştum." Askerin nefesi durumu anlatacak kadar düzelmişti. "Sonra_ kime gideceğimi bilemedim.."

"Bana gelerek doğru yaptın," diyorum. Yani Merlin öyle diyor. "Ne oldu?"

"Ordu yok," diyor asker. Koridorun sonuna ulaşıyorlar, üzerinde çapraz bir bariyer olan çifte kapı kapalı. Üzerindeki tabelada eğitim salonu olduğu yazıyor. Merlin'in kapıyı açmasına izin veriyor. Yerler spor salonlarındaki gibi gıcır gıcır. Lastik ayakkabılarının altında gıcırıyor. Ama içerisi

karanlık, sadece acil ışıkları görülebiliyor, o yüzden tek görebildiğim orada burada yatan koyu gölgeler. Küçük tümsekler. Sanki biri oraya buraya serdiği kilimleri unutup gitmiş gibi. Merlin düdüğünü çalıp sifonlu elini sallıyor. Bütün ışıklar bir anda yanıyor. Işıklar o kadar parlak ki bir an için elini gözüne götürüp siper ediyor, sonra...

[Düşük tonlu ses devam ediyor.]

... keşke elini gözlerinden hiç çekmeseydi.

[Düşük tonlu ses devam ediyor.]

Hepsi eğitim kıyafetleriyle yerde. Beyaz tişört, gri pantolon. Hepsi farklı şekillerde düşmüş. Bazıları sırtüstü, bazıları yüzüstü, bazıları yan, bazılarının kolu altında kalmış, bazılarının bacakları koşarken ölmeden önce tökezlemişler gibi kıvrık. Hepsinin gözleri açık. Kimse insanların bazen gözleri açık öldüğünü söylemez. Birinin gözlerini kapatması lazım ama kimse yapmamış. Hepsi boş gözlerle her yere bakıyor. Açık ağızlarından salyalar akıyor. Tanrım. Bu...

İçlerinden biri yaşıyor. Odanın tam ortasında ayağa kalkıyor. Asker değil. Sivil kıyafetli. Uzun boylu. Gerçekten uzun boylu. Dövüşmeyi göze alamayacağın tiplerden. Bizi görüyor. Yüzünü tam göremiyorum çünkü saçları önüne düşmüş. Sonra sol elini kaldırdığında bir ses ve ışık -Tanrım, canım yanıyor. O kadar gürültülü ki başımı korumaya çalışırken sendeleyerek geriliyorum. Ama bir saniyeden fazla sürmüyor. Görmek için gözlerimi kırptırırsam da bir dakika boyunca parlamanın etkisinden kurtulamıyorum.

Beni buraya getiren asker yerde yatıyor. Uzanıp omzunu sarsıyorum. Kıpırdamıyor. Kıpırdamıyor. Ölmüş. Uzun boylu adam gitmiş. Ölülerle yapayalnızım.

[Düşük tonlu ses susuyor.]

SUBAY L: Kimdi? Biliyor musunuz?

MERLIN: Sibyl bir başkası olacağını söylemişti.

Seçilmiş'in kurtarabileceği dünyanın sonunu getirebilecek Karanlık biri... Sanırım sonunda onunla tanıştık.

ÇOK GİZLİ

BİR SAAT SONRA Esther'LE Sloane, Kyros ve Edda adında balıketli bir kadın askerle birlikte bir taksiye bindi. Sloane yağmur damlalarının arasından, alttan aydınlatılan dümdüz ve uçsuz bucaksız görünen Merchandise Mart binasını seyrediyordu. Nerede olduğunu hatırlayana kadar bir an için kendini evde zannetti. Sanki Matt'le birlikte kimselere yakalanmamak için arka masalardan birinde yemek yiyecekleri bir restorana gidiyorlardı. Biftek ve bir kadeh şarap eşliğinde zaten birlikte yaşadıkları hikâyeleri birbirlerine tekrarlayacaklardı. Karanlık'ın kaldığını düşündükleri eski çiftlik evine gittiklerinde başındaki bigudilerle kendilerine tüfek doğrultan yaşlı kadın mesela. Ya da şeker yerine tuz koyup eşek şakası yaptıklarında Bert'in onlara bu mutluluğu yaşatmamak için hiç fark etmemiş gibi yapması. Ya da...

"Matt çok kızacak," dedi Esther.

"Not bıraktık ya," diye karşılık verdi Sloane.

"Evet, eminim çok işe yarayacak."

"Suçu benim üzerime at. Zaten benden nefret ediyor."

"Eh." Esther iç çekip arkasına yaslandı. "Sen de bunun için elinden geleni yaptın!"

Hemen hemen bir kayık büyüklüğündeki taksi, kutu gibi-

di. Motor kapağındaki amblem disk şeklindeydi. Sloane bunun uçan daire olduğunu düşündü. Kyros yerine oturur oturmaz şoförle üniversite gülle şampiyonları hakkında bir sohbe ko-
yulmuştu. Anlaşılan Genetrix son on yılda yeniden atletizmle ilgilenmeye başlamış, beyzbolun pabucu dama atılmıştı.

“Şehirde sadece bir beyzbol takımı mı var?” Sloane bir türlü kabullenemiyordu. “Takıma ne diyorlar? *Cubsox* mı?”

“Chicago Cornhuskers”, dedi Edda.

“*Cornhuskers* mı?” Sloane şehri rakip takımlar olmadan hayal bile edemiyordu, üstüne bir de maskotu mısır koçanı olan bir takımı destekliyordı.

“Sloane, sen beyzbol sevmezsin ki,” dedi Esther.

“Chicago’da yaşamak, beyzbolu doğuştan seversin demek,” dedi Sloane.

“Bir plan yapmamız lazım,” dedi Esther sabırsızlıkla. “Adamın kapısına öylece dikilip nereden geldiğimizi söyleyemeyiz.” Sesini alçaltarak dikiz aynasından şoförle Kyros’un hâlâ sohbet edip etmediğini kontrol etti. “Paralel evrenden geldiğimizi nasıl söyleriz?”

Lake Shore Yolu’na yöneldiler. Michigan Gölü çelik rengindeydi, dalgalar şiddetle yol kenarındaki dalgakıranı dövüyordu. Esther tırnaklarıyla dizinde tempo tutuyordu. Albie’nin cenaze töreni için manikür yaptırdığı tırnaklarının ojeleri soyulmaya başlamıştı.

“Askeri bir mesele olduğunu söyleyebiliriz,” dedi Sloane, Edda’nın ceketindeki Işık Ordusu rozetine göz atarak. “Çok gizli olduğunu falan söylesek?”

Esther gözlerini devirdi. “Aa, tabii, kulağa daha mantıklı geliyor.”

“Bu adamı tanımıyor musunuz?” diye araya girdi Edda cıvıltılı sesiyle. “Resmî bir sebeptense kişisel bir neden yaratın.”

“Hem tanıyoruz hem de tanımıyoruz,” dedi Sloane. “Ama

* Chicago White Sox ve Chicago Cubs takımlarına gönderme yapılıyor –çn

** Cornhusk’ın sözlük anlamı mısır koçanıdır. –yhn

sanırım iki evrenin ayrışmasından önceki döneme dair bildiklerimizi kullanabiliriz. Yani 1969'dan öncesi."

"On sekiz yaşındayken evlenmişti," dedi Esther. "On altı yaşındayken abisi boğularak ölmüştü. Idaho'da doğmuştu."

Bert'in 1969 öncesi yaşamıyla ilgili bildiklerini hatırlamaya çalışırken taksi, Dünya'daki gibi yeşil kubbesi ve sütunlarıyla göze batan Bilim ve Endüstri Müzesi'nin önünden geçti. Binarın biraz ötesinde, önlerinde çatlak kaldırımların yer aldığı yayvan tuğla binalar, cam-tuğla pencereleriyle az katlı devlet binaları, kuru dalları elektrik tellerine dolanan ağaçlar vardı. Her şey fazlasıyla tanıdık geliyordu. Ama arada bir daha önce hiç görmediği şeyler de göze çarpıyordu. Bir sifon dükkânının önünde HERKES İÇİN BÜYÜ, ABRAXAS: YOKSULLARIN DÜŞMANI ve hatta ANNEM ABRAXAS SIFONU ALMAK İÇİN BÖBREĞİNİ SATTI pankartları taşıyan insanlar, Dünya'da çoktan kapandığı hâlde burada hâlâ arabayla sipariş verilebilen bir fast-food restoranı, Timuel Black Büyü Teorisi ve Pratiği Okulu adında bir lise.

57. Cadde'den sıra evlerin olduğu bir yan sokağa saptılar. Taksi kapının üstünde boyayla 5730 yazılmış eski bir taş evin önünde durunca Esther ve Sloane, Kyros'un iki yirmi dolarlık demir parayla taksiciye ödeme yapmasını seyretti. Sloane, yürürken insanların ceplerinden ya da kemerlerinden sarkan küçük keselerden gelen şingirtiyi daha önce fark etmişti ama sesin bozuk paralardan gelebileceğini düşünmemişti.

İndikleri gibi taksi kaldırımdan uzaklaşırken Sloane, beyaz badanası dökülmeye başlamış, bahçesi çimlerin üzerini saran toz toprakla grileşmiş eski eve baktı.

Esther, "Siz burada kalsanız iyi olur," dedi Kyros ve Edda'ya. Kyros kuşkuyla baktı.

"Kötü bir şey olursa, sizin için kan donduran bir çılglık atarım, siz de hemen yanımıza koşarsınız. Nasıl fikir?" dedi Sloane.

"Yaşlı bir adam işte," dedi Esther, onları rahatlatmak istercesine.

"Peki," dedi Kyros sonunda.

Sloane sırtının ürpermesine aldırmamaya çalışarak Esther'in peşine takıldı. Hepsi kırmızı külahlı olan küçük bir bahçe cücesi koleksiyonu, taş saksıların etrafına dağılmıştı. "Sen karısının kız kardeşinin kızıydın," diyordu Esther. "Adının Shauna olduğuna yüzde doksan eminim."

"Ya da telaffuz bile edemeyeceğimiz bir Leh ismi," dedi Sloane, kapıya geldiklerinde.

Senin yaşında bir yeğenim var, demişti Bert bir keresinde. *Yıllardır görmedim.*

Bert'in üzerine bol gelen takım elbisesiyle, evin önünde Honda Accord arabasından inişi hâlâ aklındaydı. Gri pantolon, siyah ayakkabılar, mavi kravat... Saçları kısaydı ama o kadar da kısa değildi. Saçları ne sarıydı ne de tam olarak kumraldı. Gözleri elanın en orta tonuydu. O kadar sıradan biriydi ki Sloane onu tarif etmekte zorlanırdı. Adamın akılda kalan tek özelliği, sürekli sulan gözünü birkaç dakikada bir katlanmış mendiliyle silmesiydi.

Genetrix'te Evan Kowalczyk adını alan Bert de kapıyı açtığımda mendilini gözüne bastırıyordu.

"Buyurun?" dedi.

Sloane'un boğazına bir yumruk oturdu. Konuşamıyordu. Bu ses biraz daha tekdüze olsa da Bert'inkiyle aynıydı.

"Rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın," dedi Esther, dirseğini Sloane'un böbreğine indirerek.

"Ah! Evet." Sloane boğazını temizledi. "Ben... karınızın kız kardeşinin kızıyım. Şey... yeğeniniz. Shauna."

"Shauna." Adam mendilini cebine koyarken diğer eliyle kulağının arkasını kaşıdı. "Uzun zaman oldu, değil mi? Seni en son gördüğümde on bir yaşında falandın."

"On iki olabilir," dedi Sloane, böylesi ona daha doğal gelmişti. "Şehri ziyarete gelmiştim. Okullara bakmaya. Üniversite falan. Esther karar vermeme yardım ediyor. Burada yaşadığınızı hatırlayınca..."

"Ziyaret etmek için uğrayalım dedik," diye onun sözünü tamamladı Esther. "Tabii müsaitseniz."

Evan bir an için sessiz kaldı. "İsterseniz bir kahvelik vaktim var."

"Mükemmel!" Esther gülümsedi.

"Evet," dedi Sloane. "Kahve. İyi fikir."

Esther'in bakışları içinden geçeni söylemesine gerek bırakmıyordu. *Neden robot gibi konuşuyorsun?*

Adam geri çekilip ikisini içeri buyur etti. Hol o kadar doluydu ki üçü resmen dip dibe duruyorlardı. Bert'in, hayır Evan'ın koyu ahşap yer döşemesini gıcırdatan adım seslerini takip ederek oturma odasına geçtiler. Şöminede alevlerin çatırtısına, köşedeki pikaptan *Harvest Moon* şarkısını söyleyen Neil Young'ın tiz sesi ve gitar tıngırtıları eşlik ediyordu.

Sloane, diğer Seçilmiş adaylarıyla birlikte eğitime gitmek için Bert'in bej renkli Honda Accord arabasına bindiği günleri hatırladı. Araba çalışmaya başladığında farlar ön kaportanın üzerinde açılan bir kapakla yükselirdi. Bir keresinde müzik açmasını isteyince adam torpido gözüne bakmasını söylemiş, Sloane orada üç Neil Young, iki Neil Diamonds, bir de Phil Collins CD'si bulmuş, *Daha sıkıcı bir beyaz adam olmak mümkün mü?* diye sormaktan kendini alamamıştı.

Dönen plağa bakakalan Esther'in asık suratına baktı.

"Boyun kime çekmiş hiç bilmiyorum," dedi Evan, kaşlarını çatarak.

"Kimse bilmiyor," dedi Sloane. Bert'in baldızıyla, yani sözüm ona annesiyle ilgili *herhangi* bir şey hatırlamaya çalışıyordu. "Bazıları sütçüden şüphelendi ama..."

"Gözlerin babana çekmiş," diye sözünü tamamladı Evan. "Ben kahve yapayım."

Sloane, hayatı boyunca mavi gözleri olduğu için hiç bu kadar şükretmemişti. Kıkırdamasını güçlkle bastırarak şöminenin hemen yanındaki kitaplığa döndü. En üst raf eski romanlarla doluydu: *Moby Dick*, *Beyaz Diş*, *Ses ve Öfke*, *Çavdar Tarlasında Çocuklar*. Amerikan Edebiyatına Giriş dersinin müfredatı tamamen buradaydı. Bunların yanında, sırtında *Lee ve Yaşayanlar İçin Ölü-*

lere yazan bir kitap daha vardı. Kitabı çekip kapağına baktığında yazarın Harper Lee olduğunu gördü.

Alttaki raf daha ilginçti. *Rus Folklorunda Canavarlar ve Delilik, Antik Yunan ve Roma'da Efsanevi Nesneler, Ahit Sandığı: Gerçek mi, Kurgu mu?*

"Arkeoloji mi okudunuz?" diye seslendi Sloane, kahve makinesinin gürültüyle çalıştığı mutfığa doğru.

"Hayır," diye bağırarak cevap verdi Evan. "Sadece hobi. Büyü gerçek olunca cazibesini kaybetti."

"Neden?" Sloane, oturma odasına geri gelen adama bakmak için döndüğünde Rus folkloruyla ilgili kitap hâlâ elindeydi.

"Sanırım hiçbir şeyin gizemi kalmadı artık," dedi Evan. Bir elinde kahve demliğini taşıyordu, diğer parmaklarına üç kupanın kulpunu geçirmişti. Hepsini masadaki kalelerle ilgili bir kitabın üzerine bıraktı. Kitabın tozlu cildi eski kahve lekeleriyle doluydu.

"Ne iş yapıyorsunuz, Bay Kowalczyk?" diye sordu Esther.

"Postanede çalışıyorum," dedi adam otururken. "Hatırlamıyor musun, Shauna? Çocukken bana Noel Baba için mektuplar yollardın."

Sloane gülümsedi. "Doğru ya. Adresini bildiğinizi düşünüyordum."

Evan da gülümsedi. "Bir çocuğun bağlantılardan fayda sağlayacağını anlaması biraz tuhaf."

Sloane şömine rafındaki fotoğraflara bakmak için yaklaştı. Onların tanıdığı Bert, karısını gizemli bir kazada kaybetmişti. Olayı hiç tam olarak anlatmamıştı ama kazadan sonra birtakım açıklamaların peşine düşmüş, ODA'ya da bu yüzden katılmıştı.

"Anna'nın bu fotoğrafını hiç görmemiştim," dedi çerçevelerden birini eline alarak. Fotoğraftaki genç Evan Kowalczyk'in yanında topluca bir hanım duruyordu. Anna Kowalczyk saçlarını bir eşarpıla at kuyruğu yapmıştı, kucığında örgü şişleri duruyordu. Tam bir ev hayatı fotoğrafıydı.

"Ah, normal. Annene fotoğraf göndermeyi hep aksatmışım-

dır." Evan'ın dudakları bir çizgi hâlini almıştı. "Arayıp sordum da."

"Her şey karşılıklı," dedi Sloane. Söylediklerinin doğru olmasını umuyordu.

"Nasıl öldü?" diye sordu Esther.

Evan bir kaşını kaldırdı. "Bilmiyor musunuz? Dirilişçi öldürdü."

Esther ve Sloane göz göze geldiler. Sloane Dren bölgesindeki enkazı, toplu mezarlığı ve bir daha asla geri getirilemeyecek anıları düşünüyordu.

"Annen nasıl?" diye sordu Evan. "Yıldönümlerinde hep kötü olduğunu biliyorum."

"Ah, annem gayet iyi." Sloane omuz silkti. "Babam her zamanki gibi onu delirtiyor."

Düşünürken mantıklı gelmişti ama söze dökülünce söyledikleri kulağına hatalı bir akor gibi yanlış geldi. Evan, kucağındaki kahve kupasıyla öylece donakalmış, gözlerini üzerine dikmişti. Sloane gözlerini kaçırmaya cesaret edemedi.

"Yani..." diye söze girişti.

"Pete öleli on yıl oldu," dedi Evan. Kahveyi sehpa bırakırken eli titriyordu. "Sen Shauna değilsin, öyle değil mi?"

Kaskatı kesilmişti.

Sloane kalbinin bütün vücudunda attığını hissedebiliyordu. Göğsü, parmak uçları, boğazı, yanakları...

"Kahretsin," dedi Esther.

"Evet," dedi Sloane. "Ben Shauna değilim."

"Kimsin?" Evan ayağa kalkıp ona doğru bir adım atarken Sloane kapıya doğru geriledi. Esther de ayağa kalmış, geri geri giderek oturma odasından çıkıyordu.

"Kim olabileceğini bilen birisiyim," diye ekledi Sloane buz gibi bir sesle. "Dünyada hâlâ bir sürü gizemli şey kaldı, Evan."

"Kimsin?" diye üsteledi Evan. "Beni nereden tanıyorsun?"

Sloane gözlerinin yandığını hissetti. Her an ağlamaya başlayabilirdi. İçinde, büyüünün göğsünde yarattığı yangına benzer

bir öfke yükseliyordu. Bir an için Davet Salonu'ndaki kubbenin camlarını indiren türden bir felakete neden olmaktan korktu. Yine de sesini yükseltti. "Dirilişçi karını öldürdü ve sen alınması gereken bir intikam yokmuş gibi ölü teyzenin evinde yaşayıp postacılık yapıyorsun!"

"Bu evin sahibini nereden biliyorsun?" Evan'ın beti benzi atmıştı. Gözlerini kırıştıtırırken bir damla yaş yanağından süzül-
dü, mendiliyle gözünü silmeyi unutmuştu. "Hakkımda bu ka-
dar şeyi nereden biliyorsun?"

"Gizli birtakım... medyumluk... becerileri var," dedi Esther, Sloane'un koluna yapışarak. "Aynı zamanda patavatsızın önde gidenidir, o yüzden çok özür..."

"Defolun," dedi Evan.

"Nasıl bu kadar..." Sloane sözünü bitiremedi çünkü Esther onu kapıya çekiştiriyordu.

Kendini bırakıp arkadaşının onu dışarı sürüklemesine izin verdi. Birlikte basamaklardan kaldırıma indiler. Arkadan çarpan kapının gürültüsünü kilit sesi takip etti. Esther, kaldırımda bek-
leyen Kyros'la Edda'ya bir şeyler söylese de Sloane konuşulanla-
rı anlayamıyordu.

Betona oturup soluk almaya çalıştı. Esther'in sıcak ve güveni-
lir eli sırtındaydı. Güneş batıyor, gölden esen rüzgâr sertliğiyle
tenine iğne gibi batıyordu.

Sloane'un kulakları soğuktan yanmaya, Esther de titremeye
başlayana kadar uzun süre orada öylece durdular.

Biraz sonra Sloane, Esther'e döndü. "Yerinde olsam BMK bel-
gelerini okumam," dedi. "Oradaki Bert'i tanımak istemezsin."

"Sen niye okudun o zaman?"

Sloane omuz silkip bakışlarını göğe çevirdi. Ay bulutların ar-
dından yükseliyordu. "Bilginin fazlası zarar vermez, öyle değil
mi?" Kahkaha attı. "Siktirsinler."

"Aynen," dedi Esther. "Bir yerlerde bir şeyler içelim mi?"

"Olur." Sloane, Esther'in onu yerden kaldırmasına ve koluna
girmesine izin verdi. "Bir yer biliyorum."

Esther gülünce kahkahası boş sokakta cınladı. Edda sokağın köşesindeydi. Hale şeklindeki ışığıyla parlayan sifonlu elini havaya kaldırmıştı. Taksi çağırıyordu.

“Başka bir evrendeyiz!” dedi Esther. “Nasıl bildiğin bir yer olabilir ki?”

Sloane güçlkle de olsa gülümsedi.

MAŞRAPA'NIN ÖNÜNDE DURDULAR. Mekânın bir tabelası yoktu, sadece camda pembe renkte parlayan eski bir bira maşrapası neonu seçiliyordu. İçerisi bir bara benziyor, ahşap lambrilerle rutubetli ama sıcak bir hava veriyordu. İçeri girerken Sloane bir kaşını kaldırıp Esther'e baktı. Kapının dibindeki taburede oturan adamın kimlik sorma niyeti olmadığını anlayınca yüzüne düşen saçlarını iki eliyle geriye atıp Mox'a bakındı.

"Film seti gibi," dedi Esther kıkırdarak. Haklıydı. Gölge girintiler, taş duvarlar, üzerlerinde mumlar yanan masalar – fantastik bir filmde bir sahne ya da tema parklarından fırlamış bir mekân gibiydi. Ne var ki buradaki büyülü efektler gerçektir. Bir kadının yudumladığı kadehin üstünde süzülen limon dilimi her yudumda cin toniğe limon sıkıyordu. Bir martini kadehindeki zeytin tanesi hem ısıldıyor hem de zıplıyordu. Bir adamın viski kadehindeki alevler nasıl oluyorsa içerken adamı yakmıyordu.

Esther en arkalarda alçak ahşap oturaklarına hep birlikte oturabilecekleri bir köşe bulurken Sloane bara yöneldi. Barmen kadın Deve'dekilerden farklı giyinmişti. Her şeyden önce daracık kıyafetleri vücudunun bütün kıvrımlarını ortaya koyuyordu. Burnundaki metal hızma, burun delikleri açılıp kapandıkça uzayıp kısalıyordu.

"Selam," dedi Sloane kadın yaklaştığında. "Mox'a bakmış-tım."

"Mox ha?" dedi kadın. "Sen kimsin?"

"Sloane. Onu burada bulabileceğimi söylemişti."

"Buralarda mı bir bakayım."

"Aynı zamanda içki siparişi..." Kadın çoktan gitmişti. "Ol-maz mı? Peki." Sloane, Esther'le Kyros'un derin bir sohbeta dal-dıkları masaya döndü.

"Yani takipçilerim var; bir video ya da resim paylaştığımda sayfalarında beliriyor."

"Sayfa mı?"

"Evet, insanların takip ettikleri herkesi görebildikleri uzun bir liste gibi."

"Ve birini takip etmek, onların konuştukları videoları seyret-mek istemek yani, öyle mi?"

"Evet."

"Neden sadece etrafındakilerle konuşmuyorsun ki?"

"Mükemmel bir soru," dedi Sloane sandalyeye otururken.

"Çünkü öylesi daha zor," dedi Esther gülerek. "Yakın çevren-le bir sürü sosyal zırvayla uğraşırsın. Oysa sosyal medyadayken evinde iç çamaşırınla otursan bile sosyalleştiğini hissedersin." Esther, Barbie pembesi ruj sürmüştü. Elinde, Sloane'un bütün öğleden sonra cebelleştiği standart sifon vardı. Sifon onun için tek başına yeterince süslü değildi. O yüzden saçlarını açık sarı bir fularla bağlamıştı. Elmas desenli elbisesinin kolları bilekleri-ne kadar dökülüyordu.

"*Anti-sosyal*, çıplak insanların videomu izlemesini isteyece-ğimden emin değilim," dedi Kyros.

Sloane, yan gözle Edda'ya baktı. Kadın mekânı inceliyordu. Sifonu, Esther'in elindeki gibi basitti ama kulağına taktığı için yüzüne asimetrik bir görünüm katmıştı. Sloane'un sifona baktı-ğını görünce bir kaşını kaldırdı.

"Ne? Yüzümde bir şey mi var?"

"Yok," dedi Sloane. "Sadece kulak sifonunu merak etmiştim."

"Daha iyi duymak için," dedi Edda. "Uzak sesler, insan kulağının duyamayacağı kadar alçak sesler için. Bazıları bunları kişinin ses tonunu daha iyi yorumlamak için de kullanıyor ama ben o konuda iyi değilim."

Sloane tam o sırada onu gördü. Bar tezgâhının altından geçiyordu. Koyu renk, dalgalı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Gözleri birbirine çekilen mıknatıslar gibi birbirini buldu.

"Selam," dedi Sloane adam yaklaşıırken. "Sana kaçamak yapabileceğimi söylemiştim."

Mox o kadar uzun boyluydu ki yandaki tabureye çöktüğünde bile neredeyse göz hizasındaydı. "Hoş geldiniz."

"Benim adım Esther. Bunlar da Kyros ve Edda," dedi Esther, tokalaşmak için elini uzatarak. "Bizim kızın başını beladan kurtarmışsın."

"Abes kapan," dedi Mox.

"Abes," diye kıkırdadı Edda. "Özenti birkaç sanat öğrencisi işte."

"Zehir gibi olabiliyorlar ama," dedi Mox. "Kapan bile epey sağlam iş. Yüksek uyumsuzluk gösteren en az beş kişi gerektiren bir şey. Herkes yapamaz."

"Bir şey sırf zor diye," dedi Edda, "ille de yapılmaya değer demek değildir."

"Bu konuyu konuşacaksak bir içkiye ihtiyacım olacak," dedi Kyros. "Hatta yedi içkiye."

"Doğru." Mox ayağa kalktı. "Kim ne içiyor?"

"Ben şu ışıldayan zeytinli olandan istiyorum," dedi Esther.

"Cin martini," dedi Mox. "Zevkli bir seçim."

Kyros'la Edda bira söyledi. Belli ki biracıydılar. Mox, Sloane'a baktı.

"Ben... seninle geleyim," dedi Sloane. "Neler var bir baka-yım."

"Git bak bakalım," dedi Esther. Sloane ona ters bir bakış fırlattı. Masadan ve Esther'in iğneleyici bakışlarından uzaklaştığı için seviniyordu. Mox tezgâhın arkasına geçince Sloane kollarını

bara dayadı ve gözlerini kısarak arkadaki şişeleri inceliyormuş gibi yaptı.

Mox bir kâğıt çıkarıp önüne koyunca Sloane kaşlarını kaldırarak baktı. Kâğıtta cin martininin formülü vardı.

“Hafızam çok kötü,” dedi Mox. “Zeytini nasıl parlatacağımı unutuyorum.”

“Kötü hafıza lafı burada fazla hafif kalır,” dedi Sloane.

Mox gülerek zeytin kavanozunu aldı. Sloane, onun bir kaşıkla çıkardığı zeytini çalkalayıcının dibine yerleştirmesini ilgiyle izledi. Mox sifonlu eliyle çalkalayıcıyı kapatıp, beklenenin aksine gür ve derinden bir tonda humlamaya başladı. Çalkalayıcıdan bir şapırtı suyu duyuldu, sonra titremeye başladı. Oysa Mox’un sifonlu eli hâlâ hareketsizdi. İkinci humlaması daha tizdi. Parmaklarını biraz geri çektiğinde zeytinin mavi ışıltısı görülebiliyordu. Zeytin kaçmak istercesine zıplayınca, hemen çalkalayıcının ağzını kapattı.

“Yeni tarifler bulmaya çalışırken eminim ortalığı yıkıyorsunuzdur,” dedi Sloane. “Zıplamayan, yüzmeyen ya da sürekli yanmayan bir şeyler var mı?”

“Senin için EM-EM yapabilirim. Eski-Moda Eski-Moda*.”

“Şahane olur.”

“Hâlâ sifonun yok mu?” diye sordu Mox, başıyla Sloane’un boş ellerini işaret ederek. Zeytini dibe sıkıştırmak için çalkalayıcıya hızla bir avuç buz boşalttı. Sonra üzerine cin ve vermut eklediğinde zeytin buz küplerinden oluşan hapishanesinden kurtuldu. Mox yine hızla çalkalayıcının ağzını kapatarak çalkalama işini zeytine bıraktı.

“Şu anda sağ göğsümde bir sifon taşıyor olabilirim, nereden biliyorsun?” dedi Sloane. “O zeytin içeni rahatsız etmiyor mu?”

“Eğer göğüs sifonu alacak kadar zengin ve güçlü olsaydın, onu göstermek için elbisende pencereler açardın,” diye güldü Mox. “Bu büyü de yavaş yavaş duruluyor. Sadece zaman gerek.”

Sloane boş boş bakmamak için kendini zor tuttu ama pek ba-

---

* Old fashioned, bir viski kokteylidir. —çn

şarılı olamadı. “Belki sifonumu göstermeye meraklı değilimdir,” dedi.

“Mesele kişilik değil, daha çok yaşama içgüdü,” dedi Mox. “Eş bulmak ya da yırtıcıları uzak tutmak için gösteriş yaparız. Tavus kuşları gibi. Milyonlarca yıllık evrimi aştığını mı söylüyorsun?”

“Ben evrimin doruk noktasıyım,” dedi Sloane ciddiyetle. “Benimle tanıştığın için tebrikler.”

“Onur duydum.” Bir süzgeç alıp içkiyi bir martini kadehi- ne döktükten sonra zeytini ekledi. Zeytin artık kadehin dibinde dans ediyor, tehlikeli bir füze gibi oradan oraya fırlamıyordu.

“Sifonum hâlâ tamirde,” dedi Sloane. “Daha dün verdim.”

“Çoğu insan bu kadarıyla da çıldırır,” dedi Mox. Çalkalayıcıya buz koyup salladı, sonra da yeni bir bardağa koyduğu küp şekeri ezerek eski-moda eski-modayı yapmaya başladı.

“Bence her şey için büyüye başvurmamak fena bir şey değil,” dedi Sloane.

“O zaman yanlış yerdesin. Belki sığınak şehrine gitmek istersin.”

Sloane bunun ne anlama geldiğini çözemedi. “Sen gittin mi?”

“Onlardan birinde doğdum. Arlington, Texas.”

“Ama aksanın yok?”

“Hayatımın çok başında büyüyle başım belaya girdi,” dedi Mox. “Etrafımı mahvetmeden büyü yapmayı öğrenmek için çocukken buraya taşındım.”

Bir elinde bardak, diğerinde bir ölçek viskiyle öylece durup kapkara gözlerini Sloane’a dikti. Sloane, onun bir şeyler beklediğini hissediyordu ve beklediği şeyi ona vermediği sürece Sloane’un hata yapma olasılığı artıyordu. Ama buranın sözcüklerini bile bilmiyordu – sığınak şehrin nasıl bir şey olduğunu, çocukken büyüyle her şeyin nasıl mahvedilebileceğini, hatta sifonu olmadan geçen bir günün ne anlama geldiğini. “Ailen burada mı yaşıyor?” diye sordu. Yanlış soru olduğunun farkındaydı ama aklına başka bir şey gelmemiştir.

“Nancy ve Phil, bir büyü barında yaşayacak ha? Düşüncesi bile abes!” Mox kadehin içinde birbirine karışmış buz, viski ve şekerin üzerine kaşıkla bir kiraz bıraktı. “Hayır, buralara hiç gelmediler.”

“Ah.” Sloane çaresizce yeni bir konu bulmaya çalıştı. “Eh, ben de hiçliğin ortasından geliyorum. Liseden yirmi üç kişi mezun olmuştuk.”

Elbette başka bir evrenin okuluydu ama Mox’un bunu bilmesine gerek yoktu.

“Şimdi de büyük şehirdesin,” dedi Mox. Gözlerinde hâlâ beklenti vardı. Sloane aslında sohbeti kesip masaya geri dönmenin ve onunla bir daha görüşmemenin en akıllıcası olduğunu biliyordu. Yine de bar taburesinden kalkamadı. “Buralarda tam olarak ne yapıyorsun?”

“Dedim ya,” diye yanıtladı Sloane. “Kaos.”

Mox bu sefer gülmedi. Zeytinin mavi ışığı loş barda kapkara görünen gözlerinden yansıyor. Sloane, zeytin kadehte kıpırdadıkça Mox’un gözbebeklerinde titreşen mavi kıvılcımları izledi. Sonunda Mox sırttı.

“Evet, demiştin,” dedi. “Buyur, içkin.”

Sloane eski-moda eski-modayı bardan alıp yudumladı, sonra birlikte masaya geri döndüler. Mox hiçbir şey olmamış gibi Esther’e içkisini ve diğerlerine biralarını verdi. Ama bir şeyler olmuştu. Sadece Sloane bunun ne olduğunu kestiremiyordu.

Edda’yla Kyros şarkı söylüyordu. Dördü bardan çıkmış, en yakındaki otele yürüyorlardı. Oradan taksi bulmak daha kolay olacaktı. Hava iyice kararmıştı. Esther, sokak lambalarından en az yarısının eski tarz gazla çalıştığını fark etmişti. Sloane’a göre büyüünün yayılmasıyla birlikte geçmişe özlem artmış olmalıydı ama büyüyle nostaljinin ilişkisinden o kadar da emin olamıyordu. Belki Maşrapa’daki o film seti havasıyla alakalıydı – bütün

büyümlü hikâyeleri eski dönemlerdeki fantastik dünyalarda geçiyordu, öyle ki büyü eylemleri genellikle eski tanrılar, melekler ve iblislerle bağdaştırılırdı, bu yüzden onlar da büyüü anlamak için ilerlemek yerine geriye dönmüşlerdi.

Esther, Sloane'un koluna girip, "Demek Mox bu," dedi.

"Aklından geçenleri biliyorum," dedi Sloane. "Alakası bile yok."

"Ben sadece diyecektim ki, o ateş parçasıyla eğlenmek istiyorsan, benden saklamana gerek yok. Hepsi bu."

"Bunu bildiğim iyi oldu," dedi Sloane.

"Zaten Matt'e söylemezdim."

"Herhalde."

Esther başını yana eğip bir şarkıyı hatırlamaya çalışıyormuş gibi Sloane'a baktı. "Sanki burada daha iyi gibisin," dedi.

"Daha mı iyiyim?" Sloane güldü. "Sen onu Evan Kowalczyk'e söyle."

"Normal olduğunu söylemedim, sadece... Daha iyisin. Dengelisin."

"Eh, işin nasıl yapılacağını biliyorum. Kötülük timsaliyle savaş, hükümet şapşallarını atlat. Aynı senaryo, başka film."

Esther başını salladı. Sözlerine devam ederken sesi hafif boğuktu. "Ben bunu tekrar yapmak istemiyorum."

Edda'yla Kyros, belli ki askeri eğitimde öğrendikleri şarkıyı sonunda bitirmişti. Otelin önündeki parlak ışığın altında durup ağzında düdüğü olan üniformalı bir adamla konuşmaya başladılar.

"Ya burada ölürsem?" derken Esther'in sesi boğuk çıkmıştı. "Ya ben buradayken annem ölürse..."

Sloane gerisini duymaya katlanamayacaktı. Esther'in annesini ergenliğinden beri tanırdı. Esther'in yüzü o zaman da tabak gibi yuvarlaktı. Annesi sıcakkanlı olmakla birlikte sanki aynı anda iki dünyada birden yaşıyormuş gibi dalgındı. Sanki iki ayrı dünya arasında gidip geliyordu. Yıllar sonra hastalık teşhisi

konduğunda neredeyse yarı yarıya küçülmüştü. Yine de başına sardığı eşarpla sürekli gülümsemeye devam etti.

Hiçbirinin anne babası hayal ettikleri anne babalar olamamışlardı. Hepsi çocuklarını vermişti. Belki en yakında olduğu için, içlerinden bir tek Esther'in annesi sürekli kızıyla ilgilenmiş, belinin incecik kaldığını söyleyerek sızlanmış, başkalarının evinde olsalar bile ikisini de kurabiyelere ve çaya boğmuştu.

Sloane arkadaşının elini sıktı ve bu baskının ona iyi gelmesini umdu. İnsanları teselli etme konusunda hiç iyi olmamıştı. Teselli, Albie'nin göreviydi. "Annen bilmesi gereken her şeyi biliyor," dedi. "Kızının dünyayı kurtardığını biliyor ve onu çok seviyor."

Esther başını salladı. "Evet." Yutkundu. "Tamam."

Bir taksi kaldırıma yanaşınca hepsi içine doluştu ve Deve'ye gidene kadar hiçbiri konuşmadı. Sloane pencereden dışarıyı seyreitse de gördüklerinin farkında bile değildi. Tek düşünebildiği, paralel evrene çekilmiş olmak dahil bütün bu gelişmelerin *Albiesiz* yaşandığıydı. Yepyeni bir dönem. Albiesiz Sloane.

Bazı şeyler, insanın hayatını tam ortasından bölüveriyordu.

ÇOK GİZLİ

KAYIT NOTU

KİME: Proje Delfi Direktörü

KİMDEN: Cordus Koruma Gücü, Yüzbaşı Kyros Stasiak

KONU: Elsberry, Missouri

Sevgili Direktör,

Elsberry'deki felaketle ilgili görüşlerinizi anlıyorum. Başta ben de sizin gibi düşünüyordum. Ancak düzinelerce insanla görüşüp olay yerini şahsen inceledikten sonra raporların hayal gücünden kaynaklanmadığını ve hiçbir konuyu abartmadıklarını rahatlıkla söyleyebilirim. Tanıklar gerçekten de Merlin'in Işık Ordusu'nun katledildiği bölgede gördüğü adamın tarifine uyan birini görmüşler. Ardında diriltilmiş ölülerden meydana geldiği anlaşılan bir ordu varmış. Bahsi geçen cesetlerle ilgili gerçekten olağandışı bir durum olup olmadığı hâlâ araştırılıyor ama anlatılanlar son derece güvenilir, tutarlı ve net.

Yerle bir olan belediye binasını tamir etmekle uğraşıyoruz. Bununla birlikte ölenlerin ailelerine cenaze masraflarını karşılayacak kadar yardımda bulunmayı teklif ettik. Ama aslında hepsine sevdiklerinin nasıl öldüğüne ve onları kimin öldürdüğüne dair bir açıklama borçluyuz. Ona "Dirilişçi" demeye başladılar. Umarım bu lakap iyice yerleşmeden onu yakalamayı başarırız.

Saygılarımla,

Yüzbaşı Kyros Stasiak

Cordus Koruma Gücü

ÇOK GİZLİ

ÇOK GİZLİ

KAYIT NOTU

KİME: Proje Delfi Direktörü

KİMDEN: Cordus Koruma Gücü, Yüzbaşı Kyros Stasiak

KONU: Elsberry, Missouri

Sevgili Direktör,

İki gün önce Chicago'nun kuzeyindeki Roe's Hill Mezarlığı'nda bir olay yaşandığı rapor edildi. İnbara göre büyü marifetiyle büyük bir alan kazılmış, sayısız mezar açılmıştı. Dosya, (büyü harici) emniyet güçlerinde birkaç ay boyunca durmuş; sonra mezarların büyüyle kazıldığını fark edince bize başvurdular, biz de olayı araştırmak üzere birini görevlendirdik. Olay yerinde düzinelerce mezar kazıldığını, tabutların açıldığını, içindeki cesetlerin kaçıırıldığını tespit ettik. Araştırma derinleştikçe bahsedilen cesetlerin ilk Işık Ordusu'nun neferleri olabileceği anlaşıldı.

Dirilişçi'nin diriltilmiş cesetler olarak tabir edilen (tam olarak: çürümüş beden, gözle görülebilen kemikler, pençeye dönüşmüş tırnaklar, bazıları kendi kopuk kollarını taşıyor) küçük bir orduyla Peoria / Illinois'te yaptığı son saldırıyla bu olay arasında bağlantı olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Mezarlar, aşağı yukarı Dirilişçi'nin ilk saldırısını yaptığı günlerde açılmıştı. Dirilişçi'nin henüz kavrayamayacağımız türden hastalıklı bir büyü

yaparak ölülerden bir ordu yaratmış olabileceğini düşünüyorum.

Korkarım siz de durumu en az benim kadar rahatsız edici bulacaksınız.

Sözlerimi bağışlayın ama nasıl bir orospu çocuğu bir orduyu katlettikten sonra eski liderlerini yenmek için yeniden mezarlarından kaldırır ki?

Keşke daha güzel haberler verebilseydim.

Saygılarımla,

Yüzbaşı Kyros Stasiak

Cordus Koruma Gücü

ÇOK GİZLİ

MATT'İ İLK KEZ Karanlık'ı yenmek için eğitildikleri çiftlik evinde görmüştü. Verandadaki salıncağın zincirine tutunmuş dururken kısacık kıvrıkcık saçlarıyla serseri bir hâli vardı. Sloane'a tuhaf bir adı olduğunu söylemiş, bu adı nereden bulduğunu sormuştu. Sloane abisiyle adlarını *Ferris Bueller ile Bir Gün* filmindeki karakterlerden aldıklarını söyleyince de gülmüştü. Gülümsemesi kocamandı; Sloane ondan o dakika hoşlanmıştı.

Matt'in elini kapı kulpundan çekmeden koridorda duruşu Sloane'a o günleri hatırlatmıştı. Ama Matt, o şekilde gülümsemekten uzun zaman önce vazgeçmişti. Çıkmaya başlamalarından çok daha önce.

Şimdi de gülümseliyordu.

Sloane'un gitmeden önce kapısının altından attığı kağıt parçasını havaya kaldırıp, "Güzel not," dedi.

Matt,

Paralel Bert'i görmeye gidiyoruz. Bilmemiz gerekiyor. Yalnız gitmiyoruz, o yüzden merak etme.

Slo ve Essy

Kâğıdı buruşturup fırlattı. Sloane'un bacağına çarpan kâğıt, duvarın dibinde durdu.

"Eh, bu sefer nereye gittiğimi söyledim en azından," dedi Sloane sükûnetle.

"Mesele o değil," dedi Matt. "Bir takım olmamız gerekiyor, Sloane."

"Sen *takım* olmak falan istemiyorsun. İtaat istiyorsun."

Matt tokat yemiş gibi irkilerek geriledi. Sloane bir parça pişman oldu ama bir şey söylemek, bir şey yapmak ya da bir yere gitmek istediğinde birilerine hesap vermekten fena hâlde sıkılmıştı. Sadece Genetrix'te değil, her yerde. Matt nazik biriydi ama hoşnutsuzluğu iyi gününde babacan, kötü gününde baskıcıydı.

"Orada durun bakalım," dedi Esther, Matt tepki veremeden. Aralarına girip bir elini Sloane'a, diğerini Matt'e uzattı. "Sloane beni zorla falan götürmedi Matt. İşimize yarayabileceği konusunda onunla aynı fikirde olduğum için gitmeyi kabul ettim, senin gelmeyeceğini de biliyordum, o yüzden..."

"Hayır, gitmeden önce bana söyleseydiniz, itiraz edeceğimi biliyordunuz," dedi Matt çatık kaşlarıyla. "Sizinle aynı fikirde olmadığım için arkamdan iş çeviremezsiniz! Ben size hiç böyle bir şey yaptım mı?"

"Eh, bir şeyler yapmak istesen..."

"Sloane, *kapa çeneni!*" diye patladı Esther. "Çocukluk yapmayı bırak."

Sloane yanaklarının alev aldığını hissetti. Esther, gerginliğinin üstesinden gelmek istercesine burun kemerini sıkıyordu. Sloane, Esther'in nehirden çıktığında ne kadar yorgun görüldüğünü sürekli unutuyordu. Sloane'u dünyada zaten bildiği şeyler ve taşınması gereken bir evden başka bir şey beklemiyordu. Oysa Esther'in annesi ölüyordu. Burada geçirdikleri her saniye, Esther'e yıllar gibi geliyor olmalıydı.

"Haklısın," dedi sonunda Esther, Matt'e bakıp. "Öyle değil mi, Sloane?"

“Kabul ettirmek için onu zorlaman gerekmiyor,” dedi Matt.

“Zorlamıyor,” dedi Sloane kendini zorlayarak. “Doğru söylüyorsun. Özür dilerim.”

Esther bariz bir rahatlamayla iç çekip ayakkabılarından birini öteki ayağıyla çıkarınca ayakkabı yatak odasına uçtu. Diğeri de bir saniye sonra onu takip ettiğinde yalınayak kaldı. Pembe ruju dudaklarının çeperi dışında tamamen silinmişti, göz makyajı akıp göz altlarına bulaşmıştı. *Insta!* fenomeni Essy’den eser kalmamıştı.

“Peki,” dedi Matt. “Ee, nasıldı?”

“Şerefsizin tekiydi,” dedi Sloane.

“Hayır değildi,” dedi Esther. “Karısı ölmüş bir postacıydı. Devlet işleri ya da büyüyle uzaktan yakından alakası yok.”

“Yani Bert *değildi*.” Matt zafer kazanmış gibi bir bakış fırlattı. “Esther’e söylemiştim, sırf aynı genleri taşıyor diye paralel evrende de...”

“Aslında Bert’e çok benziyor.” Sloane kollarını göğsünde kavuşturup sırtını duvara dayadı. “Neil Young dinliyor. Efsanevi büyülü nesnelerle ilgili bir sürü kitabı var. Bert gibi konuşuyor, Bert gibi gözü yaşıyor. Lanet olsun, bahçesinde cüceleri bile vardı. O *bildiğimiz* Bert ama büyüünün yaygınlaşması onu yoldan çıkarmış.”

“Büyünün yaygınlaşması onu nasıl yoldan çıkarabilir ki? Bert büyüye hayrandı,” dedi Matt. “Büyünün yaygınlaşmasına sevinirdi.”

“Hayır, Bert büyüye değil, *gizeme* hayrandı,” diye karşı çıktı Sloane. “Kimsenin bilmediklerini bilmeyi, gerçek olan mitleri bulmayı severdi. Büyü topluma yayılıp teknoloji ve frekanslarla kontrol edilebilir bir şeye dönüşünce ilgisini kaybetmiş.” Toz, toprak ve çamurlu suyla kaplı ayakkabılarına baktı. “O kadar Bert’ti ki aklımı kaçırarak gibi oldum. Hatta o kadar benziyordu ki Dirilişçi’nin bizim Karanlık’ın buradaki versiyonu olmasının mümkün olduğunu, hatta bunu kuvvetli bir ihtimal olduğunu düşünmeden edemedim.”

"Bizim Karanlık, dünyanın hemen hemen hiç bilmediği büyüden faydalanıyordu," dedi Matt. "Sanırım büyü'nün varlığından haberdar olunan bir dünyada, daha mümkün olanın sınırlarını iyice zorlardı – ölülerden ordu yaratmak gibi."

Sloane başını sallayarak ona katıldı.

"Yani normal biri ölüleri ayağa kaldırmayı bilse bile, lanet olası bir ordu yaratmak aklının ucundan bile geçmez. En fazla sevdiklerini, ailesini ya da arkadaşlarını diriltmeyi dener," dedi Esther.

Sloane, yüzme havuzunda ona ters taklayla atlamayı öğretten Cameron'ı hatırladı. Abisine söyleyemediği o kadar çok şey vardı ki... Sırf bunları söylemek için bile ölüleri diriltmeyi öğrenebilirdi.

Konuşmaya devam ederken Esther'in sesi, Karanlık'ın öldürdüğü babasını ve kısa bir süre sonra dünyadan ayrılacak annesini düşünüyormuş gibi gergindi. "Ama Karanlık normal değildi... yani *değil*."

"İşin güzel yanı –eh, en azından korkunç olmayan yanı– şu ki," dedi Sloane. "Karanlık'ı biraz olsun *tanıyoruz*. Yani tamamen bilinmez bir düşman yok karşımızda. Geçen gün sen de söyledin, Matt. Bunu daha önce de yapmıştık."

Bu, bir önceki özcünden daha iyiydi çünkü tüm bunları daha önce de yaşadıkları için umutlanmaya hakları olduğunu kabul etmiş oluyordu. Hatırlıyordu ama sanki kendi anlarıymış gibi gelmiyordu ona, gerçek değil gibiydi. Zaten daha önce olduğu bir şeye dönüşür gibi hissediyordu. Küçültülmüş, temel öğelerine indirgenmiş bir Sloane. Sıkılmış dişler, açık bir zihin ve tek bir amaç: Karanlık'ı bitirmek.

"Sifonlardan nefret ettiğini biliyorum ama denemeye devam etmelisin, Slo," dedi Matt. "Hepimiz devam etmeliyiz. Bir sonraki adımımız bu olmalı. Büyü kullanmayı öğrenmeliyiz çünkü elimizdeki en iyi silah bu olacak."

"İğne'nin hâlâ derimin altında gömülü olmasını dileyeceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Sloane. "Ama bunu istemeye başlıyorum."

Sonraki hafta, Sloane sifondan iyice nefret etti. Soğuk metalin ağırlığından, parmaklarını boğan iplerden nefret ediyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın sifon işe yaramıyordu. Cyrielle büyü nefesi konusunda pes etmiş, birkaç küçük büyü öğretmeye çalışmıştı ki her birinin sonu aynı olmuştu. *Hiç*. Dirilişçi bir hayaletti, bir şehir efsanesiydi ama sifon Sloane'un görüp dokunabildiği baş düşmanı hâline gelmişti.

Diğerleri neredeyse hiç zorlanmadan sifon konusunda ustalaşmayı sürdürüyordu. Matt hiç dokunmadan nesneleri hareket ettirebiliyordu. Esther bilek sifonuyla çalışırken sakarlıklar yapıyordu ama Cyrielle dehasını devreye sokarak ona bir boyun sifonu getirmişti ve Esther artık herkesin sesini taklit edebiliyordu.

Sloane her sabah uyandığında komodinin üstündeki sifonun üzerine bir kitap indirmek istiyor, neyse ki Dirilişçi ve Dren korkusuyla kendini tutuyordu.

Maşrapa'ya gidip Mox'u yeniden görmeyi düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Bunun yerine kendini başka şeylerle meşgul etmenin yollarını buldu. Buz gibi havaya rağmen Kyros'u da yanına alıp göl kenarında koşmaya gitti. Odasında bulunduğu kitapları okudu. Hatta Esther'i, koca bir galerinin sadece sanat eserlerine ayrıldığı Sanat Enstitüsü'ne götürmeyi bile başardı. Yaklaşınca üç boyutlu manzaralara dönüşen ve içlerinde gezilebiliyormuş hissi veren fotoğraf sergisini saatlerce dolaşmıştı. Abes Sanatçıları anlamaya başlamıştı. Gerçeklikle böylesine oynamabilirken gerçekliğe nasıl güvenilebilirdi ki?

Sifonla cebelleşmenin tek iyi yanı, yorucu olmasıydı. Derin uykular, en kötü kâbusları ondan uzak tutuyordu ama tam olarak da koruyabildiği söylenemezdi. Sıklıkla rüyasında, boş sokaklarda ya da merdivenlerde Albie'nin peşinden gittiğini görüyordu. Hatta fazlasıyla gerçekçi bir kâbusunda, Albie otoyola fırlamış, karşı yönlerden birbirlerine doğru hızla gelen iki tırın arasında ezilmişti. Her tarafı alevler sarmıştı.

Bu rüyalardan uyandığında tekrar uyuyamadığı için okuyarak sakinleşmeye çalışıyordu. Üçü odalarında bırakılan kitapları toplayıp küçük bir kütüphane gibi koridora yığmışlardı. Sloane *İmkânsız Arzuların Manifestosu: Yeni Büyü Teorisi* kitabının yanı sıra Matt'in odasından derleme bir şiir kitabıyla Esther'inkinden bir tarih kitabı seçmişti.

Tarih kitabı II. Dünya Savaşı sonrasını, Demir Perde ve Soğuk Savaş dönemini anlatıyordu. Sloane bu döneme hem aşına hem de yabancıydı. Uydu teknolojisi ve Uzay Yarışı konularıyla karşılaşmayı umarken derin sularla ilgili teknolojilerin öne çıktığını gördü. Sesin daha hızlı hareket ettiği okyanus seviyesindeki SOFAR kanalını daha iyi duyabilmek için okyanusun derinliklerine verimlilik kaybı yaşamayacak hidrofonlar yerleştirilmişti ve bunun sonucunda elbette bir sualtı füze denemesinin kazayla sonuçlanmasıyla *Tenebris* olayını takiben büyü bütün dünyaya yayılmıştı.

Bir sabah kucağında kitabı ve yanında yarı dolu kahve kupasıyla koridorda otururken hafif bir *ding* sesi duydu. Asansör gelmişti. Nero eli cebinde asansörden çıktı. Başparmağı krom sifonuyla kaplıydı. Saçını geriye taradığı için Sloane'un daha önce fark etmediği alın çizgileri ortaya çıkmıştı. Sloane ilk kez onun kaç yaşında olduğunu merak etti.

"Evet?" dedi adam yaklaşıncaya.

"Bu hafta her gece koridorlarda dolaştığın haberini aldım," dedi Nero. "Uyurgezer olup olmadığını anlamaya geldim."

"Demek odama büyüülü alarm kurdun," dedi Sloane. "Yoksa uyurken beni mi izliyorsun, Sapık 2000?"

"Sapık-ne?" Nero yanında çömelip dirseklerini dizlerine dayadı. "Hayır, uyurken seni izlemiyorum. Sadece odanızdan çıktığınızda haberim oluyor."

"Bende insomnia var," dedi Sloane.

"Hep var mıydı?"

"Abim dünyayı yok etmeye ant içmiş bir şeytan tarafından öldürüldüğünden beri. Genellikle ilaç alırım ama hepsi evde kaldı."

Nero başını eğerek ona baktı. "Genetrix'te de uyku ilacı olabileceği aklına gelmedi mi?"

Sloane küçük bir kahkaha attı. "Gelmedi galiba. Benzodiazepin var mı?"

"Valium gibi mi?"

"Sanırım o da işe yarar."

"Getirtirim," dedi Nero. "Düzgün uyuyamamanın ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum."

Sloane konunun bu kadar basit bir şekilde ele alınabileceğini yeni fark ediyordu. "Şey, teşekkürler."

"Bir şey değil." Nero kitabı hafifçe itip kapağa baktı. Kapakta, Kyros'un bahsettiği balina, Challenger Deep üstündeki bulutlara yükselirken resmedilmişti.

"Tarih," dedi Nero. "Sanırım uyumayı kolaylaştırıyor."

"Tarih sevmez misin?"

"Özel ilgim olduğu söylenemez." Nero omuz silkti. "Belki daha eskiler... Dünyanın doğuşu, yaşayan ilk organizmalar, insanlığın başlangıcı. Ama uluslar arasındaki çekişmeler... Benim topraklarım, hayır benim topraklarım, o zaman birbirimizi öldüreceğiz falan. Hayır, bunlar hiç ilgimi çekmiyor."

"O çekişmeler olmasa büyü olmazdı," dedi Sloane. "Mariana Çukuru'na kazara fırlatılacak balistik füzeniz olmazdı en başta."

"Büyü için büyü... Bu iyi bir şey mi?"

"Hayır," dedi Sloane. "Ama büyüden hoşlanmıyor musun? Sonuçta burada çalışıyorsun."

"Bazen hoşlanıyorum," dedi Nero. "Büyü bana atalarımın hayal bile edemediği bir evren bilgisi bahsetti. Ama anlaşılan bu bilgi kaosu ve kıyameti engellemeye yetmiyor."

"Bütün kötülükleri durdurmak senin görevin değil."

"Sadece bir kısmı. Biliyorum." Nero gülümsedi. "Ama hepsinin ağırlığı üstümde."

Dirilişçi'nin eline düşen kız kardeşini mi düşünüyordu acaba? Deve binasının üzerinde kaskatı ve buz gibi asılı duran bedeninin yarattığı dehşet mi gelmişti aklına? Sloane da bazen Ca-

meron'ı, cenaze levazımatçısının yüzüne sürdüğü pudrayla taş bebek gibi tabutunda yatarken hatırlıyordu. Abisi, Karanlık'la savaşa girdiğinde Sloane henüz küçüktü. Muhtemelen denese bile onu bu savaşa gitmekten alıkoyamazdı.

"Sanırım seni anlayabiliyorum," dedi.

"Saçmalıklarımı okumanı bölmek istemezdim," dedi Nero. "Sifon konusunda çok çabaladığını duydum."

"Ama bir işe yaramıyor."

Nero başını salladı. "Büyü teorisini anlamana yardım edebilecek bir kitap var. *İmkânsız Arzuların...*"

"...*Manifestosu*. Evet, okudum." Nero'nun etkilendiğini görünce kendiyile gururlanmadan edemedi. "Büyü sadece niyet değil, arzudur falan filan. Pek işime yaramadı. İnsan kendini bir şey *arzulamaya* zorlayamıyor."

Nero başını yana yatırdı. "Öyle mi?"

Sloane bunu daha önce düşünmemişti. Hayatının büyük bölümünde dünyayı kurtarmaktan, geri kalanında da yalnız bırakılmaktan başka bir şey arzulamamıştı ki ikincisi hiçbir şeyi arzulamamakla aynı şeydi. Bu iki uç nokta arasını tanımıyor, arzulama kabiliyeti olduğundan bile emin olamıyordu. "Bilmiyorum," dedi.

"Eh, o zaman asıl sorun bu," dedi Nero. "Arzulamanın yolunu bulmadan asla büyü yapamazsın." Homurdanarak ayağa kalkarken dizleri kütürdedi. "Korkarım yere çölmek için fazlasıyla yaşıyım. Dünyanın geri kalanı uyanınca doktorla uyku ilacı meselesini konuşurum."

"Tekrar teşekkürler," dedi Sloane.

Nero hımlayarak koridorda uzaklaştı.

SLOANE KÖŞEDE DURUP başını kaldırarak Genetrix'teki Chicago'nun en yüksek binası olan Warner Tower'ın tirbuşonu andıran kulesine baktı. Cephelerden biri düz, diğeri dalgalıydı. Cyrielle'in dediğine göre, "büyü kullanılmadan ama Abes Sanat ekolünün etkileriyle" inşa edilmişti.

Sloane, ruhlara inansaydı, Cameron'ın Genetrix'te olmasını umut edebilirdi. Abisi bu dünyada mantığa ve duyulara meydan okuyan binaların mimarı olabilirdi. Ama ruhlara inanmıyordu.

Yine de bazen umut etmekten alamıyordu kendini.

Cyrielle, Matt'le birlikte grubun önünden yürüyordu. Esther, Edda'yla üçüncü refakatçileri Perun'a Korece bir şeyler öğretiyordu. Kyros, Sloane'un Warner Tower'a bakarak oyalandığını görünce ellerini ceketinin cebine sokup onu bekledi.

"Bugün daha iyi miydi?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla sifonum aslında pahalı bir kâğıt ağırlığından ibaret," dedi Sloane. Omzunun üstünden geriye, boş caddeye baktı. Bir vızıltı duyduğundan emindi.

Kyros hınzırca güldü. "Eh, en azından sifonunla bir şey yapabileceksin demektir. Bazılarının o kadar bile yeteneği yok."

"Olmayınca ne yapıyorlar?" diye sordu Sloane. Ona yetişmek için adımlarını hızlandırmıştı. Caddeler arabalarla doluydu. Ba-

zıları Esther'le bindikleri taksi gibi eski tarzdı, diğerleri ise tekerlekli baloncukları andırıyordu. "Sığınak şehirlere mi taşıyorlar?"

"Ah, demek sığınak şehirleri biliyorsun?"

"Mox, şu barmen arkadaş, o şehirlerden birinden gelmiş." Son konuşmalarından sonra ne olduğunu kestiremese de yanlış bir adım attığı izlenimine kapıldığından Mox'tan uzak durmuştu. Aslında nerede yanlış yaptığını Kyros'a sorabilirdi ama bu da aklına gelmemişti. "Çocukken büyüyle etrafı yakıp yıkmamayı öğrenmesi gerektiği için buraya gelmiş."

Kyros kaşlarını kaldırdı. "Ya?"

"Anlamıyorum," dedi Sloane. "Sanki benden özel bir tepki göstermemi bekliyordu ve ben o tepkiyi vermedim gibi bir durum oluştu. O yüzden oraya bir daha gitmedim."

"Bana sorarsan akıllılık etmişsin," dedi Kyros. "Kontrol edilmez büyü yeteneğine sahip çocuklar çok nadir görülür. Yaygın bir durum olsaydı, büyüü yönlendirmek için sifona gerek bile duymayabilirdik. Genetrix'in Seçilmiş kişisini ararken o yetenekli çocuklardan birkaçı buraya çağırıldı. Bu bilgi karşısında tepki göstermemen, buralardan olmadığın anlamına gelir."

"Ama meseleyi çözemez, değil mi?" diye sordu Sloane. Şakaklarında, sanki aniden havuzun dibine dalmış gibi bir basınç belirdi.

"Sanmam," dedi Kyros. "Buradakiler başka boyutlar olduğunu bilir ama erişilebilir olduğundan haberleri yok."

Sloane parmaklarını şakaklarına bastırdı. Basınç bir türlü gitmek bilmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kyros, nazikçe elini omzuna koyarak.

"Bilmiyorum. Sadece bir *terslik* olduğunu hissediyorum," dedi Sloane.

Hemen ardından arkalarında bir şey patladı.

Dren saldırısı ani oldu. Önce basınçta bir değişim oldu, ardından kaşla göz arasında bir kasırga koptu ve molozdan bir duvar sokaktan göğe yükseldi. Ama kasırganın nedeni rüzgâr değil, başka bir şeydi. Enerji dalgaları hortumun önüne çıkan her şeyi sürük-lüyordu. Ve yıkıcı gücün merkezine çekilen insanlar büyüünün etkisiyle paramparça oluyorlardı. Bazen beden ölümüne ani yakalandığından son saniyeler o paramparça hâldeyken hissediliyordu.

Dren'e ilk yakalandığında Sloane arkasını döndüğü gibi kaçmıştı. Hepsi kaçmıştı. Dren yaklaşırken cesaret akıllarının ucundan bile geçmemişti. Hatta akıllarından sadece tek bir şey geçmişti. *Hayatta kalmak*. Sloane ODA'dan, ülkeden ve Karanlık'tan kaçmayı düşünmüştü ama kehanet onu Karanlık'a bağlıyordu ve kendi onuru onu yarı yolda bıraksa da bu gerçek onu ODA'nın çalışanı olarak tutmaya yetmişti. Kaçsa bile Karanlık onu bulurdu çünkü o Seçilmiş'ti.

Kurtulmak bir seçenek olmadığı için de Sloane arkasını dönüp kaçmamayı öğrenmişti.

Kyros'un uzattığı elinin altından daldığı gibi Esther'i dirseğinin hemen altından yakaladı. Aynı anda Esther de onun koluna girince birbirlerine kenetlendiler. Cyrielle çığlık atıyordu, saçları yana, pelerini arkaya doğru savrulmuştu. Mandalina büyüklüğündeki altın broşu neredeyse boğazına yapışmıştı.

"Geri çekilin! Üç grup hâlinde!" diye bağırdı Matt. "Perun ve Cyrielle! Sloane, Esther ve Kyros! Ben ve Edda! Sloane, burada mısın?"

Soru Sloane'un yüreğini sızlattı. Yine de başını salladı. Bildik prosedürü işletiyorlardı. *Asla elindeki silah sayısından daha fazla insanla Dren'e yaklaşma. Sakın aceleyle savaşa atılma. Yeniden savaşmak için yaşa*. Bu ilkeler kaslarına işlemiş, beyinlerine kazınmıştı.

"Gözünüzü açık tutun. Deve'de buluşuruz."

Grup üçe ayrılırken Matt omzunun üstünden delirmiş gibi bakıyordu. Sloane onu düşünecek durumda değildi. Karşısında savrulan beton, çelik, et ve toprak parçaları dışında başka hiçbir şey düşünemiyordu.

İlerlemeye çalışırken Sloane'un Esther'i tutan eli kaymıştı. İki büklüm olmuş, onu geriye doğru püskürtmeye çalışan güce direniyordu. Dren hissini çok iyi biliyordu. Alabildiğine püskürtür, sonra birden içine çekiverirdi. İyice yaklaştığında kafasının içinde hissettiği basıncın nasıl azalacağını, başta ozon ve toz, hemen ardından toprak ve kan kokularının genzini yakacağını çok iyi biliyordu. Arkasına baktığında Kyros'un sifonlu elini uzatıp parmaklarını açtığını gördü.

Gözünüzü açık tutun. Dren'le karşılaşmadan önce bildikleri tek gerçek, Karanlık'ın her seferinde ortaya çıktığıydı. Yani muhtemelen Dren'i kontrol etmek için yakınlardaydı. Ve her ne kadar inanılmaz büyü yeteneğine sahip olsa da sonuçta bir insandı. O yüzden Seçilmiş Olanlar büyüünün işe yaramadığı noktada bıçak ve kurşunların da iyi iş göreceğine karar vermişlerdi. Ararlarsa belki onu bulabilir, hatta öldürebilirlerdi.

Sloane bir köşeyi dönüp bir ara sokaktan hortuma doğru koşmaya başladı. Bir taraftan gözü Dren'deydi. Michigan Gölü'nden içine çektiği devasa bir su dalgası etrafa savruluyordu. Dren'in gücünden kurtulan damlalar caddeyi, henüz ufalanmamış binaların cephelerini ve Sloane'un yanaklarını ıslatıyordu. Uzun bir adım attığında Dren'in manyetik gücü bacaklarına ve kollarına yapıştı. Geriye savrulurken Esther'e çarptı.

"Sola!" diye bağırdı. Büyünün kükremesinden, Dren'in pençesine düşenlerin çığlıklarından, her yerden yükselen araba alarmı ve siren ulumalarından kendi sesini duymakta zorlanıyordu. Esther'i tekrar caddeye çekistiren Kyros arkalarından tökezleyerek geldi. Sloane, Dren'in merkezini göremiyordu. Dirilişçi muhtemelen büyüüyü oradan yönetiyordu. Muhtemelen fırtınanın tam merkezindeydi ve onu bulup öldürmek için Sloane'un açık bir yere çıkması gerekiyordu. Uzakları görebileceği, hiçbir engelle karşılaşmayacağı daha geniş bir yola mesela.

Clark, Wells, Franklin, Wacker. Caddeleri aklından geçirdi. Gördüğü son tabela direktten kopmuş uçuyordu ama Warner Tower, Franklin Caddesi üzerinde olduğuna göre, Wacker Yolu'na sa-

dece bir blok vardı. Dirilişçi'yi görse de görmese de en akıllı yol seçimi buydu. Dar sokaklar kalabalık olduğu için ilerlemek zor olacaktı.

İyice eğilerek koşarken Esther'i de ardından sürüklüyordu. Hava toz toprakla ağırlaşmıştı. Nefes alabilmek için yakasını burnuna kadar çekti. Kaldırımlar, Dren'den kaçan insanlarla dolmuştu. İs ve gözyaşı lekeleriyle dolu yüzleri dehşetle çarpılmıştı. Kalabalığı yarmak zordu. Sloane, diğerlerini terk edilen arabaların durduğu caddenin ortasına çekti. Burun buruna çarpışan iki taksinin üzerinden atlayıp tuğla bir binaya girmiş bir otobüsün arkasına girdi. Koltuklar boştu, yerler çanta ve torbalarla dolmuştu.

"Slo!" dedi Esther öksürüklere boğularak.

"Wacker!" dedi Sloane. İçinde bulundukları duruma rağmen neredeyse gülecekti.

Tişörtü terden sırtına yapışmıştı, başka bir arabaya tırmanırken bacakları yanıyordu. Motor kapığına çıktığında şoförün hâlâ direksiyonun başında oturduğunu fark etti. Adamın ağzından kanlı köpükler süzülüyordu. Bir an için dikkatle izledi ama adamın göğsü inip kalkmıyordu.

Devam et. Aşağı atladığında kendini Monroe ve Wacker caddelerinin kesiştiği dört yol ağzında buldu. Chicago'nun iki katlı karmaşası Wacker Yolu üst ve alt katıyla oradaydı. Geniş bir alanı görüyor, refüjler ve camla çelikten yapılmış devleri andıran yüksek binalarla korunuyordu. Hemen arkada Warner Tower'ın spiral boynuzuyla Sears Tower'ın çatal dişleri görülebiliyordu. Ve Dren hemen karşıındaydı.

Bir kadının tek ayakkabısıyla topallayarak binanın girişinden uzaklaştığını gördü. Kadın Dren'in karşı konulamaz çekimine çok yakındı. Bir enerji kırbağıyla birden çılgınlık içinde havalanıp yıkımın gri duvarı arasında gözden kayboldu.

Ama insanların, arabaların, kökleriyle birlikte devrilmiş ağaçların ve devasa betonların arasında ilerleyen tek bir kişi vardı. Kaçınılmazlığın ağırlığı Sloane'un omuzlarına çöküvermiş, buz gibi bir ürperti sırtına yayılmıştı. Toz bulutunun içinde metal si-

fonla kaplı bir yüz gördü. Metal plakaların arasında sadece şerit hâlinde birkaç parça soluk ten seçilebiliyordu. İki yanda sarkan elleri ve cübbesinin yüksek yakasından görüldüğü kademıyla boynu da metalle kaplıydı. Kapüşon saçlarını, bir kumaş yığını andıran cübbesi bedenini saklıyordu.

Dirilişçi.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Esther boğuk sesle.

Ama Sloane yerinden kıpırdıyamıyordu. Evan Kowalczyk'i ziyaret ettikten sonra Esther ve Matt'e de söylediği üzere Dirilişçi'nin paralel evrende Karanlık'ın ikizi olabileceği teorisi doğruysa, karşısındaki adam hayatı boyunca öldürmek için uğraştığı adamın ta kendisiydi. Albie'yi mahvederek Sloane'un yüreğini yakan adam. Sloane'un yüreğini sınavan adam.

Seçim çok basit, canım.

"Sloane!"

Karanlık'ın evinde yalınayaktı çünkü Karanlık botlarını almıştı.

Ağır ya da keskin bir şeyler bulması lazımdı. Yumruğu yüklüğünde bir taş ve ezilmiş bir kola kutusu gördü. Sonra refüjde eski bir metal parça fark edip eline aldı. Altmış yetmiş santim uzunluğundaydı. Muhtemelen bir sokak tabelası direğinden kopmuştu. Yaklaşması gerekecekti. Sersemletmek için bütün gücüyle kafasına vurması gerekecekti. Sadece onu sersemletip kaçmak için...

Nefes alamıyordu. Adam emin adımlarla ona doğru geliyordu. Selamlarcasına elini kaldırmıştı. Başını kuşlarınki gibi havaya dikmişti.

Karanlık'ın evinde yalınayaktı ve Albie çığlık atıyordu.

"Sloane!"

Sloane bir çığlık attı ve metal çubuğu beyzbol oyuncuları gibi savurarak saldırdı. Bütün vücudunun ağırlığını vererek çubuğu indirdiğinde bir çatırtı duymayı, metalin metale değişimini hissetmeyi bekledi.

Oysa tek duyabildiği Dirilişçi'nin maskesinden yükselen incecik notaydı. Adam onu başından defediyormuş gibi parmakla-

rını oynattığında metal çubuk Sloane'un avuçlarında patlayarak gümüşten bir buluta dönüştü. Dirilişçi daha sonra elini kaldırıp yumruk yaptı. Sloane Kyros'un Dirilişçi'nin en sevdiği öldürme şekliyle ilgili söylediklerini hatırladı, karşısındakinin ciğerlerini çökerterek soluksuz bırakmak.

Yan taraftan ağır bir şey vücuduna çarpınca kafa üstü refüje düştü. Avuçları toprağa değer değmez düşmenin kazandırdığı ivmeyle yuvarlanıp bariyerin arka tarafına, caddeye geçti. Karşısına çıkan ilk ara sokağa dalarken omzunun üstünden geriye bakma ihtiyacı duydu. Az önce durduğu yerde şimdi Kyros duruyordu. Sifonlu elini havaya kaldırmış, tiz bir ıslık çalıyordu. Önündeki hava dalgalanmaya başladı. Ama Dirilişçi maskesinin ardından tıslayıp hava bariyerini dağıttı ve yumruğunu sıktı.

Kyros tıkandı ve yere kapaklandı.

"Es... Es!" Sloane bağırmaya çalıştı ama boğazı sanki kumla kaplıydı. Esther caddedeydi, Kyros'un üzerine eğilmişti.

Sloane boğuk bir haykırıyla geri döndü ama Dirilişçi Esther'le Kyros'un yanından ayrılmış, ona doğru geliyordu.

Tutsaklık günlerinden öğrendiği tek bir şey varsa, o da Karanlık'ın ondan başka hiçbir yemin peşine takılmadığıydı. Ve görünüşe bakılırsa aynısı Dirilişçi için de geçerliydi.

Kendini zorlayarak adım adım geriledi. Birinin ayağından savrulmuş yüksek topuklu ayakkabılara takıldı. Bir evrak çantası savrulurken ağzı açılmış, içinden fırlayan kâğıtlar caddeye yayılmıştı. Yarı yenmiş bir sosisli sandviç hâlâ kâğıda sarılı duruyordu. Hızla geriledi. Dirilişçi'nin Esther ve Kyros'tan uzaklaşıp ona doğru geldiğinden emin oldu.

Muhtemelen ölmüş olan Kyros'tan...

Bir adım daha gerilediğinde sert bir şeye çarptı. Dönüp bakınca çarptığı şeyin bir insan olduğunu gördü. Ama yeşile çalan derisi çenesinden sökülmüş, sıktığı bembeyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı. Sloane karşısındaki yaratığın morarmış dudakları yalayan diline bakakaldı.

Bu bir insan değildi.

“Bu mu?” dedi yaratık metalik bir hırıltıyla.

“Evet.” Cevap, Dirilişçi’nin çeliği toza dönüştüren tiz notası eşliğinde uzaktan gelmişti.

Ceset hızla atılıp Sloane’un ağzını ve burnunu beyaz bir bezle kapadı. Sloane mengeneyle kısılmış gibi çırpındı ama uzun sürmedi. Bayıldı.

Chicago Post

SEÇİLMİŞ OLAN: HÂLÂ HAYATTA MI?

Yazan: Alexander Marshall

CHICAGO, 3 MART: Kaderimize mi terk edildik? Belediye Binası'na asılan afişte böyle yazıyor. Chicago'daki Büyü Gözetleme Departmanı'ndan Seçilmiş ile ilgili şeffaflık talep eden hareketin Seçilmiş Hakikatçisi sigara molasına çıkmış. Seçilmiş Hakikatçileri salı gününden bu yana Cordus Merkezi'nin önünde protesto eylemi yapıyorlar. Neden? Çünkü Seçilmiş'in öldüğünü düşünüyorlar.

Cordus, kaderi insanlığı kurtarmak olan Seçilmiş'i bulduğunu duyurduğunda bütün ülke sevince boğulmuştu. Ama üç yıl önce Işık Ordusu katledildiğinden beri Seçilmiş kilit altında tutuluyor. Belki insanların şüphelenmeleri o kadar da şaşırtıcı değildir.

"Ya öldüyse?" diye soruyor, Chicago'nun Deer Grove banliyösünde yaşayan iki çocuk annesi Eleanor Green. Seçilmiş Hakikatî hareketinin kurucusu olsa

da Seçilmiş'in hayatta olduğuna dair kanıt isteyen ilk kişi olmadığı defalarca hatırlatmak zorunda hissediyor. "Ya katliamda öldüyse ve bunu bize söylemiyorlarsa? O zamandan beri onu gören oldu mu?"

Seçilmiş Hakikatçilerinin çoğu, Seçilmiş'in keşfedildikten sonra basına dağıtılan resminden yapılmış bir çizimi afiş olarak taşıyor. Ya da onların deyişiyle "keşfedildiği iddia edildiğinde."

"Bize onu bulduklarımı söylediler," diyor kendisini "mahallenin büyükannesi" olarak tanıtan Rockford'dan Althea Grange. "Sonra gazetede fotoğrafı yayınlanamayacak kadar küçük yaşta olduğunu söylediler. Onlara ne kadar güvenebiliriz? Bence onu buldukları falan yok. Sadece kitlesel bir paniğin önüne geçmeye çalışıyorlar."

Seçilmiş Hakikatçileri slogan atmaya başlıyor. "Seçilmiş, Giz-

lenmiş!" sloganı öne çıkıyor. İki saat önce R.E.M. grubunun şarkısını, sözlerini değiştirerek söylüyorlardı. "Dünyanın sonu geliyse bize söylemelisiniz! Yalan söylediğinizi biliyoruz!" Hatta dün akşam, Genetrix'i koruması için Tanrı'ya dua etmek üzere bir rahip bile getirdiler.

Ofisin önünde günler süren protestoların ardından DOMO Direktör Yardımcısı Aelia Had-

dox sonunda Seçilmiş Hakikatçilerinin endişelerine yönelik bir beyanda bulundu: "Bu bir tür komplo teorisi değil. Katliamdan sonra güvenliğini sağlamak için Seçilmiş'i emniyete aldık. Henüz on sekiz yaşında ve öne çıkmaya hazır hissedene kadar biraz mahremiyeti hak ediyor. Eylemcilerin evlerine dönmesi ve dert edecek başka bir şeyler bulması gerekiyor."

SLOANE MÜZİK EŞLİĞİNDE kalçasını sallıyordu. Elleri unan bulanmıştı. Albie pasta süsü kavanozunu açtığı gibi ağzına dikti.

“İğrençsin!” dedi Sloane salınmaya devam ederken. Ama gülüyordu. Önünde Noel ağacı şeklinde bir dizi kurabiye vardı. Üzerlerine yeşil şeker serpiştirdi. “Kahrolası kurabiyelerini süslesene,” dedi. “Burada yeni bir gelenek çıkarıyoruz ortaya.”

Albie’nin yanakları pasta süsüyle şişmiş, dudakları gıda boyasından maviye boyanmıştı. Sonra yüzünün rengi çekildi birden, kül gibi solgundu artık. Mavi dudaklı bir cesetti.

Dalga dalga ayıldı. İlk dalgada kanın ellerine hücum ettiğini fark etti; parmak uçları zonkluyordu. İkinci dalgada karnının sert ve hafif kıvrımlı bir şeye yastlı olduğunu hissetti: Bir omuz. Üçüncü dalgada yüzüne bastırılan bezi hatırladı. Ve dördüncüsünde gözlerini açtı.

Burnunun dibinde bir kumaş vardı. Bir gömleğin kenarı. Yeri görmek için başını hafifçe yana çevirdi. Mermer zemin kahverengi ve beyaz mozaikliydi. Onu taşıyan her kimse –ya da neyse– mor bağcıkları çözülmüş kahverengi iş botları giymişti.

Kulağı adamın sırtında olduğundan hırıltılı nefeslerini duyabiliyordu. Bacağını kavrayan el mengeneden farksızdı. Sloane, bayılmadan önce gördüğü son şeyi, çürümüş yanağı ve kararmış dişlerin arasında dolaşan dili hatırladı. Aelia, Dirilişçi'nin Genetrix'te ismini nasıl aldığını anlatmıştı. Adamın ordusu yaşayan ölülerden oluşuyordu.

İçinden çırpınıp tekmelemek geldi. Kendisini kaçıranı şaşırarak kaçabilir, sonra bütün gücüyle koşarak uzaklaşırdı. Ama kıpırdamadı. Onu kimin taşıdığını tam olarak bilmiyordu. Acı hissediyor muydu acaba? Ne kadar güçlüydü? Üstelik Sloane nerede olduğunu da bilmiyordu. O yüzden kaçış planı beklemek zorundaydı.

Kaçmak yerine sağdaki pencerelerden sızan ışığın yönüne ve eğimine odaklandı. Doğuya bakıyorlardı, şafak vaktiydi. Göğsündeki keskin acı paniklemeye başladığının habercisiydi. Daha önce de bir kez kendine geldiğinde tutsak olduğunu görmüştü ve o olayın sonu hiç de iyi olmamıştı.

Etrafındaki tıslamayı andıran kupkuru mırıltılara kulak verdi. Dirilişçi'nin ordusu her yanını sarmıştı. Yankılanan sesler yüksek pencerelerin parlak zemindeki yansıması büyük bir mekânda olduklarını gösteriyordu. Havada, Dren'in giysilerinde, saçlarında ve teninde bıraktığı türden ozonlu bir toz kokusu vardı. Tecrübeleri, ne kadar çitilerse çitilesin, bu kokunun ancak günler sonra dağılacağını söylüyordu.

Tabii o kadar yaşarsa.

Botları hâlâ ayağındaydı. Bu da bir şeydi, en azından onu anılardan kurtarıp burada tutacak bir şey. Dahış'ta ayaklarında paletleri vardı. Karanlık, ayakkabılarını almıştı. Burada botları ayağındaydı.

"Uyandı," dedi biri – ya da bir şey. Ses sağdan gelmişti.

"İyi," diye homurdandı onu taşıyan. "Yorulдум."

Adam bacaklarını bırakır bırakmaz Sloane yere yapıştı, bedeni mozaiklere çarptı. Etrafına bakındı. Bembeyaz mermerden geniş sütunları olan uzun bir holdeydi. Tam ortada mavi camdan

geometrik bir avize asılı duruyordu. Bir taraftaki yüksek pence-reye, en üstteki cam dışında tahta çakılmıştı. Tam karşısındaki duvarın minik altın mozaiklerinde sabah güneşi oynayıyordu.

Yere sert düştüğünden dirsekleri acıyordu. Yuvarlanarak dönüp elleri ve bacakları üzerinde durdu. Acısı biraz azalınca tuttuğu nefesini burnundan saldı. Dirilişçi'nin ordusunun etrafını sardığı konusunda yanılmamıştı. Her yerdeydiler. Gruplar hâlinde durmuş ya da duvar diplerine oturmuş konuşuyorlardı. Gösterişli denizci üniformaları, yüksek yakalı gömlekler ve omuzlarına varaklı düğmelerle iliştilmiş pelerinler giymişlerdi. Yeşile çalan tenleri, yüzlerinde, ellerinde ve boyunlarında yama gibi duran çürükler olmasa Sloane onların sıradan askerlerden olduklarını sanabilirdi.

Sloane ayağa kalktı. Onu taşıyan adam –tabii ne kadar adam denebilirse–uzun boylu ve iri yarıydı. Açık mavi gözleri ve tek bir kulağı vardı. Onu bayıltan kadın da adamın arkasındaydı. Çene kemiği ortadaydı, koyu renkli, yıpranmış saçları örülmüş hâlde bir omzundan sarkıyordu. Sloane ağzında safra tadı duydu.

"Yürü," dedi adam.

Söyleneni yapmak istiyordu. Gerçekten istiyordu. Ama bacakları öylesine titriyordu ki orada öylece durup ikisine bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Kadın gözlerini devirdi, Sloane'u dirseğinden tuttuğu gibi çekiştirmeye başladı. Kırık, boyası dökülmüş fayansların üzerinde koridoru geçerken Sloane'un ayakkabıları gıcırdıyordu. Metalden bir merdiveni çıktılar. Binarın içlerine ve üst katlarına doğru ilerledikçe kaçma olasılığı azalıyordu. Yürürken kafasından binarın haritasını çıkarmaya çalıştı. *Batı, batıya yürüyorsun.* Ama tek yapabildiği botlarına odaklanmaktı.

Ayağındaki botlar *şimdi*, çıplak ayaklar *geçmiş* demekti.

Kadın önünde durduğu bir kapıyı belindeki anahtarlığa bağlı bir anahtarla açtı. İçerisi paramparça bir laboratuvarı. Bütün duvarlarla çivit mavisine boyanmıştı. Tam ortadaki laboratuvar masasının üzerinde tehlikeli bir şekilde yığılı duran dolaplar da

öyle. Ahşap üzerine muşamba döşenmiş zemin, yer yer kalkmıştı, bazı yerlerinde alçı ve mavi boya lekeleri vardı.

Hayır, burası bir hücre değildi. Bu iyi bir şeydi. Yani Sloane' u buraya kilitlemek gibi bir derdleri yoktu. Yani kaçma ihtimali vardı.

Kadın onu iterek laboratuvara soktu ve kapıyı arkasından kapattı. Anahtar kilitte döndükten sonra Sloane büyüklüğünü anlamak için odayı arşınlamaya başladı. Ortadaki laboratuvar masası ve dip duvardaki musluk dışında oda bomboştu. Musluğa gitti. Alttaki boru muhtemelen bir lavaboya bağlanıyordu ama lavabo gitmişti.

Suyu açtığında musluk önce turuncu renkli birkaç damla püskürterek tısladı, ardından sapsarı bir su akmaya başladı. Muhtemelen içmek hiç güvenli olmazdı. Ama Sloane' un her yeri Dren' in tozuna bulanmıştı. Üstelik ölüm kokusundan kurtulmak için can atıyordu. Ceketini çıkarıp ters çevirdi. Böylece ceplerden birini dişleriyle sökebilirdi. İyi bir havlu olurdu.

Top hâline getirdiği bezle kendi rengine kavuşana kadar ellerinin üstünü keseledi, sonra bezi durulayıp bu sefer yüzünü temizledi. Uyuşana kadar yanaklarını sildi, sonra boğazına ve ensesine geçti. Son olarak başını musluğun altına tuttu. Saçlarından kapkara sular akıyordu.

Musluğu kapatıp saçlarını sıktı, ardından tepesinde düğüm attı. Böylece saçları yüzüne düşmeyecekti. Ceketine sarınıp ısınmak için kollarını sıvazladı. Soğuk su üşütmüştü. Belki de sadece korkuyordu.

Sırtını laboratuvar masasına vererek kapının karşısında çömeldi. Elinden geldiğince derin nefes almaya çalıştı.

Bunu daha önce de yaşamıştı. Bilmediği bir yerde uyanmış, onu kaçıran kişi, Karanlık, ne yapacağına karar verene kadar beklemek zorunda kalmıştı. Yorgunluktan uyuyakalmıştı. Odaya getirilmeden önce baygınken neler olduğunu bilmiyordu. Yüzüne dokunarak onu uyandırmadan önce Karanlık' ın yatağın yanında ne kadar süre durup onu izlediğini de bilmiyordu. Aradaki o ka-

yıp zaman, sandığından çok daha fazla sarsmıştı onu. Bedeninin kendi hafızası olmadığı düşüncesi, aradığı cevapları bulmak için bedenini sorgulayamayacağı fikri onu huzursuz etmişti.

Öylece çömelmiş dururken ne kadar zaman geçtiğinden emin olmak için nefeslerini sayıyordu. Bir süre sonra ayakları uyuşmaya başlayınca kan dolaşımını rahatlatmak için ayağa kalkmıştı ki kapının kilidinde bir anahtarın döndüğünü duydu. Sırtı pencereye çakılan tahtalara değene kadar hızla geriledi. Göğsü ağrıyordu. Karanlık'ın adını sayıklayan fısıltısından başka bir şey duyamıyordu.

Dirilişçi eşikte belirdi. Yaşayan ölü kadın, onun iri cüssesinin ardında güçlkle görülebiliyordu. Nero, Dirilişçi'nin beş sifon taktığını söylemişti. Yanılmıştı. Adamın iki gözünde, burnunda, ağzında, boğazında, ellerinde ve bir kulağının üstünde ayrı birer sifon bulunuyordu. Hepsi kurşundan yapılmış gibi koyu renkli metaldendi ve son derece sade görünüyordu.

Hafif aksıyordu, topalladığı söylenemezdi, sadece vahşi hayvanlar gibi yalpalıyordu. Keskin bir ıslık çalarken parmağını oynatınca kapı arkasından sertçe çarptı.

Baş başaydılar.

Sloane'un gözleri kararmaya başlamıştı. Batık *Sakhalin* gemisinde İğne'yle karşılaştığında olduğu gibi göğsü ve elleri karıncalanıyordu. Kubbedeki büyümlü silahta da aynı şeyi hissetmişti. Bu Dirilişçi her kimse ya da her neyse, her yerinden büyü enerjisi yayıyordu.

"Fark eden Ziva olmuş," dedi Dirilişçi. Sifon sesini bozuyor, Sloane'un adam caddede ıslık çalarken fark ettiği metalik bir tını yayıyordu. Sanki saatlerdir sohbet ediyorlarmış gibi konuya dalmıştı. "Şık kıyafetleriyle bütün o büyücüler sıçanlar gibi koşturuyor. Bir şeyler olduğu açık." Çenesini havaya dikti. "İhtiyaç duyduğum her yerde gözüm var. O gözler senin hakkında bilgi verdi. Sifon yok. Yanında hep iriyarı bir askerle dolaşıyor..."

"Öldürdüğün askeri kastediyorsun herhalde?" Soru, Sloane'un ağzından öfkeyle fırlamıştı. Sertçe nefesini tuttu.

“Dünyamızı belli ki tanımıyorsun.” Dirilişçi duymamış gibi devam ediyordu. “Nefes darlığı mı çekiyorsun?”

“Siktir git,” dedi Sloane, tırnaklarını duvara geçirmeye çalışırken.

“Başka şansın olmadığında bile büyü kullanmadın,” diye sürdürdü sözlerini adam. “Bu büyü yapamadığın anlamına mı geliyor? Merak ediyorum.” Başını yana yatırdı. “Büyü kullanamıyorsa neden beni öldürmesi için başka boyuttan bir asker getirsinler ki?”

Sloane tırnaklarını alçıya geçirdi. Dirilişçi biliyordu. Nereden geldiğini, neden burada olduğunu biliyordu...

Ama nasıl?

Barda Mox’un bakışlarını hatırladı. Delikanlı söylediği sözlerin karşısında bir tepki beklemişti. *İhtiyaç duyduğum her yerde gözüüm var.* Demek Mox, Dirilişçi’nin gözlerinden biriydi. Onu büyü kapanından kurtarmış, Maşrapa’ya çekmiş, sonra sorduğu sorularla yanlış bir dünyada olduğunu anlamıştı.

Sloane içinden kendine küfretti. Aptallık etmişti. Aelia ve Nero içeride kalmasını, güvende olmasını istemişti, oysa o her zamanki inatçılığıyla çocukça kahramanlıklar peşine düşmüştü. Ve şimdi bunun bedelini ölererek ödeyecekti.

“Her şeyi bitirmek çok basit ama o zaman – *diğerleri*,” dedi Dirilişçi. “Kaç kişi var?”

Sloane öne atıldı. “Onlara dokunursan, seni...”

“Toza dönüşen boruyla vurur musun, ne yaparsın?” dedi Dirilişçi yapmacık bir samimiyetle. “Hiç adil davranmıyorsun. Arkadaşlarınla birlikte beni öldürmeye geldiniz ama benim karşı koymaya hakkım yok, öyle mi?”

“Bu dünyayı mahvediyorsun,” dedi Sloane. “Benim dünyam da. Adalet bunun neresinde?”

“Dünyayı mahvetmek mi? *Ben mi?*” Gizemli bir kahkaha attı. “Sanırım sokak savaşı yaparken öylesi bir yıkımı kontrol edebileceğimi düşünmen gururumu okşamalı.”

Sloane, Dren’in yarattığı türbülânsta beliren kapkara gölgesi-

ni hatırladı. Kyros'u öldürüp peşine düşmesi sadece birkaç saniyesini almıştı.

"Bu dünya, senin dünyan, ikisi de kendi kendilerini mahvediyor. Bütün dünyalar aynı." Sifonların onu yere demirleyen ağırlığına rağmen Dirilişçi sürekli huzursuzca kıpırdanıyordu. "Bana ihtiyaçları yok."

"Kendini böyle mi haklı çıkarıyorsun?"

"Ödemeni nasıl yapıyorlar?" diye sordu adam. "Bir sürü demir parayla mı? Buradan giderken yanında götürebileceğin bir tür güçle mi? Neyle?"

"Ödeme mi?"

"Ah, demek gerçek bir kahramansın." Sanki eğlenceli bulmuştu. "Karşılık alma bahsi açılır açılmaz dehşete düştüğüne göre..."

"Buraya gelmeyi ben istemedim!" dedi Sloane. "Gidebilsem çoktan evime dönmüş olurdum."

Ama Dirilişçi onu duymamış gibiydi. Uzaklardaki bir sesi dinliyormuş gibi başını yana yatırmıştı. Sonra aniden dönüp bir hışım odadan çıktı. Kapı bir kez daha hızla çarptı.

Sloane bir süre kıpırdamadı. Korkusu yatışmıştı. Karanlık'ı tanıyordu. Onun yakınında olmanın yarattığı sinir harbini, gözlerini üzerine diktiğinde midesinin nasıl kasıldığını çok iyi biliyordu. Bilmiyor muydu?

Yeter, diye düşünüp arkasındaki pencereye döndü. Kaçmak için en iyi şansı pencereydi. Tahta kırılır ve yanardı. Pencereeler dışarıya ve soğuk gece havasına açılırdı.

Dolapların kapaklarını ve çekmecelerini açmaya başladı. İncecik suntadan yapılmış, zamanla aşınmışlardı. Çıra yerine kullanılabilirdi ama bu, ancak odayı tamamen yakmak isterse işe yarardı. Çekmeceleri çıkarıp masanın üstüne dizdi. Bunları da kullanabilirdi.

Kaba güç deneyebileceği ilk silahtı. Büyük çekmecelerden birini alıp tüm gücüyle pencereye savurdu.

Çekmece paramparça oldu. Kulpu ve ön paneli Sloane'un elinde kalmıştı. Sloane parçayı bir kenara fırlattı.

Penceredeki tahtaların araları parmaklarının sığacağı kadar genişti. Bir tanesini tutup güç almak için ayağını duvara dayadı ve kırmak ya da gevşetmek amacıyla iki eliyle birden tahtaya asıldı. Ne kadar uğraşırsa da tahta yerinden kıpırdamadı. Elleri acıyordu. Öfkeli çılgınlığını yuttu.

Burada ölmeyecekti. Paralel evrendeki uyduruk bir odada ölemezdi.

Bedeninin uygulayabileceğinden daha büyük bir güç yaratmaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Şu anda ellerini kullanamayacağı için tek çaresi daha küçük bir alana odaklanmaktı.

Birkaç saniye boyunca tahtalara bakıp evrenin yasalarını ko- yana ve ona, bu yasaları hatırlayacak gücü verene içinden şükretti. Ardından duvardan çıkıntı yapan bir oluk borusunun önünde durdu. Boruyu duvara bağlayan U şeklindeki kelepçe ve vida eskiydi. Elle kolayca gevşetti. Sonra sımsıkı tutup bütün gücüyle çektiği kelepçe, duvardaki metal plakadan koptu. Sağlam ve ağır boruyu masanın üstüne koydu.

Soğuğu umursamadan ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açtı. Gömleği çıkardıktan sonra ceketini tekrar üstüne giyip düğmelerini boğazına kadar ilikledi. Gömleği ip gibi kıvrarak bir ucunu tahtaların arasındaki boşluğa soktu.

Elleri titrerken iğneye iplik takmak kadar sinir bozucu bir işti. Parmaklarını tahtanın üstündeki boşluğa soksa da gömlekten yaptığı ipi alttaki boşluktan bir türlü çekemiyordu. Defalarca denese de kumaş parmaklarının arasından kaydı. Ensesinde boncuk boncuk terler belirmeye başlamıştı. İş uzadıkça içeri birinin gireceği endişesi artıyordu.

Sonunda ipi yakalamayı başardı. Sonra aynı işlemi tekrar yapması gerekti. Eski tarz hapisane hücrelerindeki parmaklıklar gibi yan yana iki tahtayı kullanacaktı. İkinci seferinde ipi yakalamak daha kolay oldu. Gömleğin iki ucunu birbirine sıkıca düğümledi. Sonra boruyu alıp düğümün ortasına geçirdi ve burmaya başladı.

Başta pek bir fark yoktu. Ama boruyu döndürdükçe tahtala-

nı saran gömlek geriliyordu. Sonunda boru daha ağır dönmeye başladı. Bunun üzerine pencere pervazına tırmanıp bütün gücüyle boruya bastırdı. Elleri zonkluyordu. Ama tahtalar gıcırdamaya başlamıştı.

Bir kez daha yüklendiğinde avucundaki derilerinin parçalandığını sandı. Tahtalar inler gibi ses çıkardı.

Bir kez daha ve bu kez tahtalar çatırdadı.

Sloane gülerek boruyu düğümden kurtardı, sonra boruyu tahtaların zayıf noktasına bastırarak ikisini birden gevşetti. Birkaç saniye sonra tahtaların arasından geçebileceği genişlikte bir boşluk açmayı başarmıştı ama ucu ucuna. Sürünerek çıkması gerekecekti.

Başını boşluktan uzatmak basit olmasına basitti ama yine de tepesi kırk tahta kafasını çizdi. Hava hâlâ aydınlıktı fakat güneş alçalmaya başlamıştı. Bina düğün pastası gibi kat kat küçülerek yükseliyordu ve Sloane alt katın çakıl kaplı terasını görebiliyordu. Terastan aşağı nasıl ineceğinden emin olmasa da en azından çakılların üstüne atladığında kafası kırılmayacaktı.

Tahta parçaları her iki yandan omuzlarını sıkıştırırken acıyla bağırmamak için dudaklarını ısırıyordu. Karnını iyice içine çekip kıvrınarak bedeninin geri kalanını da tahtalardan kurtardı ve çakılların üzerine yuvarlandı. Her yeri ağrıyordu.

Kutlama yapmaması gerektiğinin farkındaydı. Ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi ve yangın merdivenini bulmak için topallayarak terasın kenarına gitti. Özgürlük yakındı –sadece yedi kat aşağıda– ama belini kırmak istemiyorsa hemen ulaşabileceği bir yerde değil. Bulutların arasında kapkara bir dev gibi görünen Sears Tower tamamen görüş alanındaydı ve batı cephesinin dalgalı yüzeyini görebildiği Warner Tower da ondan çok uzak değildi. Karşısı göldü ve Sloane'un içinde bulunduğu bina, bildiği dünyada Congress Parkway'in yerine inşa edilmişti. Bu binanın önünden geçmişlerdi ama adını bilmiyordu.

Terası boydan boya dolaştıysa da merdiven bulamadı. Kaçarsa binaya geri girmesi gerekecekti.

Terasın en ucunda bir merdiven sahanlığına açıldığını düşündüğü bir kapı gördü. Muhtemelen Deve'de keşfettiğinden çok da farklı olmayan bir merdivene açılıyor olmalıydı. Şanslıysa merdivenlerden binanın giriş katına kadar inebilir, sonrasında bütün gücüyle koşmaya başladığı.

Kapıyı biraz zorlanarak açtı. Ya kilitlenmemişti ya da kilidi bozuktı. Çürük bir kokunun sardığı karanlık sahanlığa adım attı. El yordamıyla tırabzanları bulunca sımsıkı tutunarak basamakları inmeye koyuldu. Bir şey yiyip içmeyeli uzun zaman olmuştu. Ağzı o kadar kurumuştı ki sanki dili tüylenmiş gibi hissediyordu. Yine de ipin ucundaki bir havuç gibi bir bardak su hayal ederek inmeye devam etti.

Beş kat inmişti ki bir ışık yanınca sırtını duvara yapıştırıp gözlerinin ışığa alışmasını bekledi. Adım seslerini duyabiliyordu. Birileri konuşuyordu. Basamakları tırmananlar her kimse her saniye biraz daha yaklaşıyorlardı. Dikkatli adımlarla kalan son birkaç basamağı inerek kapıya ulaştı ve ses çıkarmadan açmaya çalıştı ama kapı fazlasıyla ağırdı, sertçe çekmesi gerekecekti.

İçinden sayıp kapıyı birden çekti. Menteşeler gıcırdarken kendini, zemindeki muşamba kaplamanın, tıpkı kilitlendiği laboratuvarındaki gibi yer yer kabardığı koridora atıp hızla koşmaya başladı.

Yerler, duvarlardan dökülmüş iri parçalarla doluydu ve tavan karolarının yarısı ya boştu ya da tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Kestane rengi halıları ve floresan ışıklarıyla eski ofislere açılan kapıları geçti. Bir tanesindeki sunum tahtasında mavi bir keçeli kalemle hastalık iznine çıkanların listesi çıkarılmıştı.

Hangi yöne gittiğini anlayabilmek için kalan birkaç pencereden birine yaklaşıp dışarı baktı. Sears Tower yukarıda gördüğünden daha yakındı, yani kuzey yönünde, binaya giriş yaptığı yere doğru ilerlemişti. Bu durumda Dirilişçi'nin ordusu da yakında olmalıydı.

Arkadan bir ses duyunca hemen eğilip ofislerden birine daldı. Gerçi girdiği yer pek ofis sayılmazdı – en azından artık bir

ofis olmadığı kesindi. Odacıkları birbirinden ayıran duvarların çizgileri yerde hâlâ seçilebiliyordu ama molozlar temizlenmişti. Bir köşede üzerine rengi solmuş çiçek desenli bir nevresim takımı serili bir döşek vardı. Yastığın hemen yanında birkaç kitap duruyordu. İçlerinden sadece biri tanıdıktı. *İmkânsız Arzuların Manifestosu*.

Ön taraftaki gömme masalardan birine vidalar, teller ve metal plakalar düzgün bir şekilde yığılmıştı. Masanın altındaki bir kutuda farklı tamirat aşamalarında olan eski sifonlar vardı. Birinin avuç plakası eksikti, diğerinin parmakları boştu. Bir dizi tornavida, uçları dibe gelecek şekilde bir kavanoza doldurulmuştu ve kullanılmaya hazırды.

Burada birisi yaşıyordu.

Zombiler –ya da zombilere göre fazla zeki olduklarından Dirilişçi'nin ordusundakilere uygun düşecek sözcük her neyse işte– hakkında çok fazla bir şey bilmiyordu ama yine de uykuya ihtiyaçları olacağından şüpheliydi. Yani burası birinin yatak odasıysa, odanın sahibi ancak Dirilişçi olabilirdi. Yani Sloane en kötü saklanma yerini bulmuştu.

Sesleri yeniden duyunca hemen, uzun külüstür masayla boş camlara bakılırsa toplantı odası olarak kullanıldığı anlaşılan başka bir odaya girdi. Buradaki pencereler tahtalarla tam olarak kapatılmadığından içeri sızan ışıkla etraf seçilebiliyordu. Aslında belki...

Pencerelerden birini açabileceğinden emindi.

Sloane, pencerenin kolunu yoklayarak pencerenin pervaza çakılı olup olmadığını kontrol etti. Çakılı değildi. Bunun üzerine omzunun üstünden bakıp sesleri dinledi.

Evet, sesler yaklaşıyordu. Hatta birkaç kelime duyuldu.

"Yerine diktim ama"

Sloane, "Siktir," diye fısıldayarak bütün gücüyle pencereyi itti ve başını dışarı uzattı. İkinci kattaydı. Atlarsa bacağını kırabileceği kadar yüksekтеydi.

Tekrar omzunun üstünden arkasına baktı. Bir şey göremiyor-

du ama sesler susmuştı. Nefesini tutup bekledi. Eski yer döşemesinden bir inleme geldi. Muşamba cıyakladı.

“Tamam,” dedi içinden. “Tamam, tamam, tamam.”

Bacağını pencereden dışarı sarkıtıp pervaza tünedi.

Sonra kendini çekeceği acıya hazırlayarak atladı.

Sağ bileğine bakmadı. Görmek istemiyordu.

Gözleri dolmuştu. Yumruğunu ısıtıp duvardan destek alarak elinden geldiğince hızlı adımlarla topalladı. Birkaç metre sonra duvar bitince bütün ağırlığını sağ ayağına vermesi gerekecekti.

Gözlerini silmek için durdu. Sanki birileri sağ bacağına ardına bıçak saplıyordu. Düşünürken bütün bedeni gibi beyni de zonkluyordu sanki. Köşeden dışarı adımını attığı anda acıyla çığlık attı.

Bir adım daha, dedi içinden nefesini tutarken. Oysa korkuluğa tutunabileceği nehir kenarına kadar en az yüz adım daha atması gerekiyordu. Gözyaşlarının arasında arkasına bakıp araba gelip gelmediğini kontrol etti. Hiçbir şey göremedi. Bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Nehir kenarına kadar geldiğinde bir arabanın farlarını gördü.

ALINTI
Sonunda:
Seçilmiş Antolojisi

"Rüya gibi" adlı yazıdan

Yazan: Laura Bryant

Oradaydı. Sokağa saçılan alışveriş paketlerimi seyrediyordu.
Lağım mazgalına yuvarlanan soğanlar.
Kırılmış bir süt şişesi ve kaldırımın çatlaklarını dolduran süt.
—İlk o zaman gördüm onu.
Dirilişçi'nin yıkıcı kasırgası başlamıştı. Her şeyi içine çekiyor,
çığnıyor, paramparça ediyordu. Etrafta insanlar çığlık çığlığa
kaçıyordu.
Hayatlarını kurtarmak için kaçıyorlardı.
Bileğimi burkunca tökezledim. Sürünün zayıflarından biri olarak
dünyamızın en korkunç yırtıcısının, özentî şeytanımızın saldırısı
karşısında iyice savunmasızdım. Ölmem kaçınılmazdı...
Yine de...
Bir rüya gibi...
Seçilmiş öne çıktı. Altın saçları güneş altında parlıyordu.
Omuzlarında düşen askerlerinin ve katledilen adamlarının
onuruna Işık Ordusu'nun mührünü taşıyordu. Sifonu boynunu
saran basit, metal bir kelepçeydi. Sifonu kılıcı, dişlerinin
arasına sıkıştırdığı düdüğü kalkanıydı. Ölenlerin küllerinden
oluşturulan yeni ordusu arkasındaydı.
Komutanımız.
Genetrix'in Seçilmiş'i.

"İlk Düşüncem" adlı yazıdan

Yazan: Xevera Ibáñez

Cordus saldırısından sonraki gün gazetede resmini gördüm. Savaşmış, güçlü sesiyle büyüye yön vermiş, pencereleri ve kapıları pervazlarında sarsmıştı. Ama ne kazanmış ne de kaybetmişti. Hâlâ aramızdaydı, biz de mutluyduk, oysa aynı zamanda hayal kırıklığına uğramıştık çünkü düdüğüyle dünyayı kurtaramamıştı.

Yani daha büyük acılar bizi bekliyordu. Daha çok cadde ortasından yarılacak, daha çok anne hissizleşecek, daha çok çocuk tek başına dolaşacak, daha çok adam kaldırıma oturup boşluğa bakacaktı. Daha çok bina olağandışı kasırgalarla devrilecek, parçalanan her şey perdeleri parçalayacak, camları indirecekti. Daha fazlası yaşanacak, daha çok kayıp, daha çok yokluk olacaktı.

Altın rengi saçları, boynundaki altın zinciri, boynundaki altın kelepçesiyle bir dur işaretinin yanında durduğu bir resmini gördüm. Dudaklarını sıkırmıştı, yanakları gamzeliydi, başkanın elini sıkıyordu.

İlk düşüncem, *Onun daha uzun boylu olduğunu sanıyordum*, oldu.

SLOANE BİR YANDAN kollarını sallarken bir yandan da topallayarak caddeye atladı. Bir taksi sertçe frene basıp patinaj yaparak durunca da şoförün başına bela aldığını düşünmesine fırsat bırakmadan kapıyı açtı.

Şoför tertemiz tıraş olmuş, yirmili yaşlarının başında bir delikanlıydı. Koltuğunda dönmüş hayretle ona bakıyordu. Sloane'un bacağını tuttuğunu görünce, "Han'fendi..." dedi kocaman gözlerle. "Yoksa yaralı..."

"Cordus Center'a gitmem gerekiyor," dedi Sloane.

"Sizi hastaneye götürmem lazım, han'fendi..."

"Hayır," dedi Sloane dişlerini sıkarak. Bir Genetrix hastanesine tek başına gitmek istemiyordu. "Ve bana bir daha han'fendi dersen, bu taksiyi kıvrır bir tarafına sokarım."

Yol boyunca dikiz aynasından sarkan bir aziz madalyonu, yarım bir kalp ve minik bir plastik düdüğün salınışını seyretti. Radyodaki kilise korosu şarkı söylüyordu. *İsa, yüreğime işledin...* Şarkı, kendisini evden daha uzak hissetmesine neden oluyordu.

Araç binanın önüne park ettiğinde hiç parası olmadığını hatırladı. Şoförle sesini giderek artırdığı bir tartışmaya tutuşmuştu ki Cyrielle dışarı koştu. Sloane, onun parlak turuncu renkli rujunu gördüğü için hiç bu kadar sevinmemişti.

“Aman Tanrım,” dedi Cyrielle, Sloane’un arabadan çıkardığı aşırı şiş bileğini görünce. Belindeki keseden çıkardığı bozuk parayı şoföre fırlattıktan sonra koluna girerek Sloane’un arabadan inmesine yardım etti.

İşte Sloane ancak o zaman başardığını anladı. Kaçmıştı.

Deve’ye girer girmez rahatlamak için kendini bıraktı. Cyrielle onu ana girişin yakınındaki bir banka oturttu ve Sloane, güneşin hemen arkasındaki minik panellerden yere yansıyan turuncu renkli elmas pırıltılarını izledi. Hava sıcaktı. İnsanlar önünden geçip gidiyor, kalın botlarını ve sivri burunlu köselelerini takırdıyor ya da spor ayakkabılarının lokum beyazı tabanlarını yerde gıcırdatıyorlardı. Kendi sağ ayağı çıplaktı; taksideyken derinin iyice şişen bileğine battığını fark edince botunu çıkarmıştı. Ayağı resmen morarmıştı ve artık acı hissetme eşiğini çoktan aşmıştı.

Tuhaf bir hisle başını kaldırdığında Matt’in koşmakla yürümek arası bir hızda lobiyi aştığını gördü. Gözleri kıpkırmızıydı. Belli ki ağlamıştı. Gözleri buluştuğunda Matt koşmaya başladı. Az daha kıvrıkcık saçlı yaşlı bir hanımı yere deviriyordu. Sloane duvardan destek alıp ayağa kalkmayı başarmıştı ki kucaklaştılar.

Matt kollarını onun beline dolamış, ayaklarını yerden kesmişti. O sağlam bedeninin kendi bedenine değdiğini hissetmek iyi gelmişti. Son kez birlikte uyudukları gecenin kıymetini bilememişti. Fit, kaslı bir bedeni olduğu için değildi yalnızca, Matt sıcacık, tanıdık ve nazikti. Son birkaç yıldır aralarındaki ateş eski gibi olmasa da kor hâlâ sönmemişti. Şimdi ona sarılırken bu hiç sönmeyen ateşi özlediğini hissediyordu.

Elleri kendiliğinden terden sıırıslam olmuş sırtına kaydığında Matt nazikçe onu yere indirdi ama tamamen bırakmadı. Sloane o anda hayretle Matt’in titrediğini fark etti.

“Hey,” diye fısıldadı kulağına. “Ben iyiyim. Her şey yolunda.”

“Ben... Tek düşünebildiğim...” Matt ağzını Sloane’un omzuna bastırduğundan kelimeler boğuk çıkıyordu. “Düşünebildiğim tek bir şey vardı: *Bir daha olmaz.*”

Bir daha olmaz. Genetrix'e geldiklerinden beri Sloane da aynı şeyi düşünüyordu. Bir daha olmaz. Yeni bir Karanlık'ı, yine kaçırılmayı, bir kez daha kaçmak zorunda kalmayı kaldıramam. Ama ikinci kez kaçırılmasının Matt'i nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemişti. Bir daha onu görüp göremeyeceğini ya da kaçırıldığı yerde neler çektiğini düşünürken aklını nasıl kaçırabileceğini.

Aslında Sloane ilk kaçırıldığında da Matt'in neler yaşadığı üzerine pek düşünmemişti. Sonuçta genç adam grubun tartışmasız lideriydi. Grubundan iki kişi kaçırılıp düşman tarafından işkenceye uğramıştı. Muhtemelen kendisini suçlamıştı. Muhtemelen şimdi de kendini suçluyordu.

Sloane, onun yüzüne bakıp burun buruna konuştu. "Aynı değildi," dedi. Elini Matt'in kısa saçlarında gezdirdi. "Kimse canımı yakmadı. Tamam mı? Ben iyiyim. Sadece... muhtemelen pis kokuyorum."

Matt'in tepkisi isterinin sınırlarında dolaşan gargara gibi bir kahkaha oldu. Kolları gevşerken belli belirsiz gülümsüyordu. Sloane yüzüğü geri verdiğinden beri ilk kez yüreğinde bir umut kıpırtısı hissetti. Belki bir gün acı soğur, yine arkadaş olabilirlerdi.

Esther birkaç adım ötelerinde bekliyordu. Genetrix tekstil dünyasını keşfetmiş gibi ne bulduysa üzerine geçirmişti. Omuzlarına sardığı desenli şal, boynundaki sifonu açığa çıkarıyordu, ekose bluzunu, ipince çizgili bir pantolon ve turuncu renkli balıksırtı çoraplarla tamamlamıştı. Matt'le Sloane ayrılınca ilerledi ve Matt'e göre biraz daha özen göstererek Sloane'a sarıldı.

"Kyros?" diye sordu Sloane, Esther geri çekildiğinde. Adamın adı dudaklarını yakıyordu, o yüzden fısıldarcasına söylemişti.

"Yaşıyor ama kendinde değil. Bir daha kendine gelir mi, emin değiller. Nefes büyüğü yaptım. Ciğerleri yeniden çalışıyor," dedi Esther. Gözlerinde gurura benzer bir parıltı vardı bunu söylerken.

Sloane'un göğsündeki sızı hafifler gibi oldu. Kaçırıldığından beri Kyros'u düşünecek fırsatı olmamıştı ama Dirilişçi'nin elinde yere düşüşü aklından hiç çıkmamıştı.

“Yaralanmışsın?” dedi Matt, şiş bileğini işaret ederek.

“Kaçarken pencereden atladım. Sanırım doktora ihtiyacım var. Ya da yeni bir bacağa.”

“Cyrielle getirmeye gitti. Yani bacak değil, doktor getirecek. Birinin gelebileceğini söyledi.” Sloane, Cyrielle’in gittiğini bile fark etmemişti ama etrafta gözünü alan bir turunculuk yoktu.

“İyi.”

Esther soluna, Matt sağına geçti. İkisi birden destek olmak için belini kavradı ve topallayarak asansörün yolunu tuttular. Sloane’un ayağı yere neredeyse hiç değmiyordu. Esther asansörü çağırmak için bir nota mırıldandı.

Bunda da rahatlatıcı bir yan vardı. Onlardan sakladığı onca şeye ve aralarında yaşanmış onca olaya rağmen hâlâ yanındaydılar.

Her şeyi kaybetmiş sayılmazdı.

O gece rüyasında bir tarlada yalpalayarak yalınayak koşuyordu. Kolunu Albie’nin beline sarmıştı, Albie kulağının dibinde hırıltıyla nefes alıyordu. Kolu, Albie’nin kanıyla iyice kayganlaşmıştı. Arada bir duruyor, koluyla Albie’nin belini yeniden sarıyordu. Albie dişlerini sıkarak acıyla inliyordu.

Karanlıktı ama Sloane, çimlerdeki çiğ damlalarından sabah olduğunu anlamıştı. Ayak bilekleri sırlıslıklamdı.

Uyandığında dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Son uyku hapını ağzına attı.

Sloane, iki gün sonra kendini koltuk değnekleriyle Aelia’nın ofisinde buldu.

Doktor önceki gece geniş yatak odasında gereçlerini çıkarmış, yatağın yanına oturup Sloane’un ayağını kucağına yerleştirmiş, ardından dudaklarının arasındaki şık düdüğü aksamı özelleştirilmiş bir osiloskobun söylediği üç haneli bir ses frekansına

ayarlamıştı. Gözündeki sifon bir merceği andırıyordu. Düdük, osiloskop ve sifonu âdeta bir orkestra şefi gibi yönetmiş, osiloskopta doğru notayı bulduğunda düdüğü öttürmüştü, sonra kemikteki kırığı görebileceği hareketler yapmaya başlamıştı. Sloane yorgunluktan uyuklarken bütün bunlar kutsal bir ayin hissi vermişti.

Adam buz gibi güçlü elleriyle, önden küçük bir özür dileyerek kemiği yerine oturtmuş, ertesi gün alçıya alacağına dair söz vermişti. Tabii bu arada bir sifon, kemiğin iyileşmesini hızlandıracaktı.

Şimdi hem sifon hem de alçı bacağındaydı. İki hafta koltuk değneğiyle yürümesi salık verilmişti.

Dren'in is ve kirinden keselenerek kurtulmuştu ama o kâbusu andıran hissi hâlâ aklından çıkmıyordu.

Aelia'nın ofisi tek kelimeyle temizdi. Ahşap yer döşemesi, beyaz duvarlar, kitapların renklerine göre dizildiği tek bir raf. Penceredeki büyük saksılarda beyaz orkideler vardı. Kapı Sloane'un ardından gümleyerek kapandı.

Buraya gelirken Nero'nun atölyesinden geçmişti. Onun kapısı da aynı şekilde ahşap ve kalındı, menteşeleri ve kapı kolu metaldendi, dahası büyüyle kilitleniyordu. Göz korkutan görünüşleri doğal olarak Sloane'un bu iki odada bu kadar yüksek güvenliği gerektiren neler tutulduğunu merak etmesine neden oldu.

Cyrielle'in getirdiği biberiye şampuanıyla defalarca yıkadığı hâlde Sloane'un burnuna arada bir hâlâ sülfür kokusu geliyordu. Nero, yerine oturabilmesi için gelip koltuk değneklerini almış, duvara dayamış ve sonra da yanına oturmuştu. Sloane, şimdi Nero'dan da aynı kokuyu alıyordu.

Aelia tertemiz beyaz masanın üstünde ellerini kavuşturduğunda bileğindeki sifonun zarif metal plakaları şingırdadı. Tırnaklarını mükemmel hilaller şeklinde törpülemiş, mat gül rengine boyamıştı.

Sloane, bir gün önce ifadesini yazmış, Cyrielle aracılığıyla

Aelia ve Nero'ya ulaştırmıştı. Yine de bu sabah onu buraya çağırılmışlar, sormak istedikleri birkaç şey olduğunu söylemişlerdi. Sloane olanlarla ilgili daha fazla ne diyebileceğini kestiremiyordu. Olayın her saniyesini tekrar tekrar aklından geçirmişti zaten.

"Evet," dedi Sloane sonunda. Çünkü birkaç saniye boyunca kimseden ses çıkmamıştı. "Sorularınız vardı sanırım?"

"Nasıl hissediyorsun, Sloane?" dedi Aelia, zoraki bir gülümsemeyle. Sloane insanların ona gülümsemesine alışık değildi, dahası Aelia da herkese gülümseyen biri değildi.

"Şahane," dedi. "Sorularınız?"

Aelia, Nero'ya kaçamak bir bakış atarak boğazını temizledi. Nero ayak bileklerini çapraz bağlayıp Sloane'a doğru eğildi. Çorapları büyü değneği desenliydi. Sloane gülmemek için kendini zor tuttu.

"Yazılı ifadende bir tür... sempati sezdiğimiz için endişelendik," dedi adam.

"Dirilişçi'ye karşı bir sempatiden bahsediyoruz," diye açıklığa kavuşturdu Aelia.

"Ne?" Sloane kaşlarını çatı. "Herif beni kaçırdı. Elbette ona sempati duyduğum falan yok?"

"Ama ifadende onun sıkıntılı görüldüğünü söylemişsin."

"Sadece beklediğimden farklıydı, hepsi bu."

"Tam olarak nasıl farklı?" Nero'nun başını yana eğişi, Sloane'a Dalış'tan sonra gittiği terapisti hatırlattı. O adam da sürekli alnını kırıstırıp başını yana yatırırdı.

"O Karanlık değil," dedi. "Belki bizim evrendeki Karanlık'ın paralel versiyonudur diye düşünmüştüm. Ama öyle olmadığını gördüm. Hepsi bu."

"Endişelerimiz sebepsiz değil," dedi Aelia. "Dirilişçi daha önce de insanları kendi tarafına çekmeyi başardı. Sanki... şeytan tüyü var adamda."

"Şeytan tüyü mü?" Sloane kaşlarını kaldırdı. "İfademin tam olarak neresinde böyle düşündüğümü düşündürtecek bir şey gördünüz?"

“Eh, o işler öyle başlamıyor,” dedi Nero. “Bir tür ikna büyüğü yaptığından şüpheleniyoruz.”

“Daha önce kime böyle bir şey yaptı?” diye araya girdi Sloane. Nero ile Aelia birbirlerine baktılar.

“Kadının kim olduğu önemli değil,” dedi Aelia.

“Belli ki önemli biriydi, yoksa beni uyarmazdınız,” dedi Sloane.

Nero, bir kez daha Aelia’ya baktı. “Dediğim gibi, biz sadece senin iyi olduğundan emin olmak...”

“Aslına bakarsanız, ben de sizinle konuşmak istiyordum,” dedi Sloane. “Çünkü duyduklarına bakılırsa Dirilişçi benim gibi biriyle daha önce de karşı karşıya gelmiş. Yani bir Seçilmiş’le. Genetrix’teki Seçilmiş onunla tanıştı mı? Yani, ölmeden önce?”

“Seçilmiş’in eylemlerini olması gerektiği gibi gözlemledik. Bunun nedeni muhtemelen her şeyin kehanetin belirttiği gibi plana uygun gideceğine inanmamızdı,” dedi Aelia. “Tahmin edeceğin üzere aynı hatayı tekrarlamayacağız.”

“Ama onunla bizzat savaşmaya da can atmıyorsunuz,” diye üsteledi Sloane.

“İnsanın sınırlarını bilmesi yanlış bir şey değil,” dedi Aelia’nın yanakları kızarıırken.

“Değil mi?” Sloane omuz silkti. “Benim kendi sınırlarımı bilme lüksüm hiç olmadı.”

“O zaman sen de en az senden önceki kadar akılsızsın,” diye patladı Aelia. “Seçilmiş de Dirilişçi’nin yaralandığına, bir ittifak ya da bir tür uzlaşmanın mümkün olacağına inanıyordu. Ama kızcağız yanıldı ve bedelini ağır ödedi. Bunu mu duymak istiyorsun?”

Kelimeler Sloane’un yüzünde patlayan birer tokattan farksızdı. *Kızcağız yanıldı...*

Ama Aelia, eski Dren bölgesindeki enkazı ziyaret ettiklerinde, Genetrix’teki Seçilmiş’in öldüğünü söylerken sanki bir erkekten bahsetmişti. *Atik bir çocuktü, yetenekli bir büyücüydü. Öldü. Yenildi.*

“Yani Dirilişçi’nin daha önce kandırdığı kişi... Seçilmiş’ti,” derken Sloane normal bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşmaya çalışıyordu. “Bunu baştan söyleyebilirdiniz.”

“Eh, özellikle de travmatik bir olayın ardından gereksiz yere seni endişelendirmek istemedim,” dedi Aelia kolahı gömleğini düzeltirken.

Sloane arkasına yaslandı. Aelia’nın aynı kişiden hem kadın hem erkek olarak bahsettiğini fark etmişti. Ama bunu gündeme getirmeyecekti. Henüz...

“Endişelenmiş gibi mi görünüyorum?” dedi. “Yoksa tek istediğim o aşağılık herifi gebertip eve dönmekken sabrımı sınıadığınız için öfkelenmiş gibi mi görünüyorum?”

Aelia dudaklarını büzdü.

“Güzel,” diye devam etti Sloane. “Şimdi, koltuk değneklerimi alabilirsem, topallayarak odama dönmek istiyorum.”

“Bu...” Esther’in alını kırıışmıştı. “Çok tuhaf.”

Sloane, gelenleri görebilmek için eşikte asansöre bakacak şekilde oturmuş, sağ bacağını Esther’in odasına doğru uzatmıştı. Koltuk değnekleri, duvardaki varlığına bir türlü anlam veremedikleri kutsal su havuzcuğuna dayalı duruyordu. Esther buraya takılarını doldurmuştu.

“Ben olsam *tuhaf* kelimesini seçmezdim,” dedi. “*Endişe verici* ya da *kuşku uyandırıcı* daha doğru olur.”

“Bu kadar endişe verici olanın ne olduğunu anlayamıyorum,” dedi Matt. Gömlek kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. O da Esther de artık sifonlarını hiç çıkarmıyorlardı. O sabah kahvaltıda Sloane ikisini kahvelerini buza dönüştürürlerken yakalamıştı. “İnsanlar genellikle konuşurken hata yaparlar. Belki bir anlamı bile yoktur.”

“Benden arada sırada erkekmişim gibi bahseder miydin?” dedi Sloane.

“Şey, hayır,” dedi Matt. “Ama belki transtı ve Aelia ne diye-

ceğini bilemedi. Ya da belki o zaman kim olduğunu bilmiyordu veya...”

Esther araya girdi. “Neden hemen sormadın?”

“Bir yalan söyleyen, devamını getirir diye düşündüm,” dedi Sloane. “Şimdilik yüzüne vurmamak daha doğru olacakmış gibi geldi.”

“Ben yine de...” diye söze başladı Matt.

Esther bir kez daha onun sözünü kesti. “Aptallık etme,” dedi. “Aelia’nın iki farklı kişiden bahsettiği çok açık. Nero ve Aelia bize yalan söyleyip duruyor ama nedenini bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, bu neden iyi de olabilir kötü de.”

“Size inanamıyorum,” diyen Sloane avucunu yere vurdu. “Bu insanlar bizi başka bir boyuttan kaçırıp getirdi. Kötü adamlarıyla savaşıma kadar bizi esir tutacaklar. Ve siz bize yalan söylediklerine inanmakta sıkıntı çekiyorsunuz? Neden? Lütfen de-yip teşekkür ettikleri için mi?”

“Hep abartırsın zaten.” Esther gözlerini devirdi. “Ben sadece kafayı sıyırmamaya çalışıyorum. Nobel Ödülü alsınlar diye uğraşmıyorum yani.”

Matt, sifonun ipini parmağına dolayıp duruyordu. “Aelia sin-si bir nedenle yalan söylemiş olsa bile ne yapabiliriz? Eve dönüş biletimiz onda.”

Matt’in haksız olmadığını düşündü Sloane. Aelia ne saklıyor olursa olsun, Genetrix ve Dünya’da gerçekte ne yaşanıyor olursa olsun, eve dönmek için her şeyi yapmayacaklar mıydı sanki? Hayatlarının geri kalanını tafta kumaşlar ve sifon şingirtileriyle burada geçirme düşüncesi bile Sloane’un boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Burası onun gezegeni değildi. Bu hayat onun hayatı değildi.

Dünya’da belki kalp sızısından başka bir şey beklemiyordu onu. Matt’le yaşadığı evden taşınması gerekecekti, Albie’nin yasını tutacak, medyanın markajından kaçmaya uğraşacaktı. Ama en azından o, kendi hayatıydı. Öte yandan, Aelia’nın ağzından çıkan hatalı tek bir sözle, Chicago Nehri’nden başını çıkardığı

andan beri hissettiği bir şeyin adını koymak içini rahatlatıyordu: Ona yalan söyleniyordu. Ve Sloane, söyleyen kendi olmadığı sürece yalanlardan nefret ederdi. “Kanıt bulacağım,” dedi. “Sonra da kanıtımla karşısına çıkacağım. O zaman bana yalan söyleyemeyecek.”

“Cyrielle’le konuşabilirim,” diye öneride bulundu Matt. “Yani sorgulama değil de ağzını arama gibi.”

Sloane bunun bir barış önerisi olduğunu anladı ve gülümsedi.

“Akşam yemeğinde ölen Seçilmiş hakkında konuşmak kadar normal bir sohbet olamaz,” dedi Esther.

“Cyrielle, ha?” diyordu Sloane. Aslında niyeti sadece Matt’e takılmaktı ama kelimeler ağzından duygusuzca, sanki bir suçlama gibi çıkmıştı.

“Sormak istediğin başka bir şey var mı?” dedi Matt sakince.

Sloane içinde –boğazında, göğsünde, midesinde– bir şeylerin yükseldiğini hissetti. Bu da her an gözyaşlarına boğulabileceği anlamına geliyordu. Kapı pervazından destek alarak ayağa kalktı. “Hayır,” dedi dengesini sağladığında. “Ben gidiyorum. Yorgunum.”

Alenen yalandı. Ama Matt sonsuz nezaketiyle onun yalan söylemesine göz yumdu.

ALINTI

Muazzam Abes Şiir Hazinesi, Cilt 2

Ne

Yazan: Artificielle

Nedir?

midir

MİDİR?

Nedir

ne

Midir ne midir

N

E

N

E

DİR!

ne

SONRAKİ HAFTALAR Sloane için sıkıntı ve öfkeden başka bir şey getirmedi. Doktor en az iki hafta sifonla alıştırma yapmamasını tembihlemişti, o yüzden kimse onu eğitim için zorlamadı. Koltuk değnekleri olmadan yürümemesi gerekiyordu ve değnekler koltuk altlarını acıtiyordu. O yüzden zamanının çoğunu bir yere oturup *İmkânsız Arzuların Manifestosu*'nu okuyarak geçiriyordu. O yer de Nero'nun atölyesinin bulunduğu koridordaki küçük bir banktı.

Kapıya çok az insan yaklaşıyor, bunların daha da azı o kapıdan geçiyordu. Geçenlerse hep Nero'yla birlikte oluyordu. Sanki kapıyı tutan büyü, yalnızca Nero'ya yanıt veriyordu.

Sloane tam da bu yüzden hedef olarak Aelia yerine Nero'nun ofisini seçmişti. Yargıç, Nero ve Cyrielle'e kendi alanına girme yetkisi vermişti. Oysa Nero'nun odasına ondan başkası giremiyordu, bu da çok önemli bir şey koruduğu anlamına gelirdi.

Başta Nero'nun onu atölyesine almasını sağlayacak bir bahane bulmayı düşündü. Ama Aelia'nın ofisindeki konuşmalarından sonraki günlerde Nero tuhaf davranmaya başlamıştı. İlk gün karşılaştıklarında neden bankta kitap okuduğunu sormuş, Sloane da tam karşısındaki Sears Tower binasını işaret etmişti.

Nero o günden sonra bankın önünden geçmemek için başka koridorları kullanmaya başlamıştı.

Sloane'un onu duyması için iki hafta geçmesi gerekti. Nero'nun atölyesine doğru yürüdüğünü görünce onu konuşmaya zorlamak için ayağa kalkıp hızlı adımlarla –yani içinde bulunduğu durumda ne kadar hızlı olabilirse– ona doğru ilerledi. Ama Sloane tam ağzını açacağı sırada Nero onu görmemiş gibi yaparak odasına süzülüverdi. Ağır çifte kapının kapanışına bakakalan Sloane, hemen ardından sürgünün sesini duydu.

Nero'nun ofisi eşikteki bir büyüyle falan koruduğunu düşünmüştü en başta ama ya büyü sadece kilitle sınırlıysa?

Vakit kaybetmeden Cyrielle'den borç para istedi ve çekiçe tornavida almak için, koltuk değneğine gerek bırakmayan yeni bir bacak destek kelepçesiyle yakındaki bir hırdavatçıya gitti.

"Bunu kabul ettiğime inanamıyorum," dedi Esther.

"Seni buraya sürüklemişim gibi rol yapma," dedi Sloane, tornavidanın ucunu doğrultarak. Tornavidanın lacivert sapına altın harflerle SİFONİKA TEKNİKA logosu işlenmişti. Parmağını arkadaşının saatine geçirip zamanı okuyabilmek için yüzüne yaklaştırdı. "Tamam, gidelim. Ama Nero oradaysa hikâyemizi unutma sakın."

"Bacak sifon şeyin tiz bir ses çıkarıyor ve Nero'nun bir göz atması gerektiğini düşündük," dedi Esther. "Yalanımızı yutmaya başladığını biliyorsun değil mi? Cyrielle'le de konuşabilirdik."

"Nero zaten orada olmayacak. İki haftadır giriş çıkışlarını gözetliyorum. Saat beşten sonraya hiç kalmadı."

"Tüylerimi ürpertiyorsun."

Sloane otuz iki dişini birden göstererek sırttıktan sonra omzuyla sahanlığa açılan kapıyı itti.

Birlikte Nero'nun atölyesine giden geniş, pencereli koridor-
dan ilerlediler. Sloane'un üzerinde kitap okuyarak zaman geçirdiği bankın yanından ve böbreği andıran pembe renkli mo-

nokromatik bir heykelin yanından geçtiler. Nero'nun ofisine açılan çifte kapı, paslı menteşelerdeki devasa çivileriyle Deve'deki bir odadan ziyade bir kaleye aitmiş gibi görünüyordu. Tabii bu durum Esther'le yapacakları işte şanslarını daha da arttırıyordu.

"Sen gelen olursa haber ver yeter," dedi Esther'e. Sonra üç menteşeden en alttakinin önünde beceriksizce çömeldi. Tornavidanın ucunu menteşenin altına tutup çekiçle vurdu. Çivi baş verince de oynatarak çıkardı. Biri çıkmıştı, sırada iki tane daha vardı.

"Yani kapıdaki büyü bunu engellemiyor mu?" diye sordu Esther. "Bu büyük bir güvenlik açığı."

"İnsan şaşırıyor değil mi?" Sloane ikinci menteşeye geçti. "Ama büyüyle tek yaptığı, kilidi emniyete almak. Büyü, kilidin dilini yuvaya sokup orada tutuyor. Büyünün belli ki kapı üzerinde bir işlevi yok çünkü eğer olsaydı Nero mekanik kilide ihtiyaç duymazdı, öyle değil mi? Çok gereksiz olurdu. Sonuçta buralar da her şeyi büyüyle yapıyorlar."

"Ve sen bunu akıl ettin. Nasıl?"

"Gazete okudum. Sadece büyüye güvenerek pratik önlemleri göz ardı ettikleri için şehirde kaç hırsızlık vakası yaşandığına inanamazsın. Basit fizik kurallarını resmen unutmuşlar." Sloane üçüncü menteşeyi de hallettikten sonra kapıyı çıkarmak için tornavidanın ucunu menteşeyle duvar arasına soktu.

Büyülü sürgü hâlâ yerinde olduğundan kapı sinirin ucunda sallanan bir diş gibi tuhaf bir şekilde sallandı.

"İşte bu kadar," diyerek yan yan içeri girdi.

"Genetrix'te tıklıp kalırsak bence suç kariyeri yapmayı ciddi ciddi düşünmelisin," dedi Esther.

"Önerini dikkate alacağım. Hadi çabuk, birileri kapıyı fark edebilir." Sloane, Nero'nun atölyesine ilk kez bakmak için döndü. Serayı andıran ve geometrik şekilli beyaz panellerinden gün ışığını sızdıran tavanın yaydığı ışıkla loş bir ortamdı. Duvarlardaki dekoratif frizler nedeniyle oda kutsal sembollerle dolu antik bir tapınağı andırıyordu. Ama içerisi kitap ve araç gereçle doluydu. Her yerde eski sifon parçaları ve tamir aletleri görüle-

biliyordu. Farklı dillerdeki metinler ya açık duruyordu ya da üst üste dizilmişti.

Esther cebinden bir şey çıkardı. Parmağı uzunluğunda bir düdüktü bu. Sloane benzerlerini sokaktaki ve Deve'nin lobisindeki insanların dişleri arasında sıkıştırılmış hâlde görmüştü. İnsanlar karmaşık büyüler yaparken sürekli bunlara üflüyordu.

Esther de dudaklarının arasına yerleştirdiği düdüğe uzun bir nota üfledi. Hiçbir şey olmayınca gözlerini kapadı ve bir şeye odaklandığında hep yaptığı gibi kaşlarını çatarak tekrar denedi. Sloane göz ucuyla belli belirsiz bir ışık görmüştü ki Esther yakındaki bir kitap yığırına atılıp arasından siyah ciltli ince bir defter çıkardı, parlayan sayfayı açtı ve sesli okudu:

Seçilmiş, benzersiz büyü algısını, insanları birbirine, nesnelere ve toprağa bağlayan, dokuma tezgâhındaki iplere benzer, ışıktan incecek ipler olarak tarif ediyor. Benim ilgimi çeken daha çok son kısmı, yani toprağa nüfuz eden büyü'nün topraktan daha derine inmesi, gezegenimizin kalbindeki bir şeyle henüz anlam veremeyeceğimiz bir bağ kurması. Belki Tenebris Boğazı'na atılan füzelerle bir şey kırılıp parçalandı, belki de Genetrix'te büyü dediğimiz şeyin özü budur.

"Nero'nun günlüğü mü bu?" dedi okumaya ara veren Esther.

"Galiba birden fazla var," dedi Sloane, yakındaki küçük bir yığını işaret ederek. Ardından Nero'nun açık bıraktığı kitaplar da parlayan sayfalara göz gezdirmeye başladı. *İleri Düzey Sifon Tamiri*, 3. Cilt. *Omurga, Göğüs, Karın: Az Kullanılan Sifonlar Üzerine. Büyülü Zihinler için Sicim Teorisi*. Topallayarak dolaşırken sayfaların üzerinde parmağını gezdiriyordu. Sonunda pencere girintisine benzeyen bir alan buldu ama burada tahmin ettiği gibi bir minder yoktu. Onun yerine bir masa konmuştu.

Esther tekrar okumaya başlamıştı.

Şimdiye kadar başka evrenleri gözlemleyebildim ama herhangi bir girişimim olmadı. Bu aşamada güvenilir bir evren bulmak çok daha

önemli. Bu doğrultuda birkaç parametre söz konusu: En azından kısıtlı bile olsa büyüünün var olması, dil bariyeri bulunmaması, son elli yıl zarfında Genetrix'e adaptasyonu kolaylaştıracak bir çıkış noktası olması ve görevi tamamlayabilecek bir şampiyon ya da bahsedildiği üzere bir Seçilmiş. Böylesi bir dünyayı bulmak inanılmaz zor...

Esther devamını getiremedi.

Masa elmas şeklindeki minik panellerden oluşan pencerenin önündeydi. Panellerden günbatımında siyaha ve maviye dönüşen şehir manzarası seçilebiliyordu. Pervazda ufak tefek eşyalar vardı. Zinciri kopmuş bir cep saati, pembe renkli küçük bir gözlük, mor taşlı bir yüzük. Kedi gözü şeklindeki gözlüğün altında kâğıttan bir kuş duruyordu. Sloane, kuşun gagasını işaret parmağıyla başparmağı arasında sımsıkı tutarak ışığa doğru kaldırdı. Tıpkı Albie'nin katladığı gibiydi.

"Bir saniye, bir şey daha buldum," dedi Esther.

Henüz Dünya'yı oluşturmayan madde bulutları, yaşamın sürdürülemeyeceği kadar zehirli dünyalar ve dinmek bilmeyen fırtınaların kavurduğu gazdan gezegenler arasında günlerimi geçirdim. Devasa asteroidler yüzünden ikiye bölünen, tüylü dinazorların yaşadığı, okyanusların hâkim olduğu dünyalar gördüm. Dahası atom bombalarının çoraklaştırdığı, veba salgınları yüzünden insanlığın yok olduğu dünyalar da gördüm. Sonuncusunda binalar hâlâ olduğu gibi duruyordu; sabah kahvaltıları masalarda çürümüştü.

Esther, avucu büyüklüğünde kırmızı renkli başka bir defteri eline aldı.

Şampiyonum öldü. Dün gece yarısından sonra göl kıyısındaki plajda Dirilişçi tarafından öldürüldü. Dirilişçi'nin en sevdiği cinayet yönteminin kurbanı oldu. Büyü nefesinin antitezi, büyüünün âdeta çöküşü.

Sloane'un elindeki kâğıttan kuş çizgili bir defter yaprağından yapılmıştı. Kuşun sırtında, sanki biri bir kalem denemiş gibi pembe renkli küçük bir çizgi gördü. Parlayan başka bir sayfa bulmak için sayfaları deli gibi karıştıran Esther'e kaçamak bir bakış attıktan sonra kuşun katlarını açmaya başladı.

Kâğıtta bir sürü kalem denenmiş olduğunu fark etti. Hepsi parlak renkli, ışıltılı, neon renklerdeydi. Hepsi dalga geçtiği hâlde Albie de böyle kalemler kullanırdı. Oysa Sloane Genetrix'te şimdiye kadar hiç bu tür bir kalem görmemişti. Buradaki insanlar daha çok tüy kalem, dolmakalem, metal mil gibi eski tarz, seçkin kalemler kullanıyorlardı.

"Essy," dedi.

Esther'in sesi çınlıyordu. *"Şampiyonumun yedeği öldü. Aman Tanrım, Sloane."*

Odanın iki ucundan bakışları birbirine kenetlendi.

"Yedeği," dedi Esther.

"Yedek biz değil miyiz?" diye sordu Sloane, bir an için elindeki defter sayfasını unutarak. "Genetrix'in Seçilmiş'i ilkti, sonra bizi getirdiler, öyle değil mi?"

"Öyle denmişti," diyen Esther'in gözleri dalgındı.

"Okumaya devam et," dedi Sloane.

Uygun bir aday ortaya çıkana kadar araştırmama devam edeceğim.

Etmek zorundayım. Gerekirse bütün ömrümü sayısız dünya

dolaşarak...

"Siktiğimin yalancısı," dedi Sloane.

"Kaç taneydiler?" Esther ona bakıyordu. "Düzinelerce? Yüzlerce? Onlar hayatta kalamadıysa, biz nasıl kalacağız? Kendi Karanlık'ımızı bile zar zor yendik ve o dünyada büyü falan bilinmiyordu." Boğulurcasına sustu.

"Bu konuda yalan söylüyorsa, kim bilir başka hangi konularda ne yalanlar söylüyordur," dedi Sloane. "Mesela bizi geri göndermenin ne kadar zor olduğu gibi." Arkadaşının yanına

gelip ellerini omuzlarına koydu. "Korkma. En azından henüz korkma."

"O ne?" Esther, Sloane'un omzuna koyduğu elindeki kırışık kâğıda bakıyordu.

"Kâğıttan bir turna," dedi Sloane. "Bana şeyi hatırlattı..."

"Ah." Esther'in gözlerinde acıma kıvılcımları çakarken Sloane geri çekildi.

"Aradığımızı bulduk. Hadi, Nero gelmeden önce..."

"Korkarım, bunun için geç kaldınız," dedi Nero. Kilide parmağıyla vurmasıyla birlikte kapı gürültüyle yere yapıştı.

Sloane içgüdüsel olarak defter sayfasını adama doğrulttu. Üçü de -Nero, Esther ve Sloane- sonunda onu indirene kadar Sloane'un kılıç gibi doğrulttuğu kâğıda bakakaldı.

Nero öfkeli adımlarla düşen kapının üzerinden geçerken Sloane adamın sıkılmış dişlerinde, gözlerinin önüne düşen sarı saçlarında korkulacak birini gördü. Ama adam iki eliyle birden gri kazağını silkeleyip saçlarını gözlerinden çekince yine yumuşak ifadeli birine dönüştü.

"Atölyeme gizlice girmenize neden olacak ne tür bir şüphe uyandırdım acaba?" dedi düz bir sesle.

Sloane bir anda adamda keşfettiği duyarlılığı çaresizce deşme arzusuna kapıldı. "Eh, paralel evrenden üç kişi kaçırmakla başlayabiliriz," dedi. "Ama son olarak Aelia, daha önce erkek olarak bahsettiği Seçilmiş'in cinsiyetini değiştirdi."

"Ah." Nero kapı kolunu okşadı. "Farkına varacağını söylemiştim. Beni dinlemedi."

"Buraya kanıt bulmak için geldik," dedi Sloane. "Günlüklerin zavallı bir ilk roman girişimi değilse..."

"Kaç kişilerdi?" Soru ani ve tizdi. Öne atılan Esther, sanki adamı her an boğazlayabilirmiş gibi bakıyordu. "Lanet olası Karanlık'ınızla savaşması için başka boyutlardan kaç Seçilmiş getirdiniz?"

"Söylenmemesinin tek nedeni paniklemeden istememem,"

dedi Nero. "Hiçbirinizin telaşlanmasını istemiyorum. Özellikle de büyü bilmediğiniz..."

"Sanırım bunlar gerçekten değerli kitaplar," dedi Sloane, günlüklerden birini alıp ortadan ikiye ayıracakmış gibi tutarak.

"Ashnda..."

Sloane günlüğü cildinden ikiye parçaladı.

"Buna hiç gerek..."

"Bilemiyorum, bana gerek varmış gibi geldi," dedi Sloane. "Özellikle de küçük ölüm maçınızda... bilmem kaçınıcı olduğumuzdan bahsetmediğin göz önüne alınırsa!"

"Siz," dedi Nero alçak sesle, "beşincisiniz."

"Beş mi?" diye cıyıkladı Esther.

"Başkalarını çağırdık çünkü Dirilişçi'yle baş edecek derecede büyü bilmeyen birilerini çağırmak istemedik," derken Nero'nun sesi yükseliyordu. Sifonlu elini yumruk yaptığında metal plakalarda kıvılcımlar oynadı. "Büyü kullanabilen başarılı Seçilmiş kişileri aradık. Hepsi Dirilişçi'ye yenildi. Hepsi kendini Dünya ve Genetrix'e feda etti. Sonunda kayıplara katlanamaz hâle geldik. Sonunda belki de kişisel bir hırsın büyü deneyimi eksikliğini telafi edebileceğini düşündük. O yüzden sizi getirdik. Evet. On yıllık savaş sonunda sizi getirdik."

Kendisine itaat etmiyormuş gibi çatık kaşlarla eline bakınca kıvılcımlar söndü.

"Aslında Seçilmiş'e ihtiyacınız olmadığını ciddiye düşünmediniz mi?" dedi Sloane.

"Başkaları da denedi," diye yanıtladı Nero. "Her Seçilmiş'in yanı sıra en az on kadın ve erkek onu öldürmeye çalıştı. Drenler'in öldürdüğü binlerce insanı saymıyorum bile."

Esther'in yanakları ıslanmıştı.

"Bunları anlatmadım çünkü paniklemenizi ve moralinizin bozulmasını istemedim," dedi Nero yine alçak sesle. "Daha denemeden yenik hissetmenizi istemedim. Özellikle senin büyü yapamayacak kadar kırılgan olduğunu biliyordum, Sloane. Sonra Dirilişçi seni kaçırdı ve..."

“Ben...” diye araya girdi Sloane. “Kırılğan falan değilim.”

“Niyetim seni aşığalamak değildi,” dedi Nero. “Ama kendi dünyanızdaki Karanlık’ın ellerinde büyük bir travma atlattın ve...”

“Kapa çeneni.” Bu sefer adamın sözünü kesen Esther’di. Yanaklarını silip sifonunu göstermek için kaskatı bluzunun yakasını çekiştirdi. “Yoksa seni ateşe veririm.”

Nero ellerini havaya kaldırdı.

Esther, Sloane’a dönerek, “Hadi. Matt’le konuşmamız lazım,” dedi. Hemen ardından ekledi. “Tabii beyefendinin itiraf edeceği başka yalanları yoksa?”

Esther’in ardından topallayarak kapıya giderken Sloane elinden geldiğince dik yürümeye çalıştı. Eşiğe geldiğinde Nero’nun konuştuğunu duydu.

“Unutmayın,” diyordu adam. Buz gibi sesi, Sloane’un enseindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Eve dönmek için hâlâ bana ihtiyacınız var. Ve dönmek istiyorsanız, Dirilişçi’yi öldürmeniz gerekiyor.”

Sloane dönmedi. Topal adımlarla asansöre doğru yürümeyi sürdürdü.

“Dönerken size bir hediye getirdim,” dedi Matt, beyazlığından dolayı *Beyaz Oda* dedikleri Sloane’un odasına girerken. Matt’in odası *Kulübe*, Esther’inki ise *Kilise*’ydi.

Sloane sırtını yatak başlığına dayamış oturuyordu. Eşofmanlı Esther yere oturmuş, iki parmağını birden fıstık ezmesi kavanozuna daldırıyordu. Hepsi sandviçlerinde, elma dilimlerinde, krakerlerin üzerinde aynı fıstık ezmesini kullanıyordu çünkü *Nutty Buddy* markası iki dünyada da aynı lezzetteydi. İki dünyada mükemmel bir şekilde eşleşen tek şey bu ürün olabilirdi.

Matt koyu renkli bir likör şişesini havaya kaldırıp, “Burbon,” dedi. “Cyrielle’in cömertliği.”

Esther alkışladı.

“Başımızın belada olduğunu söylemediği için özür mü dilemek istemiş?” dedi Sloane yataktan.

“Bilmiyormuş,” dedi Matt. “Aelia’nın yanında sadece bir yıldır çalışıyormuş.”

Sloane homurdandı.

“Sırf *Kimseye-Güvenme* ilkeni tasdik ettin diye bize burbon verene kızma.”

“Benim dünya görüşüm doğru olanı,” dedi Sloane. “Haklı çıktım diye böbürlenmeyeyim mi?”

Matt güldü ve bir an için yine eski günlere dönmüş gibi oldular. Genç adam şişenin kapağını açıp bir yudum aldı. Sonra şişeyi Esther’e uzattı. “Hem başımızın belada olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Dirilişçi’yle savaşma sırasında beşinciyiz,” dedi Esther. “Büyü kullanmayı bilmiyoruz. İçimizden biri çoktan kaçınıldı bile.” Doğrulup şişeyi Sloane’a uzattı. Sloane şişeyi alıp bir yudum içti.

Burbon, vanilya ve fıstık tadındaydı. Suratını ekşitip şişeyi Matt’e geri uzattı.

“Özetle sıçmış durumdayız,” diye sözünü bitirdi Esther.

“Mesele de bu ya,” dedi Matt yere otururken. Sonra bir yudum daha alıp şişeyi Esther’e uzattı. “Bu *tarih tekerrürden ibarettir* meselesinde bir şey var bence.”

Sloane bir kaşını kaldırdı.

“Tarih tekerrür etmek istiyorsa, benim için hava hoş,” diye devam etti genç adam. “Son seferinde *biz* kazandık, unuttunuz mu?”

“Herif haklı,” dedi Esther, şişeyi ona doğrultarak.

“Bilemiyorum,” dedi Sloane. “Bence hiç savaşmamalıyız.”

“Savaşmayalım da Dirilişçi iki evreni de yok mu etsin?” diye sordu Matt.

“Nero’nun yalanları, her şeyin bir yalan olduğu anlamına gelebilir. Evrenler birbirine bağlı bile olmayabilir. Dirilişçi bizim düşmanımız olmayabilir...”

“Düşmanımız olmayabilir mi?” Matt kulaklarına inanamıyordu. “Adam seni kaçırdı. Tanrı bilir kaç kişiyi öldürdü. Dren’i kontrol ettiğini gördük!”

“Biliyorum.” Sloane başını eline dayadı. “Biliyorum, tamam mı? Sadece...”

“İki evren arasında bağ olduğunu doğruladık,” dedi Esther, şişeyi ona uzatarak. “Yazıyı kendin buldun.”

“Tek bir yazı, kesin bir doğrulama sayılmaz. Hem Nero’nun yalancı olduğunu biliyoruz artık.”

“Dirilişçi’nin de bir canı olduğunu biliyoruz,” dedi Matt.

“Yani gidip herifle bira içelim falan demiyorum zaten. Sadece Nero’nun söylediklerinin doğruluğunu daha sıkı araştırmamız lazım bence!” Şişeyi uzattı.

“İyi, peki,” diyen Matt şişeyi başına dikti.

Birkaç saat sonra burbon bitmek üzereydi. Esther yatağın ayak ucuna yayılmış, hızla uyuyakalmıştı. Sloane şişeyi kucaklıyordu. Matt ise sırtını duvara yaslamış yerde oturuyordu. Uzun süredir konuşmamışlardı ama yine de kimse kalkıp odasına gitmemişti. Sloane gitmelerini istememişti. Olabildiğince bu sessiz birlikteliği yaşamak istiyordu.

“Çok boktan,” deyiverdi Matt birden.

Sloane başını sallayarak onu tasdik etti.

“Seninle nasıl beraber olunmayacağını bilmiyorum,” diye devam etti Matt. “Eve dönsek başkalarıyla çıkamam. Seni hayatımdan çıkaramam.”

“Bence yapabilirsin,” dedi Sloane.

Matt başını iki yana salladı. “Hayır. Sen, ben, Esther, Ines... Biz hayatımız boyunca birbirimize bağlıyız. Evlilik gibi. İyisiyle kötüsüyle. Hastalığıyla sağlığıyla...”

Sloane şişeyi sımsıkı sardı.

“Hiç burada kalabileceğimizi düşündün mü?” dedi Matt.

“Burada kimse Seçilmiş olduğumuzu bilmiyor. Rahatça gezip

tozabiliriz. Kimse gözünü dikip bize bakmaz. Kimse imza falan istemez.”

“Çapkın çapkın göz kırparak en iyi masaya konamazsın,” dedi Sloane.

“Öyle.” Matt iç çekti. “Hem muhtemelen ırkçılık falan da yaparlardı. Kazandırdıkları kadar kaybettirdikleri de var her şeyin.”

Sloane gülmemek için kendini zor tuttu. Aslında komik bile değildi. Yaşananların hiçbiri komik değildi. Ama burbon içini gıcıkliyordu ve sanki hayatın köşeleri yumuşamıştı. Dikkatini toplamaya çalışırken boğazını temizleyerek, “Bir yolunu bulacaksın,” dedi. “İkimiz de bulacağız. Arkadaş olmanın bir yolunu bulacağız.”

Matt burnunu çekti. Sonra yanağından süzülen yaşı sildi. “Biliyorum.”

“Ben iyi değilim,” dedi Sloane. “Yani öyle görünebilirim. Yani hareket ettiğim sürece iyiyim ama evde, durduğumuzda...” Bir patlama sesi çıkardı. “Slo patlıyor.”

“Biliyorum, bunun beni rahatlatmaması gerek,” dedi Matt. “Ama rahatlatıyor.”

Sloane şişeyi komodinin üzerine bırakıp gözlerini yumdu.

Matt'in iki evren arasındaki bağı dair kanıt istemekte diretmesi ve Aelia'nın kanıt vermesi arasındaki süre çok uzamadı. Muhtemelen kadın Sloane'la Esther'in kapıyı kırarak Nero'nun ofisine girdiğini duymuştu ve gönüllerini hoş tutmaktan yanaydı. En azından Sloane'un teorisi bu yöndeydi. Sonuç olarak sadece iki gün sonra Aelia, Cyrielle, Sloane, Matt ve Esther nehir kıyısında durmuş sulara bakıyorlardı.

Karanlık'ın düşüşünden iki yıl sonra beş Seçilmiş, Aziz Patrik Günü'nde bir teknede yan yana dizilmişlerdi. Esther, yeşile boyanan Chicago Nehri'ne uygun olsun diye giydiği yeşil payetli bir elbiseyi yeşil bir perukla tamamlamıştı. Festivalin kraliçesi gibi görünüyordu. Güvertede arkalarından turuncu renkli toz püskürüyor, çamur gibi su elektriklenirken devasa kalababklar sevinç çığlıkları atıyordu.

"Evrenlerimiz arasındaki sınırların daha geçirgen olduğu yerler var," dedi Aelia. "Bunlardan bazılarını saptamayı başardık. Neredeyse hepsi suda. Bu da onlardan biri."

Sloane, USS *Tenebris*'ten okyanusun en derin noktasına gönderilen balistik füzeyi düşündü.

Sonra İğne için dalışını, ayağında paletlerle gitmesi gereken-den daha da derinlere inişini.

Karanlık öldüğünde patlamayla kendini suda buluşunu, Karanlık başını çevirdiğinde yanağındaki ürkütücü parlamayı.

Su, dedi içinden. Tabii ya.

"Evrenlerimiz arasındaki bariyeri kıracak güce henüz sahip değiliz," diye devam etti Aelia. "Hiçbir şey aradan geçemez. Ama önceki Seçilmiş'imiz bize büyü'nün gözlemlenebileceğini öğretti. İçinizden birinin var olan büyü'lü bağları algılamasına yardım edebiliriz. Ancak evrenler arasındaki bağa dair gördüklerimize kendi gözleriyle tanık olabilmesi için, o birinin bariyerin en zayıf olduğu noktaya dalması gerekiyor. İçinizdeki en güçlü yüzücü kim?"

Sloane bütün gözlerin kendisine döndüğünü hissetti. Sonuçta önlerindeki nehirden ilk çıkan ve İğne'yi almak için dalış kursu alan ondan başkası değildi. Dahası yazlarını Cameron'la birlikte havuzda geçiren, abisiyle daha uzun nefes tutma yarışmaları yapan da oydu.

"Ben," dedi sonunda.

Aelia'nın dudakları, ağzında şeker varmış gibi büzüldü ama başını salladı. O gün birbiriyle çarpışan üç parça siyah beyaz bir kıyafet giymişti. Üzerinde dalgalanan çizgili bir kumaş pantolon, uzun minik düğmeleriyle kaz desenli bir ceket ve yüksek yakalı, dama desenli bir pelerin. Bu hâliyle Sloane'a sirk göstericilerini hatırlatıyordu.

"Su altında kısa bir süreliğine nefes alabilmen için bir büyü yapabiliriz," dedi Aelia. "Tabii uygun görürsen."

"Olur." Sloane ayakkabı bağlarını çözmek için eğildi. Diğer bacağı hâlâ sifonla kaplıydı. "Tabii."

Aelia onu soğuk suyun içinde sıcak tutacak bir büyü yaparken Cyrielle sahnede numarasını yapan bir sihirbaz gibi kol yendikten çıkardığı büyük bir mendili Sloane'un burnuyla ağzını kapatacak şekilde başının arkasından bağladı. Ardından Aelia parmak uçlarını birleştirip dışındaki protez düdük sayesinde bir insanın çıkaramayacağı kadar tiz bir ses çıkardı. Sloane ses

karşısında suratını ekşitse de yüzündeki mendil balon gibi şişti. Oksijen tüpü bu mendil olacaktı.

Sloane üstündekileri çıkarmaya başladı. Sadece tişörtü ve iç çamaşırıyla kalınca da suya yürüdü. Soğuktan tüyleri diken diken olmuştu. Bulanık suya baktığında yansımasını göremedi.

“Şimdi büyü, bağı görmene yardım edecek,” diyen Aelia elini omzuna koydu. Sloane tişörtün üstünden sifon metalinin soğukunu hissetti. Cyrielle de elini diğer omzuna koydu. Aelia’nın protez düdüğünden çıkan nota o kadar alçaktı ki Sloane duymakta zorlanıyor, sadece ensesinde bir titreşim hissediyordu. Cyrielle’in daha tiz, uyumsuz notası buna eklenirken iki kadın ellerini Sloane’un omuzlarından çektiler.

Sloane döndü ve ışığı gördü. Işıktan ipler Cyrielle, Matt, Esther ve Aelia’yı sarıp sarmalamış, ayaklarından yere uzayıp betondaki çatlaklara sızmıştı. Dahası güneş huzmeleri gibi başka ışıklar arkalarındaki binaların ardına uzanıyordu. Camlarda parlayan ışık yoyo ipi gibi gökdelenlere dolanıyordu. Şehir büyüyle ışıldıyordu, Tamamen büyüye gömülmüştü.

Aelia, “Git,” dediğinde ışık ağzından bir şelale gibi döküldü. “Yoksa hava yetmeyecek.”

Sloane dizlerini büküp daldı.

Suyun dibi göllerinki gibi bulanıktı ama yukarıdaki ışık peşinden geliyordu. Bacaklarını kurbağa gibi açarken keşke paletleri olsaydı diye düşündü. Nefes alabiliyordu ama kulaklarındaki ve sinüslerindeki basınç giderek artıyordu.

Suyun yüzeyinden dibe doğru büyülü bir halat iniyordu. Kolu kalınlığındaki bu halatı yukarıdayken görmemişti. Onu halatı takip ederek yüzmeye devam etti. Bacaklarını her çırpıtığında biraz daha dibe iniyordu.

Hayatında kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Yalnız bırakılmış ya da kendi başına kalmış gibi değil. Gerçekten yalnızdı. Sonsuza dek uzayan karanlığın içindeki tek insandı ve ona eşlik eden tek şey bir halattı.

Gerçi halatı görmemiş olsa da burada bir terslik olduğunu an-lardı. Parmak uçları karıncalanıyordu. Chicago Nehri'nin en derin yeri altı metre falandı. O ise bu mesafeyi çoktan aşmıştı. Şu an her neredeyse, oranın Genetrix'teki nehrin dibi olmadığı kesindi.

Sonra onu gördü: İleride, halatın ucunda bir parıltı vardı. Altın parıltısı gibiydi. Bacaklarını daha hızlı çırparak gökkuşağının pe-şine takılan bir çocuk gibi ışığa doğru yüzdü. Başı büyüünün men-genesindeydi, kolları ve bacakları karıncalanıyordu. Nehir suyu-nun her yanını sardığını, kapkara bir tünel oluşturduğunu hisse-debiliyordu. Nehir dibindeki yosunlar çıplak dizlerini gıdıkladı.

Gördüğü parıltı gümüş bir çizgiydi. Hayır, sadece gümüşe benzeyen bir şey. *İğne*.

İğne'yi görünce irkilen Sloane yüzmeyi bırakıp suyun içinde doğruldu. Başı sert ve pütürlü bir şeye çarptı. Bu bir beton par-çasıydı. Avucunu dayayıp ters çevirerek beton parçasını altına aldı. Betonun arka yüzünde bükülmüş bir metal vardı. Yaklaşın-ca şekil belirginleşti. Büyüktü, kulaçlarından daha genişti ve onu çevreleyen metalin içinde kayboluyordu.

Bu, bir *P* harfinin üst kısmıydı.

Karanlık'ın sonunu getiren yıkıcı büyüyle yerle bir olan Trump Tower'ın cephesindeki aşırı büyük harflerden biriydi bu. Karanlık'ın cesedini aramak için nehrin dibine çöken bu enkazın arasına dalmıştı. Ve şimdi enkaz üstündeydi. Altındaydı.

Sloane aşağıdaki –yukarıdaki– yosunlara baktı, inanılmaz bir şekilde moloz yığınlarına doğru büyüyorlardı. Yosunların kök-leri arası çer çöple doluydu: kola kutuları, cam şişeler, eğri büğ-rü jantlar, bir de Abraxas logolu bir metal parçası. Demek orası Genetrix'ti.

Altında –üstünde– Karanlık'ı öldürürken yerle bir ettikleri gökdelenin kalıntıları vardı.

İkisinin ortasında hareketsizce süzülen İğne vardı.

Sloane her zamanki gibi İğne'nin etkisine kapıldı. Buz gibi bir soğuk, bütün vücudunu gıdıklıyordu. Hemen yüzüp onu par-maklarının arasında tutabilirmiş gibi hissetti. İğne onu istiyordu.

Sloane biliyordu bunu. O da İğne'yi istiyordu. Ama uzandığında ona yetişemedi. Sanki mesafeyi yanlış hesaplamıştı. Tekrar denediğinde yine aynı şey oldu, parmaklarının İğne'nin sağında kaldı.

Tuhaftı.

Üçüncü kez deneyecekti ki dikkatini başka bir şey çekti. Soluk renkli, hızlı bir şeydi; pulları parlamayan bir balık gibi. Dönerken bir adam şeklini aldı: Suyun yumuşattığı dalgalanan saçlar; koyu renk kıyafetler; sert deri tabanlı ayakkabılar. Göğsü dehşetle sıkıştı.

Karanlık.

Bir anıydı. Bir halüsinasyon. Öyle olmak zorundaydı. Hava-sız kalmıştı ve bu aklını karıştırıyordu. Geri dönmeliydi.

Bunun yerine bütün enerjisini kullanıp kurbağalama yüzme-ye başladı. Kollarını öne attıkça sağ elinin üzerindeki yara izleri-ni görüyor, bacaklarını daha sert çırparak ayakkabıyı yakalama-ya çalışıyordu. Gölgenin hemen önünde olduğunu ve büyü ısıltısının onu çevrelediğini gördü. Yosun ve küf tadı veren suyun içinde bir çığlık attı.

Gölge küçülüyordu ve enkaz yok olmuştu. Tıpkı İğne ve ne-hir bitkileri gibi. Kolları ve bacakları yanarken hızla yüzmeye devam etti.

Sudan başını çıkardığında Esther ve Matt'le yüz yüze geldi.

"Sanırım..." Arkadaşlarının ona uzanan ellerini tutarken öksürdü. Yüzündeki mendili indirip tükürdükten sonra devam etti. "Galiba Karanlık -bizim Karanlık- hâlâ yaşıyor."

"Olamaz." Esther başını iki yana salladı.

Hâlâ nehir kıyısındaydılar. Aelia, Sloane'u büyüyle kurut-muştu ve Sloane tekrar giyinmeye başlamıştı. Yorgunluktan kol-ları ve bacakları hâlâ titriyordu.

"Cesedini hiç bulamadık," dedi Sloane.

"Nehre dalmıştın," dedi Esther. "Düğmesini, ceketinden bir parçayı buldun. Üstelik öyle bir enkaz vardı ki..."

“Ölmüş olmasını istiyorduk, o yüzden kendimizi buna ikna ettik!” dedi Sloane.

“O zaman işimizi bitirmek için niye geri gelmedi? Başka bir boyuta kaçacak kadar bizden korkmuyordu ya!” Esther’in hareketleri ölçsüz ve aşırı heyecanlıydı. Havada savrulan eli az daha Matt’in suratında patlayacaktı.

Aelia de o da henüz tek bir kelime etmemişlerdi. Sloane ve Esther’in tartışmasını dinlemekle yetinmeye karar vermiş gibilerdi.

“Bilmiyorum,” dedi Sloane. “Belki Dünya’da her ne halt ediyorsa, işi bitmişti. Belki bizimle oynamaktan sıkılıp yeni oyuncakların peşine düştü. Ne bileyim ben, çizgi romanlardaki o sikik süper-kötülerden değilim ki! Ne düşündüklerini nereden bileyim!”

“Ama su altındaki tuhaf halüsinasyonları biliyorsun, değil mi?” dedi Esther. “Onun yüzerek uzaklaştığını gördün ve birden hayatta olduğuna ikna oldun. Bizim de buna inanmamız gerekiyor, öyle mi?”

“Karanlık söz konusu olduğunda hislerimde ne zaman yanıldım?” diye directti Sloane. “Tuzağımıza düşeceğini söyleyen *bendim*, öyle de oldu. İyi bir yem olacağımı söyleyen *bendim*, öyle de oldum. Albie’nin bizimle gelip savaşmasını söyleyen *bendim*, sonunda kazanmamızı sağlayan o oldu. Karanlık’ın ölmüş olduğuna bir türlü ikna olamayan ve bu yüzden siktiğimin Chicago Nehri’ne dalan da –ki bunun ne kadar nahoş bir deneyim olduğunu da eklemeliyim– *bendim*. Ve şimdi de, evet, bu konuda da bana güvenmenizi bekliyorum! Bunun nesi delilik?”

Esther yaşla dolu gözlerle ona bakakaldı. Sloane bundan sonra ne olursa olsun, Esther’i hayatı boyunca hep böyle hatırlayacağını düşündü. Kolları iki yanına sarkmış, gözleri yaşlarla parlıyor, ardından ayın ışıltısı vuruyor.

“Sloane,” dedi Matt. Sloane beklentiyle gerildi ama neden böyle hissettiğini bilmiyordu.

“Hislerin bizi asla yanıltmadı. Şimdiye kadar. Hislerin artık bir

sürü şey söylüyor sana. Mesela gecenin bir yarısı, evde, yatağın-
da olmana rağmen hâlâ Karanlık'ın esiri olduğunu sanıyorsun.
Mesela Mox denen ve muhtelemen seni Dirilişçi'ye ispiyonlamış
olan şu herife güveniyorsun. Mesela Genetrix'te Bert'i ziyaret et-
men gerektiğini düşünüyorsun..."

“Siktir git,” dedi Sloane alçak sesle. “Sakın gece terörlerimi bana karşı kullanmaya kalkma. Hislerim seni terk etmem gerektiğini söylediği için kızgınsın. Kafamın içinde ters giden bir şeyler olmalı, yoksa nasıl olur da aziz gibi bir Seçilmiş’le evlenmek istemem...”

"Tanrım, Sloane! Senin asıl sorunun bu işte. Kan dökmeden tartışmayı bir türlü öğrenemedin, hiçbir zaman da öğrenemeyeceksin."

"İkiniz de kesin," dedi Esther, ardından bögulurcasına hıçkırarak başladı. "Artık dayanamıyorum. Eve dönmem gerek. Tamam mı? Bunu mecburum. Annem ölüyor. O yüzden çocuklar gibi didişmeyin! kesin de eve dönmenin en hızlı yoluna odaklanın, olmaz mı?"

Matt'le Sloane göz göze geldi. Matt, sert bir et parçası çiğniyormuş gibi çenesini oynattı. Sloane sadece yorgun hissediyordu. Nehre doğru baktı. Karanlık'ın hâlâ hayatta olduğuna, ölüp gitmek yerine iki evren arasındaki bariyerde yüzdüğüne neden ikna olduğunu bile hatırlamıyordu. Sadece inanıyordu işte. Ve hiç kimse, Esther *bile*, ona inanmıyordu.

“Dirilişçi’yle savaşmak,” dedi Matt. “Biz onu öldüreceğiz, onlar da bizi eve gönderecekler. Bu, elimizdeki en iyi olasılık.”

"Sloane?" dedi Esther.

Sloane, İğne'nin yakınındayken hissettiği tersliği yine hissediyordu. Sanki dünya koca bir kâbusa dönüşmüştü ama o ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu. Sanki bütün iç organları yer değiştirmişti.

"İyi," dedi. "Tamam. Yapalım."

Ama bunu içtenlikle mi yoksa sırf Esther'in artık gözyaşı dökmesini istemediği için mi söylediğinden emin değildi.

ÜÇ

ALINTI

İmkânsız Arzuların Manifestosu:

Büyünün Yeni Teorisi

Yazan: Arthur Solowell

Peki öyleyse arzu nedir? Ne olmadığından başlayalım. Arzu bir heves değildir. Güneşli bir öğleden sonra insanın içine doğan bir dilek değildir. Arzu, inkâr edilemez derin ve köklü bir istektir. Tam da bu yüzden kişinin gerçekten istemediği büyüü gerçekleştirmesini imkânsız kılar. Büyü, arzuyu gerektirir ve arzu tehditle ya da hileyle var edilemez.

Büyünün gelişimini ve dünyamızı değiştirmesini izlerken, büyüün sunduğu zengin güç konusunda bazı insanlara güvenilemeyeceğini anlamış olmalıyız. Bunun nedeni, bu insanların sapkın olmaları değil, onulmaz bir biçimde hasarlı olmalarıdır. Arzuları aramızdaki sağlıklı ve işlevsel insanlarınkiyle uyumluymuş gibi görünse de durum aslında böyle olmayabilir. Bu insanlar büyü yaparken, gerçek benlikleri kendilerinin ve hepimizin gözleri önüne serilecektir.

Başka bir deyişle, büyü bir aynadır. Bize içimizi gösterir ve bazen gördüklerimiz hoşumuza gitmeyebilir.

ÇOK GİZLİ

KAYIT NOTU

KİME: CIA Direktörü

KİMDEN: Cordus Konseyi Yargıci Thomas Wong

Konu: Proje Delfi Kehaneti

Kod adı Sibyl olan [REDACTED] tarafından 16 Şubat 1999'da ortaya konan ve Cordus Konseyi tarafından doğrulanan kehanetin tarafımızdan talep ettiğiniz tam metnini aşağıda bulabilirsiniz.

Genetrix'in sonu, dünyaların parçalanışı olacak.

Genetrix'le ikizi arasında duran bir şey var.

Karanlık bunu alacak, dünyalar çarpışacak ve bu her şeyin sonu olacak.

Genetrix'teki Karanlık gizli olacak ama asla dinmeyen bir susuzlukla giz olarak kalmayacak.

Büyü lekesiyle doğan ve bizden önceki bilinmez bir güç tarafından eğitilen Eşitler, Genetrix'in umudu olacak.

Eşitler iki kez birbirini selamlayacak ve dünyaların kaderi onların elinde.

ÇOK GİZLİ

Cordus Danışmanı Nero Dalche'nin günlüğünden:

Başka bir evrene geçebilmek için bu tür bir eylemin doğuracağı sonuçları en yalın şekliyle anlamak gerek. Bir dünyadan başkasına geçmenin ehemmiyeti, insan beyninin kaldıramayacağı kadar büyük. Ne kadar gelişmiş olursa olsun. Bu yüzden İmkânsız Arzuların Manifestosu'nda Solowell'in tanımladığı uygun arzu seviyesine ulaşmaları çok zor. Ancak bunu herkesin anlayabileceği şekilde sadeleştirirsek, zekâ kapasitesine bakılmaksızın insanları evrenden evrene dolaştırabiliriz.

Benim tercih ettiğim karşılaştırmalardan biri temel misafirperverliktir. İnsanın evreni, evdir. Evrenler arasındaki geçişken bariyer onun evinin kapısıdır. Kibar bir misafir eve girmek istediğinde kapıyı çalar ve ev sahibi misafiri içeriye alır. Evrenler için de durum aynen böyledir. Büyü yeteneğiyle uzanıp kapıyı çalarsınız ve o evrende yaşayan biri kapıyı açar.

Elbette bu durumu daha da karmaşıklaştıran, zamanın farklı evrenlerde farklı davranmasıdır. Bir çarşamba günü sabah 10 gibi uygun bir saatte kapıyı çaldığınızı düşünebilirsiniz; oysa karşı evrende gece yarısı ya da yirmi yıl sonrası olabilir. Dahası ev sahibi çoktan ölmüş olabilir.

CÜBBESİNİN KAPÜŞONUNDAN SIZAN soğuk rüzgâr Sloane'un ürpermesine neden oldu. Güneş batalı saatler olmuştu. En son Dren bölgesi ile Wacker Yolu'nun sınırında duruyordu. Pozisyon almadan önceki son kontrol noktasındaydı.

Esther bile sonunda Matt'in düşüncelerini benimsemişti. *Geldiğimizden beri sürekli tuhaf davranıyorsun, demişti sessizce olayın olduğu gece. Gerçek duygularının bir şeyden kaynaklanması gerekiyor, öyle değil mi? Bence beynin sana bir şeyleri bastırıldığını anlatmaya çalışıyor.*

Sloane ona neredeyse inanacaktı. Su altında gördüğü şeyler bir yana, iki evrenin birbirine dokunduğu yere gitmişti. Yani Dünya ve Genetrix arasında bir bağlantı vardı. Yani Nero yalan söylememiştir. Yani Dünya'ya yardım edebilmek için hâlâ Genetrix'e yardım etmeleri gerekiyordu. Ve kitleleri öldüren bir manyağı zaten bir kere yenmişlerdi. Tekrar yenmek için de aynı stratejiyi uygulayacaklardı.

Yani Sloane'un görevi Dirilişçi'yi açığa çekmekti. Dirilişçi'nin ordusuyla konuşlandığı Eski Postane Binasının altından geçen Congress Parkway'de yürüyecekti. Tek başına olacaktı ama Işık Ordusu, temas kurmasından hemen sonra peşinden gelecekti.

Bunu daha önce de yapmıştı. Dünya'da Karanlık'a yem olmak

için İrv Kupcinet Köprüsü'ne tek başına gitmişti. Her yanını saran uyuşukluk duygusunu çok iyi tanıyordu. Ayakkabılarının ucunun molozlara battığını görmese, ayaklarının yere bastığının farkına bile varmayacaktı. Yine de tıpkı daha önce olduğu gibi yürümeye devam etti.

Dren bölgesindeki yıkımın arasından geçen yolu biliyordu. Belediye görevlileri son iki ayı burayı temizlemekle geçirmişlerdi. Yine de her yer kırık tuğla, çatlamış paneller ve bodrum katlarından çıkarılan cesetlerle doluydu. Hayatın farklı kesimlerinden olan insanlar yıkımın merkezinde dolaşarak sevdiklerinin cesetlerini arıyordu. Sloane onlara hiç zahmet etmemelerini söyleyebilmeyi dilerdi. Sevdikleri muhtemelen bin parçaya bölünmüştü. Dren kurbanları her zaman paramparça olurdu.

Üzerindeki koyu renkli ağır cübbe Aelia'nındı. Bahar sonu yağın kar taneleri acil durum ışıklarının arasında süzülüyor, yere değeri değmez eriyorlardı. Sloane'un cübbenin katları arasına sakladığı parmakları donmuştu. Altına kendi kıyafetlerini giymekte direktmişti. Albie'nin cenazesinde ve tabii Genetrix'e geldiği gün giydiği siyah renkli giysileriyleydi.

Dren bölgesinin diğer ucuna vardığında botları tozla kaplanmıştı. Batıya doğru bir blok yürüdükten sonra haftalar önce kırık bileğiyle zıplayarak geçtiği köprüye çıktı.

O günden beri rüyalarında Karanlık'la değil, Dirilişçi'yle cembelleşiyordu. Hayır, kâbus değildi. Her seferinde Dirilişçi'yle aralarında geçen konuşmayı tekrar tekrar görüyordu. *Haksızlık ediyorsun. Arkadaşlarınla birlikte beni öldürmeye geldiniz ama benim karşı koymaya hakkım yok, öyle mi?*

Başka dünyalardan getirilen diğer Seçilmişlerin ölümlerini incelemeyi üstlenmişti. Daha açık sözlü davranacağına söz verdiği hâlde Nero da Aelia da sahip oldukları çok az bilgiyi paylaşmakta hâlâ ketum davranıyor, hâliyle Sloane ağızlarındaki baklayı çıkarmaları için onları zorluyordu. Sanki elinde bir yapbozun birkaç parçası vardı sadece ve hiçbir parça diğerine uymuyordu. Ele geçirdiği parçalar Sloane'un önüne yeni sorular

çıkartıyordu yalnızca ve Nero'yla Aelia bu soruları cevaplamayı reddediyordu.

Bu durum hiç hoşuna gitmediği gibi güven sıkıntısı da yaşıyordu.

Bu dünya, senin dünyan, hepsi kendi kendini yok ediyor. Bütün dünyalar böyle. Bana ihtiyaçları yok, demişti Dirilişçi. Karanlık'a hiç benzemiyordu. Karanlık'ın kendisi de değildi, paralel bir versiyonu da.

Bu da yapbozda hiçbir yere oturtamadığı parçalardan biriydi.

Köprünün ortasında durup suya baktı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Dirilişçi'nin sifonlara ve dramatik bir cübbeye bürünmüş Karanlık olup olmadığını, Dren bölgelerini yaratıp yaratmadığını ya da tam olarak yapmak üzere olduğu şeyi yapan kaç Seçilmiş'in öldüğünü bilmiyordu.

Öğrenmesi gerekiyordu.

Tekrar yürümeye koyuldu.

Eski Postane Binasıyla Chicago Central Carrier Annex arasındaki sokakta, Dirilişçi'den kaçarken atladığı pencereyi buldu. Üzerinden haftalar geçtiği için şimdi o kadar yüksek görünmese de yardım almadan tırmanamayacağı kadar yukarıdaydı.

Yüzüne sadece gözleri açıkta kalacak şekilde bir şal sardı ve kapüşonunun onu yeterince gizleyip gizlemediğini kontrol etti. Cübbesi, Dirilişçi'nin sefil ordusundan biri gibi görünmeyecek kadar temizdi ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Girişi bulmak için köşeyi dolaştı.

Harrison Caddesi tarafında metal bir kapı vardı. Kapı kolunda kilit olduğunu gördü. *Güzel*, diye düşündü. *Sürgü yok*. Çekiç niyetine kullanabileceği bir şey bulmak için yerlere bakındı. Tam ara sokağa geri dönecekken eliyle zorla kavrayabileceği genişlikte büyük bir beton parçası buldu. Bu da işini görürdü.

Beton parçasını iki eliyle birden tutarak kapı koluna indirdi. Kapı sarsılınca tekrar tekrar indirmeye devam etti. Elindeki be-

ton parçası ufalanıyor, metal kapıda derin çizikler oluşturun-
du. Kilit kırılarak yerinden fırlayıp iç mekanizmasıyla birlikte
kapının üzerinde sallanana kadar vurdu.

Sonra kapıyı bütün gücüyle itti ve kendisini eski bir yükleme
iskelesi olduğu anlaşılan bir yerde buldu. Her yer, paslanmış ve
kalın bir toz tabakasıyla kaplı eski püskü ekipmanlarla doluydu.
Taşıma bantları, bacalar, çürümüş paletler, kırık tekerlekleriyle
içine insan sığabilecek büyüklükte variller.

Sloane, onu buraya getiren canlı ceset kadının ve adamın yü-
rüyüşünü taklit etmek için ayaklarını yerde sürümeye başladı.
Binaya arkadan girmişti ama Dirilişçi'nin ordusu bir yerlerde
pusuya yatmış olabilirdi. Yükleme iskelesinin kapısını bulunca
yer döşemesinin dalga dalga kabardığı virane bir koridora girdi.
Kırık tahta parçaları kestane rengi halıdan fırlamış, duvardan ve
tavandan dökülen alçılar her yere yayılmıştı. Cameron'la oturma
odalarında lav oyunu oynarken yaptığı gibi yığınların etrafın-
dan dolaştı. Kestane renkli halının dışında kalan her yer volkan-
dan akan sıcak lavdı.

Yürürken aklına binanın haritasını kazımaya çalışıyordu. Bir
köşeyi dönüp sessizce yangın merdivenine çıktı. Şimdilik etrafta
çıt çıkmıyordu. Daha önce atladığı kırık pencereye çıkmak için
iki katı tırmandı. Bileği hâlâ sızlıyordu ama sifon, kemiklerinin
iyileşmesini hızlandırarak maharetini göstermişti.

Biraz sonra yer döşegiyle sifon parçalarını bulduğu virane
odanın eşiğindeydi. Dirilişçi'nin odası. En azından Sloane'un
tahminine göre. Nevresim takımının çiçek deseni hâlâ kafasını
karıştırıyordu çünkü ortamla fena hâlde tezat oluşturun-
du.

Üzerindeki kalın cübbeyi çıkardı. Ayağına dolanmaktan baş-
ka işe yaramıyordu, hem artık saklanmaya ihtiyacı kalmamıştı.
Avcı bıçağını kalçasındaki kınından çıkarıp sessiz adımlarla iler-
ledi ve ofis kabinlerinin arkasındaki çalışma masalarından biri-
nin yanına çömeldi.

Sonra da Dirilişçi'nin gelmesini beklemeye koyuldu.

Plandan saptığını bilseler Matt ve Esther muhtemelen öfke-
den delirirlerdi. Hatta ondan nefret bile edebilirlerdi. Ama aslın-
da biraz akılları olsa, yeniden yem olmayı kabul ettiğinde şüp-
helenmeleri gerekirdi. Dahası plandan tam olarak saptığı söyle-
nemezdi. Sadece zamanlamayı değiştirmişti.

Beklemeye devam etti.

Koridordan gelen ayak seslerini işittiğinde kalp atışları henüz
sakinlememişti. Ama başka ses yoktu. Adam yalnızdı. Kapı açıl-
dı ve Sloane, adamın kumaş hışırtılarına eşlik eden ağır soluk-
larını duydu. Masanın etrafını dolaşan alçak duvarın üzerinden
kapüşonun tepesini görecektik kadar başını kaldırdı, sonra tama-
men ayağa fırlayıp kabinden çıktı ve atıldı.

Bir eliyle adamın kapüşonunu çekerken diğer eliyle bıçağı
boğazına dayadı ve saçlarından kavradı. saçları uzun ve fazla-
sıyla koyuydu. Bıçağın keskinliğini hissettirecek kadar bastırdı.

“Selam,” dedi.

Adamın sıcaklığını, damarlarındaki yaşamı hissedebiliyordu.
Evet, insan olduğunu başından beri biliyordu ama içten içe or-
dusu gibi insandan ziyade toz olup olmadığını hep merak etmiş-
ti. Adamın sifonun altından duyulan nefesi hırıltılıydı.

“Ellerin yerinde dursun,” diye ekledi Sloane. Bıçağı boyun si-
fonunun üzerinde tutarken boşdaki eliyle bilekteki sifonu çıkar-
mak için uzandı. Sifon gürültüyle yere düşerken birbirine değen
tenlerinin verdiği his çok tuhaftı. Diğer bileğe uzanabilmek için
bıçağı diğer eline aldı.

Kendi hızlı ve gürültülü nefesinin farkındaydı. Tıpkı adamın
nefesi gibi. Sanki etraflarındaki bütün sesler bastırılmıştı. Diri-
lişçi tek bir ışıkla gözlerinin önünde Kyros’u öldürüyordu az
daha. Kim bilir başka neler yapabiliirdi! O da aptal gibi bir av
bıçağıyla karşısına dikilmişti.

“Geri geleceğini tahmin etmeliydim.” Adamın sesi sifondan
dolayı metal tınırlarla çarpılıyordu. “Gerçek bir kahraman. Canlı
bomba görevlerinde sizin gibilerin üstüne yoktur.”

Sloane sert bir kahkaha attı. “Benle ilgili varsayımların ko-

miklik derecesinde gerçeklerden uzak," dedi. "Buraya seni öldürmeye gelmedim. Öyle olsaydı, şimdiye boğazını çoktan kesmiştim. Keza buraya ölmeye de gelmedim."

Dirilişçi bembeyaz ellerini iki yanına açtı. Büyük ellerin parmak eklemleri tuhaf bir şekilde narin görünüyordu. "Boğazımı hemen kesmen daha akıllıca olurdu," dedi.

"Çok istesem de buraya gelme nedenimle çelişiyor. Buraya pazarlık yapmaya geldim," dedi Sloane. "Gerçeğe karşılık gerçeğin ta kendisi."

"Gerçek," diye tekrarladı adam. "Artık neyin gerçek olduğundan bile emin değilim."

"Lütfen, Tanrı aşkına, bana varoluşçu saçmalıklar zırvalayan kötü adam numarası çekme. Çünkü hiç acımam, boğazını kesi-veririm," dedi. "Şuradan başlamaya ne dersin: Kimsin sen?"

"Bilmiyor musun gerçekten?"

Sloane cevap vermeyince Dirilişçi ellerini ağır ağır yüzüne götürdü. Sloane bıçağı sınıksıkı bastırmaya devam etti. Adam gözlerinin üstündeki sifonun bağlarını çözüp çekti. Sloane, karşıdaki pencereden yansımalarını görüyordu ama belli belirsizdi. Sadece solgun tenini ve karanlığın içindeki şeklini seçebiliyordu.

Sloane yavaşça önüne geçtiğinde Dirilişçi elleri hâlâ havada, kıpırdamadan öylece bekledi. Avuçları karşıya bakıyordu. Yıllarca günbegün taktığı sifonlar bileklerinde yara izleri bırakmıştı. Burnu ve ağzı hâlâ kapalıydı ama kapkara gözlerinde tanıdık bir kararlılık vardı. Sloane kahkaha attı.

"Mox," dedi. "Demek o gün kültür merkezinde karşılaşmamız *tesadüf* değildi."

Mox, ağzındaki sifonu da çıkarıp çenesinde biriken teri sildi. Ardından sifonları yanındaki masaya bıraktı. Son karşılaşmalarından daha kötü görünüyordu. Yorgun ve terli gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Yine de gençti.

"Sana istediğin gerçeği verdim," dedi. Sesi Maşrapa'da ya da kültür merkezinde olduğundan farklıydı, daha sertti. "Şimdi sıra sende."

Sloane, onda, onu yalnızca Mox olarak tanıdığı günlerde hiç görmediği bir kararsızlık seziyordu. Kendini bu kadar iyi tanımasa, insanın ödünü koparacak türden bir endişe. Mox sanki korkuyordu ve hem o hem de Sloane için korku, her zaman öfkeyle eşti.

"Hayır," dedi. "Sana adını sormadım. Sana *kim olduğunu* sordum. Karanlık mısın sen? Kılık falan mı değiştirdin?"

"Ne miyim?" Mox'un şaşkın bakışları durumu daha da karmaşıktırılıyordu. Sloane nefesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama ister istemez sık soluklar alıp vermeye başlamıştı. Kestiremiyordu. Karşısındaki Karanlık mıydı yoksa onun kadar kötü başka biri mi? Bir cani, bir psikopat, şeytani bir büyücü? Mox'un kim olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Bir düşmanım vardı," dedi. "Onu öldürdüğümü sanıyordum ama buraya gelmiş. O olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Öğrenmem gerekiyor."

"O olmadığımı söylesem bile bana inanmazsın," dedi Mox. "Ve anlaşmanın payına düşen kısmını yerine getirmezsən sana başka hiçbir şey söylemeyeceğim."

Sloane daha önce de hislerine güvenmişti. Ergenliğe girip bedeni yepyeni bir şekil alırken üzerine dikilen gözleri hisseder, bir erkeğin nezaketinin ne zaman tehdide dönüştüğünü anlar olmuştu. Şehirden taşınmadan önce bir partide Katy McKinney'nin verdiği kırmızı bardaktaki içkiyi içmemişti çünkü içine tükürüldüğünü bir şekilde biliyordu. Ve Karanlık'la savaşın sonunda Karanlık'ın ona olan ilgisini bizzat ona karşı kullanması gerektiğini de hissetmişti.

Hissederdim, diye geçirdi içinden. Karşımdaki Karanlık olsa hissederdim. Hissederdim.

"Senin için geliyorlar," dedi. "Nero ve arkadaşlarım. Seni Congress Parkway'e çekmem gerekiyordu. Ama ben buraya geldim."

Mox'un gözleri kocaman açıldı. "Nero mu? Onlarla birlikte mi? Emin misin?"

“Şey... evet?”

Genç adam masaya bıraktığı sifonu kaptığı gibi suratına götürdü. Ağzıyla burnunu kapattıktan sonra Sloane’un yere attığı bilek sifonlarını almak için eğildi.

“Hey! Daha konuşmamız bitmedi!”

Sifonları bileğine takmakla meşgul olan Mox çömeldiği yerden ona baktı. Sonra bir ıslık çalıp çıplak elini salladı ve bıçak, Sloane’un elinde kartopu gibi ufalandı. Parçaları eski püskü halinin üstüne saçıldı.

“Yuh be!” diye patladı Sloane. “Cidden mi?”

“Sohbete sonra devam edebiliriz,” dedi Mox metalik sesiyle. “Ama ben buradayken Nero’nun bu binaya yaklaşmasına izin veremem.”

“Ne?” Sloane, Nero’nun kitaplarla dolu atölyesini, alnına düşen sarı saçlarını düşündü. Büyü konusunda fazlasıyla yetenekli olmalıydı yoksa onları başka bir evrenden getiremezdi. Ama Dirilişçi kadar tehlikeli görünmediği kesindi.

Mox ayağa kalkıp göz sifonunu taktığında az önce olduğu yaratığa dönüştü. “Anlatırım,” dedi metal kaplı elini uzatarak. “Ama benimle gelmen gerekiyor.”

Sloane bu adamı, ölümlerle arkadaşlık eden bu maskeli katili, Matt ve Esther’e –hatta Nero ve Aelia’ya– tercih etmenin delilik olduğunu biliyordu. Ama bu kararının, binaya girdiği anda verildiğinin de farkındaydı.

Mox’un elini tuttu. Eğer bu yüzden ölecekse, en azından bu ölümü kendi seçmiş olacaktı.

MOX ONU, BURAYA ilk gelişinde ayıldığı zaman karşılaştığı tahtalar çakılmış yüksek pencereleri olan dama fayanslı koridora götürdü. Askerler yine her yerdeydi. Çömelmiş zar oynayan bir grupla iğne iplikle birbirlerinin parmaklarını diken iki kişinin yanından geçtiler.

Çenesi delik olan kadın uygun adım onlara doğru geldi. Tel tel saçlarını iki belik hâlinde örmüştü. Kireç rengi teniyle cici kız tarzı tam bir tezat oluşturunuyordu. Sloane'a dik dik bakarken, "Efendim?" dedi soru sorarcasına. "Neler olu—"

"Bizi uyarmaya geldi," diye onun sözünü kesti Mox. "Gitmemiz gerekiyor. Herkesi topla, güvenli yerimize götür."

Kadın çenesini sıkarak Sloane'a doğru eğildiğinde dişleri takırdadı. Sloane'un çok iyi hatırladığı o hırıltılı ve çatlak sesiyle konuşmadan önce dili ağzının içinde oynadı. "Tuzak olmadığından emin misiniz?"

"O kadar ileri görüşlü olduğunu hiç sanmam," dedi Mox.

"Siktir git," diye patladı Sloane. Kadının omzunun üstünden süt rengi gözleriyle ona bakan adamı gördü. Buraya ilk geldiğinde onu omzunda taşıyan adamdı. Birkaç kişiyle birlikte kucağında sifon parçalarıyla oturuyordu. Dudaklarını büzerek bir öpücük gönderdi.

"Genel anlamda demedim," derken Mox, sifonunun metal tı-
nısına rağmen kültür merkezindeki o sıradan genç adam gibi
konuşmuştu. "Sloane, bu teğmen Ziva. Ziva, Sloane."

"Tanışmıştık," dedi Sloane. "Beni eterle bayıltmıştı."

"Senin müthiş bir büyücü olduğunu sanmıştık," dedi Ziva.
Kıvrılan dudakları kurumuş toprak kadar çatlak olmasa pis pis
sırıttığı söylenebilirdi belki. "Bu kadar aciz olduğunu bilseydim,
eterle falan uğraşmazdım."

"Aciz mi?" Sloane kahkaha attı. "Burnunuzun dibinden kaçı-
şımı nasıl açıklıyorsun peki?"

"Bina Işık Ordusu tarafından basılmak üzere, siz hâlâ çocuk-
lar gibi kavga ediyorsunuz," diye çıkıştı Mox.

Ziva sırtını dikleştirip Mox'la Sloane'dan uzaklaştı. Ardın-
dan parmaklarından birine iştirilmiş düdüğü dudaklarına gö-
türüp üfledi. Koridordaki askerler aynı anda ayağa fırlayınca
Sloane şaşkınlıkla elini göğsüne götürdü. Bazıları diğerlerinden
daha ağır hareket ediyordu. Duvarın dibine çöken bir kadın iki
bacağından destek alarak doğruldu. Kadın döndüğünde elin-
de bir *kol* tuttuğunu gördü. Muhtemelen bir zamanlar omzuna
bağlıydı o kol.

Ziva düdüğü tekrar çalıp elini üzeri çiziklerle dolu bir sifon
taktığı boğazına götürdü. Çatlak sesi bu sefer daha gürültülü
çıkıyordu. "Acil tahliye! Güvenlikli yere! Gözlerinizi açık tutun.
Peşimizdeler." Omzunun üstünden Sloane'a baktığında, göz-
lerinde tuhaf bir bakış vardı. Sanki umutla çaresizlik birbirine
girmişti.

"Hâlâ sifon kullanamıyor musun?" diye sordu Mox. Etrafla-
rındaki Dirilişçi askerleri çantalarını kapıp eşyalarını tıktırma-
ya başlamıştı. Sloane az önceki kadının da kolunu bir çantaya
tıkıldığını gördü.

"Evet," diye itiraf etti.

"O zaman benimle önden geleceksin. Bana ayak uydursan iyi
edersin."

Ordu arkalarında yığıldı. Birinin tahtaları söktüğü bir kapı-

dan içeri temiz hava doluyor, Sloane'un başının üzerindeki mavi renkli geometrik armatürler rüzgârla sallanıyordu. Mox denge-siz ama güçlü adımlarla kapıya ilerledi. Omuzlarındaki peleri-nin etekleri savruluyordu. Sloane arkadaki askerlerin ona yak-laştığını hissedince Mox'a yetişmek için hızlandı.

Kendi cübbesi odada kalmıştı, o yüzden soğuk hava yüzüne vurduğunda ürperdi ve ceketinin kollarını parmaklarına kadar çekti.

Dirilişçi'nin ordusu arkasında, bardaktan dökülen su gibi caddeye boşalıyordu. Küçük gruplara bölünüp dağıldılar. Çatır-dayan kemikler ve ayak sürümeleri dışında herkes sessiz hare-ket ediyordu. Binaların arasından ara sokaklara dalarak gözden kayboldular.

Sonunda Sloane ve Mox, bir deri bir kemik kalmış üç yaşayan ölüyle baş başa kaldı.

Şehir merkezinin güneyindeki caddeler daha تنها, binalar daha seyrek. Parlak floresan ışıkların sigara markalarını aydın-lattığı köşedeki bir dükkânın önünden geçtiler. *Rhabdos*, *Fairy Godmothers Fumus* markalı sigaralar. Meşrubat şişeleri yeşil, tu-runcu ve göz alan mavi renklerde parlıyordu. Tezgâhın ardın-daki asık suratlı adam, geçişlerini ağzı açık izledi. Pelerinlerine bürünüp kapüşonlarını gözlerine kadar indirdikleri hâlde tuhaf bir manzaraydı. Sifonlu ellerini öne uzatmış pelerinli insanların yanında sıradan görünümlü genç bir kadın.

Yanlarından geçen birkaç araba, çukurdan kaçıyormuş gibi direksiyon kırsa da Roosevelt Yolu'na gelene kadar hiçbir engel-le karşılaşmadılar. Sol taraf demir rayların uzadığı tren parkıydı. Sağ köşedeysen bir polis arabası park etmişti. Aracın ışıkları sö-nük olduğu hâlde Sloane ön koltuklarda iki kişinin oturduğunu görebiliyordu.

Mox elini kaldırıncı hepsi durdu. Sonra kırlangıç gibi öttü. Arkadaki yaşayan ölü askerler sifonlu kollarını kaldırıp düdük-lerini öttürdüler. Dört büyü kullanıcısı aynı anda aynı tiz ama alçak sesi buldu. Kuş cıvıltılarını andırıyorlardı.

Polis arabası kaldırımında havalanıp yan yattı. Sloane araçtaki polislerin bir tarafta üst üste kapaklandığını gördü. Sonra içlerinden biri elini cama dayadı. Avucundaki standart sifon gözden kaçacak gibi değildi. Mox tekrar düdük çalınca araba doğrulup hiç devrilmemiş gibi tekrar düzeldi.

Etrafından uyumsuz bir sesler korosu yükselirken Sloane elleriyle kulaklarını kapadı. Bu arada polis arabası patinaj atarak bariyerlerin üzerinden Chicago Nehri'ne yuvarlanmıştı.

Sloane, Mox'a baktı. Adam yeniden yürümeye başlamış, diğerleri de peşine düşmüştü.

Sessizce köprüyü geçip kâğıt ve yarı ezilmiş kola kutularıyla dolu kanalizasyonun yanından yürüdüler. Sloane çürümeye başlamış bir elma çöpünü tekmeledi. Dehşetten resmen uyuşmuştu. Dahası az önce iki polisi suda boğan adamın yanında Işık Ordusu'na yakalanmaktan da fena hâlde korkuyordu.

Önlerinde kapkara gölgeler belirdi. Birinin haykırışı kulaklarında çınladı. Turuncu bir ışık parladığında Sloane, adamlardan birinin ceketindeki Işık Ordusu armasını gördü.

"Ziva!" diye bağırdı Mox. Maskesinin altında sesi çatırdarken koşmaya başladı.

Işık ordusunun yarattığı ateş duvarı, kamburu çıkmış bir gruba hızla yaklaşıyordu. Sloane, bunların Teğmen Ziva ve dört yaşayan ölü asker olduğunu fark etti. Ziva içlerinden biriyle aynı anda düdük çalınca ayaklarının dibinde buzlar belirdi ve dizlerine kadar hızla yükseldi. Ay ışığı, buzdan duvardan parçalar hâlinde yansıyor.

Mox yanlarına gittiğinde homurdanarak askerlerin ayaklarını yerden kesti. Adamlar hızla diz üstü yere çakıldılar. Mox, Ziva'ya birtakım emirler veriyordu ama Sloane ne dediğini duymadı.

Hava baloncuğunu andıran bir enerji dalgası genç adamın üstüne çullanıp onu nehre doğru geriletti. Sonra neredeyse üç metre havaya uçurdu. Mox sertçe sırtüstü yere yapıştı ama yere düştüğü anda kolunu kaldırıp bir takırtı sesi çıkardı.

Yol kenarındaki kaldırım taşları yerlerinden koptuğu gibi askerlere doğru uçuşmaya başladı. Taşlar enerji kalkanlarına çarpıp dalgalandırdı ama delmeyi başaramadı.

Mox, Ziva'ya dönüp tekrar bağırdı. "Gidin!"

Ziva'nın tereddüt ettiğini görünce öylesine bir tısladı ki kadının kapüşonu açıldı. Bunun üzerine emrindeki dört yaşayan ölü askerle birlikte kaçmaya başladı. Mox dikkatini, taş saldırısının hemen ardından enerji kalkanını indirip hep birlikte nehirden su yükseltmeye başlayan Işık Ordusu'na yöneltti. Karşılarındaki kadın komutanın bir hareketiyle sular bir araba büyüklüğündeki bir küreye dönüştü ve bir anda Mox'u çepeçevre sardı.

Su küresi Mox'a değer değmez şekil değiştirerek bir hortuma dönüştü. Saçları maskeli yüzüne yapışan ve sıırıslı klan kıyafetleri omzunda süzülen adam, hortumun tam merkezindeydi. Hortum yerden kopardığı taşlarla birlikte Işık Ordusu'na saldırdı.

Hortum karşısında büzüşüp kalanlardan biri tanıdıktı. Sloane, Edda'yla göz göze geldiğinde Mox elini havaya kaldırmıştı bile.

Sloane, "Yapma!" diye haykırdı.

Mox'un duraksaması pahalıya patladı. Edda keskin ve berak bir ses çıkardı ve gümüş renkli bir şey hızla boşluğu geçerek Mox'a çarptı. Büyükçe bir metal parçası yan tarafına saplanmıştı. Mox iki büklüm oldu. Sifonun altından acıyla haykırdı, hemen ardından düdüğünü acı acı öttürdü. Elinde gün ışığı kadar parlak bir ışık belirdi.

Sloane, koluyla gözlerini kapadı ama bu, anlık bir ışık patlaması değildi çünkü kolunda hâlâ ışığın sıcaklığını hissedebiliyordu. Işık Ordusu askerleri bağıışıyordu. Biri dirseğini kavradı.

"Kolunu indirme," dedi Mox. "Hadi gidelim."

Sloane'u Işık Ordusu'ndan uzaklaştırırken peşlerinden gelen askerlere bir emir verdi ve koşmaya başladılar.

Cordus Daily

BÜLTEN: BÜYÜ GENÇLİĞİNİN BULUŞMA NOKTASI

Yazan: Sarah Romanoff

CHICAGO, 3 KASIM: “Bir fikrimi kendim büyü yaparak hayata geçiremiyorsam, ortak çalışma meclisi için bültene ilan koyuyorum,” diyor on yedi yaşındaki Elissa, Palmer Square Park’taki bülten panosuna bir parça kâğıdı zımbalarken. “Yaş da belirtilebildiğinden hep on sekiz yaş ve altını çağırıyorum. Tuhaf morukların eğlencemizin içine etmesini istemeyiz.”

Elissa’nın astığı ilanda ne mi var? Zaman ayarlı yükselme. Büyü için iki gün sonra birer eşyalarıyla birlikte Palmer Square Park’ta buluşup yükseltme büyüsünü yapmak isteyen beş gönüllüye ihtiyacı var. Birlikte ertesi sabaha ayarlı bir büyü yapıp yanlarında getirdikleri eşyaları aynı anda uçurarak havada asılı bırakmayı deneyecekler.

“Zaman ayarlı büyülerde her zaman en az iki kişiye gerek vardır. Biri büyüü yaparken diğeri zamanı ayarlar,” diyor

Elissa. “Yani aslında buralarda görülmedik şey değil. Bir de parlatma var. Bugünlerde insanlar eşyaları ışılatmaya *fena* hâlde meraklı.”

Çoğumuz için meclisler –tek bir büyü için ortak çalışan bir grup büyü uygulayıcı– büyü eğitimimizin bir parçası. Ama geçmişte meclisleri okullar oluşturur, başlarında mutlaka bir öğretmen olurdu. Bugün öğrenciler öğrenme işini kendi ellerine aldılar, başka okullardan, hatta başka şehirlerden genç öğrencilerle özgürce buluşuyorlar.

“Bir keresinde arabayla ta Indianapolis’e kadar gittim,” diyor Grove-Illinois’dan on altı yaşındaki Josh. “Anneme konsere gittiğimi söyledim. Gerçekten de bir konsere gittim! Ama aynı zamanda bir grupla büyü yaparak bir yağmur bulutu oluşturduk. Bazılarımız bulut, bazılarımız su, bazılarımız şimşek, bazılarımız da gök gürültüsü üzerine çalıştı.”

Hâliyle bazı anne babalar endişeli. “Ya tehlikeli bir şey yaparlarsa?” diye soruyor Kontrol Altındaki Gençlerin Aileleri Birliği'nin kurucusu Ellen Higgins. Birlik, yetişkin gözetimi olmayan grupları bulup yaptıkları büyülere engel oluyor. “Kimsenin haberi olmadan öyle ortalıkta dolaşp büyü yapamazlar. Kendile-

rine ciddi zararlar verebilirler! Bunun olmasına izin veremeyiz.”

Elissa'ya bu konuyu sordüğümde gözlerini devirdi. “Artık mesajlarımızda şifre kullanıyoruz. Ne olduğunu sizinle tabii ki paylaşmayacağım. Ama bir sonraki meclisim zaten bir yetişkin gözetiminde olacağından Birlik hiçbir şey yapamaz.”

SLOANE TEKRAR GÖRMEYE başladığında, güvenli eve, nehir kıyısına kondurulmuş büyük tuğla binaya girmişlerdi. İçerisi bir zamanlar şık olsa da bakımsızlığa kurban gitmiş görünüyordu. Ahşap kirişlerin arasındaki tavan pencerelerinden ay ışığı vuruyordu. Eski Postane Binasında olduğu gibi alt kattaki pencerelere tahtalar çakılmışsa da binanın nehir kıyısındaki konumuna bakılırsa manzara alabildiğine gökyüzü olmalıydı.

Onlardan önce gelen Dirilişçi ordusu gruplar hâlinde içeriye doluşmuştu. Ziva, omuzlarında salınan örgülü saçlarıyla aralarında dolaşıyordu. Mox içeri girer girmez Sloane'un kolunu bıraktı ve yan tarafına saplanan metal parçasını görmek için eğildi.

"Sakin çekip çıkarma," dedi Sloane. "Yaranı hemen temizleyip sarabileceğin bir yerde yapmalısın."

Mox ona baktı. En azından sifonla kaplı gözlerini ona doğru çevirdiği için ona bakıyormuş gibi görünüyordu. "O zaman bekleyebilir. Burada kal," dedi.

Ahşap döşemede birikmiş tozları kaldırarak Ziva'nın yanına gitti. Sloane kenardaki ahşap bir sütuna yaslanıp adamın askerlerin arasında ilerleyişini, ara sıra birilerinin omzuna hafifçe vumasını ya da kulağını eğerek onları dinlemesini seyretti. Kolu bir çantada taşıyan kadın kolu çıkarıp ona gösterdi. Mox'un

kadının yanına diz çöküp cebinden bir şey çıkarması Sloane'ı şaşırttı. Avucu büyüklüğündeki deri bir paket. Paketin içinden bir iğneyle kalın bir iplik çıktı.

Sloane, Mox'un kadının kolunu omzuna dikmesini hem hayranlıkla hem de midesi bulanarak izledi. Kadın kıpırdamıyor, iğnenin iplikle birlikte derisine saplanıp gerilmesini izliyordu. Sonunda Mox ipliğe düğüm atıp dikişlerin üzerinde elini gezdirdi. Galiba bir tür büyü yapıyordu ama Sloane bundan emin olamadı. Her halükârda yaşayan ölü kadın sevgiyle Mox'un yanağını okşayıp gülümsedi.

Sloane Dirilişçi'nin yaşayan ölülerden oluşan ordusunun onun kölesi olduğunu, beyinsiz zombilerden oluştuğunu sanmıştı. Oysa askerlerin adamı *tanıdıkları* açıktı. Belki ölmeden önce de onu tanıyorlardı.

Adamın Sloane'un yanına dönmesi biraz zaman aldı. Döndüğünde metal parça hâlâ yan tarafında saplı duruyordu ve Işık Ordusu'nun onu boğma teşebbüsü sebebiyle üstü başı sıırıksıklamdı.

"Başka bir yerde yiyecek ve su tutuyoruz," dedi.

Sloane onun peşinden çıktı. Aslında onunla yalnız kalmaktan korkmalı, buralara kadar gelmemeliydi. Arkadaşlarına ihanet etmişti. Yine de geri dönmek için artık çok geçti. Edda, onu Dirilişçi'yle birlikte görmüştü.

Diğerlerinden fazla uzak olmayan, yine bakımsız görünen küçük bir odaya girdiler. Odayı banyodan ayıran duvar yarı yarıya parçalanmıştı ve tavan kirişlerinin arası örümcek ağlarıyla dolmuştu. Bunların dışında süpürölüp temizlenmiş, konserve ve su şişeleri düzgünce istiflenmişti. Bir köşeye yığılmış battaniyelerin yanına da iki eski sandalyeyle küçük bir masa yerleştirilmişti.

Mox masanın önünde durup sifonlarını çıkarmaya başladı. Önce bileklerindeki, sonra ağız, sonra gözleri, sonra kulakları. Metal plakaların altındaki bembeyaz teni terden parlıyordu.

"Ben hemşiren değilim," dedi Sloane.

“Olmanı isteyen kim?” diye karşılık verdi Mox.

Sloane yine de su şişelerinden birini alıp masaya koydu, sonra ilkyardım kitini aramaya koyuldu.

Bir ilkyardım çantası bulunca da kapağını açıp kana kana içtiği suyun yanına koydu. Mox sandalyelerden birine kendini bıraktı ve sandalye gıcırdarken titreyen parmaklarıyla ilkyardım kitine uzandı.

Sloane, adamın kalçasının hemen üzerindeki parçayı işaret ederek, “Metalin kenarı tırtıklı mı?” diye sordu.

“Hayır, düz görünüyor.”

“Kemiğe değiyor mu?”

Mox kitten aldığı bir makasla tişörtünün eteğini kesti, sonra yavaşça kumaşı yarısından uzaklaştırdı. Bembeyaz teninden fırlayan kanlı metalin altına doğru pis bir kan akıyor, bıçağın –ya da o şey her neyse onun– ucu arkaya doğru çıkıntı yapıyordu. Neyse ki şanslıydı. Bu şey her neyse kemiğini ve organlarını es geçip sadece etine saplanmıştı.

“Çekip çıkarabilirsin gibi görünüyor,” dedi Sloane.

Mox yalnızca homurdandı.

“Sanırım yardım edebilirim,” dedi Sloane. “Tabii bazı cevaplar karşılığında.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi adam.

“Kültür merkezinde neden beni takip ettiğinle başlayabilirsin.” Yaklaşmakta tereddütlüydü ama sonunda kendini zorlayarak ilkyardım kitinde antiseptik aramaya başladı. Metal hâlâ vücuduna saphyken elinden geldiğince yarayı temizlemeli, sonra metali çekip kanamanın üzerine basınç uygulamalıydı. Daha önce de yapmıştı. Bir keresinde Dren’den savrulan bir parça Ines’e saplanmıştı. Ama bu sefer farklıydı. Etrafında bir savaş sürmüyordu, her yer sessizdi.

“Ziva Deve’de bir şeyler olduğunu fark etti. Binanın etrafındaki hareketlilik falan. Onlardan birini daha getirdiklerini anladım. Bunu yaptıklarında bir enerji patlaması yaşanıyor sanki.” Mox yüzünü hafifçe ekşitti. “Dikkat edersen millerce öteden

hissedebilirsin. Sanki... patlayan bir büyü baloncuğu gibi. Zaten ben de bunu bekliyordum."

"Onlardan birini daha getirdiklerini anladığını söyledin," dedi Sloane. "Onlar derken tam olarak neden bahsediyorsun?" Şişedeki suyu yaranın üstüne döktü, sonra antiseptikle giriş ve çıkış yaralarını temizledi. Bu kadarı iş görürdü.

Mox kare şeklinde bir sargı bezini açtı. "Benimle savaşmaları için başka yerlerden savaşçılar getiriyorlar. Sen ve arkadaşların dördüncüsünüz."

Mox sargı bezini Sloane'a uzattı. Sloane bezi alıp metalin etrafına sardı. Böylece onu daha sıkı –ve temiz– tutabilirdi.

"Dördüncü," dedi. "Nero bizim buraya getirdiği beşinci Seçilmiş olduğumuzu söylemişti."

"Seçilmiş mi?" Mox'un alnı kırıştı.

"Şimdi metali çekeceğim," dedi Sloane. "Tabii büyü kullanmak istersen bilmem?"

Mox homurdandı. "Denesem muhtemelen bağırsaklarım yerlere saçılır."

"Peki. Sık dişini."

Mox masanın kenarını sımsıkı kavrarken nefesini tutan Sloane iki elinin işaret ve baş parmaklarıyla metal parçasını bütün gücüyle çekti. Mox yumruğunu ısırarak çığlığını bastırdı ama parça yerinden sadece biraz oynamıştı. Sloane vakit kaybetmeden hemen tekrar asıldı ve bu sefer çıkarmayı başardı. Metal parçayı kenara bıraktı. Mox titreyen elleriyle yeni bir sargı bezi paketini açmaya çalışıyordu. Sloane eline vurup paketi aldı ve kendisi açtı. Ardından bezle yaraya iki taraftan baskı uyguladı.

"Evet," dedi Sloane, konuşmaya kaldıkları yerden devam ederek. "Kimi çağırdıklarını düşünüyordun? Gelişigüzel kiralık askerler falan mı? Hepsi Seçilmiş'ti. Kendi dünyalarında benzer kötülükleri yenen insanlar."

Mox'un gözleri muhtemelen acı yüzünden bulutlanmıştı. Gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Bilmiyordum," dedi. "Baş-

ta onlarla konuşmaya çalıştım. Ama dur durak bilmiyorlardı." Gözleri daldı. "O yüzden hepsini öldürdüm."

Sloane'un göğsü korkuyla sıkıştı. Ama hemen ardından Mox gözlerini kırptırdı ve yüz ifadesi değişti. Sanki kendi zihninin derinliklerinden tekrar yüzeye çıkıvermişti.

"Kültür merkezinde bana zarar verebilirdin," dedi. "Maşrapa'da da. Ama yapmadın."

"Kaç kişi olduğunuzu ya da neyle karşılaşacağımı bilmiyordum," dedi Mox. "Diğer dünyalardan gelen bu savaşçıların beni neden öldürmek istediğini hep merak ettim. Bundan ne çıkarları olduğunu öğrenmek istiyordum."

"Ama senin ölmeni neden istedikleri çok açık değil mi?" Sloane zorlukla yutkundu. Belki bu konuda Dirilişçi'nin üstüne gitmek hiç akıllıca değildi ama bunu yapmak zorundaydı. "Dren. Dren'i durdurmak istiyorlardı."

"Daha önce de söylediğim gibi," diye karşılık verdi Mox, tekrar ona bakarak. "Sanırım böylesi bir yıkıma neden olduğumu düşünmen gururumu okşamalı ama alakası yok."

"Yani Drenler... Onları sen yapmadın mı?"

Mox başını iki yana salladı.

"O zaman kim?"

"Kimse bilmiyor. Ama benim teorim doğal bir olgu oldukları yönünde. Yani bir tür yan etki diyebilirim. Belki evrenler arasındaki bağlantıların bir ürünü."

"Hayır, değiller. Tut şunu." Sloane, adamın beze elini bastırmasını bekledi, sonra ilkyardım kitinde bandaj aramaya koyuldu. Tek bulabildiği sert plastikten bir kutuydu. "Karanlık -benim dünyamda yendiğimiz kötülük- Drenler hep onun eseriydi. O gittikten sonra Drenler de durdu."

Mox'un elleri Sloane'un kileri durdurdu. Paketi elinden alıp kenarından açtığında içinden doktorun kırılan bileğine taktığına benzer upuzun düz bir sifon düştü. Düz metal bağlarıyla geniş bir bilekliği andırıyordu. Sade, cilasız ama son derece zarifti.

Mox bilekliği beline götürüp kanamayı durdurmak için bastırdığı bezi kaldırdı ve sifonu yaranın üzerine yerleştirdi.

“Kanamayı durdurur, enfeksiyonu önler, iyileşmeyi hızlandırır,” dedi, sanki ezberden bir kılavuz ya da reklam metni okur gibi.

Sloane, kaşlarını çatarak pantolon kemerinin üstünde kalan bembeyaz tene baktı. “Bizim Drenler’e Karanlık’ın sebep olmadığını söyleyemezsin. Her Dren felaketinde Karanlık da oradaydı. Ortadan kaybolduğunda Drenler bir daha görünmedi. Nedeni başka ne olabilir ki?”

Mox’un alnı kırıştı. “Büyüyle yapılabilecek her şeye hâkim değilim,” dedi. “Özellikle çoklu evrenler söz konusuyken. Boyutlar falan. Ama ne yapamayacağımı biliyorum. Dahası benim kadar iyi bir büyücüyle henüz karşılaşmadım. Belki Karanlık öyle biriydi...” Omuz silkti. “Ama hiç sanmam.”

Sloane homurdandı. “Hiç özgüven eksikliği çekmiyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Mox ama sesinde böbürlenmeden ziyade hüznü vardı. “Konu saf güç olduğunda asla böbürlenmem. Çok daha önemli şeyler var, sen de biliyorsun. Mesela nasıl kaçtığın.” Belli belirsiz sıırttı. “Bu arada çok zekiceydi.”

“Teşekkürler,” dedi Sloane duygusuzca.

Mox masadan destek alarak ayağa kalktı ve odanın köşesinde duran küçük dolaba gitti. Dolapta elbette hepsi koyu renk birkaç giysi vardı. Sonuçta yaşayan ölülerden oluşan ordulara hükmeden kötü yürekli büyücülerin parlak turuncu kıyafetlerle dolaştığı nerede görülmüştü ki? Bir tişört alıp üstünü değiştirmek üzere topallayarak yarım duvarın ardındaki banyoya gitti. “Sıra bende,” dedi. “Soru sırası.”

Sloane diğer sandalyeye oturup bir hemşire edasıyla bezleri toplamaya başladı. Daha az önce hemşirelik yapmayacağını söylememiş miydi? Pek iyi bir örnek teşkil etmiş sayılmazdı ama olan olmuştu artık.

“Esir alındığında buraya kendi isteğinle gelmediğini söylemiştin,” dedi Mox. Sloane yıkık duvarın üzerinden yalnızca başının arkasını ve omuzlarından birini görebiliyordu ama yine de çıplak teninin parıltısı onu huzursuz etti.

“Beni kaçırıp zorla tuttuğun zamandan mı bahsediyorsun?” Başını yana eğdi. “Evet. Genetrix’e getirilmeden önce bir cenaze törenindeydim, sonra bir anda kendimi Chicago Nehri’nde boğulurken buldum.”

“Ve sana geri dönmek gibi bir seçenek sunulmadı.”

“Aynen.” Mox tişörtünü giyip saçlarını arkada bağlamış olarak geri döndüğünde Sloane rahatladığını hissetti. “Dünya’yla Genetrix’in kaderinin iç içe geçtiğini söylediler. İki dünyayı da kurtarmak istiyorsak Dirilişçi’yle, yani seninle savaşmamız gerekiyor.”

Mox bir an için ona bakakaldı. Sonra omuzları sarsılmaya başladı. Sloane bir an için dehşetle onun ağladığını sandı ama sonra elini yarasına bastırarak güldüğünü fark etti.

“Aman Tanrım,” dedi Mox sersemlemiş gibi. “Ben de tam olarak bunu kastediyordum işte. Saf güçten daha önemli ne var? Seçkin yalanlar, daha önemli olan o.”

“Yani...” Sloane gözlerini kıstı. “Dünya’nın ve Genetrix’in kaderleri iç içe geçmedi mi?”

Mox elini salladı. “O kısım değil. Benimle ilgili kısımdan bahsediyorum. Benimle savaşmak. Beni öldürmek. Sanki yapabileceğiniz gibi. Sanki bir işe yarayacakmış gibi.”

“Her şeyden önce bugün sohbet etmek yerine bıçağı boynuna saplamaya karar verseydim, seni öldürmeyi başarmış olurdu,” dedi Sloane. “Büyü falan şahane ama önünde sonunda bir et yığınının başka bir şey değilsin.”

Mox, sifonları takmadığı hâlde büyük görünen ellerini kabul edencesine iki yana açtı.

“İkinci soru. Bütün bunların anlamı ne o zaman? Neden seni başka boyutlardan insanları buraya getirmeye kalkacak kadar öldürmek istiyorlar? Neden bunu kendileri yapmıyorlar?”

“Onlar değil. O,” dedi Mox, bu kez sıkıntılı bir sesle. Hızlı adımlarla ondan uzaklaştı. “Nero.”

“Nero,” diye tekrarladı Sloane. “Yani sözlerinden şüphelenecek değilim ama açıkçası Nero bana fazlasıyla... tehlikesiz görünüyor. Sen bundan e-”

“Emin miyim?” Mox topukları üstünde hışımla dönünce duvar dibine dizilmiş konserveler bir anda havalanıp tavana çarptı, sonra her tarafa saçıldı. İçlerinden biri füze hızıyla başına gelirken Sloane eğilerek kaçmak zorunda kaldı. Duvara çarpan konserve patladı ve yerlere sarı bir sıvı yayıldı.

İkisi de nefes nefeseydi. Sloane korkudan ve Mox da –delice bakan gözlerine bakılırsa– öfkeden.

“Sinir krizi geçirmenin âlemi yok,” dedi. “Gördüğüm kadıyla Nero, çoğunlukla Aelia’nın dalkavukluğundan başka bir şey yapmıyor. Şeytani bir deha malzemesi falan yok onda. Özellikle de az önce zavallı masum fasulye konservesine saldıran biriyle karşılaştırılınca.”

Kavanozu yerden alıp patlayan tarafı Mox’a bakacak şekilde sertçe masaya koydu.

“Saf güç her şey değildir,” dedi Mox.

“Orası doğru,” diye karşılık verdi Sloane, ellerinin titremesini saklamak için yumruklarını sıkarak.

“Nero öyle doğrudan bir şeyler yapmaz,” dedi Mox. Tekrar odada dolaşmaya başladı. “Başkalarına yaptırır. Bu konuda üstüne yok. Ne zaman ihtiyacın olsa ihtiyaç duyduğun kişi oluyor. Ta ki... artık birden o kişi olmayana kadar. Sizi buraya getirdi. Sürekli birilerini getirip duruyor. Derdi beni öldürmek. Getirdikleri başarısız olunca da... Eh, asıl amacı anlaşılmasın diye insanların kafasını karıştırıp duruyor. Her halükârda o kazanıyor.”

Sloane, Mox’un anlattıklarıyla biraz olsun örtüşebilecek bir şey bulabilmek için Nero’yla ilgili hatırladıklarını aklından geçirdi. Ama onu o cana yakın kişiliğinden uzaklaşmış hâlde yal-

nızca bir kez görmüştü, o da Esther'le birlikte gizlice atölyesine girdikleri gündü. Adamın sesi buz kesmişti. Yine de bu kadar yeterli değildi.

"İnsanların kafasını karıştırmasını gerektirecek ne yapıyor olabilir?" diye sordu alçak sesle.

Mox'un adımları yavaşladı. "Emin değilim ama büyüyle ilgili olabilir. Onu benden daha güçlü kılacak bir şey. Büyü konusunda herkesten güçlü olmasını sağlayacak, onu büyü gücüyle dolduracak bir şey."

Bu kelimeler Karanlık'ı hatırlattı ona. Onu hep her şeyi yiyip yutan bir ağız olarak düşünüşünü. Maharetine rağmen yarattığı gerçek dehşet aslında çok basitti: Hiçbir şey, hiçbir büyü, hiçbir acı, hiçbir güç ona yetmeyecekti. Sırf yemek için yiyordu. Ve onu Albie'nin canını yakmaktan alıkoymak, ikisini birden salıvermesini sağlamak ve yapmak istediği şey dışında herhangi bir şey yaptırmak Sloane'un elinden gelmiyordu.

Ayakkabılarına baktı.

Çıplak ayaklar geçmiş demektir. Ayakkabılar şimdidi.

Kollarını kavuşturup, "Kanıtın var mı?" diye sordu.

Mox odada dolaşmayı bırakıp ona baktı.

"Yani sana öylece *inanmamamı* anlayışla karşılayacağını umuyorum," dedi. "Sözlerinden daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Seni henüz öldürmemiş olmam?" dedi adam.

"Beni henüz öldürmemiş bir sürü insan var," diye yanıtladı Sloane. "Bu, Nero hakkında gerçekleri söylediğin anlamına gelmez."

"Eh, o zaman Sibyl var."

"Sibyl?"

"Kâhin. Genetrix'in kıyamet kehanetini yapan kişi." Mox, onun karşısına oturdu. İlk tanıştıklarından çok farklı görünüyordu. O zaman son derece sevimli ve havai bir tarzı vardı. Alta yatan kaosu tahmin etmek mümkün değildi. Sloane, yalnızca birkaç dakikalığa da olsa nasıl o kadar başarılı rol yaptığını merak etti çünkü şu anda rol yapamıyor gibiydi.

“Benim kim olduğumu biliyor,” diye devam etti Mox. “Nero’nun kim olduğunu da. Ve sonun nasıl geleceğini sana söyleyebilir.”

“O nerede?”

“Bir sığınak şehrinde. Hiçbir büyüünün ona erişemeyeceği bir yerde. Büyünün hissinden bile nefret ediyor. *Benim* verdiğim histen de nefret ediyor ama rica edersem bir iki saatliğine bana katlanır.” Ensesini kaşırken bembeyaz teninde kıpkırmızı izler bıraktı. “St. Louis. Sizin dünyada St. Louis diye bir yer var mı?”

Sloane başıyla onayladı.

“Seni götürebilirim. Yarın gidebiliriz.”

“Peki. Ama yolda yıkım falan yok, anlaşıldı mı? Öldürmek yok. Sessizce gidip geleceğiz.”

“Kendimi savunduğum için asla özür dilemem,” dedi Mox. Simsiyah gözleri öylesine bir dikkatle yüzüne odaklanmıştı ki Sloane spot ışıkları altında kalmış gibi hissetti.

“Senden özür dilemeni istemedim,” diye karşılık verdi.

Mox, daha önce böyle bir şeyi hayatı boyunca hiç duymamış gibi tuhaf tuhaf bakakaldı.

ALINTI

Muazzam Abes Şiir Hazinesi, Cilt 4

Büyü Kırıcıların Yerleştirilmesi Ardından

Sığınak Şehirlerine Bir Mesaj

Yazan: Sahte ile Mahte

SIGINAK ŞEHİRLERİ

Kınayan gözlerimizle sizi iyileştireceğiz

gözlerimiz, bir bakış

bir baston

bir direksiyon

KINAYAN GÖZLERİMİZLE SİZİ İYİLEŞTİRECEĞİZ

Duymadınız mı, duymadın mı

birinin büyüsunü yutup

terbiyesizce geçirmenin yasak olduğunu?

Siz ve sifon kırıcılarınız, ağız tıkayıcınız, emziğiniz, seloteybiniz

esir vatandaşlarınızın ağızını kapıyor.

SİZİ İYİLEŞTİRECEĞİZ

iyileştiremeyiz

kendimizi iyileştiririz

havada süzülen kaleler

kâğıttan ateş böcekleri

donmuş alevler

imkânsızı mümkün

ve olasılıklarla dolu kılarınız

BİZİ Mİ KIRACAKSINIZ???

hayır, biz sizi kıracağız

SLOANE ERTESİ SABAH irkilerek uyandı, sonra elini yastığın altına kaydırarak gece uyumadan önce oraya koyduğu makası hissetti. Makasın komiklik derecesinde güçlü büyücüler ya da yürüyen cesetler karşısında bir işe yaramayacağını biliyordu, Mox da makası görünce bunun altını çizmişti ama elinin altında hiçbir şey olmaması fikrinden nefret ediyordu.

Ziva yatağın yanına çömelmişti. Pörtlek gözleriyle makası süzdükten sonra çıkardığı ses bir kahkaha olabilirdi.

“Büyü dünyasında boş işler,” dedi ıslıklı sesiyle. “Onunla ne yapacaksın? Tırnaklarını mı keseceksin?”

“Becerikliliğimi hafife alman son seferinde hiç işine yaramamıştı, unuttun mu?” diye karşılık verdi Sloane.

Kadın yine boş bir kahkahayla topuklarının üzerine oturdu.

“Konsül bunları sana vermemi söyledi,” diyerek ona bir yığın kıyafet fırlattı. Mox’un kıyafetlerine benziyordu. Demek en azından pantolonun uzun geleceği kesindi. “Bir de bir sürahi suyla duş almayı denemek istersen kendi banyosunda sabun olduğunu söylememi. Treniniz iki saat sonra.”

“Konsül mü?” dedi Sloane.

Ziva başını havaya dikti. “Dirilişçi diyeceğimizi mi sanıyordun?”

“İsmiyle hitap edersiniz diye düşünmüştüm.”

Ziva burnundan değil de diliyle dişlerinin arkasından alay edercesine bir ses çıkardı. Sonra ayağa kalkmak için iki eliyle birlikte bacaklarından destek aldı, ardından düzeltmek için bir dizini salladı. Sloane, acaba Dirilişçi’nin ordusu da *Oz Büyücü-sü*’ndeki Teneke Adam gibi yağlanmaya ihtiyaç duyuyor mu diye düşündü.

Kolunun altında kıyafetlerle Mox’un odasına –ve tabii banyo-suna– yöneldi. Önceki gece askerlerin kaldığı yerin uzağına birkaç battaniye taşıyarak merdiven sahanlığında kendine bir köşe yapmıştı. Böylece gerekirse hızla kaçabilecekti. Uykuya dalması uzun zaman almıştı. Bunun tek nedeni tuhaf bir yerde olması ya da Mox’un anlattıklarının kafasının içinde vızıldayıp durması değildi. Aynı zamanda önemli bir operasyonun ortasında hiçbir açıklama yapmadan Matt ile Esther’i terk etmiş olması da suçluluk duymasına neden oluyordu. Genetrix’e geldiklerinden beri ikisini de o kadar çok hayal kırıklığına uğratmıştı ki bir daha onunla konuşmasalar, ikisini de suçlayamazdı.

Ama gerçeğin cazibesi daha güçlüydü. BMK belgelerini okuduktan sonra ikna olduğu bir şey varsa, birçok göreve bilinmesi gereken hiçbir şeyi bilmeden gittiği idi. Hayatı boyunca hiçbir zaman öncesinde tamamen bilgilendirilerek seçim yapma imkânı olmamıştı. Bert, gencecik zihninin heveslerinden faydalanmıştı; şimdi Nero ve Aelia da aynı şeyin peşindeydi.

Ama bu kez aynı şey olmayacaktı.

Sloane içeri girdiğinde Mox’un odasında olmamasına sevindi. Banyoda soyunup bir sürahi suyla elinden geldiğince temizlendi. Soğuktan tir tir titriyordu. Mox’un pantolonu çok uzundu, o yüzden yine kendi pantolonunu giydi. Adamın gömleğini giydi ama kollarını dirseklerine kadar katladı. Mox, ilk tanıştıkları gün taktığı hırpalanmış yeşil sifonla içeri girdiğinde, Sloane saçlarını örüyordu.

Bir an için birbirlerine bakakaldılar. Sloane’un parmakları hâlâ saçlarındaydı. Sonra aynaya döndü.

“Sanırım tanınmamak gibi bir derdin yok,” dedi.

“Yok,” diye karşılık verdi Mox. “Yüzümü sadece birkaç kişi biliyor. O da bilenlerden.”

Sloane da Karanlık’tan bahsederken böyle konuşurdu. Mesela Albie’yle konuşurlarken sanki adam zaten odadaymış da adının söylenmesine gerek yokmuş gibi bahsederlerdi ondan. “Genetrix’in kıyamet kehanetinde birbirine karşı savaşan iki kişi mi var? Bir Seçilmiş, bir... yıkıcı?”

“Genetrix de savaş meydanı,” dedi Mox dalgınca. “İki erkek kapışıyor.”

Sloane başını salladı. “Ve sen de birinin Nero olduğunu düşünüyorsun. Senin Karanlık’ın.”

“Sizinkine Karanlık mı diyordunuz?”

Sloane onu hatırladı. Sloane’a bir seçim yapmasını söylerken keyifle balmumu gibi çarpılan yüzü. Kendisiyle Albie arasında seçim yapması gerekiyordu. Bir dehşete karşılık başka bir dehşet.

Güçlkle yutkundu. “Evet.”

“O zaman evet,” dedi Mox. “Aynen öyle düşünüyorum.”

Sloane ördüğü saçlarını bileğine doladığı lastikle bağladı. O kadar sıkı örmüştü ki kafa derisi yolunuyormuş gibi hissediyordu.

“Al.” Mox, Sloane’un önceki gece hızla içtiği soğuk çorba kutusunun durduğu masaya gidip öteki bilek sifonunu aldı. Kendi sifonundan daha inceydi ama balık pulu gibi minicik siyah pullarıyla daha esnek görünüyordu. Titrek bir ıslık çaldığında bütün pullar elektrik akımına kapılmış gibi kaskatı kesildi. Sonunda sifonu ona uzattı.

“Kullanamadığını biliyorum,” dedi. “Ama bizimki gibi bir şehirde sifon takmazsan dikkat çekersin.”

Sloane derin bir iç çekip sol bileğini sifona uzattı. Parmaklarını yerleştirdiği anda plakalar zincirden örülmüş bir zırh gibi elini sarıverdi. Mox, onun elini çevirip manşeti sıkılaştırdı. Elleri fazlasıyla büyük olan bir erkeğe göre parmakları son derece zarifti.

“Eh,” dedi Sloane. “Hadi gidip şu kâhinle sohbet edelim.”

Nehir kıyısından yürüyerek tren istasyonunun yolunu tuttular. Mox şaşırtıcı bir şekilde rahat davranıyordu. Ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, güneşi hissetmek için yüzünü göğe çevirmişti. Oysa Sloane diken üstündeydi. Ne zaman bir ayak sesi ya da uzaklardan bir bağırış duysa irkiliyordu.

Loop'tan uzaklaştıkça binalar daha tanıdık görünmeye başladı. Chicago tarzında kırmızı tuğladan yapılmışlardı. İki üç katlı binaların arasında kalan çimenlik alanlar ve yapraksız ağaçlar görülebiliyordu. Arada bir tamamen başka bir dünyada olduğunu hissettiren şeyler de görmüyor değildi. İğne gibi iki direğin arasında ağır ağır dönen küre şeklinde bir ev, bir açıdan bakıldığında yıkılıyormuş, diğer açıdan bakıldığında tekrar inşa ediliyormuş gibi görünen bir heykel, dik çatının altında dümdüz tahtaların arasını art nouveau desenlerin süslediği bir dükkân cephesi. Bu görsel karmaşa Sloane'un yüzünü ekşitmesine neden oldu.

31. Cadde'ye geldiklerinde Mox avucundan bir ışık yakıp dişlerinin arkasındaki düdükle tiz bir ses çıkararak taksi çağırdı. Sloane başkalarının ağzında da gülümsediklerinde parlayan ya da yemek yerlerken takırdayan bu düdüklere görmüştü. Bir şey yaparken düdüğü ağza götürmekten daha kullanışlı olduğunu düşündü.

Takside hiç konuşmadan ön panelde çalan radyoyu dinlediler.

"Yolsuzluk haberlerinden sonra geçen yıl dibe vuran *Sifona Teknika* stokları bu hafta rekor seviyelere ulaştı..."

Şoför kanalı değiştirince derin sulardaki balinaların seslerini andıran enstrümantal bir müzik çalmaya başladı.

"Anladığım kadarıyla gerçekten Maşrapa'da çalışmıyorsun yani," dedi Sloane.

"Aslında çalışıyorum," dedi Mox, yüzü ışıldayarak. "Hafta sonları ve arada bir hafta içi mesaisi."

"Peki zamanını nasıl ayarlıyorsun? Yani öteki..." Sloane duraksadı. "Öteki işinle?"

“Diğer işimle her zaman ilgilenmem gerekmiyor. Hem bar kadar da kazandırmıyor.”

Şoför tekrar uzanıp radyoyla oynadı ve haberlere geri döndü.

“Dün akşam Dirilişçi ordusuyla Işık Ordusu arasında Bridgeport üzerinde bir çatışma yaşandığı bildirildi. Paul Tegen adında bir polis memuru zarar gördü ama karısı ve iki yaşındaki oğlu için tekrar hayata bağlandı.” Şoför tekrar kanalı değiştirirken Mox, sanki bahsi geçen Dirilişçi bir başkasıymış gibi rahattı.

Nehri aşip Kanal Caddesi boyunca ilerlemeye devam ederek bir tarafına doğru çıkıntı yapmış gibi görünen parlak pembe bir binanın önünden geçtiler. Logosunda uçan bir alışveriş sepeti olan *Hey Presto!* adında bir süpermarketti burası.

Taksi, ön cephesindeki bir dizi antik Yunan tarzı sütunlarıyla taba renkli geniş bir bina olan Union İstasyonu’nun önünde durdu. Sloane içerideki Büyük Salon’u ve ızgaralı cam tavanın kavisli yükselişini hatırlıyordu. Burada sadece bir kez, o da çocuk yaştayken annesi ve Cameron’la birlikte Illinois’dan Chicago’ya geldiklerinde bulunmuştu.

Mox’un peşinden içeri girdi. Sloane kadar uzun boylu biri için bile Mox’a yetişmeye çalışmak yeni bir tecrübeydi. Mox’un uzun adımları kararlıydı, hiç durmadan ilerliyordu. Ama içeride sanki bir anda kaosa yenik düştü. Birbirine seslenen ya da fazlasıyla yaklaşan insanlar karşısında irkilip duruyordu. Sloane duvarda patlayan fasulye konservesini hatırladı. Hemen adamın koluna girip onu bilet gişesine sürükledi. “Paran var, değil mi?” diye sordu. “Bana ver ve burada bekle. Ben konuşurum.”

Sloane gişeden döndüğünde Mox salonun ortasında hâlâ çaresizce ona bakıyordu. Sloane bileti eline sıkıştırdıktan sonra birlikte sağdaki platforma ilerlediler. Belli ki tabelalar Mox’un kafasını kolaylıkla karıştırıyor, etraflarındaki her şey dikkatini dağıtıyordu. Sloane onu sürükleyerek bahar serinliğinde kimse dışarıda durmak istemediği için boş olan avludaki bir banka sürükledi. Önceki gün giydiği, kenarında büyü ateşi simgesi olan

cübbeyi giymişti. Mox'ta da Sloane'un evdeyken giye giye yıpratıldığı ceketlerden pek farkı olmayan bir ceket vardı.

"Galiba pek seyahat etmiyorsun," dedi banka oturduklarında. Sözcükleri havada duman gibi şekil aldı.

"Ben büyü yaparım," dedi Mox, tırnağını kemirirken. "Başka işleri pek beceremem."

"Mesela... günlük işler gibi mi?"

Mox'un başını onaylar gibi sallayışı Sloane'u şaşırttı. "Annemin bütün tabaklarını kırardım. Birini elime alırdım, sonra... bilmiyorum. Dikkatim dağılırdı ve... çat. Ampuller de öyle. Hatta bazen kaşıklar ve çatallar bile."

"Ailen ve Arlington hakkında anlattıkların," dedi Sloane, "doğru muydu?"

Mox başıyla onayladı. "Beni Chicago uçağına bindirdiler. Galiba... dokuz yaşımdaydım. Yoksa on mu? O günden beri onları sadece birkaç kez gördüm." Başparmağını ağzından koparırcasına uzaklaştırdı. "Artık öldüğümü düşünüyorlar. Böylesi daha iyi."

"Pek iyi bir anne baba değillerdi galiba."

"Belki de." Mox'un tırnağının kenarı kanıyordu. Belli ki dişini geçirmişti. "Ya da sadece... çocuklarının paçalarından büyü akmasına hazır değillerdi. Yine de..." Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdadı. "Ağır. Çok ağır geliyor. Bir türlü kök salamıyorum. Dengemi bulamıyorum."

Sloane elini adamın koluna götürdü. Aklına daha iyisi gelmemişti. "Benim de büyüyle aram hiç iyi değil," dedikten sonra sifonlu elini kaldırarak güneşin pullarda oynaşmasını izledi. "Büyüyle daha önce hiçbir şey yapmadığım söylenemez, sen de biliyorsun. Sadece çok tahmin edilemez. Hem..." Omuz silkti. "Sanırım büyüden hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmıyor musun?" Mox kaşlarını çattı. "Ama..."

Tren geliyordu. Fren sesiyle istasyon inledi. Tuhaf görünümlü hantal bir trendi. Durana kadar önündeki pörtlek ışıklar yanıp söndü. İlk birkaç vagona yığılan insanlardan uzak kalmak için birlikte peronun sonuna yürüdüler.

Sloane daracık merdivenleri tırmandığında kendini renklerin savaştığı bir dünyada buldu. Halının parlak sarı, mavi ve pembe renkli desenleri üçgenler, daireler ve eğri büğrü çizgilerle birbirine geçiyordu ama standart bir yolcu treninde değillerdi. Kompartımanlarda birbirine bakan iki uzun bank vardı. Sloane birine dahi pencere yanına oturduğunda Mox kapıyı arkalarından kapattı. Sonra ısıklık çaldı ve kapıyı açmayı denedi. Açılmıyordu. Gülümsedi.

“Bir de büyü sevmem diyorsun,” dedi.

“Büyünün tek yaptığı uyuz dürtülerime iyi gelmek olsaydı sevebilirdim,” dedi Sloane. “Ne yazık ki aynı zamanda etrafımdaki insanları parçalara ayırma gibi bir eğilimi var, o yüzden...”

Mox anlıyormuş gibi başını eğdi, sonra karşısına oturup kolunu bankın arkasına dayadı.

Birkaç kişi kapıyı zorlayıp açamayınca, tren Union İstasyonu’ndan uzaklaşmaya başladığında Mox ve Sloane kompartımanında yalnızdı. Mox pencereden dışarıyı seyrediyordu. Sloane kendini onu izlerken yakaladı. Yüzü tezatların bir bileşimi gibiydi. Kemerli bir burun, bebek dudaklarıyla tezat oluşturan gür kaşlar, çocukları gibi kepçe kulaklar, genç olduğu hâlde Sloane’un daha önce gözden kaçırmış olduğu kır tellerin karıştığı dağınık saçlar.

“Beni parçalamaya çalışıyorsun gibi bir hisse kapılıyorum,” dedi Mox, gözlerini pencereden ayırmadan.

“Seni anlamak zor,” dedi Sloane.

Mox kaşlarını kaldırdı. “Seni de.”

“Alakasız yok.” Sloane başını iki yana salladı. “Sadece benim dünyayı yeterince bilmiyorsun.”

“İçimden bir ses orada zorlanacağımı söylüyor.”

“Burada zorlanmıyor musun?”

Mox güldü. “Evet, sanırım haklısın.”

Tren güneybatı yönündeki nehri takip ederek hızla şehirden uzaklaştı. Michigan Gölü arkada kalmıştı. Sloane’un daha önce bir kez çocukluk evine gitmek için kullandığı yoldu bu. Annesi,

alana ihtiyacı olduğunu söyleyerek garajdan eşyalarını çıkarmasını istemişti. Sloane ne için alana ihtiyacı olduğunu sormamıştı. Kendi eşyalarıyla birlikte Cameron'ınkileri de toplayıp bütün kutuları arabasının arkasına bağladığı römorka yüklemişti. İleride onları büyük, boş arazilerin, güz soğuşunda büzüşen mısır tarlalarının ve ufukta tek başına duran siloların beklediğini biliyordu. Genetrix'teki kırsal orta batının kendi dünyasından daha farklı olacağını sanmıyordu.

"Sen yokken askerlerin idare edebilecek mi?" diye sordu.

"Onları ilk kez yalnız bırakmıyorum," dedi Mox. "Onları hayatta tutan büyü, etkisini ben olmadan da birkaç gün sürdürebiliyor, böylece dağılıp gitmiyorlar." Kısa bir es verdi. "Şey, bazıları resmen darmadağın oluyor ama tamiri kolay."

Sloane suratını ekşitti. "Şu kolunu diktiğin kadına karşı fazlasıyla... *şefkatliydin*."

"Ah, Tera mı?" Genç adam omuz silkti. "Eh, sonuçta birinin kolunu yerine dikmek hassas bir iş."

"Askerleriyle kişisel ilişki kurmanı beklemiyordum."

"Ah." Bankta bacak bacak üstüne atan Mox sakindi. Ama birden öne eğilip parmaklarını kenetledi. "Hepsi arkadaşım."

Sloane'un dikkatli olması gerekiyordu. Mox'un büyü gücünü neyin tetiklediğini bilmiyordu, üstelik hareket hâlindeki bir trendeydiler. "Yani... eskiden mi?" diye sordu.

"Evet, ölmelerinden önce," dedi Mox.

"Onları nasıl geri getirdin?" Sloane cevabı duymak istediğinden emin değildi. Öğrenirse Albie'yi, Cameron'ı ya da Bert'i geri getirmeyi deneyeceğinden korkuyordu. Onlar sayesinde dünyayla arasına bir kalkan oluşturma fikri çok cazip gelebilirdi.

"İstedim," dedi Mox "Her şeyden çok istedim."

"Sadece bu mu?"

"Sadece bu kısmını açıklayabiliyorum." Ellerini sımsıkı birer yumruk yapmıştı. Sloane uzanıp elleriyle o yumrukları sardı. Mox, onun dokunuşuyla irkildi ve kocaman açılmış siyah gözlerini Sloane'a dikti.

"Bunu konuşmak zorunda değiliz," dedi Sloane arkasına yaslanmadan önce.

Ama Mox'un elleri de vücudu da gevşemişti. Sloane, onun sanki aynı anda binlerce şey olduğunu düşündü. Bilmediği bir dil.

"Buraya getirilmeden önce cenazede olduğunu söylemiştin," dedi Mox. "Kimindi?"

Sloane uzun zamandır Albie'yi düşünmemişti. Tabii zayıf anlarında arkadaşı aklına gelmişti. Uykuya dalmadan önce gardını indirdiği anlarda ya da ona bir şey söylemeyi düşünerek uyan-
dığı sabahlarda kendine geldiğinde Albie'ye bir daha hiçbir şey söyleyemeyeceği kafasına dank ediyordu. Onun dışında Albie'yi düşünmemeye çalışıyordu.

"Albie," derken, isim dudaklarının arasında eriyordu. "En iyi arkadaşımды."

Mox biliyormuş gibi başını salladı. Belki de biliyordu. "Karanlık mı öldürdü?"

"Hayır. Şey, belki dolaylı yoldan. Albie... intihar etti." Bunu daha önce hiç sesli olarak dile getirmemişti. En azından bu kadar düz, bu kadar açık bir şekilde. "Karanlık'ı on yıl önce yendik ama Albie yaşananların üstesinden hiç gelemedi. Sanırım ben de farklı değilim." Kendini zorlayarak bir kahkaha attı. "Üstesinden nasıl gelinir ki? Gördüğümüz bütün o vahşet. Bizim yarattığımız onca vahşet." Elinin üstünü saran yara izleri, unutmamasına asla izin vermiyordu. "Bir açıdan burada olmak daha kolay. Aynı şeyi yeniden yapmak. Nasıl yapılacağını, nasıl *olmam* gerektiğini biliyorum. Ama sıradan biri nasıl olunur, işte onu hiç bilmiyorum."

Mox gülümsedi. "O duyguyu çok iyi bilirim," dedi.

Sonunda sessizliğe gömüldüler ama sessizliğe gerginlik eşlik etmiyordu. Birlikte pencereden her saniye biraz daha seyrekleşen binaları seyrettiler.

ST. LOUIS İSTASYONU'NA on dakika kala Sloane içindeki bir şeylerin sustuğunu fark etti. Sanki İçinde gürültülü bir müzik çalıyordu da biri birden fişi çekmişti. Mox anlamış gibi ona baktı.

"Sığınak şehri," dedi. "Şehir sınırları içinde büyüğü yasaklamakla kalmıyorlar, aynı zamanda kırıyorlar. Yasal olmasa büyüğü tümünden kaldıracaklar."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Sifon denen şey sadece büyü enerjisini güçlendiren bir makine. Tersini de yapabilir." Mox acı acı gülümsedi. "Sığınak şehirde yaşadığımız hâlde kontrol edilemeyen büyü enerjisine sahip olmam karşısında annemle babamın fena hâlde paniklemesi tam da bu yüzdendi."

Mox, saf gücü hakkında böbürlenirken muhtemelen abartmıyordu. Sloane ondan yayılan enerjiyi hissedebiliyordu.

Trenden inip Büyük Salon'a giden beton tünelde ilerlediler. Taş duvarları, kuleleri ve sivri kırmızı çatısıyla bina bir kaleyi andırıyordu ama kemerli ve geniş salon Chicago Union İstasyonu'ndan pek farklı değildi. Sadece burada cam tavan yerine yeşil seramik ve kirişlerin arasındaki süs düğümleriyle ellerindeki

ışıkla göğü aydınlatan kadın figürleri vardı. Etrafta insanların oturup bekleyebileceği kırmızı kabinler ve koltuklar görülebiliyordu.

Kapıdaki bir güvenlik görevlisi onları sol tarafa yönlendirdi. Metal dolapların önüne kadife bir iple set çekilmişti. Mox dolaplardan birine gidip bileğindeki ve parmaklarındaki sifonları çözmeye başlayınca Sloane da onu taklit etti ve Mox'un neredeyse sevgiyle bıraktığı sifonlarının yanına kendisinininkini bıraktı.

Ardından kadife ipin önündeki kuyruğa eklendiler. Ön taraftaki iki güvenlik görevlisinin elinde kısa kürekleri andıran metal cihazlar vardı. Bu cihazları insanların vücutları boyunca dolaştırıyor, çantalarından geçiriyor, sonra ellerini sallayarak geçmelerini işaret ediyorlardı. Sloane bir kaşını kaldırarak Mox'a baktı.

"Sifon detektörü," dedi Mox. "İçeri gizlice büyü sokulmasına izin veremezler ya?"

"Doğru," dedi Sloane.

Kuyruk hızla ilerliyordu. Sloane sorun olmadan testi geçti. Ama saçlarını sımsıkı bir topuz yapmış kadın güvenlik görevlisi detektörü uzattığında Mox ellerini havaya kaldırıp gerileyerek, "Ben İstisna'yım," dedi.

Kadın iç çekti. "Kimlik lütfen."

Mox arka cebinden standart bir ehliyete benzeyen beyaz bir kartı çıkarmıştı bile. Kadın kartı havaya kaldırıp birkaç saniye inceledi, sonra geri verdi.

"Tamam, geçebilirsiniz."

Mox rahat adımlarla güvenliği geçip Sloane'un yanına geldikten sonra birlikte çıkışa yürüdüler. Sloane bir açıklama bekliyordu ama herhangi bir açıklama gelmeyeceği açıktı, o yüzden taksi sırasına girdiklerinde Mox'un kolunu sertçe dürttü. "İstisna?"

Mox iç çekip öpecekmiş gibi başını ona doğru eğince geri kaçtı ama delikanlı sadece parmağıyla gözünü işaret ediyordu. Sloane daha iyi görebilsin diye alttaki gözkapasını açık tutuyordu.

Yanakları alev alsa da Sloane yaklaştı. Mox'un koyu kahverengi gözlerinde yeşil kıvılcımlar görülebiliyordu. Birindeki kı-

vılcımlar belli belirsizdi ama diğer gözünün irisi sanki kırılmıştı da gözbebeğinin içine akıyordu. Delikanlı gözünü bir an için kaydırınca tuhaf görünen gözbebeği balık pulu gibi parıldadı.

“Bu...”

“Bilmiyorum,” dedi Mox. “Ama o makineler resmen kafayı yiyor.”

Doğrulup sıradaki taksiye yaklaştığında Sloane nefes nefese arkada kalakalmıştı.

Sibyl’in iki katlı evi tel örgülerle çevriliydi. Ön kapının yanında incik boncuklardan yapılmış rüzgâr çanları hemen göze çarpıyordu. Evin önündeki mavi Toyota’nın tamponu paslanmıştı. Mox verandanın merdivenlerini tırmanıp delik deşik teli açarak kapıyı tıkladı.

Kâhin denince Sloane’un gözünde kıyamet uyarıları yapan cübbeli bir adam ya da duman altı bir odada tarot kartlarını karan bir falcı canlanıyordu. Sibyl ikisi de değildi. Ufak tefekti, orta yaşlarda bir kadındı. Yakasına yakın küçük, yıldız şeklinde bir broş taktığı yeşil bir yelek giymişti. Kapıyı hışımla açmasının nedeni panik ya da öfke olabilirdi ama hangisi olduğunu kestirmek mümkün değildi. Parmağını Mox’un suratına doğrulttu.

“Ne getirdin?” diye çıkıştı. Sonra Mox’un omzunun üstünden en alt basamakta duran Sloane’a baktı.

“Açıklarım,” dedi Mox. “Ama herhalde burada, dışarıda değil.”

“O şeyi evime davet edeceğimi düşünüyorsan, aklını peynir ekmekle yemişsin,” derken başıyla Sloane’u işaret etti kadın. Kapının yanındaki terlikleri ayağına geçirip dışarı çıktı. “Garaja gidelim.”

“Sib,” dedi Mox.

“*Sakın bana Sib deme!*” Kadın çalıların arasından komşulardan biri fırlayacakmış gibi korkuyla etrafına bakındı. “Of Tanrım... Nerede olduğunu unuttun mu, çocuk?”

Sloane'la arasına mesafe koyarak koşarcasına merdivenleri indi ve düzgün biçilmiş çimlerin üzerinden garajın yolunu tuttu. Eski mobilyalar, çarpılmış kutular ve sımsıkı rulo yapılmış halılarla tıklım tıklım olan garaj küf ve gaz kokuyordu. Tam bir öte beri koleksiyonuydu ama Sloane belli bir düzen olduğunu görebiliyordu. Sibyl eşyaların oluşturduğu labirenti dolaşp ışıkları yaktı, sonra sandalyeleri ve saçlarına bulaşan örümcek ağlarını temizledi.

"Oturun!" dedi sandalyeleri işaret ederek. "İkiniz de sırık gibisiniz. Benim gibi yaşlı bir hanım için fazlasıyla göz korkutucu."

"Yaşlı falan değilsin," deyip sandalyelerden birine otururken Mox'un sesinde su götürmez bir sevgi vardı.

Sloane olduğu yerde kaldı. "Ben oturmayayım," dedi. "Beni burada istemediğiniz çok açık."

"Öyle demek istemedi," dedi Mox.

"Öyle mi?" Sibyl bir kaşını kaldırdı. "İkinizin birden yaydığı büyü, engellenmiş hâliyle bile beni her an boğabilir. Kim bu kız? Senin gibi mi?"

"Bilmem," dedi Mox. "Aslında benim gibi derken ne kastettiğine göre değişir."

"Seçilmiş diyorum işte. İkiniz de Seçilmiş kokuyorsunuz," dedi Sibyl. Sloane birden başına taş atılmış gibi hissetti.

Mox'a bakarak, "Seçilmiş mi?" dedi. "Sen..."

Mox'un yüzünde beliren kızarıklıklar hızla boynuna yayıldı.

"Aman," dedi Sibyl. "Bu dünyanın karanlıkları bile Seçilmiş. Öyle şeref madalyası falan değil yani. *Beni öldür!* diye göz kırpan bir oktan farksız." Köşedeki buzdolabını açıp bir şişe su çıkardı ve titreyen parmaklarıyla kapağını açmaya çalıştı. "Tabii bizim durumumuzda bütün bir mahalleyi buza boğacak kadar sifon kuşanan ve ölüleri etrafına toplayan Mox, bizim kaçınılmaz kurtarıcımız. Genetrix için pek hayra alamet değil."

Mox. Seçilmiş. Sloane ani elektrik akımıyla devreleri yanan bir bilgisayar gibi hissediyordu.

"Bana inancın gözlerimi yaşartıyor," dedi Mox hırçın bir tavırla. "Sloane da bir Seçilmiş'ti, Sibyl ama başka bir evrende."

Sibyl bir kaşını kaldırıp Sloane'a baktı. "İlginç," dedi. "Hadi otur, kızım."

Bu sefer Sloane söz dinleyip Mox'un yanındaki bahçe sandalyesinin ucuna tünedi. Yağmurun renklerini soldurduğu bir bahçe cücesiyle keçeli kalemle üzerine *Charlie'nin Odası* yazılmış eski bir kutunun arasında kalmıştı.

"Öteki dünyanda savaştın," diye devam etti Sibyl, güdük bir ağaç kütüğüne otururken. Su şişesini kenara bırakıp kollarıyla dizlerini sardı. Böyle otururken daha da küçülmüştü. Yeleğinin altından sırtındaki kemikler seçilebiliyordu. "Üzerine yapışıp kalmış."

Gözleri yaralı eline kayınca Sloane elini kapatmamak için kendini zor tuttu.

"Oysa *senin* savaşın değildi," dedi Sybil. "Tam olarak öyle söylenemez."

Sloane itiraz etmek istedi. Elbette kendi savaşıydı, tabii ki öyleydi. Karanlık, abisini ondan çalmıştı. Eninde sonunda onunla savaşın kaçınılmaz olduğu su götürmezdi. Ama Sibyl'in sözlerinde inkâr edemediği bir gerçeklik de vardı. Evet, savaşmaya değerdı ama bu, yaşanan savaşın *Sloane'un* savaşı olduğu anlamına gelmezdi. On yıl boyunca dizini sallayarak yeni bir şeylerin olmasını ve taşların yerine oturmasını beklemişti. Ve şu âna kadar önünde başka bir savaş olabileceği ve bu savaşın öncekinden farklı olarak daha *şahsi* olması ihtimali bile dehşete düşmesine yetmişti.

"Beni tam olarak niye görmeye geldin?" diye sordu kadın.

"Aelia ve Nero tarafından iradem dışında Genetrix'e getirildim. Başka kimler dahil bilmiyorum," dedi Sloane. "Bize Dirilişçi'nin Genetrix'le birlikte bizim dünyamızı da yok edeceğini, onu öldürmezsek bizi bir daha geri göndermeyeceklerini söylediler. Ama Mox..." Kaşlarını çatı. "Ben sadece gerçeği öğrenmek istiyorum."

"Gerçek." Sibyl iç çekerek ayağa kalktı. "Gerçeklerden konuşacaksak viskiye ihtiyacımız olacak."

Sibyl'in ilk işi pikaba bir plak koymak oldu: Simon and Garfunkel'dan *Parsley, Sage, Rosemary and Thyme*. Loş odada gitar telinin tıngırtıları tüyleri diken diken eden türdendi. Mobilyalar o kadar eskiydi ki koltuk döşemeleri lime lime olmuştu. Mox oturduğunda pembe renkli alçak divan gıcırdadı. Çocuk koltuğuna tünemiş bir yetişkin gibi görünüyordu. Odada yürürken etrafındaki hava resmen elektrikle çatırdamış, Sibyl sert bir ifadeyle kendine hâkim olmasını söylemişti. İşe yaramadı. Mox surat astı.

Sibyl viski için mutfığa gitti. Sloane beklerken kitap raflarına göz attı. Ama raflarda kitap yerine geniş bir *National Geographics* koleksiyonuyla örgü dergilerin yanı sıra bale dansçıları, gerinen kediler ve sıcak hava balonları gibi porselen biblolar vardı. Sanki Sibyl bir ansiklopedide büyükanne evinin nasıl olduğuna bakmış, maun sehpadaki dantel örtüler dahil aynısını kendi evine uygulamıştı.

Albümün ikinci şarkısı başlayınca Sloane burnundan bir homurtu çıkardı. Sibyl'in üç kadehle geldiğini görünce, "Klişelere bayılıyorsun galiba?" dedi.

Sibyl gülümsedi. "Şarkı tekrar eden şablonlardan bahsediyor," dedi. "İkinizin de hoşuna gider diye düşünmüştüm."

Sloane'un yudumladığı viski ağız dolusu is tadındaydı. Öksürmemek için kendini tutmaya çalışırken gözleri doldu. Sibyl ise tek yudumda kadehin yarısını içmiş, sonra pikabın yanındaki koltuğa oturup dönen plağa bakmaya başlamıştı.

"Bu benim seçmediğim, hiç de istemediğim bir yetenek," dedi bir süre sonra. "*Tenebris* Olayı olduğunda iki, transa girmeye başladığımda on dört yaşındaydım. Korkmuşlardı. Ben hatırlamıyorum ama sanki içime şeytan girmiş gibi tuhaf şeyler söylüyormuşum. Saçmalamalarım gerçekleşmeye başlayınca da insanlar benden kaçmaya başladı. Aslında kimse geleceğini bilmek istemez." Viskisinden bir yudum aldı. Sloane, pembe döşemenin içinden süngerlerin fışkırdığı kanepenin koluna tünedi.

“Büyü yeteneği olanlar arasında bile sıradışı bir yetenektir. Dahası bütün dünyayı ilgilendiren kehanetlerimin büyüklüğü daha da sıradışıydı. Savaşların sonucu, doğal afetler, meclisten geçecek yasalar... Ve sonunda... her şeyin sonu! Bir yerlerde kaydı olacaktı.” Ayağa kalkıp kadehini pikabın yanındaki sehpa bırakmıştı. Pikabın iğnesini kaldırdıktan sonra yakındaki bir dolabı açarak büyük bir sepetin içindeki kasetleri karıştırdı. Yakın olmadığı için Sloane etiketleri okuyamıyordu ama kenarları kıvrılmış etiketlerden elle yazıldıkları anlaşıyordu.

Sibyl aradığı kaseti bulunca *National Geographics* dergilerinin durduğu rafın ucundaki kasetçalara gitti. Geriye sararken teyp vızıldadı. Sloane viskisini yudumlarken Mox’a bakmamaya çalıştı.

Sibyl kaseti başlatıp sunağın önünde duruyormuş gibi dinlemeye koyuldu. Kayıt başta çatırdadı, sonra tuhaf ve alçak bir ses duyuldu. “Genetrix’in sonu, dünyaların parçalanışı olacak. Genetrix’le ikizi arasında duran bir şey var. Karanlık bunu alacak ve dünyalar çarpışacak ve bu her şeyin sonu olacak.”

Sloane dikkat kesildi. Chicago Nehri’nin dibinde gördüğü Genetrix’le Dünya arasındaki ışığı düşünüyordu.

Bu dünya ve ikizi. İğne.

Çatırtılı kayıt alçak sesle devam etti “Genetrix’teki Karanlık gizli olacak ama asla dinmeyen bir susuzlukla giz olarak kalmayacak.” Kasetçaların önünde duran Sibyl dudaklarını kıpırdatacak sese eşlik ediyordu. “Büyü lekesiyle doğan ve bizden önceki bilinmez bir güç tarafından eğitilen Eşitler, Genetrix’in umudu olacak.”

Sloane, Sibyl’in parmaklarıyla bacağında tempo tuttuğunu fark etti. Sanki kehanet bir şarkıydı ve kadın dans ediyordu. Belki de öyleydi. Belki Sloane’un nehrin dibinde gördüğü ışıklar gitar ya da keman telleri gibi bir müzik oluşturuyordu. O müzik de kehanet olarak Sibyl’e ulaşıyordu.

“Eşitler iki kez birbirini selamlayacak ve dünyaların kaderi onların elinde.”

Mox, dizlerini sımsıkı tutmuştu, bembeyaz olan parmaklarına bakıyordu.

Kayıttaki Sibyl son cümleyi tekrarlardı ama sesi o kadar alçaktı ki Sloane duymadı. Sonra kaset durdu.

“Gözün,” dedi Sloane. “Büyü lekesi.”

Sibyl hâlâ arkasındaydı ama Sloane, yalnızca Mox’la konuşuyordu.

Mox başını sallayarak onayladı. Her an dağılıp gidecekmiş gibi dalgın görünüyordu. “Nero on yıl boyunca öğretmenim oldu,” derken alt dudağı belli belirsiz titriyordu. “Bana ihanet etti.” Sloane’la göz göze geldi. Işık doğrudan vurmadığında gözündeki kusur neredeyse hiç seçilmiyordu. “Seçilmiş için toplanan orduyu katletti. Birinci Işık Ordusu’nu. Suçu benim üzerime attı. Kehaneti aleyhime çarpıttı.”

Hırıltılı sesi Sloane’un sırtını ürpertiyordu. Dirilişçi’nin uzun parmaklarıyla askerinin kopan kolunu dikişini, güvenli evin yakınlarında çaresizce Ziva’nın adını haykırışını hatırladı. Ordusu Seçilmiş için toplanan askerlerden oluşuyorsa, tabii ki ölmeden önce hepsini tanıyacak, anlamakta zorlandığı bir kötülük karşısında ancak onlara güvenebilecekti.

Nero. Susuzluğu dinmeyen adam.

Genetrix’teki savaş alanında karşı karşıya geleceklerdi ve dünyanın, *dünyaların* kaderi ikisinin elindeydi.

ALINTI
Zulüm Büyüsü
Yazan: Erica Perez

İmkânsız Arzuların Manifestosu: Büyünün Yeni Teorisi kitabında Arthur Solowell, “arzunun tehdit ya da hileyle var edilemeyeceği” gibi cesur bir iddiada bulunuyor. Basit tehditlerin büyüyle ilgili güvenilir sonuçlar vermeyeceği konusunda hemfikir olsam da zorbalığın büyüye hiç etkisi olmadığını öne sürmek saflık olur. Bay Solowell çocukları üzerinde zorla etki oluşturmeyen ahlaklı yetişkinlerin arasında büyüyecek kadar talihli olabilir ama ben öyle değilim. Zalim anne babaların akranlarımı ve onların arzularını nasıl şekillendirdiklerine şahsen tanık oldum.

Üstelik baskının her türünü gördüm. Bazen katı dindar bir yetişme tarzı, apaçık zihinleri sadece basit ve pratik büyüleri yapmakla sınırlandı. Bazen ihmal ve kopuk bağlar, insanları etik olmayan büyüler yapan başkalarına itti. En yüksek seviyede başarı baskısı, arkadaşlarımı yaratıcılıktan ve büyüünün hayal gücünden uzaklaştırdı. Duygusal istismar insanların büyülerini daha acımasız ve kaba hâle getirdi. Son derece yetenekli arkadaşlarımdan biri büyü yeteneğini tamamen kaybetti ve artık sığınak şehri St. Louis’de yaşıyor.

Solowell’in saptaması çok doğru: Arzu bir heves değildir. Ama arzular değişmez değildir. Güç hesaba katılması gereken bir bileşendir. Söz konusu kişinin üzerinde kim güç sahibi? Herhangi birinin gereğinden fazla gücü var mı? Gücünü kötüye kullanan eşler, aile fertleri ya da arkadaşlar var mı? Birilerini memnun etmek –ya da sadece acıdan kaçınmak için– yönlendirilmeye ve kandırılmaya açık olanlar yok mu? Akranlarından ya da dış dünyadan kopuk mu yaşıyorlar? Bu işaretleri okumalıyız. Bu sorun yokmuş gibi davranamayız. Çocuklarımızın geleceği buna bağlı.

SÖYLENECEK PEK BİR ŞEY kalmamıştı. Sibyl de muhtemelen sessizliği bozma ihtiyacı duyarak Mox'la Sloane'a akşam yemeğine kalmalarını teklif etti. Sloane kabul etti çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Böylece küçücük evin sessizliğinde kısılp kaldılar. Sibyl ocak başında çiğ bir tavuğu limon dilimleriyle doldurarak oyalanırken Sloane kasetçaların dibindeki bej halıya oturup dergileri karıştırmaya başladı. Daha önce adını bile duymadığı, evrenler arası bölünmeyle birlikte isimleri, şekilleri ve kaderleri tamamen değişmiş ülkelerin fotoğrafları ve hikâyeleri vardı. Romanya'nın kırsallarında ve Sibirya'nın ücra köşelerinde yaşayan köylülerin ellerinde kaba sifonlar gördü. Yazıya göre hâlâ garipseniyorlardı ama genç nesiller de bunlara son derece aşinaydı.

"Mox, Drenlerin başka biri tarafından kontrol edilmediğini söylüyor," dedi, Arjantin'deki küçük bir çiftlikte çekilen bir traktör fotoğrafından başını kaldırarak. Mutfakla oturma odasını bir tezgâh ayırıyordu. Sibyl tezgâhın arkasında durmuş, kokuya bakılırsa soğan doğruyordu.

Mox, duş alma ve üst baş değiştirme teklifi üzerine birkaç dakika önce odadan çıkmıştı. Sibyl'in kocası ölürken geride ye-

terince kıyafet bırakmıştı, hepsi hâlâ yatak odasındaki dolapta duruyordu. Koridorun sonundan su sesi gelmeye başladı.

“Nedensellikte şeylerin arasındaki ilişkiyi birbirine karıştırmamak önemlidir,” dedi Sibyl, iki eliyle birden biber değirmeni ni sıkarken. Dul olmasına rağmen alyansı hâlâ parmağındaydı. “Öte yandan, ne zaman içinizden biri onu öldürmek için ortaya çıksa, bir Dren de ortaya çıkıveriyor, yani arada bir ilişki olmalı.”

“Bir saniye, ne?” Sloane dergiyi bırakıp ayağa kalktı. “Yani sence Dren oluşmasının nedeni dışarıdan gelen birileri mi?”

“Tek bildiğim burada olmamanız gerektiği,” dedi kadın. “Belki Drenler, dünyanın size karşı alerjik tepkimesidir.” Sloane’un kaşlarını kaldırdığını görünce suratı asıldı. “Eh, ben nereden bileyim? Âlim değilim ya!”

Sloane tezgâha yaslandı. “Sen ne iş yapıyordun? Kâhinlik pek kârlı olmasa gerek?”

“Hele sığınak şehrinde hiç kârlı değil. Ama büyü bende zımpara kâğıdı etkisi yaratıyor, o yüzden pek seçeneğim yoktu, haksız mıyım?” Omuz silkti. “Öğretmendir. Gördüğün üzere artık emekliyim.”

“Zımpara kâğıdı,” diye tekrarladı Sloane. “Bu... tuhaf.”

“Sende nasıl bir his yaratıyor?”

“Başım mengeneye sıkışmış gibi oluyor. Bazen ellerim uyuşuyor. Aslına bakarsan ben de büyüye bayılmıyorum.”

“Hımm.” Sibyl fırın eldivenlerini takıp tavuğun durduğu ağır tencereyi kaldırdı. Sloane kalkıp Sybil’e fırının kapağını açtı ve tavuk fırındaki yerini aldı. “Mox bayılıyor,” diye devam etti, başıyla duş sesinin geldiği banyoyu işaret ederek. “Onun için büyü, ışık huzmeleri falan gibi bir şey. Büyüyü gitar telleri gibi çalıyor. *Tıngır...* Bir bakmışsın havada uçuyorsun. *Mıngır...* Bir bakmışsın evin yanıyor. Şahane.”

Işık huzmeleri. Nehre daldığında Aelia’nın büyüğü de böyle görünmüştü. Belki Aelia, o büyüğü Nero’dan öğrenmişti. O da Mox’tan.

“Nero’yla hiç tanıştın mı?” diye sordu Sloane.

"Tanıştım," dedi Sybil. Bakışları sertleşti. "Herif maske üzerine maske takıyor. İç yüzünü görmek mümkün değil." Yumurta şeklindeki mutfak saatini ayarladı. Saatin üzerine *Yumurtamsı Bir Kahvaltı Dileriz* yazılmıştı.

"Bak, kızım," dedi Sybil, Sloane'e doğru eğilerek. "Sendeki büyü en pütürlüsü. Kader seni yakalamış bırakmıyor. O yüzden bir şeyi hiç unutmamanı istiyorum." Ufak tefek bir kadın için fazlasıyla güçlü parmaklarıyla Sloane'un kolunu kavradı. "Seçilmiş olmakla karşı pozisyonunda olmak arasında incecik bir çizgi vardır, o yüzden bir taraftayken çok rahat olmamak gerekir."

Soğan kokusu Sloane'un gözlerini yakacak kadar güçlüydü. Kolunu sertçe çekti. "Benim tek istediğim eve dönmek," dedi.

Sibyl'in gözleri ışıldıyordu. "Bu hayatımda duyduğum en kallavi yalan. Sen *her şeyi* istiyorsun. Sen dipsiz bir kuyusun. Seni düşünmek bile beni yorgun düşürüyor."

"Sen de dünya tatlısı sayılmazsın," diye terslendi Sloane.

Mox seslendi. Alçak sesle konuştuğu hâlde kolayca duyulabiliyordu. "Sloane. Yardım eder misin?" Sloane, bir gün önce adamın beline saplanan metali hatırlayınca mutfaktan çıktı. Koridor oturma odasındaki kanepesi gibi uçuk pembe rengindeydi. Her yerde Sibyl, kocası ve çocuklarının fotoğrafları asılıydı. En azından fotoğrafların kaskatı ve resmî pozları Sloane'a öyle düşündürüyordu. Normal bir aile hayatına böylesine sıkı sıkıya yapışan bu kadının, dünyanın sonu da dahil olmak üzere bir sürü kehanetin sahibi olduğuna inanmak oldukça güçlü. Büyünün onu kötü etkilemesi şaşırtıcı değildi çünkü büyü kendisi için kurduğu katı dünyanın tam zıddıydı.

Mox, eski bir kot pantolon ve gri tişörtüyle yatak odasında duruyordu. Sloane şaşırdı çünkü Genetrix'e geldiğinden beri bu tür kıyafetleri hiç görmemişti. Mox, Sibyl'in dolabına sınıksız tutunmuş, başını yere eğmişti. Islak olduğu için düzleşen saçları daha uzun görünüyor, omuzlarına dökülüyordu. Yalın ayaktı.

Sloane onun son derece güçlü olduğunu düşündü. Son on yılın zorlukları ve sadece konserveyle beslenme sonucu beli in-

cecikti ama uzun kolları ve geniş omuzları tişörtü dolduracak kadar kaslıydı. Belki başka bir evrende çok daha başka görünebilirdi.

Mox aynı zamanda kontrolünü kaybediyormuş gibiydi. Etrafındaki hava, koridordakinden o kadar farklıydı ki Sloane ona yaklaştıkça kulaklarının uğuldadığını hissetti.

“Kusura bakma,” diyebildi Mox, fısıldar gibi. “Ama beni yatıştırmıştın. Trende.”

“Ah.” Sloane trende ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Mox’un eline dokunmuştu. Şimdi tekrar dokunmak ihtimali fena hâlde korkutucuydu. Trende içgüdüsel davranmıştı ama burada dokunmak istemesi gerekecekti.

Çocukken Oak Caddesi’nin tepesine tırmanıp bisikletiyle aşağı kaydığı zaman olduğu gibi hava yüzüne basınç yapıyor, âdeta somutlaşıyordu.

Ödlek, diye azarladı içinden kendini. Elini Mox’un omzuyla ensesinin buluştuğu noktaya götürdü. Adamın ıslak saçları parmaklarını gıdıklıyordu. İyice sokulup, “Neyin var?” diye sordu. Mox cevap vermedi. Tişörtün altında inip kalkın göğsüne bakılırsa sık ve hızlı soluklar alıyordu. Sloane elini adamın ensesine kaydırıp hafifçe sıktı. Mox’un teni yanıyordu. Sloane, çok uzun zamandır Matt olmayan birine böyle dokunmamıştı. Böyle kırılgan ve cüretkârca.

“Onun hakkında konuşmak, bütün o hatıralar...” dedi Mox dişlerini sıkarak. Saçları önüne düştüğünden yüzü görünmüyordu. “Bu...”

“Çok mu fazla?” diye fikir yürüttü Sloane. “Hadi gel, biraz oturalım.”

Nazikçe omzuna bastırarak Mox’la birlikte yere çömeldi. Sırtını dayadığı dolabın çekmecelerinden biri sırtına batıyordu. Mox da hâlâ ona bakmamakta direnerek yanına diz çöktü. Elleri titriyordu.

“Ben ve arkadaşım, hani şu ölen...” diye söze başladı Sloane. Yüreğini saran dehşet eski ve tanıdıktı. “İkimiz dünyada Karan-

lık'a esir düşmüştük. Sadece bir gün sürdü." Ayakkabılarının topuklarını halıya batırdı. Eve girerken çıkarmadığını görünce Sibyl bir kaşını kaldırsa da bir şey dememişti. "Ama Karanlık bana bir seçim hakkı verdi."

Yutkunurken boğazına saplanan bıçakları hissedebiliyordu.

"İçimizden birinin, benim ya da Albie'nin acı çekeceğini, hangimizin acı çekeceğine benim karar vereceğimi söyledi." *Sen mi, o mu?* Sloane gözlerini yummadı. Gözlerini yumarsa kapıya yaslanmış sakın bir tavırla bekleyen Karanlık'ın yüzünü göreceğinden emindi. "Bunu yapmak istemiyordum ama bir seçim yapmazsam, ikimizin de acı çekeceğini söyledi. Neden ikimiz birden acı çekecektik ki? Yazık değil miydi?"

Mox önüne düşen saçlarının arasından onu görecektik kadar başını kaldırmıştı. Saçları kurudukça kıvrıcıklaşıyordu.

"Sonunda," dedi Sloane, daha önce bir kez olsun yüksek sesle dile getirmediği sözleri söylemekte zorlanarak, "onu seçtim. Kendimi kurtardım."

Dehşet artık yüzeye o kadar yakındı ki. İstese onu serbest bırakabilir, onunla titreyebilir, bir çığlıkla o dehşeti somutlaştırabilirdi. Mox'a bakmaya korkuyordu, yüzünde göreceğinden emin olduğu o tikslenme ifadesini görmekten korkuyordu. O da öldürmüştü ama hayatı söz konusuydu. Muhtemelen kendi yerine arkadaşlarını asla ateşe atmamıştı. Sloane bunu yapabilecek başka birini tanımıyordu.

Yine de kendini ona bakmaya zorladı çünkü karşılaşacaklarını hak etmişti. Ne kadar hain, ne kadar iğrenç olduğunun yüzüne vurulmasını hak etmişti. Albie'ye ihanet etmiş, onun mahvına sebep olmuş, onu ölüme giden yola kendi elleriyle sokmuştu.

Ama Mox ona her zamanki gibi bakıyordu.

Havadaki basınç azalmıştı. Sloane artık daha kolay nefes alıyor, solumak için savaşıyordu. "Birini düşünürken seni ele geçiren o öfkeyi," dedi hafifçe boğularak. "biliyorum. O öfkenin insanı nasıl değiştirdiğini."

Mox iki eliyle birden saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştır-

dı. Bu hâliyle yüzü daha ince, teni daha solgun görünüyordu. Yorgun olmasına şaşmamak gerekirdi. Yıllardır terk edilmiş binarlarda ve ambarlarda, her hareketlerinde, hatta bazen hareket etmeseler bile parçalara ayrılan askerleriyle birlikte midesi kazınarak yaşamak zorunda kalmıştı. Olan biten her şeyin yükü omuzlarına binmişti. O da Sloane gibi yorgundu.

“Tren meselesi denen bir düşünce deneyi, bir tür ahlaki felsefe konusu var, duymuş muydun?” Sloane başını iki yana salladı. “Özetle diyor ki rayların üzerinde ilerleyen bir tren var. Bir yöne giderse beş kişi ölecek ama makasla raylar değiştirilirse sadece bir kişi ölecek. Mesele şu ki... başka hayatları kurtarma pahasına bile olsa birinin ölümünü doğrudan üstelenebilir misin?” Kaşları çatıldı. “Bundan hep nefret etmişimdir. Hep *nefret* ettim. Öğretmenime sürekli beni buna zorlayan kişiyi rayların üzerine atacağımı çünkü ölmeyi asıl hak edenin o olduğunu söyledim.”

Kendini zorlayarak gülümsediğinde yanağında bir çizgi belirdi.

“Problemin çözümü olmadığı açık,” dedi. Sloane’un dizindeki elini kendi eliyle sardı. Sloane kendini küçük hissetti ama iyi anlamda. Uzun boylu olduğu için hiçbir zaman kendini küçük hissedememişti. “Ama senden böylesi bir seçim yapmanı, arkadaşınla kendin, acıyla suçluluk duygusu arasında kalmanı isteyen her kimse... *siktirip* gidebilir.”

Mox, onun elini sıkı. Bir süre birbirlerine öylece baktılar. Sloane içindeki dehşetin uzaklaştığını, yeniden derinlere gömüldüğünü hissedebiliyordu.

Sibyl’in tavuğunu sessizce yediler. Sloane son lokmasını yuttuğunda sanki hepsi artık bariz bir şekilde rahatlamıştı. Mox ve Sloane mutfağa geçerek kalan patatesleri buzdolabına kaldırmak için kaplara aktardılar, tabakları ve tencereleri yıkadılar. Mutfağı onlara bırakan Sibyl sigara içmek için arka merdivenlere çıkmış, Mox da Sloane da sormadığı hâlde, “Akşamüstü sefası,” diye

açıklama yapmıştı. Ardından gözünde kavanoz dibi camları ve yeşil kemik çerçeveli gözlüğüyle eski Toyota arabasını çalıştırıp ikisini tren istasyonuna götürdü.

Sibyl'in eviyle istasyon arasında kalan alçak tuğla binaların ve boş arsaların yanından geçerlerken Sloane, Chicago'da mimariyi bile etkileyen büyü olmadan her yerin nasıl da çorak görüldüğüne hayret etmekten kendini alamıyordu. Genetrix'e geldiğinden beri kısa süre geçmiş olsa da gözü büyü'nün etkilerine alışmıştı. St. Louis'deki en ilginç binalar, Abes Sanatçılar ya da Demode Mimarların yokluğunda iyice sade görünen kiliselerdi. Dümdüz beyaz binalar, keskin köşeleriyle Dünya'daki minimalist yapıları andırıyordu ama cam bloklardan oluşan camlar haç şeklindeydi.

İstasyonun önündeki kaldırıma yanaştığında kadın Mox'a ters ters baktı. "Gözünüz açık olsun," dedi.

Karşılaştıklarından beri kadın terslenip rahatsız olmuş gibi görünse de Mox eğilip onu yanağından öperek "Teşekkürler," dedi.

Sloane vedalaşmadan arabadan indi. Teninde mırıldayan bir kedi gibi titreşen his kafasını karıştırıyordu. Herhalde büyüü iptal eden sifonların gücü sınırdan azalıyordu. Mox kapıyı kapatıp da Toyota oradan uzaklaşırken, "Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu Sloane. "Ben Dünya'daki kâhinle hiç tanışmamıştım."

"Deve'deyken ortalığı çok yokladım," dedi Mox, gözlerini gökyüzüne çevirerek. Hava bulutluydu, güneş puslu görünüyordu. "Kilitli odaları benden koruyamıyorlardı. Bir tuhaflık var. Hissettin mi?" Parmaklarını oynattı. "Her şey fazlasıyla parlak. Büyü geri geldi."

"Neden büyü kırıcıyı kapatsınlar ki?"

"Aklıma tek bir neden geliyor. Kırıcı çalışsa da çalışmasa da büyü yapabileceğimi biliyorlar ve kendileri de kullanmak istiyorlar."

"Eh," dedi Sloane. "Onlar bizi bulmadan sifonlarımızı kuşanalım o zaman."

Mox önden sifonları bıraktıkları dolaplara yöneldi. Şifreyi

girip kapıyı açtığındaysa rahatlayarak bir iç çekti. Sifonlar yan yana duruyordu. Yeşil olanı eline geçirip parmaklarını esnetti, sonra küçük kesedeki diş protezini köpek dişine taktı. Sloane da bileğini ısırarak soğuk metale ve ağırlığa homurdanarak kendi sifonunu eline geçirdi.

Mox bir süre onun tokasını takmakla cebelleşmesini izledi, sonunda da bileğini tutup bir parmağını altına geçirerek bandın sıkılığını kontrol etti ve bir fiskeyle tokayı taktı. Sloane adamın parmak uçlarının sıcaklığını teninde hissetmişti. Bu sıcaklığın ne anlamı geldiğini, buna izin verirse ikisini nerelere götürebileceğini çok iyi biliyordu ama bu da başka bir ihanet gibi geliyordu ona.

Dolabı kapatıp salona döndü. Chicago'da insanların dramatik kıyafetlere bürünmesinin büyü elitlerine özgü olduğunu öğrenmişti. Ama sığınak şehir St. Louis'de boyun ya da bilek sifonlarını ortaya çıkaran tasarımlar, kulak sifonlarını belirginleştiren zarif altın halkalar, büyücü kostümlerinin modern taklitleri yoktu. Aslında burada moda bir tepki olarak başka bir yöne gitmişti. Yanlarından geçen kadın eteğinden boğazına kadar minicik düğmelerini sımsıkı iliklemişti; yakası o kadar yüksekti ki çenesini sarıyordu. Şaşırtıcı derecede parlak pembe ve turuncu bir gömlek giymiş olan başka bir adamın manşetlerine ve omuzlarına kumaş parçaları sarılmıştı ama geri kalan kısımda etini gösteren ve büyü teknolojisinden faydalanmamış file vardı. Asık suratlı bir çocuk, keşiş cübbelerini andıran gri bir gömlek giymişti; çocuk bileğine bakıp öfkeyle kaşlarını çatınca Sloane da aynı şekilde karşılık verdi.

O sırada aceleci bir hareketlilik dikkatini çekti. Biri sütunlardan birinin arkasına saklanmıştı. Elini arkaya uzatıp Mox'un karnına sertçe vurdu.

"Uf," dedi genç adam. "Ne..."

Sloane sifonlu eliyle gölgeli sayvanın altında yürüyen bir ışık askerini gösterdi.

Mox kaskatı kesildi ve diğer tarafa doğru döndü. Sırt sırta geldiler.

"Sloane."

Sloane sesi tanıdı. Dren bölgesinde yanlarında bulunan Edda'ydı konuşan. Kadın sol taraftaki kırmızı suni kadife koltuğun etrafını dolaştı. Eli havadaydı ve simsiyah parlıyordu. Büyü enerjisinin toplandığı sifonlu avucunda bir kıvılcım dans ediyordu.

"Selam," dedi Sloane. Gözü Edda'dan, kıvrık siyah saçları başında taç gibi görünen diğer kadın askere kaydı. Ufak tefek olmasına rağmen çevik hareket ediyordu. Gözüne sifon takmıştı; yarım maske kusursuz bir şekilde gözüne ve elmacık kemiğine oturuyordu. "St. Louis seyahatimin içine ediyorsun, Edda."

"Sloane, seni büyülemiş," dedi Edda sakince. "Bir tür zihin kontrolü."

Etraftaki insanlar masaların ve sandalyelerin arkasına saklanmış, köşelere sığınmış ya da kapılardan dışarı fırlamıştı. Keşif kıyafetli küçük bir kız, Edda'nun yanı başında yere çömelmiş, titriyordu.

"Hayır," dedi Sloane. "Başka teorin var mı?"

"Başka teorim yok," dedi Edda.

"Benim bir teorim var ama. Sana yalan söylediler." Sloane acil durum çıkışlarını kontrol ederken zaman kazanmaya çalışıyordu. Sağ tarafında dolapların oluşturduğu duvar vardı ama arkalarındaki kırmızı ışıklı tabelayı hatırlıyordu. Mox'un dolapları devirmesini sağlayabilirse koşarak oradan çıkabilirlerdi.

"Mümkün değil," dedi Edda başını iki yana sallayarak.

Sloane hafifçe arkaya kaykılarak Mox'un omuzlarına değdi. "Yani, aslında sana yalan söylenmiş olması her zaman *mümkün*," dedi. Bir taraftan Mox'un dolaplara bakan dirseğini dürttü ve parmaklarıyla çaktırmadan dolabın kapısına vurdu.

"Teğmen, o..." Sloane'un önündeki asker bir şey söylemeye çalışıyordu ama Mox elini dolap duvarına vurup duyulamayacak tizlikte bir ses çıkardı. Dolaplar alüminyum folyo gibi top hâline gelirken kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu. Sloane şoku atlatır atlatmaz devrilen dolapların üzerine tırmandı. Bir taraftan da onu kaybetmemek için Mox'un tişörtünü kavramıştı.

Dolaplar yere yapışmadan önce sıçradı ama dengesini kaybedince tökezleyerek dizlerinin üstüne düştü.

Maskeli asker berrak bir notayla mırıldanırken Edda da ahenkle ona katıldı. Seslerin bileşimi Sloane'un omuzlarına biniyor, *baskı* yapıyordu. Biraz sonra dayanamayıp dirseklerinin üzerine düştü. Dişlerinin arasından çığlık atarken emeklemeye çalışsa da ağırlık her saniye biraz daha artıyor, onu iyice eziyor, ciğerlerindeki havayı sıkıştıyordu.

Mox elini yere yapıştırıp ağzındaki düdükle aslan kükremesi kadar gür, boğuk bir ses çıkardığında önce yalnızca kendi bedeninin altındaki zemin sarsıldı, sonra yavaş yavaş dalgalanarak Sloane'un da hissedebileceği kadar şiddetlendi. Ayakta kalan dolaplar tangırdıyordu. Sonunda Sloane'un bedeni görünmez bir el kavramış gibi havalanıp sertçe yere kondu. Mox uzanıp koluna girdi ve düdüğünün tizliğini yükseltmeye başladı.

Sert bir çatırtı duyuldu ve Mox çığlık attı. Sırtına inen metal sopa bütün konsantrasyonunu dağıtmıştı. Sopa bir anda Edda'nın avucunda bitmiş gibiydi. Mox yere yığıldı. Maskeli asker Sloane'dan sadece birkaç adım ötedeydi. Sloane kadın onu yakalarsa ikisinin de kaybedeceğini, Nero'nun esiri olacağını çok iyi biliyordu.

O yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı. Elini kaldırıp büyü nefesini uygulamak için 170 MHz frekansta kusursuz bir nota çıkarma umuduyla düdüğünü öttürdü. Ayrılmadan önce Sibyl'in söylediklerine odaklanmıştı. Kadın onun *her şeyi* istediğini, dipsiz bir kuyu, büyüünün çürümüş kokusu için kıvranan bir yaratık olduğunu söylemişti. Alevler damarlarını yaksa da düdüğü çalmaya devam etti. Kükreyen rüzgâr her yanını sarmıştı. Kulakları sağır eden gürültüde yırtılan kumaşlar, patlayan camlar, çığlıklar duyulabiliyordu.

Edda'nın başı ayaklarına değecek şekilde iki büklüm olduğunu gördü. Maskeli asker arkasındaki sütuna uçmuştu. Eğri büğrü bir metal topuna dönüşen dolaplar yerdeki vidalarından kurtulup uçmaya çalışırken inliyordu.

Mox'un mengene gibi eli belini kavradı. Hiç durmadan onu çekiştirip acil çıkış kapısına omzuyla itti. Sloane ancak günbatımının turuncu ışığını görünce düdük çalmayı bıraktı. Kısa sürse de boğazı kurumuştı. Mox'a yaslanırken her an yere yığılacığından emindi ama henüz olmazdı, hayır, henüz vakti değildi.

Mox trafiğin ortasına atılınca arabalardan biri direksiyonu başka yana kırdı, başka biri frenlere asılıp patinaj yaptı. Sloane'ı bırakıp önündeki arabanın kapısını koparırcasına açtı.

Sifonunu havaya kaldırarak, sıkıdığı dişlerinin arasından, "Çık," dedi.

Henüz yirmisinde bile olmayan şoförün çenesi gamzeliydi. Gözlerini kırpmadan Mox'a baktı. Sloane çoktan yolcu koltuğuna oturmuş, oturabildiği için şükrediyordu.

"Hemen!" diye kükredi Mox. Parmak uçlarında dans eden alevler bileğini dolaşp dirseğine doğru yükseldi. Çocuk telaşla emniyet kemerini çözdü, sırt çantasını aldıktan sonra da arabadan dışarı fırladı. Mox direksiyona geçer geçmez gaza basınca araba birden öne atıldı. Az daha kaldırıma çıkıyorlardı.

"Araba kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Sloane.

"Hayır," diye terslendi Mox.

"Sağdaki gaz, soldaki fren. Yavaşla! Henüz arabayı aldığımızı bilmiyorlar. Böyle yaparak bizi ele veriyorsun." Sloane sersemlemişti. Kendine gelebilmek için elini ön panele indirdi. "Çabuk, çevreyoluna çık, sonra bir duracak bir yer bul. Her yer olur. Boka bir otel falan." Gözlerini kırptırdı. Hava pekmeze dönüşmüş gibi her şey bulanıyordu. "Ben bayılıyorum."

Koltuğa yığılırken son duyduğu şey, "Sloane!" çığlığı oldu.

SLOANE FREN INLEMESİYLE kendine geldi. Arabanın sahibi olan çocuğun sigara kokusuna karışmış deodorantının kokusu genzini yakıyordu. Araba dar bir yoldaki bir mola yerine savruldu. Upuzun otların arasında son harfi solmuş bir motel tabelası görülebiliyordu. Başından beri uyanık olsaydı Sloane da saklanmak için tam olarak böyle bir yeri seçerdi.

“Tebrikler,” dedi gergin bir sesle. Mox’un vitesle boğuşmasını birkaç saniye izledi, sonra uzanıp vitesi park konumuna aldı.

“Çevreyolunda az daha ikimiz de ölüyorduk,” dedi Mox. “Sana bir daha bayılmayı yasaklıyorum.”

“Kusura bakma, sana zahmet mi verdim?”

Mox kapıyı açarken gülümsüyordu. Edda’nın sırtına indirdiği metal sopa yüzünden olsa gerek, kaskatı kesilmişti. Sloane da peşine takıldı. Yorgun hissediyordu ama artık başı dönmüyordu.

Mox eline bir avuç bozuk para tutuşturdu ve Sloane, bir oda tutmak için resepsiyona yöneldi. Mox da bu arada yiyecek otomatı aramaya koyuldu. Arabayı uzun süre göz önünde bırakmaları güvenli değildi ama yola koyulmadan önce birkaç saat uyuyabilirlerdi. Mox iki şişe su ve kucağına doldurduğu bir yığın atıştırmalıkla geri dönene kadar Sloane onu dışarıda bekledi. Sonra birlikte koridorun en sonundaki odaya yöneldiler.

Odadaki az sayıda pencere ve zemini, duvarları ve tavanı kaplamış olan ahşap lambriler yüzünden içerisi karanlıktı. Sloane kendini bir tabutta gibi hissetti. Geniş yatağın ortası çökmüştü. Sloane yüzünü buruşturup yatağa gitti ve çiçek desenli örtüyü kaldırıp bir kenara itti. Mox bir kaşını kaldırmış onu seyreliyordu. Örtünün altındaki beyaz çarşaflar en azından kolanmış gibi görünüyordu.

"Ne?" dedi Sloane. "Örtüyü hiç yıkamazlar. İğrenç. Sakın yalınayak yürüme. Ha! Bir de telefon... Sakın telefona dokunma."

Mox güldü. "Bir ambarda eski battaniyelerin üzerinde uyuyorum, unuttun mu?"

"Doğru. Bu arada aklıma gelmişken, neden Chicago'dan ayrılmıyorsun? Hatta neden ülkeden ayrılmıyorsun?"

Mox kucağındakileri köşedeki küçük masaya bırakıp perdeleri kapattı. Ardından bir ısıqla odadaki bütün ışıkları yaktı. Şişelerden birini açıp kocaman bir yudum aldıktan sonra, "Ordu-mu diriltmeyi öğrenmeden önce gitmeyi denedim," dedi. "Peşime düştü. Konuştuğum herkesi, bana yardım eden herkesi..." Boğulur gibi olunca devamını getiremedi.

"Ah." Sloane yanına gelip nazikçe omzuna dokundu. "Sırtın iyi mi?"

"Bilmem."

Yapılacak en akıllıca şeyin geri çekilmek olduğunu biliyordu. Başarısızlıkla sonuçlansa da en başında yaptığı gibi hemşireyi oynamayı reddetmek. Ama içi el vermedi. Tişörtü hafifçe eteğinden kaldırıp bembeyaz tenine, omurga tümseklerine, kas yapısına baktı. *Çok sağlam*, diye düşündü yine.

"Sana söylemeliydim..." diye söze başladı Mox ama Sloane çoktan fark etmişti. Bembeyaz tenin altında metal plakalar seçilebiliyordu. Sıcaklardı. Renkleri bakırla altın arasıydı. Bir sifondu.

Yanakları yanmaya başladığında yüz yüze olmadıkları için sevindi ve odaklanmaya çalıştı. Nero omurga sifonları hakkında bir şeyler anlatmıştı. Dediğine göre insanlar bunları kullan-

mıyordu. Nedenini hatırlamasa da Mox'a açıklamasını sormak istemiyordu.

"Onu oraya o yerleştirdi. Nero," dedi Mox fısıldarcasına. "Yani yakınında olduğumda büyü gücümü kontrol edebiliyor. Ve sifonu sadece o çıkarabilir."

Edda'nın metal sopayı indirdiği kürek kemiklerinin arası morarmaya başlamıştı bile. Neyse ki yaralanmamıştı. Sloane, omurganın şeklini taklit ederek yükselen ve birbirine geçen sifonun metal plakalarına dokundu. Düz metaller neredeyse teniyle birleşmişti, o yüzden kıyafetlerin altından hiç belli olmuyordu. Metal, adamın teniyle birlikte ısınmıştı. Ve şimdi onun teninin sıcaklığıyla da.

"Küçüktüm. Daha çocuk sayılırdım," diye devam etti Mox. "Rıza olmadan yerleştirilmesi yasak. Ama Nero, bunun bana yardımcı olacağını söyledi. Büyü için yedek tekerlek gibi olacaktı, ben hazır hissedene kadar büyüünün ağırlığı altında ezilmeyecektim..."

Sloane duygusuzca, "Onu öldüreceğim," dedi ve ardından tişörtü bırakarak geri çekildi.

Mox omzunun üzerinden ona baktı. Sloane'un bütün vücudu alev almıştı, sanki bir tür asit göğsünü yiyip bitiriyordu. Mox için bu, istemese bile büyüyle küçük moteli yerle bir edebileceği anlamına geliyordu. Ama Sloane uzun zamandır böyle hissetmemişti. Öfkenin kendisi baş edilemeyecek kadar ağır olduğundan onu hep başka duygulara dahil etmişti. Burnundan bir nefes verdi.

"Ondan," dedi, "nefret ediyorum."

Mox kısacık bir an tereddüt etti, ardından yanağına dokundu. Sloane, adamın parmaklarının serinliğinde güvenilir bir şeyler ve gözlerinde mutlak bir dinginlik bulmuştu.

"Biliyorum," dedi Mox. "Biliyorum."

İkisine de çok uzun gibi gelen bir süre boyunca orada öylece, Mox'un elleri ellerinin üzerinde, yüzleri birbirine yakın durdular. Sloane başta kendisine sadece öfkesi geçene kadar böyle kalacağını söyledi ama sonra kıpırdamaya cesaret edemedi.

Mox'un nefesi okolata kokuyordu. Muhtemelen otomattan geri dönerken bir şeyler yemişti. Bir günlük sakalı çıkmıştı. Sloane, elini Mox'un bileğine götürdü, onu ittirmek için değil, olduğu yerde tutmak için.

"p beni," dedi kısık bir sesle. "şimdi."

İtaat ederken Mox'un elleri hoyratlaşmış, parmakları Sloane'un saçlarına gmlmşti. Sloane onu duvara itip üzerine abanınca kasıkları, karınları ve göğüsleri birbirine yapıştı. Büyünün alevi ve karıncalanması gibiydi ama burada yıkım yoktu. Sadece sıcaklık ve *niyet* vardı. Ama büyü de vardı ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Mox büyü enerjisiyle dolup taşıyor, elektrikli kıvılcımlar parmaklarının arasında dans ediyor, Sloane'un gözkapaklarına karşı parlıyordu. Sloane onun parmak boğumlarında oynayan ışığı izlemek için durdu ve güldü.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, "zgnm," dedi Mox. Mahcup görünüyordu.

"Hayır, değilsin, eşek herif," dedi Sloane ve onu tekrar öptü.

Bu koreografiyi bilmediğini; kendinden daha uzun biriyle, korkmadan dokunan biriyle, tren istasyonunda yetişkinleri iki büklüm eden kupkuru bir fırtına yarattığını gören biriyle, yüreğinde tanıdık bir öldürme arzusu olduğunu anlayan biriyle nasıl pşleceğini bilmediğini fark ettiğinde kısacık bir an Matt'i düşündü. Mox kolunu beline sarıp ayaklarını yerden kesti. Adam onu yatağa fırlatıp her şeyi unutmuş gibi tişörtünü ve ayakkabılarını çıkarırken Sloane güldü.

Sloane, sıcaklığın dalga dalga her yanını sardığını hissetti. Buna büyü enerjisinin mi neden olduğunu, yoksa insanın biriyle birlikte olup da rol yapmayı bıraktığında böyle mi hissettiğini bilmiyordu.

Onu kendine çekti. Karşısındaki adam o kadar çok *değildi* ki. Ona dokunurken utangaç değildi, Sloane'un pantolonunu bileklerine doğru indirip bir kenara atarken kırılgan değildi, bedeninde yeni bir yere dokunurken mahcup değildi, Sloane'un glmesinden ve parmaklarını saçlarına daldırıp ekiştirmesinden

rahatsız değildi. Ah, parmaklarına dolanan saçlar, sifonu ağzıyla çıkarırken parmak uçlarını ısırarak dişler, gözlerinin içine bakan ve birlikte nasıl hareket edeceklerini keşfederken dikkatini ondan bir an bile ayırmayan gözler...

Sloane her şeyi istiyordu. Sonra her istediğini aldı. Ateş, fırtına ve kahkaha; öfke, sıcaklık ve anlama.

Odadaki bütün nesnelerin –kâğıtların, su şişelerinin, cips paketlerinin, yağlı uzaktan kumandanın, antika televizyonun, lavanta renkli kâğıda sarılmış tozlu sabunun– havaya fırlayıp tekrar oldukları yere sertçe düştüklerini ancak hayal meyal fark edebiliyordu. Bunu yapan kendi gücü müydü yoksa Mox'un ki mi, emin değildi.

Uyandığında hava kararmıştı. Mox yüzüstü uzanmış, başı ellerinin üzerinde uyuyordu. Saçları iyice birbirine girmişti ama alnına düşen bir kıvrıkcık perçem Sloane'ı gülümsetti.

Omurga sifonu dikkatini çekince yakından bakmak için Mox'un omzuna doğru eğildi. Yapısal olarak diğer sifonlardan farkı yoktu, sadece Mox'un omurgasının en üzerinde daha sağlam bir tabaka vardı ki Sloane bunun bütün mekanizmayı ve omurga boyunca ilerleyen metal plakalar bir arada tuttuğunu tahmin ediyordu. Sloane bu plakaların fonksiyonlarını, mesela, termal enerji gibi bir şeyden aldığına emindi – daha büyük deri teması bir güç kaynağı sağlayabilirdi. Ya da ona denge sağlayan bir cihaz ekleniyordu?

Sifonun sırtta nasıl durduğunu kestiremiyordu. Mox'un omurgasına vidalanmamıştı ama vidalanmış kadar düzgün görünüyordu. Eğer onu orada tutan büyüye, yine büyü kullanılarak çıkarılabılırdi. Ama hem Mox hem de Nero ancak onu oraya yerleştiren kişinin yapacağı özel bir büyüyle çıkarılabileceğinden bahsetmişti. Bu da herkesin kendine has bir büyü imzası ya da parmak izi olduğu anlamına geliyordu. Yani herkes, yeteneğine ya da kapasitesine bakılmaksızın büyüyle farklı derecelerde ilişkiliydi.

Yine de Sloane sifonun bir makineden ibaret olduğu düşünce-sinden bir türlü kendini kurtaramıyordu. Güçten ve çalışmasını sağlayan enerjiden mahrum bırakıldığında teorik olarak çalışmaz hâle gelmeliydi. Muhtemelen Genetrix'te hiç kimse bunun nasıl yapılacağına hiç kafa yormamıştı çünkü büyüye kendilerini kaptırdıkları için pratik olmayı unutmuşlardı. Tıpkı Nero'nun atölyesinin kapısını büyüyle kilitlemesi gibi.

"Beni izliyorsun," dedi Mox. Gözlerini açtığı hâlde kıpırda-mamıştı. Alnına düşen saçlarının arasından ona bakıyordu.

"Sadece... düşünüyordum, " dedi Sloane. "Şu şeyi senden nasıl çıkarırız diye."

"Evet, hayatımın merkezindeki sorun," dedi Mox. "Bir o var bir de seni kontrol eden birini nasıl öldürebileceğin."

Sloane bacağını beline dolayıp onu kendine çekince burun buruna geldiler. "Düşünüyorum da, sonuçta bir makine işte," dedi. "Makineler söz konusu olduğunda, çalışma şekillerini de-ğiştirerek işlevlerini de değiştirebilirsin."

Mox alnunu onunkine bastırdı. "Nasıl yani?"

"Yani şu anda bu şey büyüye aracılık ediyor. Bunu sığınak şehri sifonuna dönüştürebilir misin? Büyüyü kıracak bir şeye mesela?"

"O zaman hiçbir şey yapamam ki."

"Evet, biliyorum ama aklımdaki aslında omurga sifonu de-ğil." Sloane onun alnındaki kıvrıkcık bir bukleyi parmağına do-ladı. "Davet Salonu'nun zeminindeki o devasa sifondan bahse-diyorum. Büyüyü tamamen devre dışı bırakabilirsek, Nero'yu çıplak elle öldürebiliriz."

Mox birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra dudaklarını Sloane'un dudaklarına bastırarak üzerine çıktı. Sloane, Mox'un ağzının içine doğru güldü. Adam aşağı kayarak boynunu öpme-ye başladı.

"Sen... müthişsin."

"Yani sen şimdi bana... ahhh..." Mox'un dudakları ne yapaca-

ğını çok iyi biliyordu. “Bunu daha önce ciddi den hiç... düşünmedin... Neyse, boş ver.”

Mox, üzerine doğru yuvarlandı. Bedeni ağırdı ama bu ağırlık, ayaklarının tabanında Mox’un ayaklarının üst kısmını hissetmek Sloane’un hoşuna gidiyordu.

“Sifonlardan anlarım,” dedi Mox. “Kendiminkileri, Ziva’nınkileri hep tamir ediyorum. Herkesin sifonunu tamir ediyorum. Onlar bozulabilen şeyler ve bozulduklarında insanı bir şey yapmaktan aciz hâle getiriyorlar.”

Sloane adamın şakağına düşen bir tutam saç kulağının arkasına itip gülümsedi. “O zaman birini bilerek bozalım.”

Şehre doğru yola çıktıklarında gece olmuştu. Illinois kırsalında arabayla yol almak Sloane’un en sevdiği şeylerden biriydi. Her şey çevreyolundan ve ufukta göz kırpan ışıklardan ibaretti. Bölgedeki havaalanının pistleri, haritada gösterilmeyecek kadar küçük kasabaların çiftlikleri, benzin istasyonunun yanında parlayan McDonald’s logosu... Mox’un dediğine bakılırsa bazı kasabalar büyüüyü gündelik hayatlarının bir parçası yapmıştı ama sığınak şehirlerinin çevresindeki yöre sakinlerinin çoğu büyüye kolay alışamamıştı. Tabii gençler haricinde.

“Çoğu büyüyle dünyanın sonunu getirebileceğini aklının ucuna bile getirmiyor,” dedi Mox, parmağını cama vurarak.

Sloane’un gülümsedi. “Çoğu hırs nedir bilmiyor.”

Kahkaha atan Mox müziğin sesini kısıtı. Torpido gözünde Sloane’un bildiği bir CD bulmuşlardı: Beach Boys’tan *Pet Sounds*. Mox son dönem çıkan albümleri sıralasa da Sloane hiçbirini tanımamıştı. Hele ilk albümlerini tamamen büyüyle hazırlayan *Bilinmez Kozmik Karanlık* grubunu hiç duymamıştı. Mox’un dediğine göre şarkılardan birinin notaları düzgün bir şekilde çıkarıldığında arabanın ön panelinde renkli ışıklar dans ediyordu.

“Sanırım senin sifon problemini çözdüm,” dedi sonunda. Her fırsatta sırf Sloane’u güldürmek için büyü üfleyip havaya kıvıl-

cımlar saçıyordu. Sloane birkaç kez dışındaki düdüğü sökmekle tehdit etse de Mox bildiğini okumaya devam etmişti.

“Ya?”

“Evet. Muhtemelen sana niyetten bahsettiler, değil mi?”

Sloane cevap vermek yerine gözlerini devirmekle yetindi.

“Aynen. Eh, niyet önemlidir ama büyü sanatının özü...”

“Arzudur,” diyen Sloane sırttı. “Kitabı okudum.”

Mox bir kaşını kaldırıp ona baktı. “*İmkânsız Arzuların Manifestosu*’nu okudun mu? Sizin boyutta var mı ki?”

“Hayır, geldiğimde odamda buldum,” dedi Sloane. “Sizin pencereden atladığımda bileğimi kırmıştım. O yüzden bir sürü boş zamanım vardı.”

“Kusura bakma.”

“Seni öldürmeye çalıştığım için asıl sen kusura bakma,” dedi Sloane. “Yani silahımı toza dönüştürdüğünü biliyorum ama yine de...”

“Aslında çabanı takdir ediyorum. Herkes o kadar yürekli olmayabiliyor.”

“Her neyse, arzu diyordun?”

“Evet. Şöyle; büyü üflemeye çalışırken aslında büyü nefesi yaratmak *istemediğin* aklına geldi mi hiç? Belki tek istediğin içeride yarattığın kasırgayla pencereleri patlatmaktı?”

Sloane itiraz etmek üzere ağzını açtı. Tabii ki büyü üflemeyi istemişti. O kadar çok istemişti ki günlerce uğraşıp beceremeyince öfkelenip sifonu paramparça etmek istemişti. Oysa bir taraftan da büyü olmadan da yeterince basit olduğu hâlde üfleyerek hiç dokunmadan asansör çağırmayı ya da kapıları açmayı gereksiz bulmamış mıydı? İcini kemiren, elde edebileceğinden çok daha fazlasını isteyen ses değil miydi Davet Salonu’nun cam tavanını patlatan?

“Haklı olabilirsin,” dedi.

“Kimseyi bir şey istemeye zorlayamazsın,” dedi Mox. “Ne istediğini bilmek ama öylesine değil, *gerçekten* ne istediğini bilmek, büyüünün önemli bir parçasıdır. Yapacağın eylemi seçip ona

göre arzu yaratamazsın. Arzuyu, arzunun gerçek tonunu bilirsin ve sonra ona göre bir eylem seçersin.”

“Sen de şu... ciğer çökerten büyüü bu yüzden mi öğrendin?” diye sordu Sloane, temkinli bir umursamazlık takınarak. Tabii ki büyüyle öldürdüğü insanlardan bahsediyordu. O insanlardan biri Kyros olabilirdi.

“Evet,” derken Mox bir parça gergindi. “O ciğer çökerme büyüü tam benlikti.” Başını iki yana salladı ama hayır demek istermiş gibi değil de zihnindeki anıları savuşturmak istermiş gibi bir sallayıştı bu. “Çok korkunç. Biliyorum ama ben...”

Sloane onun huzursuzca kıpırdayan bacağına dokundu. “Ben de tam benlik olan şeyi biliyorum,” dedi sessizce.

Ve Dalış’ı anlattı.

Şehre girdiklerinde ay en tepedeydi. Mox birkaç gün önce polis arabasına yaptığı gibi arabayı nehre yolladı. Arabanın ön camı hâlâ suyun üzerindeyken dönüp güvenli eve doğru yürümeye başladılar.

Austin Chronicle

TEXAS'TA YENİ OMURGA SIFONU YASASI GEÇTİ

Yazan: Kiersten Reichs

AUSTIN, 2 ŞUBAT: Texas Valisi Colin Hauser (Cumhuriyetçi), çarşamba günü omurga sifonunun tıbbi tedavi amacıyla sınırlandırılarak yasallaştırılacağını açıkladı.

Federal hükümet, üç yıl önce Etik Sifon Kullanımı Yasası'yla omurga sifonlarını yasaklamıştı. Yasa o zaman pek zorlukla karşılaşmamış, büyük tartışmalar yaratmamıştı ama sığınak şehirlerin ortaya çıkmasıyla konu yine gündeme geldi.

"Kimsenin alelade amaçlarla omurga sifonu kullanmasını istemiyoruz. Bu söz konusu bile olamaz," dedi Hauser, çarşamba günü *Washington Magical Monitor*'a verdiği bir röportajda. "Ama bazı durumlar var ki omurga sifonu faydalı olabilir ve özellikle Arlington gibi sığınak şehirlerde bunların kullanımına izin vermeyi düşünüyoruz."

Hauser'in bahsettiği bazı durumlar, yoğun fizyoterapi ya da büyü kıran sifonların devrede

olduğu sığınak şehirlere taşınmak dahil diğer tedavi yöntemlerine cevap vermeyen "kontrol edilemez, yıkıcı büyü gücünü" de içeriyor.

Toplumun bazı kesimleri bu haberi olumlu karşıladı. "Oğlum, öğretmenlerin bütün çabalarına rağmen büyü gücü kontrol altına alınamayan bir çocukla aynı okula gitti," diyor Dallas'tan iki çocuk annesi Mary Millay. "Oğlumun okula gittiği her gün onun tutuştuğu ya da yerçekimine meydan okuyarak gökyüzüne fırladığı gibi bir haber alacağım diye ödüm kopuyordu. Bu sayede okullar herkes için daha emniyetli olacak."

Öte yandan yeni yasayı doğru bulmayanlar da var. "Bu düzenleme, orantısız bir şekilde yaşlıları, zihinsel engellileri ve çocukları hedefliyor," diyor Özgür Büyü Topluluğu'ndan Darcy Atwood. "Büyünün her türünden nefret eden ikiyüzlü insanların, savunmasız büyü yeteneklerini bastırmak üzere güçlenmesini

sağlayacak bir yasa olacaktır. Hükümetimiz zulüm ve sıradışı işkence olarak kabul ettiği için sığınak şehirlerde büyü yetenek-

lerinin tamamen bastırılmasına izin vermezken, bu *yasanın* neresi akılcı, söyler misiniz Tanrı aşkına?"

GÜVENLİ EVDE KAOS yaşıanıyordu. Dirilişçi askerleri ahşap zeminde omuz omuza yatıyordu, aralarındaki boşlukları kopuk eller, kollar ve bacaklar dolduruyordu. Askerlerden birinin karnını delip geçen tahta kirişin ucundan kapkara bir şeyler akıyordu. Ziva dipteki bir masanın üzerine tünemiş, iki parmağının arasında beceriksizce tuttuğu büyük bir dikiş iğnesiyle bir adamın bacağına dizinden dikmeye çalışıyordu. Sloane onu izlerken kadın iğneyi elinden düşürerek bir küfür savurdu.

Mox da küfrediyordu. Hızla Ziva'nın etrafındaki kopuk organlara doğru koştu. Sloane askerlerden birinin dizinden fırlayan bembeyaz kırık kemikten gözlerini kaçırıp onun ardından gitti.

"Ne oldu?" diye sordu adam. Sloane, Mox yeniden kaos ve öfkeden müteşekkil Dirilişçi'ye dönüşene dek onun Chicago'ya dönüş yolu boyunca kendisine hâkim olmak için gösterdiği çabayı fark etmemişti. Ziva onun omzunun üstünden Sloane'a ateş saçan gözlerle baktı.

"O," diyerek tek bacaklı askeri bıraktı ve homurdanarak ayağa kalktı. "O oldu. Adamları onu aramaya geldiler. O onu aramaya geldi."

"Nero buraya mı geldi?" diye sordu Sloane.

“Öncelikli derdimiz değildi ama evet, lanet olasıca herif buraya geldi. Adamları bizi parçaladıktan sonra böcek gibi içeri daldı,” dedi Ziva. “Sana bir şey bıraktı.”

Topallarken, örülü saçları öne arkaya savruluyordu. Teğmen, köşedeki bir şeyi almak için eğildiğinde omzundaki kapkara leke –hortlak bedenlerinden akan sıvı her neyse artık– daha da belirginleşti. Çıkını bir süre taşıyıp Sloane’un ayaklarının dibine attı.

Sloane karbonat gibi keskin ve ekşi bir tat aldı. Paketin önünde çömeldi. Her hücresi açmaması için çığlık atıyordu sanki ama parmakları çoktan katlı kumaşın bir kenarını kaldırmaya başlamıştı.

Nero bir çift bot getirmişti. Çamur ve çimlerin tabanlarında kuruduğu siyah bir çift bot. Birinin bağcıkları siyah, diğerrinin kırmızıydı. Kırmızı olanın uçları köpek dişleriyle kemirilmiş gibi görünüyordu. Bunlar Sloane’un yıllar önceki botlarıydı.

Karanlık’ın aldığı ondan aldığı botlar.

Sloane, Albie’nin ağırlığını, onu taşıırken yanan omuzlarını hissetti. Arkadaşının her yeri kanla vıcık vıcık olmuştu, ter kokuyordu.

Albie’nin inlemeleri hâlâ kulağındaydı ama o çiyile ıslanmış çimlerden geçerken tek duyabildiği, kendi kalp atışları olmuştu. Ayağına ne battığını görmek için baktığında topuğuna saplanan cam parçasını görmüştü.

“Gitmem gerek,” dedi Albie. Sanki su altında konuşuyordu. Sloane ne dediğini anlamakta zorlanmıştı.

Ayakkabılar şimdi demekti. Çıplak ayak geçmişti. Ama şu anda şimdiyle geçmiş iç içe geçiyordu. Karanlık yaşıyordu.

Karanlık Nero’ydu.

“Sloane.” Yanağında sıcak bir şey hissetti. “Nefes al. Tut. Nefesini bırak.”

Düzeni hatırladı ve içgüdüsel olarak tekrarlardı. Nefes almak, tutmak ve bırakmak. Dr. Thomas seansları sırasında nefes darlığını önlemek için bunu öğretmişti. Sayarken nefes al, sayarak nefesini tut, sayarak nefesini bırak. Beşe kadar.

Albie yanında değildi. Albie ölmüştü. Yüreği bunu bildiği hâlde kabullenemiyordu. *Sanki bir ayağım hep geçmişte, demişti bir keresinde Matt'e. Matt ayakkabısının ucunu tutup sıkmişti bunun üzerine. Geçmişte yalın ayaktın, diye karşılık vermişti. Oysa şimdi, bak! Ayakkabıların ayağında. Yani iki ayağın da burada.*

Yanağındaki Mox'un nasırlı avucuydu. Alçak sesiyle nasıl nefes alacağını tarif ediyordu. Sloane hemen yere oturup ayaklarını önüne getirdi ve mat süetten yapılmış yeni botlarına baktı. Bunları Albie'nin cenazesi için almıştı. Tuz botların burunlarında gri bir çizgi bırakmıştı.

Çıplak ayak geçmiş demekti. Ayakkabı şimdiydi.

Panik atağın geçtiğini görünce Mox elini geri çekti ama ayağa kalkmadı. Birbirine karışmış saçlarını arkada toplayınca, kulakları küçük bir çocuğun kulakları gibi ortaya çıkmıştı.

"Senin botların sanırım?" dedi.

Sloane başıyla onayladı. "Karanlık almıştı," dedi boğulur gibi. Boğulduğunu hissediyordu. "Ayakkabılarımı neden aldığımı hiç anlayamamıştım."

"Sizin Karanlık?" dedi, bu sorunun tek bir cevabı olduğunu, tek bir Karanlık olduğunu bilse de.

Sloane başıyla onayladı.

"Ve şimdi Nero'dalar?" dedi Mox.

"Ama... Nero nasıl o olabilir ki?" dedi Sloane. "Hiç benzemiyorlar."

"Büyüyle öyle bir sonuç elde etmek mümkün," dedi Ziva.

"O zaman... Karanlık bir şekilde hayatta kaldı. Ve o Nero." *Anlardım, diye geçirdi içinden Sloane. Karanlık'la karşı karşıya olsam anlardım. Oysa Nero'yla defalarca karşı karşıya gelmişti. Adam onu nehirden çıkarmış, kütüphanede ona yardımcı olmuş, sifonuyla ilgilenmişti. Onun sesiyle dolup taşan atölyesinde bulunmuştu. Hatta...*

"Aman Tanrım." Sloane başını ellerinin arasına alarak öne arkaya sallanmaya başladı.

Origami. Nero'nun ofisinde bulduğu, üzerine renkli kalemle

bir şeyler çiziktirilmiş olan defter kâğıdı. Albie'ninkilere benzetmekle kalmıyordu, gerçekten de Albie'nindi. Karanlık ya hastalıklı bir zafer madalyası olarak ya da bir tür büyüde kaynak olarak kullanmak için o kuşu saklamıştı. Sloane hangisi olduğunu bilemiyordu.

Hiçbir şey bilmiyordu.

Sloane uyandığında adam yatağın yanında duruyordu. Sloane onu görür görmez yatmakla doğrulmak arasında donup kalmıştı.

Selam Sloane. Dostane tavrına rağmen sesi soğuk, hatta neredeyse robot gibiydi. Uyuyabildin mi?

Gecenin bir yarısı şehir dışında Karanlık'ın destekçilerine tek başlarına yaklaşırken Albie de o da tedbirsiz davranmıştı. Iowa'daydılar, havada güneş altında pişen yeşil çimlerin tatlı kokusu vardı. Etraf Sloane'a tanıdık geliyordu: toprak yol, ayak bileklerini gıdıklayan kır bitkileri, yıldızların süslediği kocaman bir gökyüzü. Belki bu yüzden bir parça dikkatsiz davranmıştı. Ya da belki olanları önlemek için zaten elinden hiçbir şey gelmezdi. Sonunda etraflarını sarmışlar, onu da Albie'yi de bayıltıp kaçırmışlardı. Kendine geldiğinde başı öylesine ağrıyordu ki gözlerini açmakta bile zorlanıyordu.

Karanlık'ın sorusu komik gelmişti. Uyumamıştı ki. Bayılmıştı.

Karanlık, onun cevabını beklememişti. *Umarım uyumuşsundur çünkü bugün önemli bir karar vermen gerekiyor.* Kendini ayağa kalkmaya zorlamış, çıkış noktalarını aklının bir köşesine yazmıştı. Arkasında bir pencere vardı. Lamba ya da yatağın ayağıyla kolayca kırılabilirdi. Ve Karanlık'ın arkasında ahşaptan standart kulplu basit bir kapı görünüyordu. Bir tokayla...

Arkadaşını almadan gitmezsin, değil mi? diye sormuştu Karanlık. Düşünce okuma gücü mü vardı yoksa yalnızca onunkileri mi okuyabiliyordu? İki seçenek de dehşet vericiydi.

Gerçi en dehşetlisi adamın yüzüydü. Bir keresinde sokakta ya da bir fotoğraf çerçevesinde gördüğü bir yüzü andırıyordu ama

kendine has hiçbir özelliği yoktu. Sanki mumdan yapılmıştı. Teni kusursuzluk derecesinde pürüzsüzdü, saçları neredeyse sarıya çalan sıradan bir kahverengiydi. Yüzü insan gibi görünmeyi bilmeyen biri tarafından sanki unutulmak üzere yaratılmıştı.

Büyülü eşyaları nerede saklandığınızı öğrenmek istiyorum, demişti Karanlık. Karşılığında sana en büyük hediye vereceğim. Sana kendini göstereceğim, Sloane. Kendini görebilmek nadir bir hazinedir.

Anlaşılan verdiği sözü tutmuştu.

“Kimliğini uzun süre gizledi,” diye hırıldadı Ziva. “Şimdi neden kim olduğunu bilmeni istiyor?”

Sloane botlarına baktı. Kırmızı bağcıkların uçları dağılmasın diye düğümlenmişti. Mox onu depoya götürüp su içirdiği hâlde buz kestiğini hissediyordu. Botlar, sanki depo büyükannesinin eviymiş gibi kapının yanına konmuştu. “Ben... bilmiyorum,” dedi ruhsuzca.

“Çünkü bir şeyler değişti,” dedi Mox. Başka bir sandalyeyi Sloane’un karşısına çekip oturmuştu, böylece Sloane’un sağ dizi onun iki bacağının arasındaydı. “Sen gittin.”

Sloane ona baktı. Sandalyenin, altında çocuk taburesi gibi ka- lışına, oturduğu hâlde Sloane’un kalçalarından daha yukarıda kalan dizlerine, iki yanına sarkmış kocaman ellerine. *Seksi peygamberdevesi*, demişti Esther onun için. “Arkadaşlarım elinde,” dedi. “Tehlikeli olduğunu anlarsam geri dönüp onlara yardım etmeye çalışacağımı biliyor.”

“Olmaz.” Mox başını iki yana salladı. “Bunu yapamazsın.”

“Senin nerede olduğunu neden umursasın ki?” dedi Ziva. “Büyü yapamıyorsun. Onun bilmediği hiçbir şeyi bilmiyorsun. Seni özel yapan ne?”

Bunlar ortada olan gerçeklerdi, Sloane’un alınamayacağı gerçekler. Sloane başını iki yana salladı. Gerçekten bilmiyordu. Karanlık’ın ona neden özel bir ilgi gösterdiğini hiç anlamamış, sadece bu ilgiyi kullanmıştı.

Hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. Paniğin ardından her şey bulanık görünüyordu. Sanki sallanan bir kayıktaydı. Yine de bileğindeki sifonu kontrol edip çıkışa nasıl gidebileceğini hesapladı.

Mox kollarına yapışıp kulağına eğildi. "Manyağın biri seni ayağına çağırdığında, öylece *itaat* edemezsin," dedi.

"Arkadaşlarım," dedi Sloane. "Onlar..."

"Biliyorum," dedi Mox kısa kesmek ister gibi. İki eliyle kızın kollarını sıktı. Ellerinden birinde metalin soğukluğu vardı, diğeri sıcak ve nasırlıydı. "Gideceğiz ama önce bir plan yapacağız."

Ziva gürültülü adımlarla yanlarına gelip istese bile çıkmasına izin vermeyeceğini belirten bir tavırla Sloane'un önünde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sloane, bir zırh plakasının doğrudan kol kemiğine çakılmış olduğunu fark etti.

"İkinizin de belli ki defalarca öldüremediğiniz birine aptallar gibi koşmasına asla izin veremem," dedi kadın. "Önce kendini toparla, Seçilmiş."

"Ziva," dedi Mox azarlarcasına.

Ama Sloane başını sallamakla yetindi. Ziva'nın tavrı suratında patlayan bir tokat gibi onu kendine getirmişti. Ellerini saçlarından geçirirken başını sallamaya devam etti.

"Tamam," dedi, kendini Mox'un elinden kurtararak. "O zaman bir plan yapalım."

SLOANE, DAHA ÖNCE arkadaşları olmadan böyle bir operasyon planlamak zorunda kalmamıştı. Beyni şehir sokakları, girişler ve çıkışlarla dolu bir labirentti. Yeteneği stratejiden ziyade gözlemdi. İnsan sarrafı olduğu için kime nasıl davranacağını bilen Matt ya da karşısında kim olursa olsun rakibinden beş adım önde olmayı başaran Esther gibi değildi. Hiçbiri şahane büyü uygulayıcıları değillerdi belki ama hep birlikte, yumruk hâlinde sıkılmış bir elin parmaklarını oluşturuyorlardı.

Ve şimdi Sloane tek parmak. *Muhtemelen ortaparmak*, diye düşündü Sloane, bir histeri krizinin eşiğindeymiş gibi.

Mox'la Sloane güvenli evin salonunda, döndüklerinde Ziva'nın askerin dizini diktiği masaya oturdular. Mox ameliyat işini üstlenip, çoraba yama yaparcasına maharetli parmaklarla askerin dizini dikmiş, bu arada adama belli ki arkadaşlarıyla sürekli oynayıp kaybettiği zar oyununda şansının yaver gidip gitmediğini de sormuştu. Sloane'un şaşkın bakışlarını gören asker de incik boncukla oynadıklarını açıklamıştı. Düzgün cam parçaları, eski gazoz kapakları, oluklarda buldukları vida ve somunlar... Adam törpülenmiş mavi bir cam parçasını Sloane'a vermişti.

"Dikiş biliyor musun?" diye sordu Mox. Sloane etrafta inleyip ayağını sürüyen bedenlere bakarak iç çekti.

"Evet," dedi. Böylece kendini elinde dikiş iğnesiyle, kusmak için yutkunup dururken bir kadının ölü dirseğindeki kesiği dikerken buldu. Elleri kirlenmesin diye Mox bir çift eldiven bulup vermişti ama yaşayan ölüler ordusu için belli ki kan yerine geçen küf ve pas kokulu kopkoyu sıvı parmaklarından bileğine süzülüp eldivenin içine akıyordu.

Elinde tuttuğu son iğneyi, o elindeyken koca bir kubbeyi uçuran diğer iğneyi düşünmemeye çalıştı.

Zombi askerlerin oralarını buralarını dikmek en azından kafa dağıtıyordu. Akli sürekli botlara kayıyordu. Dünya'dan gelen kurumuş çamur parçaları, Genetrix'teki bir yüzeye düşüyordu. Nero, onun kim olduğunu bilmesini istemişti. Peki bu, Sloane oraya gidene kadar arkadaşlarını canlı tutacağı anlamına gelir miydi? Yoksa onları çoktan öldürmüş müydü? Coşkulu bir dikiş sırasında yaradan yanağına gri bir balçık sıçradı. Sıvıyı bileğinin tersiyle silerken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Tanıdığı Karanlık dengesiz biri değildi, bir adım atmadan önce iki kere düşünürdü.

Ziva'yla Mox, askerlerin önünde rahatça konuşuyor, Mox Ziva'ya Sloane'un Davet Salonu'ndaki fort sifonun etkilerini tersine çevirme fikrini anlatıyordu. Konuşurken askerler orada değilmiş gibi davranmıyor, arada bir askerlerden biri söze karıştığında mutlu olmuş görünüyor. "Sıradan bir sifona böyle bir şey yapmayı biliyor musun?" diye sordu dikilen bacağını ağırlığını dirseklerine vererek izleyen bir kadın. "Çünkü sıradan bir sifona yapamıyorsan, muhtemelen o devasa şeye hiçbir şey yapamazsın."

"Haklı," dedi Ziva. "Öylece içeri dalıp ne yapacağımıza orada karar vermeye çalışamayız."

"Ne öneriyorsun?" dedi Mox, dişlerinin arasındaki iğneyle. Dikişleri kontrol ederken iğneyi ağzında tutuyordu. Sloane ağzına kadar gelen mide sularını bir kez daha yuttu. Eldivenindeki sıvılar, yaşayan ölü adamın gömleğine bulaştı.

"Hey," diye terslendi adam. "Daha yeni temizlemiştim."

Sloane kaşlarını çatarak, "Eh, hayatımda ilk kez çürük et dikiyorum, o yüzden beceriksizliğimin kusuruna bakma lütfen," dedi.

"Çürük değil," dedi adam. "Çürümeye yüz tutmuş."

Ziva gülerken dışındaki düdük de öttü. "Aldırma, Pete. Onun da sinirleri bozuk."

Sloane dişlerini sıkıp son düğümü attı. Düzgün olsun diye uğraşmadı. *Pete*. Bir zombi için komik bir isimdi.

"Biraz gevşek kalması lazım," dedi Pete, kolunu rahatça çevirebilmek için yuvasından çıkararak.

Sloane gülmemek için kendini zor tuttu. "Canın yanmıyor mu?" diye sordu.

"Eh, pek sayılmaz," dedi Pete. "Ne demek istediğimi anlar mısın bilmiyorum ama daha çok acının hatırası gibi. Bizim için her şey öyle. Sadece bir yankı."

Sloane, Mox'a baktı. Mox duymamış gibi yaptı.

"Ziva," dedi Mox. "Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Sloane uzunca bir ipliği iğnenin deliğinden geçirdi. Nasıl olmuştu da Nero'yu görür görmez tanıyamamıştı? Alnına düşen masum perçemi, zararsız gülümsemesi, Aelia karşısındaki itaatkâr hâli... Hepsi burnunun dibinde şüphe uyandırmadan hareket edebilmesini sağlamıştı. Peki ama tüm bunların *amacı* neydi ki? İpi kesti. Elleri yeniden titremeye başlamıştı.

"Önerim..." dedi Ziva. "Ben ve şu senin düşmanın-ve-sevgilin..."

"Pardon?"

"Ben ölüyüm, aptal değil. Siz ikiniz..." Ziva, elini Mox ve Sloane'a doğru salladı. "Demem o ki onunla birlikte fort sifonunun yapısıyla ilgili bir şeyler bulmak üzere küçük bir keşif gezisine çıkmayı teklif ediyorum."

"Sen ve Sloane?" dedi Mox. "Bensiz?"

"Eh," dedi Ziva yumuşak bir sesle. O hırıltılı ve takırtılı sesinin yumuşayabildiği kadarıyla. "Omurgan..."

"Doğru." Mox öfkeli gözlerle iğneyi sertçe batırınca önündeki asker irkildi. "Kusura bakma, Fred."

Fred, cidden ama, diye geçirdi içinden Sloane. "Nero'nun etki alanını biliyor musunuz?" diye sordu. Odaklanması gerekiyordu. Esther burada olsaydı, odaklanması için manikürlü parmaklarını Sloane'un yüzünde şaklatırdı. *Şimdi düşünme zamanı, daha sonra hissedersin,* derdi, Sloane da dediğini yapardı. "Seni etki altına alması için ne kadar yaklaşması gerekiyor?"

"Test etmedim," dedi Mox iç çekerek. "Ona en fazla birkaç blok yaklaşmışımdır."

"Eh, içeri girmemize yardım edebilirsin," dedi Sloane. "Emnim hepsi alarm hâlinededir. Sana ihtiyacımız olabilir. Sifon konusunda ne yapacağım hâlâ belli değil. Ya sarışın kadavranın kafasını uçurursam?"

"*Belli değil mi? Sanırım aradığın kelime işlevsiz.* Sifon konusunda *beş para* etmezsin," dedi Ziva. "Ama bu da akla bambaşka bir soru getiriyor. Deve'ye nasıl gireceğiz? Kimse fark etmeden içeri girmemiz mümkün değil."

"Yüzündeki deliği koli bandıyla kapatabiliriz," dedi Sloane.

"Dikkatli ol, kemik torbası," diye terslendi Ziva. "Yoksa aynı delikten sende de açarım."

Mox kahkahasını gizlemek için öksürdü. Başını iki yana salladı. "Yeraltından girmemiz en iyisi olur ama..."

"Bir saniye," dedi Sloane. Karanlık, saldırılarını ortabatıyla sırtladığında, Sloane başta Chicago olmak üzere bölgedeki bütün önemli şehirlerle ilgili bilgi toplamıştı. Yani şehrin bütün gizli tünellerini ve arka kapılarını biliyordu. "Buralarda altgeçit var mı?"

"Ne geçit?"

"Loop'ta yayalar için yeraltı tünelleri var ve tünellerden biri Thompson Center'a, pardon, yani bu evrende Deve'ye gidiyor," diye açıkladı Sloane. "Evrenler birbirinden ayrılmadan önce inşa etmeye başladılar. Bundan adım gibi eminim. Oradan doğruca binanın göbeğine çıkabiliriz."

"Evrenlerimiz ayrılmadan mı?" dedi Mox.

"Yani aslında yan yana yürüyormuşuz gibi görünüyor, o yüzden *paralel* evren deniyor. Sonra büyüğü geliştiren siz oldunuz."

Sloane omuz silkti. "Evrenlerin birbirinden kopmasına *Tenebris* Olayı'nın neden olduğunu düşünüyordum ama artık Genetrix'teki II. Dünya Savaşı'nın havada değil de denizde verildiğini düşünmeye başladım çünkü sualtı gözleme odaklanıldı ve bu da *Tenebris* Olayı'na yol açarak... Ne?"

Mox da Ziva da afallamış gözlerle ona bakıyordu.

"Bu ineği," dedi Ziva, Mox'a, "nereden buldun sen?"

Sloane akşam yemeğinde iki konserve çorbayı mideye indirdi. İlkinin açtığı gibi kaşıklamaya başladığı için oda sıcaklığındaydı. Mox, ikincisini düdüğüyle alevi kontrol ederek sifonunun üzerinde ısıttı. İkisi de konuşmuyordu. Mısır konservesini kaşıklar-ken Mox neredeyse hüzünlüydü.

Sloane, hayatı için savaşmak zorunda kalmasa Mox nasıl biri olurdu diye düşündü. Arkadaşlarının kalıntılarıyla birlikte dünyadan o kadar uzun süre ayrı kalmıştı ki... Normal bir hayata nasıl dönülür biliyor muydu acaba?

Sloane da o konuda iyi bir savaş vermiş sayılmazdı. Evet, yanında arkadaşları vardı ama gazetecilerin sorularından kaçmak için çatılarda dolaşmış, törenlerde surat asmış, sevdiklerine yalan söylemiş, gecelerini kâbuslar ve panik ataklarla geçirmişti. Üstelik onu dünyaya bağlayan Albie de gitmişti. Sırf Albie'den geri kalanlarla aynı boyutta olmadığı için yasını askıya almış olabilirdi ama yastan sonsuza kadar kaçamayacağı açıktı.

"Ne oldu?" diye sordu, kaşığını belki yirminci kez teneke kutunun içinde çeviren Mox'a bakarak.

Mox başını kaldırıp ona baktı. "Çok aptalca," dedi, daha çok bir uyarıymış gibi görünmesine dikkat ederek.

"Yani?"

Mox suratını ekşiterek mısır konservesini masaya bıraktı. Sloane depo odasının zemininde, katlanmış bir battaniyenin üzerine bağdaş kurmuştu. Yün, ayak bileklerini kaşındırıyordu.

"Onu yok etmeye ilk kez bu kadar yaklaştık," dedi Mox. "Bu-

nun için heyecanlanmam gerekir. Oysa ordumun hâlini görünce..." Başını iki yana salladı. "Nero olmayınca onları yanımda tutmak için hiçbir bahanem kalmayacak."

"Doğru," dedi Sloane. "Sanırım öyle."

"Onlar giderse," dedi Mox başı ağrıyormuş gibi parmağını şakağına bastırarak, "yine yalnız kalacağım."

Sloane, başarılı olurlarsa kendisinin de gideceğini düşündü. İkisi de bunu dile getirmiyordu çünkü tanışalı henüz birkaç gün olmuştu ve bu kadar kısa sürede birbirlerine bağlanmaları saçma olurdu. Yine de Sloane bağlanmıştı ona. Uzun zamandır ilk kez biri ona on sekiz yaşındaki Sloane Andrews gibi davranmıyordu.

Yine de Mox'u hüznölendiren sadece Sloane'un kaçınılmaz gidişi değildi. Sloane onun bir yerlerini diktirmek için sıra beklerken her yerlerinden kapkara sıvılar akan mermer gözlü insanlara nasıl baktığını görmüş, onlarla konuşurken sesindeki şefkati duymuş, hepsinin ismini nasıl bildiğini, herhangi bir konuda yorum yaptıklarında nasıl mutlu olduğunu fark etmişti. "Komutan altındaki insanlar olmaktan çok öteleyer, değil mi?" dedi. "Hepsiyle dosttun."

"Hepsiyle değil tabii ki," dedi Mox. "Ama bazılarıyla evet. Özellikle Ziva. Bu savaş seninle benim kaderimiz. Onun kaderi değildi. O, bunu kendi seçti. Dünyayı savunmak istedi. Böyle bir yükü gönüllü olarak sırtlanmak aklımın ucundan bile geçmezdi." Gülümsedi. "Sanırım kronik huysuzları mıknatıs gibi kendime çekiyorum."

Sloane, Mox'un kollarını sıvayışında, tırnağını kemirişinde ya da bileğini kaşıyışında onun önceki hâlini görebildiğini hissedebiliyordu. Sürekli hareket hâlindeydi, hep başka bir yerdeydi. Oda'nın diğer ucundaki büyü'nün ışık oyunlarını seyrediyor, belki de her şeyi başlatan içindeki gücün kaynağını, nerede başladığını ve arzularının derecesini çözmeye çalışıyordu. Sert tavırlı insanları kendine çekiyordu çünkü onlara ihtiyacı vardı. Ona hafif bir şaplak atıp odaklanmasını söyleyecek insanlara ihtiyacı vardı.

“Ziva benim en iyi dostum,” diye iç çekti Mox. “Etrafımda bir avuç cesetle takıldığım için kafayı sıyırdığımı düşünüyorsun muhtemelen.”

Büyüyü bilmek kendini bilmektir, diye düşündü Sloane. *Kendine dürüst olabilirsen, büyüünün neler yapabileceğini önceden kestirebilirsin.* İyi de insan kendini nasıl bilebilirdi ki? Neredeyse otuz yıldır bu bedendeydi ve bedeninin nasıl çalıştığı ya da neredeyse yarı ömründe bedeninin nerede olduğu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Dahası her geçen gün gizem daha da artıyordu.

“Yani,” dedi. “Daha az önce bir çift bot yüzünden panik atak geçirdim, o yüzden akıl sağlığı ödülü kazanacağımı hiç sanmıyorum. Ama Albie’yi ya da abimi bir anlığına, hem de sadece hayaletleri bile olsa nasıl geri getirebileceğimi bilseydim...” Omuz silkti. “Bunu yapardım sanırım.”

“Sahi mi?”

Gülümsedi. “Uzun zamandır yalnız olan sadece sen değilsin.”

“Eh.” Mox başını havaya dikti. “Kendini daha iyi hissediyor musun, Sloane?”

Adını söyleyişi Sloane’un hoşuna gitmişti. Sanki dudaklarından dökülen her harfin tadını çıkarıyordu.

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdi. “Bunca zaman Karanlık’ın yanı başında dikilip de o olduğunu nasıl fark etmediğimi çözme-ye çalışıyorum.” Adamı hangi boyutta olursa olsun tanıyacağını, yüreğinin sesine güvenebileceğini sanmıştı. Ama kalbi hiçbir zaman o kadar da bilge olmamıştı, değil mi? Bazı şeyleri anlayamıyordu demek. “Ama artık bazı taşlar yerine oturuyor. Sibyl Drenlerin, burada olmaması gereken birine karşı dünyanın alerjik tepkimesi olabileceğini söyledi. Ne zaman ortaya çıksa felaket yaşandığından Drenleri onun yarattığını düşünmüştük. Ama belki Dren felaketi sırf o, orada olduğu için gerçekleşiyordu. Gittiği evrende *yanlış* olan oydu ve denge için dünyanın Drenler’e ihtiyacı vardı.”

“Sonra buraya geldi ve Drenler yeniden başladı,” dedi Mox.

“Öyle mi? Yani, ilk seferi ne zamandı?”

“Ben kaçtıktan sonra. Herkes büyük bir şey planladığını, tehlikeli olduğumu söylüyordu, sonra...” Mox kaşlarını çatarak kısa bir es verdi. “Sonra Nero ilk rakibi çağırdı. Başka bir dünyadan ilk Seçilmiş’ti sanırım.”

“O da Dren’e neden oldu,” dedi Sloane, tatmin olmuş bir gülümsemeyle arkasına yaslanarak.

“İlk gelen genç bir kızdı.” Parmaklarını dizinde kenetleyen Mox yine dalıp gitmişti. Saçları yüzüne dökülüyordu. “Güçlü olmasa da becerikliydi. Genetrix büyüsünü o kadar hızlı öğrendi ki sanki doğasında vardı. Büyüyü kullanırken de zekâsını gösterdi. Bir büyüyü başka bir büyüyle karıştırma işini şarkı söyler gibi kolaylıkla hallediyordu. Benim acımasızlığıma karşı onun becerileri.” Omuz silkti. “Tuzaga düşmüş gibi hissediyorum,” dedi. “Sanki bir çamura saplandım.”

“Keşke sana bir açıklama yapabilsem,” dedi Sloane anlayışla. “Ama iyi olduğum her şey eskiden kaldı. Uykuya hızlı dalar, hemen uyanırdım. Kaçmak yerine Drenlerin içine koşar, sonrasında insanları rahatsız eden karanlık espriler yapardım. Bu konularda iyiysen işe gitmek, evlenmek, çocuk pörtletmek gibi konularda nasıl iyi olabilirsin ki? Tamamen birbirine zıt hayatlar.” Başını iki yana salladı. “Kimse beni savaştan sonrasına hazırlamamıştı. Sadece hiçbir zaman çözemeyeceğimi varsaydılar.”

Tekrar Mox’a baktığında onun belli belirsiz gülümsediğini görünce şaşırdı.

“Bu sahte ikilemi kendin yarattın, biliyorsun değil mi?” dedi Mox. “Ya Karanlık’ın peşine düşeceksin ya da hamile kalacaksın diye bir şey yok. Senin için arası yok. Oysa yaşanacak bir sürü hayat var. Deneyip yanılabilceğin sonsuz olasılık var.”

Sloane elbette hiç bu açıdan düşünmemişti. Ona neden eyaletten, hatta ülkeden kaçmadığını sormuştu. Üstelik düşmanı hâlâ peşindeydi. Oysa onunki – eh, artık düşmanının hâlâ hayatta olduğunu biliyordu ama önceden bilmiyordu. Hâliyle Chicago’yu, Matt’i, bütün hayatını geride bırakabilirdi. Hevesli bir üniversite

mezunu gibi sırt çantasıyla Avrupa'ya gidebilir, kendini bulmak için Hindistan'da yiyip, dua edip, sevebilir, Idaho'da küçük bir arazi satın alıp kendi ahşap kulübesini inşa edebilirdi ama o, bunların hiçbirini denememişti. Tek istediği yalnız bırakılmaktı.

Büyü konusunda dengesizliği şaşırtıcı değildi aslında. Gerçekte ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu. "Haklısın," dedi. "Ama önce bu meseleden sağ çıkmalıyız."

"Doğru. Ama bunu başarabilmek için de biraz uyumamız gerekiyor."

"Bizim uyumamız, ha?" dedi. "Her yerde uyuyabileceğimizi kim söyledi?"

Mox'un gözleri hafifçe dans etti. "Kimse," dedi. "Ama biliyorsun, yarın ölebiliriz."

"Güzel replik," dedi Sloane. Yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

ÇOK GİZLİ

KİME: Cordus Konseyi Yargısı Aelia Haddox

KİMDEN: Cordus Konseyi Danışmanı Nero Dalche

KONU: C Boyutu için Aksiyon Planı

Sevgili Yargıç,

Son konuşmamız doğrultusunda, bizimkiyle bariz bir şekilde örtüşen üçüncü paralel evren olan C-1572 Boyutunun, ilk Seçilmiş'imizi çağırmak için uygun bir aday olduğunu doğrulattım. Bahsi geçen evrenin zamanıyla beş yıl önce Karanlık Bulut olarak bilinen karanlık gücü yenen Sergei Petrov'un Seçilmiş olduğu doğrulandı.

Evrenler arasında seyahatler için geçerli sözüm ona misafirperverlik kurallarına uyarak C Boyutunda bir kırılma noktası tespit ettim. Daha önce kırılma noktasını, kişiye özel büyü enerjisine hassas kişiler olarak belirlemiş, kapıyı açtığımızda kapıyı bu kişilerin açacağını öngörmüştük. Tipik olarak çocuklar bu tanıma son derece uygundur çünkü çocuklar tuhaf şeyler karşısında yetişkinler kadar sorgulama eğilimi göstermezler. Ancak bu boyutta kırılma noktası, son derece açık zihni ve imkânsıza olan çocuksu inancıyla ergen bir kız.

C Boyutuna seyahat edebilirim Sergei Petrov'un yüksek seviyede kişiselleştirdiği özel bir neane bulacağım. Sonra Petrov'un kişisel büyü enerjisinin

sindiği o nesneyi Genetrix'e getirerek Petrov'u özel olarak çağırmak üzere kullanacağım.

Özel bir nesne olmadan hedefimizin başka bir evrene geçme davetine olumlu yanıt vermeyeceği unutulmamalı. Nesne hedefimizin zihnini etkileyecek, davetimizi yaptığımızda kaybettiği bir sevdiğinin sesini duyacak ki ona güvenmesi çok daha olası. Davetimizi bir anlığına bile kabul ettiğinde giriş süreci başlayacaktır. Bu arada biz de evrenler-arası seyahatin yaratacağı zaman farkıyla ilgili ayarlamaları yapacağız ki Genetrix'e geldiğinde kendini çok uzak bir geçmişte ya da gelecekte bulmasın.

Maksimum gizlilik açısından Cordus Konseyi'nden seçilecek on yetenekli büyücüden oluşan bir büyü heyetine ihtiyacım olacak. Bu notun amacı size aksiyon planımı sunmakla birlikte heyetin toplanması için gerekli olan onayı rica etmektir.

Sorularınız ve endişeleriniz olursa konuşabiliriz.

Sevgiler,

Nero Dalche

ÇOK GİZLİ

SLOANE RÜYASINDA Dren'i gördü. Çok yaklaştığı için görünmez bir iple çekilmiş gibi Dren'in tam göbeğine düşen Matt'in kolları bacakları kopuyor, başı bir balon gibi patlıyordu. Çılgılık atan Esther'in yanakları kül ve kana boyanmıştı. Sloane ise olduğu yere çakılıp kalmıştı. Ayakları çıplaktı ama biraz sonra betona gömülü olduklarını fark etti. O da oradaydı. Sloane bazen birinin ona baktığını hissettiği gibi hissedebiliyordu arkasındaki varlığını.

Omzunun üstünden geriye bakınca onu gördü. Karanlık'tı ve Nero'ydu. Yüzü rüzgârdaki bir kitabın yaprakları gibi Genetrix'te gördüğü yüzle daha önce tanıdığı yüz arasında gidip geliyordu.

Uyandığında Mox'la yattıkları battaniyeyi bütün gücüyle sıkıştırdığını fark etti. Bütün vücudu titriyordu. Mox sımsıkı beline sarılmıştı, karnı sırtındaydı, derin uykusunda parmakları seğirip duruyordu. Sloane dönüp ona bakınca telaşla uyandı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Sloane. "Sadece rüya gördüm. Sen?"

Sonra bir anda aslında rüya yüzünden değil, gürültülü bir çarpma sesi yüzünden uyandığını fark etti.. Odanın bir tarafından uçan karton kutu duvara çarpmış, içindeki sabunlar her yere saçılmıştı.

"Aynen," dedi Mox ayağa kalkarak.

Eh, diye düşündü Sloane, en azından ortak bir yanımız var.

Gün doğmuştu ve Sloane'un başı ağrımaya başlamıştı bile. Yapması gereken her şeyi yaptı. Mox'tan aldığı fırçayla dişlerini fırçaladı, yüzüne su çarptı, giyindi, kahvaltı etti, sifonu taktı, önceki gece çizdiği haritayı inceledi. Yolu biliyordu ve hatta bu hissi de biliyordu. Kendi felaketine yürüyor olabileceği hissini.

Ziva'yla evin girişinde buluştular. Kadın koyu renkli bir kumaşa sarınmıştı. Ağzına, çenesindeki deliği örten bir sifon takmıştı. Sloane'u görünce cebinden bir makas çıkardı. Sloane'un orduyla geçirdiği ilk gece yastığının altında tuttuğu makası bu.

Sloane kendini tutamayıp güldü. Aslında gerginliği geçene kadar kıkırdadı.

Mox'un gözlerinin kenarları, gülümsüyormuş gibi kırıştı ama emin olmak mümkün değildi. Yüzünün alt tarafını kapatan bir sifon takmıştı ama bu, Sloane'un onu Dirilişçi olarak gördüğü zaman taktığı sifondan daha şıktı. Pürüzsüz metale yere doğru alçalan bir kuş sürüsü gibi tüyler işlenmişti. Diğerleri gibi sesini değiştirmedeği için Sloane memnundu. Genç adamın doğal sesinde sıcak bir ahenk vardı ve bu görev sırasında kulaklarında Dirilişçi'nin sesini duymak istemezdi.

"Bölgeyi hızlıca kolaçan ettim," dedi Ziva. "Işık Ordusu ortalıkta yok. Nero seni oraya çekmek için botları bıraktığından rahatça gidebilmen için Deve'nin yolunu temizlemiş olmalı."

"Büyük nezaket," dedi Mox. "Nero'nun bizi beklediğini duymaktan bu kadar mutlu olacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Asla ele geçiremeyeceği bir şeyi bekliyor," dedi Sloane. "Yalnız gitmiyorum, dahası ona da gitmiyorum. Dikkatleri dağıtmak için ne yapacağını buldun mu, Mox?"

Mox başını salladı. "Dikkat dağıtmak kolay. Ama Deve'deki çoğu nöbetçiyi dışarı çıkaracak kadar büyük bir şey..." Gözleri parladı. "Eh, o da benim işim."

Yürüyerek 35. Cadde'deki otobüs durağına geldiler. Çiçekli bir eşarpla başını örten yaşlı bir kadının ayaklarının dibinde

broşürlerle dolu bir sepet vardı. Sloane okumak için eğildi. *Lord: Genetrix'in İlk Büyücüsü – Büyü Nasıl İbadete Dönüşür?*

Birkaç dakika sonra otobüs yanaştı. Sloane yaşlı kadının önünden binmesini bekledi, sonra şoför Ziva'ya dikkatle bakmasını diye üçünün ücretini birden ödedi. Mox'tan Dirilişçi gibi giyinmek yerine Genetrix gençleri gibi pastel renklere yırtık kot ve kalın deri ceket giymesini istemişti. Şehrin kapüşon ve sifonun ardına saklanan kötücül gücüne dair hiçbir anı canlandırmak istemiyordu.

Otobüsün en arkasına gidip Mox'la birlikte pencere kenarındaki koltuğa oturdu. Ziva başka bir koltuğa oturup kapüşonunu yüzüne indirdi ve uyuyormuş gibi kaykıldı. Dikkatle bakılınca pek de dünyevi olmayan teni seçilebiliyordu ama kimsenin dikkatle bakmamasını ummaktan başka çareleri yoktu.

Otobüs Comiskey Park'a –ya da Dünya'da White Sox'un maç yaptığı yere bu gezegende her ne deniyorsa, oraya– doğru yola koyuldu. Stadın hemen yanındaki Loop'a devam giden kırmızı hat trenine binecek, böylece altgeçidin yeraltı tünellerine ulaşacaklardı. Tabii Genetrix'teki Chicago'da altgeçit varsa. Sloane rehberlik ederken Chicago tarihiyle ilgili hatırladıklarına güveniyordu.

35. Cadde, çoğu Chicago'nun favorisi olan kırmızı tuğladan yapılmış alçak binaların iki yanında dizildiği düz ve yayvan bir caddeydi. Dünya'daki hâline o kadar benziyordu ki Sloane ara ara kendini evdeymiş gibi hissediyordu. Sonra bir vitrindeki ucuz sifon tamiri, indirimli osiloskop ya da on kitaplık *Sokaktaki Adam için Sifonla Temel Pratik Büyüler* serisi tabelalarını görünce nerede olduğunu ve henüz görevini tamamlamadığını hatırlıyordu. Görevi hiç tamamlanmamıştı. Hâlâ Karanlık'ı öldürmesi gerekiyordu.

Uzakta görünen yüksek bina stadyum olmalıydı. Sloane son on yılda oraya iki kez gitmişti. Biri White Sox kepinin iyice yüzüne indirerek gizli gizli, ikincisindeyse Matt'le birlikte birinin locasında Crosstown Classic seyretmek için. Maç boyunca cep telefonu kameralarına gülümseyerek poz vermek zorunda kalmıştı.

Şoför stadyuma yaklaşırken Sloane kaşlarını çattı. Dünya'daki Comiskey Park stadi 1990'lı yılların başında yıkılmış, yerine açık kahverengi duvarları ve devasa çatısıyla daha büyük bir stadyum inşa edilmişti. Genetrix'teki bina hâlâ beyaz ve yayvandı. Tepedeki mavi COMISKEY PARK tabelası görülebiliyordu. Eski hâlindeydi. Sloane bundan emindi.

"Hâlâ durduğuna inanamıyorum," dedi sessizce Mox'a.

"Yıkıp tekrar inşa edeceklerdi ama Abes mimarlar desteklemek ve genişletmek için kendi tekniklerini önerdiler. Geriye doğru mu, tersine mi öyle bir genişletme olacaktı. O yüzden eski hâlinde tuttular," dedi Mox.

Sloane sırttı. Abes sanatçılarla ilgili fikrini tekrar gözden geçirse iyi edecekti. "Buralarda kimse beyzbol sevmese bile mi?"

"Ah, stadyum artık beyzbol için kullanılmıyor. Artık atletizm stadi."

"Hah! Antik Yunan ve Roma takıntısı iyice abartılmış."

Stadın yanından geçtiler. İlerideki bir kavşak ve Kırmızı Hat istasyonunun 35. Cadde girişi vardı. Arka kapıdan inip doğrudan perona çıktılar. Sloane biletler için makinelerden birine gitti. Ziva kaldırırında omuzlarını büzmüş trafiği seyrediyor, Mox da gözleriyle kavşağı taniyordu.

Makinenin hemen ardında Genetrix bülten panosu vardı, halka açık bu mantar panoya el ilanları asılmıştı. Çoğu ilan karmaşık büyüler için ortak arayışı içindi. Üç kişiden kalabalık gruplara meclis deniyordu. Anlaşılan internet olmadan bilgiyi böyle paylaşıyorlardı. Cyrielle, insanların kendileri bir şey yapabilecekken oturup video seyrettiğini öğrenince şaşırılmıştı. *Beyninle bir şeyleri tetikleyebilecekken interneti ne yapsınlar*, demişti Matt de omuz silkerek.

Sloane onun iyi olduğunu umdu.

Yeni bir gerginlik dalgasıyla sarsılan Sloane, Ziva'yla Mox'u eliyle yanına çağırıp biletlerini verdi. Hep birlikte turnikelerden geçip rampadan Kırmızı Hat peronuna indiler. Otobüs durağının daha kalabalıktı. Ziva ve Mox'u fark edebilecek daha çok

insan var demekti bu. Ama aynı zamanda onları görmezden gelebilecek, aldırmadan işlerine giden insanların arasına karışmalarını sağlayacak daha çok insan var da demekti.

Peronun diğer ucundaki bir grup kadın her hareketlerinde parıldayan, gökkuşağı renklerinde tiril tiril kıyafetler giymişti. İçlerinden biri yine rengârenk bir eşarpı saclarını bağlamıştı. Bileziklerini şingirdatarak geleceğe bakarken gözlerini pörtleten tarot falcılarının karikatürü gibiydiler. Büyüden paranoya derecesinde nefret eden Sibyl ile tanıştıktan sonra Sloane kadınların komik görüldüğünü düşünmeden edemiyordu. Hem geleceği kim görmek isterdi ki?

Peronda dizilen insanlar arasında başka büyücüler de vardı. Bir büyücü şapkası takıp eline beyaz eldivenler geçirmiş –kıyafetlerinin kalanı daha normaldi– bir ergen, başına bir orman perisi gibi çiçeklerden bir taç takmış bir kızla yan yana duruyordu. Biraz ötedeki bir kadın ise son derece büyük ama zarif bir tılsım taşıyordu. Arkadaşı, *Pamuk Prenses*'in üvey annesi gibi yüksek yakalı bir gömlek giymişti.

“Artık her şey ironik,” dedi Ziva, sifonunun ardından gıcırtili sesiyle. “Oldu olacak ben de mumyalar gibi sargı bezlerine sarılıp çıkayım.”

“Senden bayağı inandırıcı bir Frankenstein olurdu,” dedi Sloane. “Kafana vida taktın mı tamamdır.”

Ziva gözlerini kısarak ona baktı.

“Geçen gün külahlı birini gördüm,” dedi Mox, başını iki yana sallayarak. “Kaldırıma tılsımlar çiziyordu. Yanından biri geçiyordu. Ayağı takılınca neredeyse yüzüstü yere yapışacaktı.”

Sloane durağa yaklaşan trenin ışığını fark etti. İkisini tiril tiril kıyafetli kadın grubundan uzak tutmak için gerileyerek ortadaki vagonlardan birine yönlendirdi.

Eski görünen tren, Sloane'un alışkın olduğu trenler gibi parlak gümüş renkte değildi. Alt tarafı kahverengiye, üst tarafı turuncuya boyanmıştı. Bir ayakkabı kutusu gibi yanları düz, köşeleri keskindi. İçerideki yumuşak koltuklar ileri bakacak şekilde

yerleştirilmişti ama bir bariyerle vagonun diğer kısmından ayrılan arkadaki koltuklar birbirine bakıyordu. Sloane koltukları kapmak için kırmızı askı takmış bir adama dirsek attı. Bariyer Mox ve Ziva'yı saklamaya yarayabilirdi.

Ziva koltuklardan birine oturunca Mox da karşısına oturdu. Sloane ise ayakta durarak ikisine birden paravan oluyordu. Tren perondan ayrılırken pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu.

Tren Cermak/Chinatown istasyonunda durunca içeri su yeşili hastane önlüğüyle bir kadın girdi. Çantasını kolunun altına sıkıştırmıştı. Yanında spor ayakkabıları paramparça görünen bir adam vardı. İleride raylar göle doğru kıvrıldı, sonra bir tünele girmek üzere inmeye başladı. Sloane, vagonun her yerinden yükselen, okuma ışıklarını yakmak ya da belli ki gürültüyü izole etmek için etraflarına kalkan oluşturmak gibi küçük büyüler yapan insanların alçak sesli ısıklıklarını duyuyordu. Tüneği doldurmuş güvercinleri dinlemek gibiydi.

Jackson durağında Sloane, Mox'a imalı bir bakış fırlattı. Bir sonraki durakta ineceklerdi. Tren inleyerek yavaşlarken Mox'la Ziva, su yeşili önlüklü hemşireyle parmaklarını şaklatıp ısıklıklar olarak büyü yapmaya çalışan ayakkabıları paramparça adamın yanından geçerek araçtan indiler. Adamın yapmaya çalıştığı büyü her neyse, iyi gitmediği açıktı.

Caddeye çıktıklarında yaya trafiğine daldılar. Takla atan geç işareti, çarpan omuzlar, birbirine sürtünen dirsekler. Birbirlerini kaybetmemek için Mox'un koluna sımsıkı yapışan Ziva başını yerden kaldırmıyor, saçları yanaklarının etrafında gevşekçe sallanan Sloane ikisini gözden kaybetmemeye çalışıyordu.

İki cam gökdelenin arasında kısacık görünen St. Peter's Kilisesi'nin önünde kısa bir süreliğine durdu. Gotik pencerelerin ve ahşap kapıların olduğu cepheye devasa bir haç oyulmuştu. Binanın aşinalığı Sloane'a dengesini bulmakta yardımcı oluyordu. Tabii Dünya'da olsa binanın önünde bileklerindeki sifonlarla su fışkırtarak hokkabazlık yapan bir adamla karşılaşması düşük ihtimaldi ama bu kadarına da razıydı.

Şehri Kyros ile dolaşmaya çıktığında hemen tanıdığı kahverengi Daley Center binasına kadar bir blok daha yürüyeceklerdi. Dünya'da altgeçidin girişi binanın önündeydi, o yüzden Genetrix'te de bir altgeçit varsa, girişi orada olmalıydı. Uzaktan uçuk maviye boyanmış süslü demir parmaklıkları gördü. Merdivenler yeraltına iniyordu. Mox'u da burada, Deve'den bir blok uzakta bırakacaklardı.

Parmaklıkların önünde durup Mox'a baktığında göğsünde tuhaf sıkışma hissetti.

Mox yüzündeki sifonun kayışlarını çözdü. Biriken teri silmek için parmağını dudağının üstünden geçirdikten sonra Sloane'u öpmek için eğildi.

Bayat nefese ve sifonun terlettiği tene rağmen, etrafında gezinip duran insanlara rağmen, hissettiği gerginliğe rağmen, bu öpücük Sloane'u rahatlatmıştı. Parmaklarının ucunda yükselerek sifonsuz elini Mox'un saçlarına daldırırken buldu kendini.

"Sakın işleri batırma," dedi geri çekilirken sessizce. "Bu işten hepimiz sağ çıkacağız."

Mox gülümseyip sifonunu tekrar yüzüne taktı. Sloane Ziva'ya döndü ve başıyla altgeçidin girişini işaret etti. Ziva, kolunu Sloane'un dirseğine geçirdi ve birlikte basamakları inmeye başladılar.

ALTGEÇİT, BÜTÜN METRO istasyonları gibi kokuyordu: Bayat sidik karışmış yoğun bir küf kokusu. İlerledikleri koridor, kimileri çatlamış kimileri kırılmış koyu gri fayanslarla döşeliydi. Ama fayansların arasına yer yer alttan ışıklandırılmış, sanki dışarıdalarmış hissi veren renkli camlar yerleştirilmişti. Bazıları vitray gibi geometrik desenlerle rengârenk süslenmişti, diğerleri döne döne parçalara ayrılan ya da iç içe geçen tek renkli bir çember tufanı gibi farklı renklere boyanmış, kurşun rengi bir dama tahtası gibi tasarlanmış ya da altın rengi yapraklarla renklendirilmişti.

Altgeçit kafa karıştırıcıydı. Sloane'u kaybetmekten koruyan tek şey doğuştan gelen yön sezgisiydi. Sert bir bakışla Ziva'yı kol kola yürümeye ikna etmişti. Dolayısıyla Ziva'nın çürüyen eli kolundaydı. Kadının kolu kuru bir dal kadar kırılgan hissettiyordu. Belediye Binası'na çıkan sahanlığa yönelirken Sloane koşmamak için kendini zor tutuyordu. Tek yapmaları gereken Randolph Caddesi'nin altından geçmekti. Sonra kendilerini Deve'nin altında bulacaklardı.

Tabelalar olmayınca doğru yerde olduğunu nasıl anlayacağından pek emin değildi ama korktuğu gibi olmadı. Yukarıda, üzerinde koyu morla Cordus İleri Düzey Büyü Geliştirme ve

Eğitim Merkezi yazılı iki büyük sütunun arasındaki parıldayan bir tül vardı. Sloane yan gözle Ziva'ya baktı.

"Eh, başlayalım bakalım," dedi Ziva.

Sloane tülün arasından geçince güçlü bir yel saçlarını uçururken kıyafetlerini üstüne yapıştırdı. Elindeki sifon fener gibi yanmaya başlamıştı. Beyaz bir ışık sağ elinde, daha önce İğne'nin olduğu yerde dans ediyordu. Hemen karşısında, göğsünde Işık sembolü olan bir asker duruyordu.

Ziva'nın kapüşonu rüzgârla birlikte açılınca gri teni ve pörtlek gözleri ortaya çıktı. Rüzgâr diner dinmez Ziva hemen başını kapattı ama bu sefer de açılan kolları ve pençeyi andıran tırnakları görünmüştü. Asker onlara doğru baktı, başını başka yana çevirdi, sonra tekrar baktı. Sloane, koşmadan yapabileceği kadar aceleyle Ziva'yı oradan uzaklaştırdı. Askerin arkalarından gelip gelmediğini bile kontrol etmedi.

"Siktiğimin Deve pislikleri," diye söylendi. "Bir kadının göğüslerine bakışlarını dikmek için nasıl sapıkça bir bahaneleri olabilir ki!"

"Umalım da ten rengimin hastalıktan falan olduğunu san-sın," diye fısıldadı Ziva.

Binanın cephe çıkıntısından uzaklaşmışlardı. Davet Salonu'nun çevresinde bulunan ve her daim dışarıda fırtına varmış gibi koyu renk görünen fayanslarla aynı renkte bir koridorda ilerliyorlardı. Sloane ensesinde bir karıncalanma hissetti. Sanki İğne, iki dünya arasındaki yerinden tenini kaşındırıyordu.

Sonunda sahanlığa vardıklarında omzunun üstünden geriye bakma cesareti gösterdi. Asker arkalarında değildi ama adamın Ziva'yı fark etmediği ya da destek çağırmaya gitmediği anlamına gelmezdi bu. Deve'nin lobisine çıkan basamakları tırmandılar. Sloane sırtını asansörlere verip Davet Salonu'nu binanın geri kalanından ayıran vitray camlı koridora doğru döndü. Gün ışığında parlayan zarif yelpazelerin yeşil ışıkları, yürürken bedeninde dans ediyordu.

Koridorun sonunda Ziva'yı küçük bir bankın bulunduğu bir girintiye çekti. Mox'un binanın her yerinden duyulacağına söz verdiği dikkat dağıtma eylemini beklemeleri gerekiyordu.

Beklerken sessizlerdi. Yani, Ziva'nın ciğerlerinden yükselen hırıltılar ve çene takırtıları arasında ne kadar sessiz olabilirlerse.

"Kendini, kendin gibi hissedebiliyor musun?" diye sordu Sloane sonunda.

Ziva yine gözlerini kısarak ona baktı. Bir gözünün kapağı sanki tamamen kopmuştu. "Arkadaşlarını falan ölümden döndürmeyi düşünmüyorsun ya?"

"Hayır," dedi Sloane. "Yani böyle bir şey olabileceğini görünce o ihtimali düşünmemek zor gerç."

"Yeterince düşündüysen şimdi o fikri kafandan kovabilirsin."

"Yani geri geldiğin için, yine yaşadığın için memnun değilsin."

Ziva ona baktı. Böylesi kaskatı ve hayattan uzak birinin bu kadar yorgun görünmesinin çok acayip olduğunu düşündü Sloane.

"Adalet istiyorum," dedi. "Geri dönmek arzuyu tatmin etmeye yarıyor. Aradaki zamanı pek hatırlamıyorum. Ama işim bitmiş gibi hissetmediğimden eminim. Öldürülmüş bir ruhta görülmesini bekleyeceğin türde bir şey."

"Ama," dedi Sloane.

"Ama." Ziva derin bir iç çekti. "Ama burada kalışım uzadıkça çok daha iyi anlıyorum. Benim zamanım doldu ve onu uzatmaya çalıştığım her an bir şeyleri bozuyorum." Abartılı bir şekilde omuzlarını kaldırdı. "Hem şu hâlime bak. Korkuncum." Diş köklerini bile açığa çıkaran deliği kapatan sifona parmağıyla vurdu. Sloane o an ilk kez, onu ilk gördüğünde duyduğu tiksintiyi, kadının her aynaya baktığında hissettiğini kavradı. Kimse hayata yaşayan bir ölü olarak dönmek istemezdi.

"Bu konuyu Mox'la hiç konuştun mu?" diye sordu.

Ziva başını iki yana salladı. "Bana ihtiyacı var. Onu tek başına bırakamam."

Sloane başını öne doğru salladı ama insanların arkadaşlarına ihtiyaç duymayı öyle kendiliğinden, bir anda bırakamayacağını düşünmeden de edemedi.

Derinden gelen bir gürültüyle irkildi. Yerden ve duvardan kalkan tozlar kar taneleri gibi etrafta uçuşmaya başlamıştı. Sloane uzaklarda bir yerlerde birilerinin koşarak bağırıştığını duydu.

Ziva bir gözünü üzerine dikmişti. Zamanı gelmişti.

Yürüdükleri yolu, sifonuyla tavandaki camları patlatıp bayıldığı gün Cyrielle'in peşinden ilk kez Davet Salonu'na giderken aklına yazmıştı. Yaklaşan fırtınanın grimsi ışığında sütunların ve kemerlerin arasından dolaştılar. Ve sonunda üstündeki altın plakette ismiyle birlikte inşa edildiği 1985 yılının yazılı olduğu Davet Salonu'nun ağır kapılarına ulaştılar.

Kapının yanında bir nöbetçi duruyordu. Ziva sifonunun üzerinden keskin bir düdük çaldı ve adam başını taş duvara çarparak yere yığıldı. Ziva adamın üzerine eğilip parmaklarıyla dudaklarını araladıktan sonra dışındaki düdüğü aldı. "Sen de sifonu al," dedi Sloane'a.

Sloane afallamıştı. Hâlâ hayatta olan ama afallamış hâldeki nöbetçinin yanına diz çöküp bileğindeki sifonu çözdü. Neyse ki çözmesi kolay bir mekanizmaydı. Parmaklarından söküp aldığı metal parçaları Ziva'nın halihazırda girmiş bulunduğu Davet Salonu'na fırlattı. O da içeri girince Ziva kapıyı arkalarından kapattı.

"Kapılar için geçici bir büyü yapabilirim," dedi Ziva. "Ama çözülmesi sadece birkaç dakika alır. Daha fazla süreye ihtiyacımız olacaksa tekrar yapmam gerekiyor, o yüzden unutturma."

Sloane başıyla onayladı. Üzeri altın bir plakayla kaplanmış, yaklaşık iki metre boyunca uzanan sifona yöneldi. Deve'ye girdiği anda ensesinde hissettiği karıncalanma, artık şakaklarında başını patlatmaya çalışan bir mengeneyle dönüşmüştü. Artık şüphe yoktu, İğne onu çağırıyordu. Asıl soru, Sloane'un çağrıya cevap vermek isteyip istemediğiydi.

Ziva fort sifonun yanına çömeldi. Düdüğüyle büyük metal

kaplamayı kaldırmaya çalışsa da başaramadı. Sonra parmaklarını altına geçirip kaldırmaya çalıştı. "Büyüye dayanıklı," dedi. "Sanırım elle halletmemiz gerekecek."

Sloane da yanına çömelip kaplamanın kenarına yüklendi. İki- si birden iterken keskin metal Sloane'un avuçlarını ısıırıyordu, buna rağmen çok az kımıldatabildiler.

Kubbeye emin adımlarla girdiği günü, İğne'nin kapıyı çatıya fırlatışını hatırladı.

"Kahretsin," dedi Ziva, elini kaplamanın üzerine sertçe vurarak. "Kahretsin!"

"Bu binada yaşıyordun, değil mi?" diye sordu Sloane. Tuhaf bir şekilde yaptıkları işten koptuğunu hissediyordu. İğne göğsünde ikinci bir kalp atışı, omuzlarının üzerinde başka bir varlık gibiydi. Başka bir evrende olduğu hâlde bütün gerçekliğiyle hissediyordu onu. Ve ne zaman çaresiz kalsa, İğne'yi hatırlıyordu.

"Ne önemi var?" Ziva topuklarının üstüne çöktü.

"Bir çözüm bulmuş olabilirim," dedi Sloane. "Ama tekrar aşağı inmeden nehre gitmem gerekiyor. Şu kapı nereye açılıyor?" diye sordu odanın karşısındaki paslı kapıyı işaret ederek. Salonun büyüklüğüyle karşılaştırıldığında bir çocuğun emekleyerek geçebileceği kadar küçük görünüyordu kapı.

Nehir, Deve'nin bir blok kuzeyindeydi. Koşarsa on dakikada gidip geri dönebilirdi.

"Arka kapı," dedi Ziva. "Nereye açıldığını bilmiyorum ama muhtemelen acil çıkıştır."

"Kapıları koruyabilir misin?" diye sordu Sloane başıyla girişi işaret ederek. "Sadece birkaç dakikalığına."

Ziva tek gözünü kısarak ona baktı yine ama sonunda başını sallayarak onayladı.

Sloane paslı küçük kapıya koştu. Salona girmek için geldikleri koridor gibi boş bir koridora açılıyordu ama burası daha salaş ve tozluydu. Köşelere molozlar yığılmıştı ve gri taşlar ya yerinden oynamış ya da ardında delikler bırakmıştı. Tavandaki borulara bakılırsa servis koridoru olabilirdi.

Rasgele sağı dönerek acil çıkış ışığına bakınırken iki kadının arasından geçti. Sohbetlerini böldüğü için yarım ağız özür dile-di. Nefes nefeseydi.

Bir sonraki koridorun sonunda merdivenleri işaret eden ta-belayı gördü. Hemen kapıya atıldı, sonra merdivenlerin dibin-de başka bir kapı olup olmadığını görmeye çalıştı. Evet, bir kapı vardı ama nereye çıktığı elbette belli değildi. Sahanlık çöplük gibi kokuyordu ve yukarıdan ayak sesleri yankılanıyordu.

Şansını denemeye karar verdi. Kapı bir dizi çöplüğün sıralan-dığı dar bir arka sokağı açılıyordu. Her yer siyah çöp torbaları ve düzleştirilmiş karton kutu yığınlarıyla doluydu. Sokaktan ta-nımadığı bir caddeye çıksa da binaların arasından nehri göre-biliyordu. Oraya doğru koşmaya başladı. Az daha bir taksinin altında kalacaktı. Şoför korna çalıp camdan bağırdı ama Sloane koşmaya devam etti.

Wacker Caddesi'ni geçip nehir kıyısına yaklaştığında yavaşla-yıp yayaların bir kat aşağıdaki suya düşmelerini engelleyen bari-yerlerden birinin üstüne tırmandı. Nehir kenarına incek merdi-venleri aramaya zamanı yoktu. Her yerini ateş basmıştı. Her yeri karıncalanıyor, kurtulmak için kendi elini parçalayacak kadar nef-ret ettiği şeyle tekrar birleşebilmek için bütün vücudu sızlıyordu.

Bacağını korkuluğun üstünden attı, sonra diğerini öne geçi-rip sırtını bariyere dayadı ve atladı.

Buz gibi su nefesini kesmişti, o yüzden aksırarak başını yuka-rida tuttu. Kıyafetleri sudan ağırlaşmış, saçları yüzüne yapışmış-tı. Derin bir nefes alır almaz, kurbağı gibi suları tekmeleyerek hemen daldı.

Bu sefer, iki dünya arasında bulunan ve burada, Chicago'da başka yerlerdekinden daha geçirgen olan bağı inerken büyü-lü bir ışığın rehberliği yoktu. Evet, burası özel bir yerdi. Chicago çocukluğundan beri onu kendine çekmişti, güneş altında ısı-layan güzel ama tuhaf şehre hayrandı. Etrafını saran karanlık koyu ve yönsüzdü. İğnenin gözünden geçen bir ipliğe tutunmuş gibi sadece çekimi takip ediyordu.

Başta hesaplı ve güçlü kulaçlar atıyordu, sonra suları deli gibi yarmaya başladı. Ciğerleri yanıyordu ama göğsündeki ve başındaki yangından farklı değildi. İçindeki yangın, başındaki menegene, her yerindeki karıncalanma... Su altında hissettiklerini her zaman büyüyle eş tutmuştu, belki nedeni buydu. Belki hayatı ileri gitmek yerine bir hortum gibi bu ânın etrafında dönüp duruyordu.

Havaya ihtiyacı vardı. Elindeki sifon aklına gelince ilk daldığı zaman Aelia'nın mendili havayla doldururken çıkardığı tiz sesi hatırlamaya çalışarak hımladı. Arzuladığı şey çok netti. Nefes alması gerekiyordu. Başının etrafında, onu astronot karikatürüne benzetecek bir hava kabarcığı hayal edince yüzünü saran su okyanus akıntısı gibi yer değiştirdi, hemen ardından da ağzından ve burnundan uzaklaştı. Tekrar nefes aldığı anda, hırıltılı da olsa su üstündeymiş gibi ciğerlerine hava dolduğunu hissedebiliyordu.

İlk büyülmüş nefesim, diye düşündü ve hafifçe güldü.

Yukarıdaki kule enkazı Dünya'daki Chicago Nehri'nin dibiydi. Devasa beton ve çelik parçalarının arasında P harfinin bir kısmı seçilebiliyordu. Aşağısı ise Genetrix'teki Chicago Nehri'nin dibinde büyüyen yosunlar ormanıydı. İki dünya arasındaki boşlukta idi.

Albie'nin cenaze töreninden önce İğne'nin iki parçasını nehre atmıştı. O zaman bile ihtiyacı olduğunda onu bulabileceğini, duymazdan gelse de İğne'nin onunla konuşacağını biliyordu. Sifonlu elini uzatıp osiloskopta belirecek frekansa ya da tizliğine aldırmadan bir nota hımladı. Kubbeye girmesine ve büyülmüş prototipi yok etmesi gerektiğinde, hatta Karanlık'ı öldürmesi gerektiğinde İğne'nin ona nasıl yardım ettiğini düşündü.

Şimdi ona yine ihtiyacı vardı.

Dünya ile Genetrix arasındaki boşlukta süzülürken yerçekimi yok olmuştu. Kendini hiç olmadığı kadar ağırlıksız hissediyordu. Albie'nin onu Genetrix'e çağıran fısıltılarını düşünürken kendisi de başının etrafında yarattığı hava baloncuklarına fısıldadı. "Hadi," dedi. "Hadi!"

O sırada zifiri karanlıkta bir şey ışıldadı. İncecik iki parça önünde belirmişti. Metalik görünseler de ODA bilim insanları hangi metal olduğunu bir türlü bulamamıştı. Sloane bütün hücrelerinin rahatladığını hissedebiliyordu. Almak için uzandı.

İğne'yle ilk temasıyla şoka giren vücudu kaskatı kesildi. Bir an için metalin yine derisinin altına gireceğinden korktu ama sonra avucunda parladığını fark etti.

Çağırılmıştı ve İğne gelmişti. *İmkânsız arzuların manifestosu* ifadesi şimdi her zamankinden daha anlamlıydı. Büyüydü bu.

İğne'nin bir yarısını sol elinin, diğer yarısını sağ elinin parmaklarıyla sımsıkı kavradı. Bacaklarını tekmeleyerek yukarıya yönelirken iki parçayı birbirinden ayrı tutuyordu.

İki dünya arasındaki boşluktan çıktığı anda yüzünün etrafındaki hava baloncuğu bir anda yok oldu. Sloane hızlandı. Yukarıda şehir ışığını görmeye başladığında artık bacakları sızlıyordu. Başta küçücük bir kıvılcım, karanlıkta çakılan bir kibrit gibiydi. Sonra aydınlanmaya başladı. Sonunda havaya ve nehrin kıyısına kavuştu. Kendini yukarı çekip betona yığıldığında nefes nefeseydi.

"Slo." Bu Esther'in sesiydi. Başını kaldırıp baktı. Esther ve Matt, sifonlu ellerini karşılarında duran Ziva'ya doğrultmuştu.

Sloane öksürdü.

Arkadaşları hayattaydı. Güvendeydiler.

Matt, sifonunu Ziva'ya doğrultmaya devam ederken, Esther kendininkini Sloane'a çevirdi.

"Açıklayabilirim, tabii ki," dedi Sloane nihayet yeniden soluk almaya başlayınca.

"Hemen başlasan iyi edersin," dedi Esther.

ALINTI

ÇOKLU-EVREN HİKAYELERİ

Yazan: Rufus Egerton

Chicagolu, 11 Ağustos 1994

Macera peşindeki bir adam evreninden ayrılıyor ve o anda alevden gökyüzündeki güneşin feri gözlerini kör ediyor.

Macera peşindeki bir adam evreninden ayrılıyor ve küle dönüyor çünkü paralel evrenin (en az üç bin derecelik) ateşi, bedeninin birden alev almasına neden oluyor.

Macera peşindeki bir adam evreninden ayrılıyor ve okyanus kaplı gezegende boğuluyor. Bedeni fırsatçı deniz canavarlarına yem oluyor.

Macera peşindeki bir adam evreninden ayrılıyor ve kendini nükleer savaşın mahvettiği bir gezegende buluyor. Radyasyonlu suyu içince ölüyor.

Macera peşindeki bir adam evreninden ayrılıyor ve postapokaliptik yamyam yağmacılar tarafından eti için öldürülüyor.

Macera peşindeki bir adam evreninden ayrılıyor ve bir daha evinin yolunu bulamıyor.

“**N**ERO, KARANLIK,” dedi Sloane. Açıklama yapmak için iyi bir başlangıç noktasıymış gibi gelmişti.

Esther’le Matt başta tepki vermedi. Sloane, kendini Ziva’yla arkadaşlarının arasına sokmuş, kollarını iki yana açmıştı. Nehir kenarı boştu, güneş batıyordu. Davet Salonu’na gidip Mox için sifonun iç mekanizmasını belgelemek ve Nero’ya yakalanmadan kaçmak için hâlâ vakitleri vardı. Tek ihtiyacı arkadaşlarını ikna etmektir.

“Edda –bu arada kızcağızın omzu çıktı– diyor ki bir tür büyü altındaymışsın,” dedi Matt.

Onu görür görmez Sloane’un yüreğinde istemese de suçluluk duyguları patlak vermişti. Suçluluk duyması için hiçbir neden yoktu. Matt’e ihanet etmemişti, geri dönme şansı olsa yeniden yapmayacağı hiçbir şey yapmamıştı. Yine de suçlu hissediyordu. Matt’in gözlerinde, birkaç ay önce olmayan bir sertlik vardı.

Ama Sloane *bunun* kaçınılmaz olduğunu anlamıştı artık. İkisi nefeslerini tuttukları bir hayatı yaşamışlardı ve tutulan her nefes sonunda bırakılırdı.

“Peki Edda’ya bunu söyleyen kim?” dedi. “Tabii ki Nero. Hani az önce *Karanlık* olduğunu söylediğim Nero.”

Esther, Ziva’yı daha iyi görebilmek için yana doğru eğildi.

Saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmıştı. "O bir zombi mi? Kölen falan mı yaptın?"

Ziva zımpara gibi sesiyle boğazını temizledi. "İnsanların yanında haklarında konuşmak çok büyük kabalık, et torbası," diye terslendi.

"Siktir!" dedi Esther gözlerini kocaman açarak. Işıldıyordu. Yani gerçekten ışıldıyordu. Omuzlarını açıkta bırakan gümüş işlemeli siyah ceketinin yakasından boynundaki krom renkli sifon görülebiliyordu. Gözkapaklarına da gümüş kalem çekmişti.

"Bir şeylerin etkisi altında olmadığını nereden bileceğiz?" diye araya girdi Matt.

Sloane'un yumruk yaptığı iki elinde tuttuğu iğne parçaları enerjiyle nabız gibi atıyordu. Sanki hâlâ su altındaydı ve her şey çok daha yakından görünüyordu.

Sloane ne diyeceğini bilemiyordu. Arkadaşları Dirilişçi'nin onu çarptığına inanıyorsa, söyleyeceği her şeyi onun etkisinde söylediğini düşüneceklerdi. Nero arkadaşlarının ona inanmamasını sağlama almıştı. Yine de denemesi gerekiyordu.

"Dün gece Nero bir mesaj gönderdi," dedi. "Botlarımı gönderdi. Yani..." Yalvarırcasına Matt'e baktı. "O zamandan. Botlar iki gezegende de sadece bir kişide olabilir ve o kişi de Karanlık'tan başkası değil. Botları buraya neden getirdi, nasıl getirdi, bilmiyorum. Dahası nasıl kurtulduğunu, onu öldürdüğümüz hâlde nasıl başka bir evrene atladığını da bilmiyorum. Ama anlaşılan bir şekilde başarmış." Matt'in gözlerindeki kuşkuyu görünce kaşlarını çattı. "Birini tanımak istiyorsan ne yaptıklarına bak demez misin hep?" dedi. "Nero kaçırılmamıza yardım etti, sonra bu konuda yalan söyledi. Ama Mox, yani Dirilişçi, onu öldürmeye çalıştığımda bile bana hiçbir zarar vermedi ve beni kâhine götürdü..."

"Bir saniye," dedi Esther. "Şu yakışıklı peygamberdevesi Dirilişçi miymiş?"

"Yakışıklı ne?" diye sordu Matt.

Esther onu susturmak için elini salladı. "Seni mi takip ediyormuş?"

"Pek sayılmaz," dedi Sloane. "Nero, onunla savaşmaları için başka evrenlerden Seçilmiş getirip duruyor. Bizim de onlardan biri olduğumuzu düşünmüş."

"Öylesiniz zaten," dedi Ziva.

"Bir saniye," dedi Matt. "Kâhine mi götürdü dedin?"

Sloane başıyla onayladı. "Genetrix'in kıyamet kehanetini yapan kişiye gittik."

"Tecrübeme dayanarak heyecanlı bir hikâye olduğunu söyleyebilirim," dedi Ziva. "Ama burada öylece durup Işık Ordusu'nu bekleyemeyiz. Arkadaşlarının bizimle birlikte daha güvenli bir yere gelmesini öneriyorum."

"Yaşayan ölüler yuvasına demek istiyorsun sanırım," dedi Esther. "Zahmet olmasın, beynimi burada yiyebilirsin."

"Sifonlarıyla bir tabur Işık Askeri yuvası olmasın da neresi olursa olsun!" diye çıkıştı Ziva.

"Ziva haklı. Gitmemiz lazım," dedi Sloane. "Tarafsız bir yere gidebiliriz." Omzunun üstünden Ziva'ya imalı bir bakış fırlattı. "Bir sürü çıkışı olan bir yere. Halkın olduğu bir yere."

"Neler döndüğünü öğrenmeden şuradan şuraya gitmiyoruz!" dedi Esther. Sloane, arkadaşının yüzüne sürdüğü pudra ve allığa rağmen ne kadar yorgun göründüğünü bir kez daha fark etti. Genetrix'teki enkaza bakarken annesinin onsuz ölmesinden korktuğunu söyleyişini hatırladı Sloane. Ve elbette eve dönüş biletinin Nero olduğuna inanıyordu.

Yine de adamın yalan söylediğini kanıtlamak için Sloane'a yardım etmiş, birlikte Nero'nun atölyesine gitmişlerdi.

"Öğreneceksin. Sadece bana güvenmen gerekiyor," dedi Sloane. "Bunu hak etmediğimin farkındayım ama ikinizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. En azından bunu bildiğinizi umuyorum."

Matt elini indirmişti. "Evet," dedi sessizce. "Peki."

"Aslında Davet Salonu'ndaki fort sifonunun içine bakmadan hiçbir yere gidemeyiz," dedi Ziva.

"Neden?" diye sordu Esther.

"Sloane," dedi Matt. "Yoksa..."

Sloane avuçlarındaki iğne parçalarını neredeyse unutmuştu. Kubbenin dışındaki güvenlik kapısını nefes alırcasına ya da gözlerini kırptırırarcasına kolayca havaya uçurmuştu. Ama iğne, ellerinin arasında keskinleşmiş, kendi hedefleri olan ve enerjiyle titreşen bir canlıya dönüşmüştü o zaman. Daha zayıf olsa da Genetrix'te bile aynı hissi veriyordu. İğne tekrar etine gömülmek istiyordu. Parçalardan birini parmak uçlarından çıkmasın diye iterek yumruklarını daha da sıkı.

"İğne Dünya'daydı," dedi Matt. "Buraya nasıl getirdin?"

"Evrenler arasındaki boşluktan." Sloane kaşlarını çatarak sağ elindeki gümüş pırıltya baktı.

Sözlerini sürdürecekti ki Matt'in çenesini sıkıldığını, Esther'in de elini boynundaki sifona götürdüğünü fark etti. Dönüp baktığında Genetrix Nehir Tiyatrosu'nun teras merdiveninden inen iki adam gördü. Hemen arkadaki küçük parkta bekleyen diğer dört adamın yanına gidiyorlardı.

İçlerinden biri, nihayet nezaket maskesini çıkarıp Sloane'un atölyedeyken gördüğü o hesapçı ve soğuk ifadeyi takınmış olan Nero'dan başkası değildi. Saçları dağılmış, bir omzunda dalgalanan pelerini, parlak lacivert astarını ortaya çıkarmıştı. Altın renkli Deve rozeti çarpık duruyordu. Sağ kolunu öne uzatmış, birini ensesinden tutuyordu.

O biri elbette Mox'tu.

Mox'un ağzında ve burnunda artık sifon yoktu. Gözleri olağan odağını yitirmişti. Saç diplerinde ter birikmiş, boyun kasları gerilmiş, omuzları büzüşmüştü. Nero elini çekip düdüğü çalınca Mox, havadaki sert dalgalanmayla birlikte Ziva'ya doğru tökezledi.

"Konsül?" dedi Ziva.

"Kaçın," dedi Mox umutsuzca. Bir Ziva'ya, bir Sloane'a bakıyordu.

“Kaçmak yok,” dedi Nero.

Sloane artık başından beri Nero ile Karanlık arasında görme-ye çalıştığı benzerliği görebiliyordu. Dünya’da doğal olmayacak bir şekil alan yüzü değil, duruşu, omuzlarını geri atıp göğsünü çıkarması, tereddütsüz ve keskin hareketleriydi onu ele veren. Taş gibi sert, her sözcüğü mekanik bir şekilde telaffuz eden sesi de aynıydı.

Nero dışındaki protezi öttürdü ve Mox aniden kaskatı kesildi. Omuzları ve başı geriye çekildi. Sloane’un aklına, eline taktığı anda bir eldiven şeklini alan çok tabakalı sifon geldi. Kaskatı görünse de parmaklarına oturduğu anda rahatça hareket ettirebilmişti. Sanki Mox, omurgasındaki metaller vasıtasıyla bizzat bir sifon olarak kullanılıyordu.

Her yanlarını sarmış olan rengârenk, büyülü bariyerler başkalarını uzak tutuyordu. Tabii kaçmalarını da engelliyordu. Gerçi Sloane’un kaçmak gibi bir derdi yoktu. Mox’u Nero’nun büyülü kuklası olmaya bırakamazdı.

İğne parçaları, Nero’ya ya da Mox’a ya da belki de her ikisine birden tepki olarak iki elinde uğulduyordu. Küçükken Noel ağacına ışıkları bağlarken parmağı yanlışlıkla açtaki tele değince yaşadığı hisse benziyordu. Enerji dalgası bütün vücudunu dolaşırken, tıpkı bir elektrik şoku kadar sevimsiz ama hayat doluydu.

“Neler oluyor, Nero?” diye sordu Matt öne çıkarak. Sesinde o zorlama sükûnet vardı ama Nero’yu kandıramayacağı açıktı.

Nero ona daha önce karşılaşmışlar da bir türlü hatırlayamıyormuş gibi baktı. Sloane sessizlikten faydalandı.

“Mox.” Sesi, hiç istemese de yalvarır gibi çıkmıştı. Mox hafifçe yana doğru eğilmişti. “Yaralandın mı?”

“Hayır. Sadece... Rahatsız.”

“Mox mu?” Nero neredeyse sevgiyle bakıyordu ona. “Ah, anladım. Micah Oliver Kent Shepherd. M-O-K-S. Seçilmiş’ten daha iyi, sana daha çok yaklaşıyor.”

Sloane, Micah isminin, karşısındaki büyüyle lekelenmiş, ter içinde, kamburu çıkmış, kullanamadığı gücüyle kendi kendini

tüketen adamdansa sıradan bir gence ait olabileceğini düşündü. O yüzden unutulmaya terk edilmesi iyi olmuştu.

“Seçilmiş mi?” dedi Matt, irileşen gözlerini Mox’a çevirerek.

“İlki,” dedi Mox kısaca. “Siz –içinizden hanginizse artık– beşincisiniz.”

“Ama sen... diğerlerini öldürdün?” Matt suçlar gibi değil de kafası karışmış gibi konuşuyordu. “Neden?”

“Ne olduklarını bilmiyordum,” dedi Mox. “Sadece ölmek istemiyordum.”

Matt hafifçe tepeden baksa da anlayışla karşılamıştı. Sloane ona bir tokat atmak için tanıdık, hatta bir parça rahatlatıcı bir dürtü duydu içinde.

Nero humlayarak elini salladı. Sesi, Mox’un gür sesinin aksine cılızdı, bir tenor olarak doğmuştu ama ağzından çıkan nota hiç yalpalamıyordu. Mox bir kez daha irkildi. Matt de sifonu elinde buruşup metal plakalar tenini delerken bir çığlık attı. Parmaklarından akan kan betona damlıyordu. Esther’in boynundaki sifon da daralmıştı. Esther boğulurcasına ensesindeki zinciri gevşetmeye çalışıyordu. Sonunda zinciri koparmayı başarinca sifon tangırdayarak yere düşüp uzağa yuvarlandı.

Ziva’nın ağzındaki sifon çürük et parçalarıyla birlikte çenesinden uçtu. Çenesindeki delik daha da büyüdüğünden sıkıldığı dişleri daha rahat görünüyordu.

“Sloane,” dedi Nero. “Rica etsem İğne’nin parçalarını birleştirir misin?”

Sesi... yorgun gibiydi. Güneşin vurduğu incecik saçları altın tellere benziyordu.

“Olmaz,” dedi Sloane hiç düşünmeden. Parçalardan birini nehre atmayı düşündü ama bırakabileceğinden emin değildi. İki parça da enerjiyle titreşiyordu ve nedenini bilmese de avuçlarını açıp fırlatmaya çalışsa da parçaların mıknatıs gibi oldukları yerde kalacaklarından emindi.

“Boş yere karşı çıkıyorsun,” dedi Nero, alnına düşen bir tutam saçı geriye atarak. “Bir daha rica etmeyeceğim.”

"Hayatta pek fazla prensibim yok," dedi Sloane. "Ama *cani* bir psikopatın dediklerini asla yapmamak kesinlikle prensiplerim arasında."

"Peki," diyen Nero, düdüğü hafif tiz bir şekilde öttürdü. Mox bir anda dimdik doğruldu. Sloane, bütün vücuduyla birlikte yüzünün de gerildiğini görebiliyordu.

İğne'nin iki parçası da yumruklarından kurtulmak istercesine kıvranıyor, sivri uçları avuçlarına batıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir parça parmak ucuna saplanınca acıyla bağırıp elini salladı ve iki parça aniden burnunun dibinde süzölmeye başladı.

Ama yakıcı titreşimlerini, damarlarına hücum eden asidi hâlâ hissedebiliyordu. İğne Nero'nun değil, onun olmak istiyordu. Ve Sloane'un tek yapması gereken de İğne'yi istemektir.

Hadi o zaman, diye geçirdi içinden ve davet edercesine avuçlarını İğne'ye çevirdi.

İki parça da, iki elinin işaret parmaklarının ucuna saplanıp tırnağını sökerken korkunç bir acıyla sarsıldı. Metal, etine saplanarak iç taraflara doğru yol alırken, Sloane onların yumuşak toprağın altında kıvranan solucanlar gibi ilerleyişlerini görebiliyordu. Yara izlerini saran derinin yabancı ama bir o kadar da tanıdık cisme uyum sağlamak için havalanışını dehşetle izledi.

Damarlarındaki bütün gücü kullanarak İğne'yi kıran kendisiydi. Ama zahmetsizce onarılacaklarını biliyordu. İğne etine gömülmek için ne kadar istekliyse, onarılmak için de o kadar istekliydi.

Sol elindeki parça ilerlerken bileğinden dirseğine kadar korkunç bir sızı yayıldı. Dirseğinin içinde İğne'nin parçaladığı damarlar patlayıp etini morartarak omzuna yöneldi. Göğsünden geçip yoluna devam eden parça diğer dirseğinin içinde de ikiz bir çürük izi oluşturdu. Sloane acıdan dudaklarını ısınyordu. İğne'nin parçaları kor ateş gibi parlayarak derisinin altında birleştiğinde Sloane hayatında hiç hissetmediği bir acıyla çığlık attı. Vücudunun bütün hücreleri yangın yeri ydi.

Çaresizce Nero'ya direnirken yanakları al al olan Mox'un ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı.

İğne parçalarının açtığı yaradan akan kan, yere damlıyordu. Sloane, kanın akmasına izin verdi ve ağzına dolan safrayı yuttu.

“Şimdi,” dedi Nero, hayal kırıklığına uğramış gibi. “Kesip içinden çıkarmam gerekecek.”

Nero ona doğru ilerlerken Sloane elini havaya kaldırarak onu durdurdu. İğne’nin çalışması için sese gerek yoktu. İğne en saf arzularının ifadesiydi, o anda istediği şeyi düşünmesi yeterliydi. Nero aralarında oluşan bariyere çarpınca hava dalgalandı. Bu arada adam Mox’u unutmuş, kendi büyü gücüne odaklanmıştı. Sloane iki büyü gücü arasındaki farkı sezebiliyordu. Biri son derece kaba ve sıcakken, diğeri keskin ve zekiydi.

Elinin üstüne yeniden yerleşen yabancı maddenin yarattığı tiksinti kadar, bu küçük şeyin kavrayamayacağı kadar güçlü olabileceği düşüncesiyle de hayrete düşmüştü. İğne güneş gibiydi – çok uzaklarda olmasına ve atmosfer tarafından filtrelenmesine rağmen Dünya’yı ısıtacak kadar güçlüydü. Sloane’un bildiği bütün güçlü şeyler, bir şekilde seyreltilmedikçe yıkıcı etkilere sahipti.

Bariyerin ardından Nero’ya –Karanlık’a– baktı.

“Mesele başından beri bu muydu?” diye sordu. “İğne miydi?”

Karanlık’ın ona zulaladıkları silahları soruşunu hatırladı. Albie’yle kendisi arasında seçim yapmaya zorlamasından hemen önceydi. Sonra elini, elindeki yara izini yüzünde hayranlığa benzer bir ifadeyle incelemişti. Sloane onu etkileyenin kendi olduğunu sanmıştı ama Ziva’nın da gayet açıkça ifade ettiği gibi Sloane ne güçlüydü ne de özel biriydi. Tek özelliği, İğne’nin başka kimsenin değil de onun silahı olmasıydı.

“İstediğin ne?” diye sordu. Sesi sakın, meraklıydı.

Nero gözlerini gözlerine dikti. Bir hımlama ya da düdük sesi duyar gibi oldu ama dikkatini vermemişti. Çünkü artık başka bir yerdeydi.

Nero metal korkuluğa tutunduğunda parmaklarından sular süzülüyordu. Nehrin kenarında çömelmiş onu bekleyen Aelia'ydı. Kırmızı eteği dizlerine yapışmıştı. Nero'nun elindeki bir çift botu alırken iğreniyormuş gibi kendinden uzak tutuyordu.

"Bunlar mı? Cidden?" diye sordu. "Duygularını yansıttığı şey bu muydu?"

"Duygusal biri değil, son Seçilmiş gibi günlük falan da tutmuyordu." Nero kendini yukarı çekip korkuluğun üzerine çıktı. İki evren arasında yüzmekten bitkin düşmüştü. "Onu çağırmak için kişiselleştirdiği ve kendine yakın tuttuğu bir şey bulmam gerekiyordu."

Kıyafetleri sıırıslıklamdı. Aelia botları yere bırakıp parmaklarını cübbesine doğru sallayarak adamın üzerini büyüyle kuruttu.

"Artık o maskeyi çıkarabilirsin," dedi suratını ekşiterek. "Erimiş muma benziyorsun."

Gömleğinin yakasını açıp göğsündeki sifonu tutan kayışı çözdü. Büyü yüzünü değiştirmemişti ama her bakana farklı bir görüntü sunuyordu. Dünya'da bile. Aelia, görüntünün normal olmayacağını önceden söylemişti ama zaten Nero'nun istediği de buydu. Dünya'daki insanlar, varlığını inkâr ettikleri hâlde büyüünün en alenisine bile açıktı.

Nero, hakkındaki son teorileri okurken çok eğlenmişti. Karanlık, devletin gizlice yürüttüğü bir deneyin yoldan çıkmasının eseri idi;

dünyayı ele geçirmeye çalışan bir uzaylıydı; kafayı sıyıran bir milyar-
der kötü adam olmaya karar vermişti... Nero, Dünya insanlarının faz-
lasıyla çizgi roman okuduğuna karar vermişti.

Kızın botlarını yerden aldıktan sonra Aelia'yla birlikte nehir ke-
narındaki ağaçlığa doğru ilerledi. Güneş doğmak üzereydi, şehir her
zamanki gibi boştu. Nero Wacker Yolu'ndan hızla geçen birkaç ara-
banın sesini, LaSalle'ın köşesindeki evsiz kadının şarkı söyleyişini ve
Aelia'nın topuk seslerini duyuyordu. Gösterişli kıyafetleri ve abartılı
ayakkabıları yüzünden onu defalarca haşlamıştı. Gece operasyonların-
da kimselere görünmemek ve dikkat çekmemek çok önemliydi.

"Botlarına yansıttığı büyü mü?" diye sordu Aelia. "Korkarım, an-
lamakta zorlanıyorum."

"Hiç şaşırmadım," dedi Nero. Yaban elması ağaçlarının pembe
tomurcukları ve erguvanların arasından tırmanmaya başlamışlardı.
"Büyünün irade enerjisi olduğunu varsayarsak, bir tür büyü diyebi-
liriz. Tamir ederek, ayağına giyerek ve çıkararak iradesini bu botlara
yükledi. Tıpkı iradesini kâğıttan turnaya yükleyen o çocuk gibi." Dün-
ya'dan plastik bir sandviç torbasında sağ salım Genetrix'e gelen ori-
gami kuş şimdi atölyesinin pencere pervazında duruyordu. "Nesneye
duyulan duygusal bağ sadece ilgili enerjiyi güçlendiriyor, bu da bana
ikisini birden buraya getirme gücü veriyor."

"Ama İğne'nin hangisinde olduğunu bilmiyorsun."

"Bence kızda ama yine de işi sağlama almayı tercih ederim."

"Ne zaman geri gideceksin?"

Caddeye çıkmışlardı. Nero durup kadına gülümsedi. "Benden yine
kurtulmak istediğini söyleme sakın?"

Aelia belli belirsiz irkildi. Dudaklarının kenarları aşağı kıvrılmıştı.
"Gidişin yakınsa kendim yer değiştirmek için hazırlıklara başlamak is-
tiyorum."

"Bu evrenlerin yıkımına daha aylar var, bundan emin olabilirsin,"
dedi Nero. "Sana yeni bir evrende yer ayarladım. Bana yardım ettiğin
sürece hiçbir şeyden korkmana gerek yok."

Aelia gergin bir gülümsemeyle caddenin karşısındaki Deve binasına
yöneldi.

Nero köşeden geçerken şarkı söyleyen kadının kupasına bozuk para attı. Yaşadığı evren yok olacaksa bile birine anlık bir mutluluk sunmanın zararı yoktu.

Yeni bir anı yüzeye çıkarken en son silinen Aelia'nın Cheshire kedisininkini andıran gülümsemesi oldu.

"Beni dinlemiyorsun," dedi Nero.

Nero'nun atölyesindeydiler. Etraflarında ışıldayan küreler uçuşuyordu. Nero bir defterin üzerine abanmış, unutmamak için düşüncelerini kayda geçiriyordu. Deve'de elektrikler gitmişti, o yüzden tek ışık kaynağı yeni yargıcın yüzünde ürkütücü gölgelere neden olan kürelerdi.

"Çarpışma kaçınılmaz," diye devam etti, aptal birine anlatıyormuş gibi ağır ağır. Aelia'nın aptal olduğunu düşündüğünden değildi ama kadın bu konuşmada bariz bir idrak sorunu olduğunu kanıtlamıştı. "Şimdilik iki dünyayı ayrı tutuyorum. Büyü enerjimin büyük bir kısmı bu çabaya gidiyor, bunu belirtmeden geçemeyeceğim. Ama öldüğümde Tenebris Olayı'yla bağlandıklarından beri girdikleri yola devam edecekler. Yani yıkıma doğru."

Pencerelerde tekinsiz şimşekler çaktı, ardından bir trampet misali gök gürültüsü geldi.

"Tenebris Olayı mı?" diye sordu Aelia. Kürelerden biri, Genetrix'teki elf prensesleri gibi giyinme modasının saçma bir yansıması olan altın kaplama sifon taktığı kulağının yanından süzüldü. Yenleri dalgalanan elbisesi uzun ve geniştir. "Bağı bu olayın kurduğundan hiç bahsetmemiştin."

"Böylesi bir şeyi başka ne yapabilirdi ki?" Nero kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu gezegenin büyü kaynağı parçalandı ve Genetrix'in büyüsünden parçalar başka bir evrene saçıldı. Evrenler arası seyahatte zamanın dengesizliği nedeniyle bütün bunlar geçmişte oldu. Sonunda

* Alice Harikalar Diyarı romanında, sırtışıyla ünlü kedi karakteri -çn

büyülü nesneler Dünya'da birer efsaneye dönüştü. Ama o kadar çok sahte efsane var ki gerçeklerinden ayırmak çok zor. Bu yüzden evrenler arasında gidip gelmeye devam etmeliyim. Gerçeği ortaya çıkarmak için daha dramatik bir şeyler yapmayı düşünüyorum. Kaçınılmaz olanı ötelemekten sıkıldım."

"Bütün gücüne rağmen bağlantıyı koparıp iki dünyayı birden kurtaramıyorsun, öyle mi?"

"İstesem bile, ki istemiyorum, ben mutlak güç sahibi değilim, sadece ölümsüzüm," dedi Nero. "Ve yakında şartlar oluşunca ölümsüz bile olmayacağım."

"Seni hiç anlamayacağım." Aelia, rüzgârla tangırdayan pencereye gitti. Camları döven yağmur şehir manzarasına engel oluyordu. "Sonsuz yaşam için bir sürü insan cinayet işler, hatta sahip oldukları bütün seroeti, ailelerini, çocuklarını bile feda ederler. Oysa sen hayatını, seni öldürebilecek kişiyi bulmaya adanmışsın."

"Ölümsüzlüğe susayanlar, onu hiç kavrayabilmiş değiller." Nero, kapının yanındaki içecek dolabına gidip temiz bir kadehe viski doldurdu. "İlk iki asır, kesinlikle baş döndürücü. Evet, kesinlikle öyle." Kristal kadeh, kürelerin ışığını yere yansıtıyordu. "Ama sonra her şey gittikçe anlamsızlaşıyor. Bir ömür, bir ulus, bütün bir evren – onların zaferleri, çatışmaları, zavallı güç savaşları... Hepsi aynı, nereye gidersem giderim, ne yaparsam yapayım, değişmiyor." Yudumladığı viski boğazını yaktı. "Yorulduğum artık."

Aelia yan gözle ona baktı. İlk karşılaştıklarında kim olduğunu açıklayan ve onu öldürmeye davet eden adamdan ödü kopmuştu ama artık ondan eskisi kadar korkmuyordu. Aslında Aelia büyüyle defalarca nefesini kesmeyi, kalbini durdurmayı, hatta başını koparmayı denemiş, doğru aday olduğunu kanıtlamıştı. Nero intihar etmek için denediklerini, onun da yapmasına izin vermişti. Daha neler yapmamıştı ki ölmek için? Bileklerine taş bağlayıp okyanusa atlamış, Dünya'nın en zehirli yılanından aldığı zehirle kendini zehirlemiş, hatta bir evrende kendini aktif bir volkanın içine atmıştı. Hem kendisinin hem de Aelia'nın bütün çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı çünkü büyü gücü onu hep savunup korumuştur.

Yine de Aelia bazen korkusunu gizleyemiyordu. Şimdi de dalgın bir

ifadeyle kaşlarını çatmıştı. Tekinsiz bir ifadesi vardı. "Peki şu oğlan, yapabileceğinden emin misin?" diye sordu.

"Onlarca Seçilmiş, savaşçı ve meşhur büyücünün olduğu onlarca evrene gittim," dedi Nero. "Hiçbirinde bu oğlandaki saf güç yoktu. Yeteneği ya da odaklanma gücü olmayabilir ama gerek yok. Sonuçta bir araç olmaktan öteye gitmeyecek."

Aelia başını salladı. "Ama arzularını tetiklemek gerekecek," dedi yine dalgınlıkla. "Çünkü arzu zorlamaya gelmez."

Nero kadehi başına dikti. "Tam bu yüzden yardımına ihtiyacım var."

Geriye sadece kürenin ışığı kaldı.

Sifonuyla atölyenin kapısını ardına kadar açtı, girer girmez de arkasından çarparak kapadı. Titriyordu. Küfredip ellerini salladı. Asırların bu zafiyeti yenmesi gerektiği düşünülebilirdi, oysa hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Kapıyı kilitlemek, atölyenin etrafına ses kalkanı oluşturmak, masada defteri önüne çağırarak ve son olarak söylediklerini yazmak üzere kalemini hazır etmek için odayı ardı ardına düdük sesiyle çınlattı. Sonra kitap yığınının yanındaki sandalyeye oturup mendille alnındaki teri sildi. Dudaklarında tuzun tadını alabiliyordu.

Kalem, konuşmasını heyecanla bekliyormuş gibi dimdik titreyordu.

"Bitti," dedi. "Işık Ordusu öldü."

Kalem hareket etmeye başladı. Nero avuçlarındaki teri bacaklarına sildi.

"Artık beni öldürmek isteyecek," diye ekledi, biraz rahatlayarak.

Sloane, Karanlık'ın açlığını hissedebiliyordu. Ama onun da ötesinde, yorgunluğunu hisetmişti. Açlık ve yorgunluk bir olmuştu.

Nero, Micah'yı ve çarpık gülümsemesini düşündü. Öyle sıradan bir anne babadan böyle sıradışı bir çocuğun yetişmesini hep tuhaf bulmuştu. Önceki yıl kasaba panayırında acı sos yarışmasının şampiyonu olan ve haftalık örgü grubunun başkanı Nancy. Kasaba bankasında yöneticilik yapan, tepesi seyrelip alt tarafı genişleyen Phil. Tokalaşırken Nero'nun sifonundan rahatsız olmuşlarsa da oğullarını almasına hiç karşı koymamışlardı.

Büyü yapmak için Micah'nın sifona ihtiyacı yoktu. Niyetlenmesi bile gerekmiyordu. Tetiklendiğinde arzuları kendiliğinden gerçekleşiyordu. Deve'deki ilk yatak odasını ateşe vermişti. Bir keresinde kafeteryadaki bütün tabakları aynı anda kırmıştı. Davet Salonu'nun taş zemininde çiçeklerin bitmesini sağlamıştı.

Şimdi de Davet Salonu'ndaki fort sifonunun üzerinde otururken, erken boy atmasına rağmen çocuk gibi görünüyordu. Belki bu kadar küçük görünmesinin nedeni saçlarının arasından çıkan kepçe kulaklarıydı.

Önündeki kasetçalardan Sibyl'in sabahtan beri üçüncü kez tekrar eden kuru ve çatlak sesi yükseliyordu. Dünyalar çözülecek, Genetrix'in sonu gelecek.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Nero.

"Büyünün lekelediği," dedi Micah, sol gözünün kenarına parmağıyla vururken. "Bu mudur? Bu büyü'nün lekesi mi?"

"Bence öyle," dedi Nero. Yere oturmaktan nefret etse de fort sifonunun yanında, Micah'nın tam karşısına bağdaş kurmuştu. Taşın soğuğu kıyafetlerinden sızıyor, içini titretiyordu. "Bence Tenebris Olayı birkaç büyü parçasının etrafa saçılmasına neden oldu ve bir parça gözüne geldi."

Bahsi geçen göz kısılarak Nero'ya baktı. "Tenebris Olayı yıllar önce oldu. Ben daha on bir yaşındayım."

"Solucan deliği nedir bilir misin?" diye sordu Nero.

Micah başını iki yana salladı.

"O zaman sana şöyle açıklayayım," dedi Nero. "Solucan deliği, bir tünel gibidir. Tünelin bir ucunda her şey çok yavaş hareket ederken, diğer ucundakiler çok hızlı hareket edebilir. Yani tünelden geçersen kendini gelecekte bulabilirsin ama oraya çok hızlı gidebilirsin. Anladın mı?"

Doğduğunda kendi Dünya'sı, Genetrix'le aynı asırda olduğu hâlde onun asırlarca yaşaması da böyle olmuştu. Zaman, dünyalar arasında işbirliği yapmıyordu.

"Yani büyü patlayıp tünelde hareket etti," dedi Micah. "Ve gözüme geldi."

"Bilmiyorum. Sadece bir teori."

"Ve bu yüzden bu kadar çok büyü gücüne sahibim. Bu yüzden anemle babam benden korkuyor."

"Olabilir. Ve belki sen kendini hazır hissedene kadar büyü gücünü kontrol etmenin bir yolu vardır. Bunu ister miydin?"

Micah başını öne doğru salladı.

Zavallı çocuk, diye düşündü Nero. Büyüyle dolup taşmayı Nero bile anlayamıyordu ki, başkaları nasıl anlasındı?

"Sana omurgandaki özel sifonu anlatayım," diye sözlerini sürdürdü.

Omurga, diye düşündüler.

Claudia, kamburunu çıkardığında tişörtünün yakasından görünen omurgasına parmağıyla vurdu. Pıt, pıt, pıt.

Ateş sönmeye yüz tutmuştu. Odun atmaya unuttuğundan hava soğumuştur. Kendi nefesini görebiliyordu. Yine de bu hazırlıklardan kopamamıştı. Bu geceyi, nihayet her şeyin ona ereceği geceyi o kadar uzun zamandır bekliyordu ki. Güç nesneleri avluda geniş bir çemberin içindeydi, her birini tuzla çektiği çizgiler birbirine bağlıyordu. Hepsini son beş yılda hiçbir yere çıkmayan efsanelerin ve define fısıltıların izini takip ederek toplamıştı.

Oysa gerçek hazine göğsünü sızlatıyordu. Sadece röntgende görülebilirdi. Doktor kalbinde bir delik olduğundan şüphelenmişti ve bir anlamda aradığını bulmuştu. Ama delik bir şeyle tıkalıydı. Bir şarapnel parçası demişti doktor ama Nero hayatı boyunca hiçbir patlamanın yakınında bulunmamıştı. Sağlığı tehlikede değildi, o yüzden nefesi daralıp kolayca yorulduğu hâlde, kalbindeki parçayla hayatına devam etmişti.

Doğrulup askılarını omuzlarına geçirdi. Arkasında duran kız kardeşi Claudia rahat bir bluz giymişti, köprücük kemiklerinin tam ortasında bir fiyonk vardı. Yandan ayırdığı saçlarının uçları kıvrıktı.

"Güzel görünüyorsun," dedi Nero ona.

"Değil mi?" Claudia geri çekilip uzun eteğinin sivruluşunu göstermek için kalçalarını salladı. "Sonsuz hayatının ilk günü için bunu giymeyi uygun buldum."

Kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Tren için giyindin, başka bir şey için değil."

Claudia belli belirsiz gülümsedi.

"Sen de istemediğinden emin misin?"

"Ölümsüzlüğe cennette kavuşacağım," dedi kız tatlı tatlı. "Gerçi abim benimle olmayacak diye üzüliyorum. Ben cennetteyken sen hâlâ burada, Dünya'da olacaksın."

"Ben cennete inanmıyorum," dedi.

Claudia başını salladı. "Daha önce de söylemiştin." Sonra eğilip yanağından öptü. Çiçekli bir parfüm sürmüştü. Geri çekildiğinde gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı.

Son çıra alev alırken şöminedeki ateş çatırdadı.

Ateş gibi bir histi.

Huş odunu yanarken kâğıt gibi kabuğu kütükten ayrılıp küle dönüştü. O da teninin aynen böyle küle dönüştüğünü hissediyordu. Vücudunun bütün katmanları –derisi, sinirleri ve kemiği– kalkıyor, alevlerin arasında kül oluyordu.

Bu yalnızca başlangıçtı. Daha sonra başka bir evrende tam karşılığını buldu. Balıklama güneşe dalmak gibi bir şeydi. Lavdan ve bildiği her şeyden daha sıcaktı. Sobaya dokunan elini kaçırmak ya da üstüne düşen kuru elinle silkelemek gibi kaçınmak mümkündü ama kıpırdamıyordu. Bir toz bulutu olmuş, partiküllerine ayrılmıştı ama çığlık bile atamıyordu.

O da kendi sonsuzluğuyla sürüyordu sanki. Kalbindeki parçayla parmağını bile kaldırmadan en saf büyü gücüyle bağlantı kurabilmek adına dünyanın derinliklerini kazmıştı. Tadına bakmak şöyle dursun kana kana içmiş, doymak bilmemişti. Kurduğu bağ kopmaz bir bağdı. Ama o çaresizce o bağın kopmasını istiyordu.

Ama pınar kuruyana kadar kopmadı.

Saniyeler sonra, yıllar sonra uyandığında yalnızdı ve yaşıyan her şey, tarlalardaki her bir tohum, ağaçlardaki her bir tomurcuk, kaçışan her bir böcek, yerde kayan her bir yılan, uçan her bir kuş, bir zamanlar dünya üzerinde yürüyen her bir insan yok olmuştu.

Dünyalarını yok etmişlerdi ve yenisini bulmaları gerekecekti.

Cordus Konseyi Danışmanı Nero Dalche'in Günlüğünden:

Bir dünyanın ağırlığını sırtlanmak tuhaf bir şey. Atlas'la bu kadar ortak yanıml olacağı hiç aklıma gelmemişti. Tanrılara muhalefet etme hatası, gökleri sonsuza kadar omuzlarında taşımasına neden olmuştu. Hayır, Dünya'yı sırtlamamıştı, bu yağın bir yanlış anlamaydı. Ve ben de evrenin sırlarına burnumu soktuğum için sonsuza kadar ölü gezegenimi omuzlarımda taşıyacağım.

Ama kâbuslarıma giren çiçekler, hayvanlar, ağaçlar, okyanusun derinliklerindeki harikalar ya da ne yüzlerini gördüğüm ne de isimlerini öğrendiğim çocuklar değil. O kadar çok şey soyutlaşıp yok oluyor ki... Bir şeyi anlamlı kılan kapsam değil, özgüllük.

Her gün okula giderken çok zayıf göründüğümü söyleyerek bana tereyağlı ekmek veren o kadın, sigara içmek için dışarı çıktığımda ayaklarımın etrafında sonsuzluk işareti çizerek dolaşan sokak kedisi ve bana kravat bağlama'yı öğreten üst kat komşumuz — kâbuslarıma girenler bunlar.

Bir de kız kardeşim Claudia tabii.

Bazen sahip olduğu büyü gücüyle ölüleri diriltebildiği için Dirilişçi'den nefret ediyorum. Ben de denemişim.

KARANLIK ALBIE'YE hem zalimce hem de hassasiyetle işkence yapmıştı. Bazen paradoksal olarak ikisi aynı anda gerçekleşiyordu. Sloane bir dizi parlak bıçağı, iğne burunlu pensiyi ve kerpeteni hatırlıyordu. Hepsi hırdavatçıdan demin alınmış gibi yepyeni görünüyordu.

Sloane'dan bir şey istemiş, istediğini elde etmek için Albie'nin canını yakmıştı. Sloane yine de ona istediğini vermemişti. Ve Karanlık bundan etkilenmiş gibi görünmüştü.

"O ölmek istiyor," dedi Sloane. Neredeyse *biz* diyecekti. *Biz ölmek istiyoruz*, diyecekti. Çünkü anılar iyice birbirine karışmıştı. Sonra birden irkildi. Bir an için midesi altüst oldu. Çimlere kaplanıp kustu.

"Ne oldu?" dedi Esther. "Ona ne yaptın?"

"Sorusunu yanıtladım," diye karşılık verdi Nero. "Nasıl yanıtladığım seni ilgilendirmez."

"Ölmek istiyorsan, söylemen yeterdi," dedi Matt. Acıyla kamburunu çıkarmış, parçalanmış elini göğsüne yapıştırmıştı. "Herhangi birimiz... seve seve öldürürdük."

"Hayır!" Sloane doğruldu. Ağzında safra tadı vardı. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Genetrix ve Dünya çarpışacak. İki dünya-

yı birbirinden ayrı tutan o. Öldürürsek, hepimiz onunla birlikte ölürüz.”

Nefes almakta zorlanıyordu. Karanlık'ın ölmesi gerekiyordu ama ölemiyordu. Dahası istediği üzere onu öldürmezlerse, Dünya ile Genetrix'i birbirinden ayrı tutmaktan vazgeçip yeni kurbanlar bulmak için başka bir evrene giderdi. Sonunda hepsi ölürdü.

Çıkış yoktu.

Sloane Mox'a baktı. Adam sifonu nedeniyle iki büklüm olmuş, saçları yüzüne düşmüştü. Başından beri Nero'nun tek istediği büyü gücünü şekillendirmek için Mox'un arzularını şekillendirmek olmuştu. Nero ona kilden bir heykel gibi şekil vermişti.

Dahası, Sloane'u da şekillendirmişti. Yıllarca değil, sadece birkaç saniyede hem de. Albie'yle kendisi arasında bir seçim yapmasını istemesi, Irv Kupcinet Köprüsü üzerindeki tuzağa yürümesi, Albie'nin sesini kullanarak onu Genetrix'e çağırması yetmişti. Ama arzularıyla oynamasına hiç gerek olmamıştı çünkü onun istediğiyle Karanlık'ın istediği hep aynı şey olmuştu.

“Bana karşı yufka yürekli olabileceğin hiç aklıma gelmezdi,” dedi Nero.

“Alakası yok,” dedi Sloane.

Ağır adımlarla ona doğru yürüdü.

“İğne'yi Micah'ya ver, Sloane. Yapmak için doğduğu şeyi yapsın,” dedi Nero. Sesi kötücül değil, yorgundu. “Yoksa seni kışkırtmam gerekecek.”

Sloane onun ne demek istediğini biliyordu. Silahların, daha doğrusu İğne'nin nerede olduğunu öğrenmek için Albie'ye işkence yapmıştı. Adam onun en zayıf ve savunmasız yanlarını biliyordu. Her şey bir yana, Sloane'un ne kadar yalnız olduğunu biliyordu.

İki büklüm duran Mox'un yanaklarından ter ve gözyaşı süzülüyordu. Sloane, onun hayatı boyunca kullanıldığını düşündü. Dünyanın sonuna kadar kullanılmasına izin veremezdi.

“Bunu yapmak için doğan kişi Mox değil, *benim*,” dedi.

“Sloane, hayır!” diye bağırdı Matt. Sanki güçlü bir rüzgâra

karşı bağınyordu. Belki de öyledir, diye düşündü Sloane. Esther aniden atılıp birkaç adım ötesindeki boyun sifonunu kaparken Sloane'un saçları bir an için savrulup görüşünü engelledi. Genç kadın bir eliyle sifonu boynuna takarken diğer eliyle düdüğü ağzına götürerek sertçe ısırıldı. Ne var ki ses çıkarmasına fırsat kalmadan Nero elini sallayınca kendini yerde buldu.

"Her şeyin yok olması gerekmiyor," dedi Nero, Sloane'a bakarak. "Ölümümün yaratacağı enerji başka bir şeyi kurtarmak için kullanılabilir. Micah'nın yüreğinde iflah olmaz bir iyilik var; belki dünyayı korumayı, onun bir kısmını kurtaracak kadar *isteyebilir*. Ama sen... Sen başından beri hep yıkım istedin."

Tabii ki haklıydı. Mox büyüünün insanın yüreğindeki en derin arzular olduğunu söylemişti. Derin Dalış görevinde takım arkadaşlarını katletmesi, Davet Salonu'nda büyü nefesiyle uğraşırken kasırga yaratması ya da Kubbe'nin içinde âdeta bir krater oluşturması... Bunların olmasını istemişti. Bir şeyleri yıkmayan tek bir büyü bile yapmamıştı. İçinde bir şey, geriye hiçbir şey kalmayana kadar sadece almak, almak, almak, almak istiyordu. Tıpkı Nero'nun güç ve büyü açlığıyla büyü pınarlarını kurutana kadar kendi evrenine yaptıkları gibi.

Elini kaldırdı ve Nero'nun bedeni havaya yükseldi. Adamın bir omzuna attığı pelerini kırbaç gibi şaklayarak boğazını sarmıştı. İğne içinde bir şarkı söylüyordu, bir intikam şarkısı. Sloane'un elini indirmesiyle birlikte Nero dizlerinin üstünde kaldırıma yapıştı. Çatırtılara bakılırsa iki bacağının birden kırıldığını düşündü Sloane. Umurunda değildi.

"Genetrix'le ikizi arasında bir şey var," dedi Nero ve acıyla suratını ekşittiği hâlde güldü. "Karanlık onu ele geçirecek ve iki dünya çarpışacak. Her şeyin sonu gelecek."

"Evet," dedi Sloane. "Karanlık'la Seçilmiş arasındaki çizginin bıçak sırtı olduğunu söylemişlerdi."

Bir yanıyla yıkımı istiyordu. Ama Sloane bundan ibaret değildi. Başka istekleri de vardı. Adalet ve merhamet, Albie'yle bir şeyler içmek, Matt'le öpüşmek, Esther'le gülüşmek. Şafak henüz söker-

ken erkenden uyanıp göl kenarında koşmak, Sanat Enstitüsü'nün Modern Kanadında sessizce oturup Frank Lloyd Wright'ın pencerelerine bakarak Cameron'ı düşünmek, Mox'a araba kullanmayı öğretmek, Abes Sanatçıların manifestosunu baştan sona okumak, kokteyl kadehinde dans eden zeytinleri seyretmek istiyordu.

Bütün bu isteklerin diğerlerine baskın gelmesini umut etmek zorundaydı.

Sloane, İğne'nin gömülü olduğu elini havaya kaldırırken kendini hem okyanusun derinlerindeki bir ergen hem de ruhunu bir iğneye saklayarak ölüme meydan okuyan efsanevi Koschei üzerine uzmanlaşmış biri olarak hayal etti. Suyun basıncıyla birlikte büyüünün alevi her yandan sarmıştı. O kadar güçlüydü ki her an büzüşüp kalabilirdi. Ama acının ötesinde bir şey daha vardı. Açlık. Günlüğüne, bir şeyi öyle çok istemek ki onu elde edebilmek için ölmek gibi yazmıştı. Aslında artık bomboş hissetmek istemediğine dair derin ve çaresiz bir arzuyu kabullenmişti bu.

Kendini bir Dren'in göbeğinde hayal etti. Molozlardan oluşan bir duvar görüşünü engelliyordu. Tozlar omuzlarını yalıyor, taş parçaları ve kemik parçaları tenini sarıyor, bedeninin bir parçası oluyordu. Saçları yüzünün önünde savruluyor, ağzına giriyordu. Ama o hâlâ daha fazlasını istiyordu. Fazlasını.

Çok daha fazlasını.

Elini öne uzatarak Nero'ya odaklandı. İğne'nin bulunduğu, zamanında kendini düştüğü tuzaktan kurtarmak için bir hayvan gibi dişleriyle parçaladığı, yara izleri hâlâ duran elini. Eğer büyü enerjisini yönlendiren arzularsa, bu durumda tek istediği Nero'nun hayatıydı. Her bir dakikası. Nero'nun gözleri pörtledi ve ellerini boğazına götürmek götürdü – ya da kendini bir anda kendini nehrin üzerinde, havada süzülürken bulmasaydı, götürecekti.

Sloane anıttaydı. Ölenlerin ışıklı isimleri etrafında parlıyordu ve...

Sloane, Albie'yle birlikte bardaydı. Önlerinde bir sürü boş kadeh dizilmişti ve...

Sloane, yolda yalınayak yürüyordu. Topuğuna bir cam parçası saplandı ve...

Sloane Genetrix'teki nehrin kenarında duruyordu.

Karanlık'ın aldığı her şeyi istiyordu. Çığlık attı, ses içini parçalıyor, içindeki boşluğu daha da büyütüyordu. Kendini Karanlık'ın hayatıyla doldurdu. Kumarhanedeki çipler gibi üst üste dizdiği kayıplarla. Adım attığı ve adını bile unuttuğu yüzlerce evrenden yürüttüğü büyü gücüyle.

Sloane, Karanlık'ı *silip süpürdü*.

Nero'nun bedeni bir anda paramparça oldu. Bağırsakları şehrin üzerinde kıvranıyor, damarların bağladığı kalbi hâlâ atıyordu. Sloane bembeyaz sinirlerin birbirine girdiğini, kemiklerinin dümdüz çizgilerini gördü ve her yere kan fışkırdı. Belki çığlık atmıştı, belki de atmamıştı, artık çığlık atamayacak hâldeydi. Dişleri çenesinden sökülmüş, dili rüzgâra kapılmıştı.

Sloane birden büyüünün ateşiyle yanmaya başladı, tıpkı Nero'nun anılarında, güneşe balıklama dalarken olduğu gibi. Çığlık atamayan bir et ve kan bulutuna dönüştü. İradenin gayreti falan yoktu. İki dünya arasındaki incecik zar yırtılıp yukarıdan sular dökülürken, istekten geriye sadece öz kalmıştı.

Nehir kenarını basan sular ağaçlı terasları, Wacker üzerindeki arabaları ve köprüdeki yayaları yuttu. Sloane yükseldi. Ya da belki düştü.

Bir kez daha suya düştü, yerle bir ettikleri kulenin enkazına çarptı ve...

...imkânsız bir şekilde...

Albie'nin küllerini serptikleri Onuncu Yıl Anıtı'nın yanında yere düştü.

YAKINLARDA BİR ARABANIN alarmı çalmaya başladı. Ses boğuk geliyordu; Sloane kulaklarının pamukla tıkalı olduğunu sandı. Elini götürdüğünde kulağının boş ama yapış yapış olduğunu fark etti.

Her yerde alarmlar çalıyordu. Farklı aralıklarla çınlayan koroza izinsiz giriş bilgisi veren güvenlik alarmları ve sirenler eşlik ediyordu. Sloane gözlerini kırıştırarak bulutlara baktı. Ne görmeyi beklediğinden emin değildi ama karşısında açık bir gökyüzü görmek tuhaftı.

Yaralanıp yaralanmadığını anlamak için iki eliyle birden başını ve ensesini yokladı, herhangi bir hasar bulamayınca da doğruldu. Bir kulağı çınlıyor, baktığı her şey titreşip dönüyordu ki bu da her şeyi daha gerçek dışı gösteriyordu.

Bir tarafta nehir ve onun hemen yanında duran, giriş olarak kullanılan boşluk dışında sade görünümlü bronz bir bloktan ibaret Karanlık anıtı vardı. Diğer taraftaysa Genetrix'in şehre tepeden bakan çelik cepheli Warner Tower uzanıyordu. Caddenin karşısında çelik ve camdan inşa edilen kapkara 300 North Wabash binasının yarısı duruyordu. Peynir kalıbı ikiye bölünen binanın batı cephesi içini gösteriyordu. Sloane tam ortasından

tertemiz kesilmiş bir kanepenin minderinin yirminci kattan yuvarlanarak kaldırıma yapışmasını seyretti.

Sloane'un zihni bomboştur. Vücudu tırnaklarına kadar ağrı içindeydi. Bacaklarını oynattı. Çok titriyorlardı ama yürüyebilirdi. *Diğerleri*, diye fısıldadı kafasındaki ses. *Diğerlerini bul.*

Elleri ve dizlerinin üzerinde bir süre beton boyunca emekledi, sonra ayağa fırlayıp sendeleyerek nehre doğru ilerledi. Sarhoş gibiydi. Nehrin üzerinde siyah bir kafa görünce merdivenleri suya inen köprüye doğru koştu. Kutu gibi bir Genetrix taksisiyle gıcır gıcır görünen bir BMW hemen önünde çarpıştı. Şoförler arabalarından çıkıp birbirlerine bağırmaya başladılar. Biri, sol elindeki metal bir eldiveni andıran sifonu sallıyordu.

Sloane merdivenlere fırladı ve dizlerine kadar suya girerek adamı gördüğü yere baktı. Mox ağzından sular püskürtüp saçlarını yüzünden çekti. Sloane kalçasını sımsıkı betona yapıştırıp biraz daha suya girerek ona sarıldı.

"Kulağın kanıyor," dedi Mox.

"Kulak zarım patladı," dedi Sloane.

Mox bütün hoyratlığıyla dudaklarına yapıştı. Sloane nehir sularının, arıttaki tozların ve kanın tadını alabiliyordu. Mox hayattaydı.

Birinin öksürdüğünü duyunca Mox'tan ayrıldı. Birkaç metre ötede, nehir kenarında dirseklerini tutmuş sudan çıkmaya çalışan Esther'i gördü. Hemen yanına giderek kollarından tutup sudan çıkardı.

"Essy," dedi. Esther ona sımsıkı sarılmış, omzunda öksürüyordu. "Matt nerede?"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum," dedi Esther.

Sloane onun omzunun üstünden Ziva'nın sudan bir şey sürükleyerek çıkardığını fark etti. Matt'i kıyıya kaldırırken kadının çenesindeki delikten sular boşalıyordu. Matt öksürerek yan döndü.

Esther zayıf bir sesle, "Karanlık, o..." dedi.

"Öldü mü?" diye tamamladı onun sözünü Sloane. Kolunda hâlâ adamın kan lekeleri vardı. "Evet, öldü."

Hep birlikte köprüden geçtiler. Sloane önden gidiyor, Ziva ve Mox peşinden yürüyorlardı. Matt destek almak için Esther'e yaslanmıştı. Ezilen elinin acısı sonunda kendini hissettirmeye başlamıştı.

Şaşkın bakışlarla korkulukların gerisinde toplanan kalabalığın önünden geçtiler. İçlerinden biri yırtık bir pantolon ve Converse spor ayakkabı giyen bir gençti. Sifonu yoktu. Sloane ileride Wacker çatalında kutu gibi duran İsa'nın On Yedinci Kilisesi'ni, Scientist'i gördü. Onun arkasında bulunması gereken, Sloane'un hayal meyal hatırladığı bina yok olmuş, onun yerine Abes mimarların yaptığı bir bina dikilmişti. Tepesinden açılmış muzun kabukları gibi binanın ofisleri şehrin tepesinde her yöne uzanıyordu.

Wacker'ın her yerinden gelen çığlıklara ve onları bastıran alarmlara aldırmadan sağa döndüler.

"İnes'i bulmamız lazım," dedi Esther arkadan. "Annemi de."

"Telefonlar," dedi Sloane. "Muhtemelen çalışmıyordur."

Caddede elektrik hatları görülebiliyordu ama hepsi binalarla ve gazla yanan sokak lambalarıyla kesilmişti.

"O zaman arabayla Kaliforniya'ya giderim," dedi Esther.

"Önce Ines'i bul," diye öneride bulundu Sloane. "İkiniz birlikte gidersiniz." Ines'in *hayatta olmama* ihtimaline hiç değinmedi çünkü bunu kendisi bile reddediyordu. "Belki yolda Meksika'ya uğrayabilirsiniz. Ben de..." Kendi annesini arayabileceğini söylemeden sustu çünkü bir anda annesinin hayatta olma ihtimali bulunmadığını hissetti. Yine de bundan *nasıl* bu kadar emin olabildiğini kestiremiyordu.

İleride Thompson Center yerine Deve binasını görünce öyle rahatladı ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Olan biteni atlatmak istiyorlarsa Deve'deki kolektif büyü bilgisine ihtiyaçları olacaktı.

Cordus Center'ın ön kapısından geçip kafa karışıklığı içinde birbirlerine bağırarak Genetrix sakinleriyle dolu lobide kendileri-

ne yol açarlarken kulakları çınlıyordu. Bir yerlerde bir güvenlik alarmı çınlıyordu ve o tiz ses dışında herhangi bir şey düşünmek imkânsızdı. Işık Ordusu askerleri orada burada insanlara sakinleşmeleri için bağıyordu.

Esther'le Sloane sessizce onları seyretti. Sloane yükselmeye başlayan histeriyi bastırarak, "Ne oldu şimdi?" diye sordu çatlak bir sesle. "Dünya'da mıyız yoksa Genetrix'te mi?"

Esther, Deve'nin lobisindeki karmaşaya bakındı. "Sanırım biraz ondan, biraz bundan," dedi.

Ines'in hayatta olabileceğine dair ilk işaret, yaşadığı binanın hâlâ yerinde durmasıydı.

Yine de kesin değildi. Esther, Matt ve Sloane göl kenarından yürüyerek buraya gelmiş, Mox'la Ziva da Dirilişçi'nin ordusundan geriye kalanları bulmaya gitmişlerdi. Uptown'a doğru yürümek için Wilson Bulvarı'na çıktıklarında nehir kenarındaki sessizlik yerini kaosa bırakmıştı. Tam ortasından bölünen bazı binaların odaları ya da banyoları caddeye bakıyor, eşyalar ve küvetler her an yere yuvarlanabilirmiş gibi kenardan sarkıyordu. Bir ara sokağa sarkan mutfakların fayansları rüzgâr estikçe yere dökülüyordu. Adamın biri üç katlı bir evin yan tarafına merdiven dayamış, ikinci kattaki pencereye tırmanıyor, bu arada küçük kızı aşağıdan dolu gözlerle bağıyordu. "Kulaksız ayıcık! Onu bulabildin mi?"

Biraz ileride Sloane yarım binalardan birini daha gördü ama üç katlı binanın bölünmüş zemininde bir kol ve bacak sallanıyordu. O tarafa bakmamaya çalıştı.

Ines'le Albie'nin yaşadığı bina hemen caddenin karşısındaydı. Eskiden lambri duvarlarıyla bir barın olduğu yerde şimdi küçük süs havuzunun ortasındaki rengârenk heykeliyle küçük bir Genetrix parkı vardı. İki dünyanın çarpışmasından hiç etkilanmemiş gibi görünen büyümlü ışıklar suyun üstünde dans ediyordu.

"Ne oldu?" dedi Esther, Sloane'un parka uzun uzun baktığını fark edince.

"Şu pis barda Ines bir keresinde zehirlenmişti," dedi Sloane.

"Oradan nefret ederdin," diye araya girdi Matt. Hatırlatmaktan ziyade, saygıyla anıyor gibiydi.

"Öyle." Sloane'un kaşları çatıldı.

"Ines," dedi Esther. "Unuttun mu?" Sloane'u dirseğinden çekti. "Hadi çocuklar."

Zil bozulmuştu. Sloane ön kapıyı zorladı. Zaten kilit hiçbir zaman sağlam olmamıştı. Sonra merdivenlerden Ines'le Albie'nin yaşadığı daireye çıktı. Artık kapıya kadar gelmişlerken Ines'in burada olmaması ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Esther son birkaç basamakta onu zorla çekiştirmek zorunda kaldı. Kapıyı yumrukladı. "Ines! Ines, benim, Essy! Kapıyı aç!"

Sloane kendini sessizliğe hazırladı. Ama çok geçmeden kapının ardından ayak sesleri ve kilidi açmaya uğraşan Ines'in alçak sesi duyuldu. "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye söylenip duruyor, kapıyı yerinden sökecekmiş gibi sarsıyordu. Sonunda kapı açıldığında Ines yalınayak karşılarında duruyordu. Çizgili pijamasını giymişti. Gözleri kıpkırmızıydı, saçları birbirine girmişti. Sigara, ter ve kahve kokuyordu.

"Siz *hangi* cehennemdeydiniz?" diye bağırdı.

Devrilen iskambil kâğıtları gibi birbirlerine sarıldılar. Ayakta durmakta zorlanıyorlardı.

O GECE SLOANE, Albie'nin cesedinin nehirden çıkıp ayaklarını sürüyerek ona doğru geldiği bir kâbusla uyandı. Yaptıkları için, Nero'yu öldürdüğü ve iki dünyanın da iyi taraflarını yok ettiği için ona lanetler okuyordu.

Titreyerek, nefes nefese uyandı. Mutfak masasının ortasında bir mum alevi titreyiyordu. Önünde bir şişe suyla taburelerden birinde oturan Esther gözlerini aleve dikmişti.

"Esther," dedi Sloane, yastığını göğsüne bastırarak. "Ben... Sanırım bir şeyi anladım."

Esther yanağını şişenin kapağına dayayıp ona baktı. Gözleri hüznün ve endişeyle yumuşamıştı.

"Annen yaşıyor," diye devam etti Sloane. Kalp atışlarını saklamak istercesine yastığı göğsüne daha sert bastırdı. "Yaşıyor olmalı çünkü ben onu seviyorum ve çarpışmadan kurtulan her şey, iki dünyada da sevdiğim şeyler." Boğulur gibi oldu. "Büyük gücüm Nero'nun ölümünü bu saçmalık her neyse ona dönüştürdü. Frankenstein'in canavar dünyasına. Yani bu dünya istediğim şeylerden oluşuyor ve..."

Esther kalkıp kanepeye doğru ilerledi. Sloane'un yanına oturdu. Omuzları birbirine değiyordu.

“İstediklerimden bazıları,” diye fısıldadı Sloane. “İyi değil. Kimseye kendi dünyasını yaratma gücü verilmemeli...”

“Biliyorum, Slo.”

Sloane yüzünü yastığa bastırdı ve çığlık atmamaya çalıştı.

Matt, Albie'nin odasından çıktı. Belli ki orada, karanlıkta saklanıyordu. Sloane yastığı yüzünden çekene kadar birkaç dakika dolapları karıştırdı, sonra elinde sarı renkli küçük bir hapla yanlarına geldi.

Sloane hapi içti.

Güvenli ev sessizdi. Birileri pencerelerdeki tahtaların çoğunu söktüğü için içeri sızan güneş ışığında tozlar dans ediyordu. Sloane eski yatağı olan kapının yanındaki battaniyelerin yanından geçti. İçerisi askerlerle doluydu. Kimisi yerlere oturmuş iskambil oynuyor, kimisi sifon tamir ediyordu. Bir grup asker topladıkları eski kap kacakta kemikli parmaklarıyla ritim tutuyordu.

Mox'u bulmak için depoya gitti. Adamı Ziva'yla birlikte küçük masada otururken buldu. El eleydiler. Mox'un kocaman sıcaık avuçları Ziva'nın paramparça olmuş parmaklarını sarmıştı.

“Sloane!” dedi Mox. İkisi de utanç verici bir şey yaparken yakalanmış gibi irkildiler.

“Kusura bakmayın. Daha sonra gelebilirim,” diye karşılık verdi Sloane. Önemli bir ânı mahvetmiş gibi hissediyordu.

“Yok, gel,” dedi Ziva. “Seninle konuştuklarımızı anlatıyordum.”

Sloane, zaman içinde şu son birkaç gündür yaşananları didikleyeceğini, bütün düğümleri çözebileceğini biliyordu ama henüz erkendi. İlacı içtikten sonra Ines'in kanepesinde derin bir uykuya dalmış, uyanınca da ödünç aldığı temiz kıyafetler giymiş ve Ines'in yardımıyla şehrin diğer ucuna gitmek için bir arabaya ters kontak yapmıştı. Şimdilik yapabilecekleri bu kadardı.

Ines'in evinin ilerisindeki şarap dükkânının önünde duyduklarına bakılırsa ne internet ne cep telefonu servisi ne de elektrik

vardı. Şehrin Dünya kısmındaki insanlar başlarını uzatıp çaresiz bir merakla Genetrix kısmını incelemeye başlamıştı çünkü Genetrix sakinleri, sifonları hâlâ işlediği için felaketten sonra kendilerini daha hızlı toparlamıştı. Öte yandan dükkân sahibinin büyüculük hakkında atıp tuttuğunu da duymuştu ama etrafındaki dünyayla ilgili öğrenebildikleri bundan ibaretti.

“Konuştuklarımız,” diye tekrarladı.

“Tekrar hayatta olduğum için mutlu olup olmadığımı sormuştun,” dedi Ziva. Çenesini oynattığında dişleri takırdadı. Sloane kadının dişleri arasında dolaşan diline bakarken, sadece birkaç günde duyduğu tiksintinin nasıl da kaybolup gittiğine hayret ediyordu. “Ah,” dedi.

“Zi’yle artık gitmesi gerektiğine karar verdik,” dedi Mox. Bakışları masadaydı.

“Ya?” Sloane tek seferde bir heceden fazlasını telaffuz edemiyor gibiydi.

Ziva başını salladı. “Nero öldü. Yani konsül artık tehlikede değil ve bize ihtiyacı yok. Diğerleriyle de konuştum. Hepsi kabul etti.”

“Sana hep ihtiyacım olacak,” dedi Mox şiddetle. “Hepinize.”

“Mox,” dedi Ziva, kupkuru hırıltılı sesine katabileceği kadar yumuşaklık katarak. Sloane onun Mox’a ismiyle hitap ettiğini ilk kez duyuyordu. Hep *Konsül* ya da *Efendim* derdi.

Mox başını kaldırıp Ziva’ya baktı. Kadın tekrar onun ellerini tuttu. “Bizi özleyeceksin,” dedi. “Bizim burada olmamızı isteyeceksin. Ama bu tamamen başka bir şey.”

Mox’un cevap vermedi ki bu da hak vermek demektir.

“Hazır Sloane gelmişken bu işi bitirelim,” dedi Ziva ayağa kalkarak. “Böylece aklım sende kalmaz.”

“Şimdi mi?” Mox konuşurken boğulacak gibi oldu.

“Hiçbir zaman daha iyi bir zaman olmayacak,” dedi Ziva. “Gitmek de kalmak da bir.”

Sonra çarpık bir gülümsemeyle Sloane’a baktı. Sloane da gülümsedi.

Hep birlikte askerlerin beklediği salona çıktılar. Mox'u görünce hepsi ayağa kalkarken bazıları diğerlerinden daha rahat hareket ediyordu. Daha çevik olanlar diğerlerine yardım ediyor, bazıları karılarının çantasını tutan kocalar gibi arkadaşlarının kopuk bacaklarını ya da kollarını tutuyordu.

Sloane, Mox'un bir konuşma yapacağını hayal bile edemezdi. Mox da onu şaşırtmadı. Askerlerin arasında dolaştı, hepsini isimleriyle selamladı, kulaklarına eğilip bir şeyler söyledi, hepsine teker teker sarıldı. Mox kalabalığın arasında dolaşırken Sloane onun askerlerini geri gönderip gönderemeyeceğini, onları yanında isteyişinin büyüye engel olup olmayacağını merak etti.

Kapıya yaslanıp onları izledi. Mox'la vedalaşan askerler birbirleriyle vedalaşmaya başlamıştı. Sloane'un yakınındaki iki kadın eski bir espriye gülerken ölüyormuş gibi kuru, paslı kahkahalar atıyordu. Sırtını duvara dayamış oturan bir adam kopan ayağını kucağına almış, sevgiyle ayak bileğini okşuyordu.

Sonunda Mox, Ziva'nın önünde durdu. Kadın başını öylesine bir havaya dikmişti ki ördüğü saçları kambur omurgasının ortasına değiyordu. Güneş soluk da olsa Ziva'nın yüzüne vurduğunda teninin yeşili bir anlığına da olsa kayboldu. Sloane onun yaşarken nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı. Dolgun yanaklarını, geniş omuzlarını ve ışıldayan gözlerini.

Mox, Ziva'ya sımsıkı sarılarak ayaklarını yerden kesti. Ziva, Mox'un ona usulca, Sloane'un duyamayacağı kadar –dinlemek gibi bir niyeti de yoktu gerçi– sessizce bir şeyler söyleyişini dinlerken iskeletimsi eli adamın başının arkasını okşuyordu. Bütün askerler sus pus olmuş, küçük gruplar hâlinde iskambil kâğıtlarının, ritim tuttukları kap kacağın ve hazine gibi biriktirdikleri rengârenk cam parçalarının etrafında tekrar yere çökmüşlerdi.

Mox nihayet biraz geri çekilip alnını Ziva'nın alnına dayadı.

Kadının dizleri boşalırken onu sımsıkı tuttu. Sloane'un tam mânâsıyla hissedemediği bir gerilim bir anda odayı boşalttı. Sanki birden hava basıncı değişmişti. Askerlerin bedenleri kıpırda-

madan kaskatı öylece duruyordu. Ziva'yı yere yatırırken Mox'un saçları yüzüne dökülüyordu.

Sloane bir süre bekledikten sonra onun yanına gitti. Bir süre daha sessizce bekleyip adamın sarsılan omuzlarını seyretti. Ama sonunda omuzların durduğunu görünce elini uzatıp onu güvenli evden dışarı çıkardı.

Bütün bina alevlere gömülürken nehrin kenarında durup yangını seyrettiler.

Ines, eski Jeep Wrangler'ın şoför koltuğunda direksiyona küfrediyordu. Yanında oturan Mox, kucağındaki çantadan aletler öneriyordu ama bunlar da Ines'in daha fazla küfretmesinden başka bir işe yaramadı. Sloane kaldırımında durmuş onları seyrediyordu. Dünyada bir miktar şiddetin eşlik ettiği bir yağmalama salgını başlamıştı, o yüzden işe odaklanan arkadaşlarını gerektiğinde korumaya hazır bir şekilde elinde kocaman bir boru anahtarıyla bekliyordu.

Jeep, Ines'in evinin hemen önüne park edilmişti. O yüzden şanslıydılar. İyi durumdaki arabaların çoğu çalınmış, geriye sadece paslı araçlarla mobiletler kalmıştı.

"Hey." Matt, tek eline sıkıştırdığı birkaç şişe suyla apartmandan çıktı. Sifonun ezdiği diğer eli kalın bir sargı beziyle sarıyordu. Cyrielle sabah onun için Genetrixli bir doktor bulmuştu.

Şişelerden birini Sloane'a uzattı. "Teşekkürler," dedi Sloane.

"Bizim evin oradan yeni geldim," dedi Matt. "Daha doğrusu evimizin yerindeki Genetrix parkının oradan."

Sesinde suçlarmış gibi bir tını vardı. Sloane cevap vermedi. Matt yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı şişmiş, omuzları çökmüştü.

"Teorinde haklıysan, evimiz *sen* gitmesini istediğin için gitmiş olmalı," dedi Matt sessizce.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Sloane. "Ama orası... dönmeye korktuğum bir yerdi çünkü zor olacağını biliyordum. Hepsi bu."

Matt anlarmuş gibi başını salladı ama hâlâ çenesini sıkıyordu.

"Gitmek için can atıyorsan bunu alabilirsin," dedi Sloane cipi işaret ederek. Hepsi kendi yolculukları için hazırlık yapıyordu. Ines'le Esther, Esther'in annesini bulmak için önce Kaliforniya'ya gidecek, ardından Meksika'da Ines'in ailesini ziyaret edeceklerdi. Matt annesiyle babasını aramak için New York'a gidiyordu. Mox ve Sloane ise Sloane'un annesini bulmak üzere Illinois'a gideceklerdi. Belki de o küçük kasaba tamamen yok olup gitmişti ve Sloane içten içe bunun doğru olduğunu bilse de gerçeklerle yüzleşmekten ödü kopuyordu.

İki dünya her hevesine, her tercihin ve en büyük korkularına göre birleşerek yeniden şekillenmişti. Kendini öyle cırılçıplak hissediyordu ki böyle bir hissin mümkün olabileceğini bile bilmezdi. Ama Matt hâlâ yanında olduğu için minnettardı. Her ne kadar duygularının sandığından çok daha bulanık ve küçük olduğu ortaya çıkmış olsa da Matt, dünyasında var olmasını istediği biriydi.

"Yok, daha az benzin yiyen bir canavarı tercih ederim," dedi Matt. "New York yolu uzun."

"Yalnız gitmek istediğinden emin misin?"

Matt başını salladı. "Sanırım düşünüp taşınmak için iyi bir fırsat olacak."

Dünya'ya ya da ondan kalan şeye geri döndüklerinden beri ayrılmış oldukları gerçeğini daha net bir şekilde kavramışlardı. Matt, Mox'la tanıştı ve şimdi de tamamen farklı yönlere gidiyorlardı. Ama araları eskisinden daha betardı. Sonuçta Matt, Sloane'un aklından geçenleri okuyup yanlış yorumlamaktan vazgeçmişti. Artık gerçeği görmek için tek yapması gereken etrafına bakıp Sloane'un yıktığı şeylere göz atmaktı.

Motor kükrediğinde Jeep Wrangler'ın içinden bir zafer çılgılığı yükseldi. Ines başını camdan uzattı. "Üstelik depo ağzına kadar dolu!"

"Peki," dedi Sloane. "O zaman önümüzdeki ay görüşürüz." Ines'in evinde buluşup durum değerlendirmesi yapmaya karar vermişlerdi.

Matt'e söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Yaşadıkları evi koruyamadığı için üzgün olduğunu. Ayrılıklarını görüldüğü kadar kolay aşmadığını. Daha iyi biri olmayı dilediğini. Ama etraflarındaki kaosu, ailelerinin belirsiz kaderlerinin yanında kendi kişisel dramları küçük kalıyordu. O yüzden yine bir şey demedi. Mox çantaları bagaja yerleştirirken Ines'e bir su şişesi uzattı ve sımsıkı sarıldı.

Nasıl vedalaşacağını bilemeden Matt'in karşısına dikildi.

Matt eğilip tek koluyla ona sımsıkı sarıldı. Tam Sloane da onun bu hareketine karşılık vermeye başlıyordu ki Matt onu bıraktı.

"Kendine iyi bak," dedi Matt.

"Sen de."

"Araba kullanmayı öğrenmen gerekiyor," dedi Sloane, Mox yolcu koltuğuna yerleşirken. Sloane, onun rahat edeceği bir araba bulmaya çalışmıştı ama anlaşılan araba ne kadar büyük olursa olsun Mox'un iri yarı cüssesi buna izin vermeyecekti. Jeep en azından güneye giden bozuk yolları kolayca aşabilirdi.

Mox, Nero'nun Deve binasındaki atölyesinde sifonunu bulmuş, bileğine takmıştı. Sloane'a da bir tane bulmayı teklif etmişti ama Sloane'un sifonlara ihtiyacı yoktu. Onun *İğne'si* vardı.

Arka koltuktaki çantalardan biri kıyafetlerle, diğeri yiyecek ve diğeri ihtiyaçlarla doluydu. Sloane genelde yağmalama işine hiç sıcak bakmıyordu ama dünyadaki eşyalarının hiçbirini kalmamıştı ve parasına da erişebilecek durumda değildi. Gerçi artık paranın işe yaradığı da tartışılmalıydı. İki farklı ABD parası dolaşıyordu piyasada. Devlet ya da düzen olmayınca para, yeşil bir kâğıt parçasından ibaretti.

Arabayı iki evrende de aşağı yukarı aynı kalan, hemen hemen hiç bozulmamış Lake Shore Yolu'na doğru sürdü. Farklı kaldırımların birleşmesinden yerde çatlaklar ve tümsekler oluşmuştu ama insanlardan asfaltın araba sürülebilecek kadar düzgün olduğunu duymuştu.

Aslında bu yolculuğu hiç istememişti ama Mox'un da önceki gece söylediği doğrudu: *Belki de sadece öğrenmen gerekiyordur.* Belki bir gün Mox da kendi ailesiyle ilgili gerçekleri öğrenmek zorunda kalabilirdi.

Mox eğilip çantalardan birini karıştırırken, Sloane sırtındaki yumrulara baktı. Dediğine göre Nero ölünce omurgasındaki sifondan kurtulmuştu. Sifon şimdi Chicago Nehri'nin dibinde yatıyordu.

Çantadan bir CD çıkardı. *Hayvan Sesleri.*

Sloane gülümsedi.

İlk şarkı başladığında Mox, "Galiba neden yaptığını biliyorum," dedi.

"Neyi neden yaptığını?"

"Nero'yu neden öldürdüğünü."

"Ah." Sloane yan gözle ona baktı. "Neden öldürmüşüm?"

"Çünkü bunu yapmam için beni zorlayacaktı," dedi Mox. "Yükü omuzlayacak biri varsa, bunun sen olması gerektiğine karar verdin. Yani sonuçta bu bir intikam, kaçınılmaz bir son ya da karanlığa bir amaca hizmet eden bir şey falan değildi. Bir anlamda, küçük bir iyilikti."

"İçinde kesinlikle intikam da vardı," dedi Sloane.

"Eh, tabii." Mox başını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu. "Ama iyilik de vardı."

Vitesin üzerinden uzanıp Sloane'un elini tuttu.

Michigan Gölü'nün yanında ilerlerken güneş sularda ışıldıyordu.

Teşekkürler

Teşekkür ederim.

Öncelikle üç kişi olmasaydı bu kitap kesinlikle yazılamazdı: zeki ve eğlenceli olmanın yanı sıra en başından beri hikâyenin şekillenmesine yardım ettiği için (o muhteşem zombi esprisini kullanmadığım hâlde) John Joseph Adams; kendimden şüphe ettiğimde bile benden asla şüphelenmeden on yıl boyunca arkadaşım ve gözü pek savunucum (!!!) olduğu için Joanna Volpe ve yepyeni dünyalar kurarken benimle birlikte sancı çeken, ilk taslakları okuyup yazmamı ve akıl sağlığımı korumamı sağlayan Nelson Fitch. Senle ben dostum, senle ben.

HMH'de: Kitabın her aşamasına sevgiyle yaklaşan dinamik ikilinin bir yarısı Jaime Levine. Başta Ellen Archer, Bruce Nichols, Helen Atsma, Fariza Hawke, Lori Glazer, Taryn Roeder, Matt Schweitzer, Hannah Harlow, Becky Saikia-Wilson, Jill Lazer, Katie Kimmerer, Jenny Freilach, Tracy Roe, Diana Coe, Chloe Foster, Emily Snyder, Rita Cullen, Christopher Moisan, Jim Tierney, Ed Spade, Colleen Murphy, Candace Finn ve editöryal, halkla ilişkiler, pazarlama, satış, finans, hukuk, hatta telif hakları birimlerinde adlarını bile aklımda tutamadığım onlarca kişiye teşekkür ederim. Bu kitap ve ötesi için yorulmak bilmeden çalıştığınız için teşekkürler. Aynı şekilde Audible'dan özellikle Kristin Lang, Rena Ayer ve Dan Battaglia; aynısı sizler için de geçerli!

New Leaf Literary'de: bana karşı sabırlarından dolayı Jordan Hill ve Abigail Donoghue; uluslararası telif hakları söz konusu olduğunda aslan kesilen Mia Roman ve Veronica Grijalva; aklımdan kaçabilecek her şeyi gözetten Hilary Pecheone ve Meredith Barnes; her yeni hikâye için duyduğu heyecan ve filmler hakkındaki engin bilgisi için Pouya Shahbazian. Günlerce, yıllarca New Leaf'te mükemmel bir iş çıkaran herkese.

Paha biçilmez görüşleri için Rawles Lumumba'ya ve beni hep neşelendirip canlandırdığı için Katherine Tegen'e.

Bu kitabı yazarken son derece yardımcı ve eğlenceliydiniz Courtney Summers, Somaiya Daud, Maurene Goo ve Sarah Enni. Bu yıl birlikte geçirdiğimiz zamanları hep özleyeceğim. Amy Lukavics, Kaitlin Ward, Kate Hart, Michelle Krys, Kara Thomas, Laurie Devore, Diya Mishra, Aminah Mae Safi, Zan Romanoff ve Elissa Sussman; yazı dünyasında beni desteklediniz, internetteki en çılgın ve harika şeyleri bana gösterdiniz. Margaret Stohl, bir ara işler sarpa sardığında duygusal ruh eşim oldun. Bunlar, batarken başımı suyun üstünde tutmamı sağlayan yazarlardan sadece birkaçı. Bütün içtenliğimle hepinize teşekkürler.

Ailem: Barb, Frank, Ingrid, Karl, Frank IV, Candice, Beth, Roger, Tyler, Rachel, Trevor, Tera, Darby, Andrew, Billie, Fred, Chase, Sha ve üç yeğenim; işe daldığım hâlde bana sevgilerini hep hissettirdiğiniz için hepinize teşekkürler. Yazar olmayan arkadaşlarıma ayrıca teşekkürler.

Ve her yeni hikâyede bana yeniden şans veren okurlarım, size de çok teşekkür ederim.